ÎN UMBRA PĂCATULUI

J.R. WARD

Cărțile autoarei sunt vândute în peste 15 milioane de exemplare, în 25 de țări

CamScanner

Lover Awakened
J.R. Ward
Copyright © 2006 Jessica Bird
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul
de a reproduce integral sau parțial textul în orice formă.
Această ediție a fost publicată prin aranjament cu Berkley,
un imprint al Penguin Publishing Group,
o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

În umbra păcatului
J.R. Ward

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.
În umbra păcatului / J.R. Ward
trad. din lb. engleză: Oana Barbu – București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9409-6
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111

J.R. WARD
În umbra păcatului

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

capitolul 1

– Fir-ar să fie, Zsadist! Nu sări...

Vocea lui Phury abia dacă se auzea peste zgomotul accidentului de mașină din fața lor. Și nici nu îl împiedică pe geamănul său să sară din Escalade în timp ce obiectul ăla mergea cu 80 de kilometri pe oră.

– V, a ieșit! 1-80 pentru noi!

Umărul lui Phury se izbi de geam în timp ce Vishous trimitea SUV-ul într-un derapaj controlat. Farurile luminară în jur și-l surprinseră pe Z rostogolindu-se pe asfaltul acoperit de zăpadă într-o minge. O fracțiune de secundă mai târziu, sări în picioare și o luă la fugă, țintind spre sedanul aburit și sfărâmat, care acum avea un brad pe post de ornament pe capotă.

Phury rămase cu ochii pe geamănul său și se întinse după centura de siguranță. *Lesserii* pe care îi urmăriseră până în suburbiile din Caldwell ar fi putut avea parte de o plimbare dată peste cap de legile fizicii, dar asta nu însemna că nu mai aveau nici o șansă. Strigoii ăia ticăloși erau rezistenți.

În timp ce Escalade-ul se opri brusc, Phury deschise portiera în timp ce se îndrepta pentru a-și lua Beretta. Nu se știa câți *lesseri* se aflau în mașină sau ce fel de muniție aveau. Dușmanii rasei vampirilor se deplasau în haite și erau întotdeauna înarmați... Sfinte Sisoe! Trei dintre vânătorii cu părul alb coborâră, iar doar șoferul părea șubred.

Șansele de rahat nu-l încetiniră pe Z. Maniac sinucigaș cum era, se îndreptă direct spre triunghiul de strigoi cu nimic altceva decât un pumnal negru în mână.

Phury străbătu drumul în fugă, auzindu-l pe Vishous tropăind în urma lui. Doar că nu era nevoie de ei.

În timp ce rafale tăcute se învârteau în aer, mirosul dulce de pin amestecându-se cu scurgerile de benzină de la mașina distrusă, Z îi doborî pe toți cei trei *lesseri* doar cu pumnalul. Le tăie tendoanele din spatele genunchilor ca să nu poată fugi, le frânse brațele ca să nu mai poată riposta și îi târî peste drum până când fură aliniați ca niște păpuși macabre.

Dură cel mult patru minute și jumătate, inclusiv pentru a le scoate actele de identitate. Apoi Zsadist făcu o pauză pentru a-și trage sufletul. În timp ce se uita la sângele negru ce se împrăștia pe zăpada albă, aburii se ridicau de pe umerii lui ca o ceață stranie și ușoară, provocată de vântul rece.

Phury puse Beretta în tocul de la șold și simți că i se face greață, de parcă ar fi mâncat șase cutii de bacon. Frecându-și sternul, se uită în stânga, apoi la dreapta. Route 22 era foarte liniștit la acea oră din noapte și atât de departe de centrul orașului Caldwell. Martorii umani erau improbabili. Căprioarele nu contau.

Știa ce avea să urmeze. Știa că era mai bine să nu încerce să oprească asta.

Zsadist îngenunche deasupra unuia dintre *lesseri* cu fața lui cicatrizată și schimonosită de ură, cu buza superioară distrusă, cu colții lungi ca ai unui tigru. Cu părul lui tuns periuță și cu adânciturile de sub pomeți, semăna cu doamna cu coasa; și, la fel ca moartea, se simțea bine lucrând în frig. Îmbrăcat doar cu o helancă neagră și pantaloni negri largi, era mai mult înarmat decât îmbrăcat: cu tocul caracteristic Frăției Pumnalului Negru încrucișat pe piept și alte două cuțite legate de coapse. De asemenea, purta o centură de arme cu două SIG Sauer.

Asta nu însemna că le-ar fi folosit vreodată pe cele de 9 milimetri. Îi plăcea să se implice personal când ucidea. De fapt, era singura dată când se apropia vreodată de cineva.

Z îl apucă pe *lesser* de reverul jachetei de piele și smuci trunchiul vânătorului de la pământ, apropiindu-se de el.

– Unde este femeia? Când nu primi alt răspuns în afară de un râs malefic, Z îl lovi pe vânător. Lovitura răsună prin copaci ca sunetul unei crengi care se rupea în două. *Unde este femeia?*

Rânjetul batjocoritor al vânătorului stârni furia lui Z atât de tare, încât deveni propriul cerc polar. Aerul din jurul trupului său se încărcă magnetic și deveni mai rece decât noaptea. Fulgii de zăpadă nu mai cădeau în apropierea lui, ca și cum se dezintegrau prin forța furiei sale.

Phury auzi un fâșâit slab și se uită peste umăr. Vishous aprindea o țigară rulată de mână, tatuajele din jurul tâmplei stângi și ciocul evidențiindu-se în lumina portocalie.

La sunetul altei pocnituri de pumn, V trase adânc din țigară și își îndreptă privirea de diamant spre el.

– Ești bine, Phury?

Nu, nu era. Firea sălbatică a lui Z fusese întotdeauna un subiect de morală, dar în ultima vreme devenise atât de violent, încât era greu de privit în acțiune. Iar de când Bella fusese răpită de *lesseri*, furia lui era o groapă fără fund.

Și încă nu o găsiseră. Frații nu aveau nici o pistă, nici o informație, nici un indiciu, nimic. Chiar și cu interogatoriul dur al lui Z.

Phury fusese distrus de răpire. Nu o cunoștea pe Bella de mult timp, dar era atât de drăguță, o femeie cu o valoare la cel mai înalt nivel al aristocrației din cadrul rasei. Deși pentru el Bella însemna mai mult decât descendența ei. Mult mai mult. Ea învinsese jurământul lui de celibat pentru a ajunge la masculul riguros, trezind ceva profund în el. Era la fel de disperat ca Zsadist să o găsească, dar după șase săptămâni își pierduse încrederea că ea supraviețuise. *Lesserii* torturau vampiri

pentru a obține informații despre Frăție și, ca toți civilii, ea știa puține lucruri despre frați.

Cu siguranță ar fi fost ucisă până acum.

Singura lui speranță era să nu fi îndurat zile și zile de chin înainte de a fi fost ucisă și de a fi ajuns în Exitus.

– Ce ai făcut cu femeia? tună Zsadist către celălalt vânător.

Când tot ce i se răspunse fu un „Du-te dracului!", Z își pierdu răbdarea și îl mușcă pe ticălos.

Nimeni din Frăție nu putea înțelege de ce îi păsa lui Zsadist de o femeie civilă dispărută. Era cunoscut pentru misoginismul său – la naiba, era de temut pentru asta! Nimeni nu știa de ce era Bella importantă pentru el. Și nimeni, nici măcar Phury, ca geamăn al său, nu putea prezice reacțiile masculului.

În timp ce ecourile muncii brutale a lui Z străpungeau liniștea pădurii, Phury era măcinat de întrebări, în timp ce *lesserii* rămâneau puternici și nu dădeau nici o informație.

– Nu știu cât mai pot să suport așa ceva, spuse el printre dinți.

Zsadist era singurul lucru pe care îl avea în viața lui, în afară de misiunea Frăției de a proteja rasa împotriva *lesserilor*. În fiecare zi, Phury dormea singur, dacă dormea vreodată. Mâncarea îi oferea puțină plăcere. Femeile erau excluse din cauza celibatului său. Și în fiecare secundă îl îngrijora ce avea să facă Zsadist în continuare și cine avea să fie rănit în acest proces. Se simțea ca și cum ar fi murit din cauza a mii de tăieturi, sângerând încet. O țintă colaterală a tuturor intențiilor criminale ale geamănului său.

V întinse o mână înmănușată și îl prinse de gât pe Phury.

– Uită-te la mine, omule!

Phury aruncă o privire și tresări. Ochiul stâng al fratelui, cel cu tatuajele din jurul lui, se dilată până când nu mai rămase decât un gol negru.

– Vishous, nu... nu... eu nu...

La naiba! Nu avea nevoie să audă nimic despre viitor acum. Nu știa cum urma să facă față faptului că lucrurile aveau doar să se înrăutățească.

– Zăpada cade încet în seara asta, spuse V, frecându-și o venă jugulară groasă cu degetul mare.

Phury clipi când îl cuprinse un calm ciudat, inima lui încetinind, ajungând la ritmul degetului mare al fratelui său.

– Ce?

– Zăpada... cade atât de încet!

– Da... da, așa e.

– Și am avut parte de multă zăpadă anul acesta, nu-i așa?

– Oh... da.

– Da... multă zăpadă. Și va ninge și mai mult. În seara asta. Mâine. Luna viitoare. Anul viitor. Lucrurile vin când vin și cad unde trebuie.

– Așa este, spuse Phury cu blândețe. Nu există cale de oprire.

– Doar dacă nu ești tu pământul. Degetul se opri. Fratele meu, tu nu-mi pari a fi pământ. Nu-l oprești. Niciodată.

O serie de pocnituri și sclipiri izbucniră în timp ce Z îi înjunghie pe *lesseri* în piept, iar corpurile se dezintegrară. Apoi rămaseră doar șuieratul radiatorului sfârâmat al mașinii și răsuflarea grea a lui Z.

Ca o fantomă, se ridică din pământul înnegrit, sângele *lesserilor* mânjindu-i fața și antebrațele. Aura lui era o negură de violență strălucitoare care deforma peisajul din spatele lui, pădurea de dincolo de el unduindu-se și fiind de nedeslușit acolo unde îi înconjura trupul.

– Mă duc în centru, spuse el, ștergându-și lama pe coapsă, ca să caut mai mulți.

Chiar înainte ca domnul O să plece din nou la vânătoare de vampiri, deblocă încărcătorul pistolului

său Smith & Wesson de 9 milimetri și privi cu atenție interiorul țevii. Arma trebuia să fie curățată, la fel ca Glockul său. Avea alte rahaturi pe care voia să le facă, dar numai un idiot își lăsa energia să scadă. La naiba, *lesserii* trebuiau să aibă armele pregătite! Frăția Pumnalului Negru nu era genul de țintă cu care voiai să fii neglijent.

Traversă centrul de persuasiune, făcând un mic ocol pe lângă masa de autopsie pe care o foloseau. Acea singură încăpere nu era izolată și avea podea de pământ, dar, pentru că nu existau ferestre, nu prea intra vântul. Exista un pat de campanie pe care dormea. Un duș. Fără toaletă sau bucătărie pentru că *lesserii* nu mâncau. Locul încă mirosea a scânduri proaspete, pentru că îl construiseră cu doar o lună și jumătate în urmă. Mirosea și radiatorul cu kerosen pe care îl foloseau pentru a se încălzi.

Singurul lucru finisat era raftul care se întindea de la pământ până la căpriori pe un perete lung de 12 metri. Uneltele lor erau așezate frumos și ordonat pe diferite niveluri: cuțite, șurubelnițe, clești, ciocane, fierăstraie. Dacă ceva putea smulge un țipăt din gât, ei îl aveau.

Dar locul nu era doar pentru tortură, ci era folosit și pentru depozitare. Păstrarea vampirilor de-a lungul timpului era o provocare, pentru că puteau face poof! în fața ta dacă reușeau să se calmeze și să se concentreze. Oțelul îi împiedica să dispară, dar o celulă cu gratii nu i-ar fi putut feri de lumina soarelui, iar construirea unei încăperi din oțel masiv nu era practică. Ceea ce funcționa bine, însă, fusese o canalizare din metal corodat așezată vertical în pământ. Sau trei dintre ele, după caz.

Domnul O era atât de tentat să se ducă la unitățile de depozitare, însă știa că, dacă o făcea, nu ar fi reușit să se întoarcă pe teren, iar el avea norme de îndeplinit. Faptul că era secundul *lesserului* suprem îi aducea beneficii

suplimentare, cum ar fi fost faptul că avea conducerea acestui loc. Dar, dacă avea de gând să-și protejeze intimitatea, trebuia să aibă o prestație adecvată.

Ceea ce însemna să aibă grijă de armele sale, chiar și când ar fi preferat să facă alte lucruri. Dădu laoparte o trusă de prim ajutor, luă o cutie de curățare a armelor și trase un taburet până la masa de autopsie.

Singura ușă din acel loc se deschise fără să bată cineva la ușă. Domnul O aruncă o privire peste umăr, dar când văzu cine era, își forță expresia enervată de pe chip să dispară. Domnul X nu era binevenit, însă durul de la conducerea Lessening Society nu putea fi negat. Măcar din motive de autoconservare.

Stând sub un bec, *lesserul* suprem nu era un bun adversar dacă voiai să rămâi întreg. La 1,80 metri, era construit ca o mașină: pătrat și dur. Și ca toți membrii Societății care trecuseră de mult de inițiere, era palid. Pielea lui albă nu se înroșea niciodată și nici nu o ardea soarele. Avea părul de culoarea pânzei de păianjen. Ochii lui erau de un gri-deschis precum cerul înnorat și la fel de lipsiți de strălucire și goi.

Cu un pas dezinvolt, domnul X începu să se uite împrejur, fără să măsoare ordinea obiectelor, ci căutând.

– Mi s-a spus că tocmai ați primit încă unul.

Domnul O puse jos bagheta de curățat și numără armele pe care le avea pe corp. Un cuțit de aruncat la coapsa dreaptă. Glockul la baza spatelui. Și-ar fi dorit să aibă mai multe.

– L-am luat din centrul orașului acum vreo 45 de minute în afara ZeroSum. E într-una din găuri, își revine.

– Bună treabă!

– Am de gând să ies din nou. Chiar acum.

– Chiar așa? Domnul X se opri în fața rafturilor și luă un cuțit de vânătoare zimțat. Știi, am auzit ceva al naibii de alarmant.

CamScanner

Domnul O își ținu gura închisă și își mută mâna pe coapsă, mai aproape de mânerul cuțitului.

– N-ai de gând să mă întrebi despre ce este vorba? spuse *lesserul* suprem în timp ce se apropia de cele trei unități de depozitare din pământ. Poate pentru că deja știi secretul.

Domnul O își luă cuțitul în mână, în timp ce domnul X zăbovea asupra plăcilor metalice cu ochiuri de plasă care acopereau partea superioară a țevilor de canalizare. Nu-i păsa de primii doi captivi. Doar al treilea era treaba lui.

– Nu sunt locuri libere, domnule O? Vârful cizmei de luptă a domnului X împinse una dintre frânghiile de susținere care dispăreau în jos, în fiecare dintre găuri. M-am gândit că ai omorât doi după ce nu au avut nimic de spus care să merite.

– Am făcut-o.

– Deci, cu civilul pe care l-ai prins în seara asta, ar trebui să fie un tub gol. În schimb, este plin.

– Am mai prins unul.

– Când?

– Noaptea trecută.

– Minți.

Domnul X scoase cu piciorul capacul de plasă al celei de-a treia unități.

Primul impuls al lui O fu să se ridice în picioare, să facă doi pași de alergare și să-și înfigă cuțitul în gâtul domnului X. Dar nu avea să ajungă atât de departe. *Lesserul* suprem avea un truc ingenios de a-și îngheța subordonații pe loc. Tot ce trebuia să facă era să se uite la tine. Așa că O rămase pe loc, tremurând din cauza efortului de a-și ține fundul pe scaun.

Domnul X scoase o lanternă din buzunar, o aprinse și înclină lumina fasciculului în gaură. Când ieși un scârțâit înăbușit, ochii lui se deschiseră larg.

– Doamne, Dumnezeule, chiar este o femelă! De ce naiba nu mi s-a spus?

Domnul O se ridică încet în picioare, lăsând cuțitul să atârne lângă coapsă, în faldurile pantalonilor săi cargo. Strânsoarea lui pe mâner era fermă, sigură.

– E nouă, spuse el.

– Eu nu am auzit asta.

Cu pași repezi, domnul X se duse la baie și trase perdeaua de plastic a dușului. Cu o înjurătură, lovi cu piciorul sticlele de șampon pentru fete și ulei de bebeluș care erau aliniate în colț. Apoi mărșălui până la dulapul de aprovizionare cu muniție și scoase cutia de gheață care era ascunsă în spatele ei. O răsturnă, astfel încât mâncarea dinăuntru căzu pe podea. Cum *lesserii* nu mestecau și nu înghițeau, o dovadă mai clară nici că se putea.

Fața palidă a domnului X era furioasă.

– Ai ținut un *animal de companie*, nu-i așa?

Domnul O se gândea la motivele sale plauzibile, în timp ce măsura distanța dintre ei.

– Este valoroasă. O folosesc în interogatoriile mele.

– Cum?

– Masculilor din această specie nu le place să vadă o femelă rănită. Ea este un stimulent.

Domnul O miji ochii.

– De ce nu mi-ai spus despre ea?

– Acesta este centrul meu. Mi l-ai dat ca să-l conduc cum vreau eu. Și când avea să-l găsească pe nenorocitul care îl turnase, urma să-l jupoaie de viu. Eu am grijă de afaceri aici, iar tu știi asta. Nu ar trebui să conteze pentru tine cum îmi fac treaba.

– Ar fi trebuit să mi se spună. Brusc, domnul X rămase nemișcat. Te gândești să faci ceva cu cuțitul ăla din mână, fiule?

„Da, tată, de fapt, chiar mă gândesc."

– Eu sunt sau nu șeful aici?

În timp ce domnul X își mută greutatea pe vârful picioarelor, O se pregăti pentru o coliziune.

CamScanner

Numai că îi sună telefonul mobil. Primul apel fu strident în aerul tensionat, ca un țipăt. Al doilea păru mai puțin o intruziune. Al treilea nu avea importanță.

În timp ce confruntarea lor scăpa de sub control, O își dădu seama că nu gândea clar. Era un tip mare și un luptător al naibii de bun, dar nu se putea compara cu trucurile domnului X. Și dacă se rănea sau era ucis, cine urma să aibă grijă de soția lui?

– Răspunde! porunci domnul X. Și pune-l pe difuzor!

Vestea venea de la un alt *lesser* suprem. Trei *lesseri* fuseseră eliminați pe marginea drumului, la doar trei kilometri distanță. Mașina lor fusese găsită înfășurată în jurul unui trunchi de copac, iar petele de incinerare ale dezintegrărilor lor arseseră zăpada.

Ticăloșii! Frăția Pumnalului Negru. *Din nou.*

În timp ce O încheia apelul, domnul X spuse:

– Uite ce e, vrei să te cerți cu mine sau vrei să mergi la muncă? Una din variante te va ucide pe loc, fără îndoială. Este alegerea ta.

– Eu sunt șeful aici?

– Atât timp cât îmi aduci ce am nevoie.

– Am adus o mulțime de civili aici.

– Dar nu spun prea multe.

Domnul O se duse și glisă capacul de plasă la loc pe a treia gaură, asigurându-se că îl vedea pe domnul X tot timpul. Apoi își puse bocancul peste capac și-l privi în ochi pe *lesserul* suprem.

– Nu am ce face dacă Frăția se ascunde chiar și de cei din propria specie.

– Poate că doar trebuie să te concentrezi puțin mai mult.

„Să nu-i spui să se ducă dracului", se gândi O. „Eșuează la acest test de voință, și femela va deveni mâncare pentru câini."

În timp ce O încerca să își stăpânească temperamentul, domnul X zâmbi.

– Reținerea ta ar fi de admirat dacă nu ar fi fost singurul răspuns adecvat. Acum, în legătură cu seara asta... Frații se vor duce după borcanele acelor vânători pe care i-au eliminat. Du-te cât mai repede la casa domnului H și ia-le pe ale lui. Voi desemna pe cineva la casa lui A, iar eu mă voi ocupa de D. Domnul X se opri în fața ușii. În legătură cu femeia aceea... Dacă o folosești ca unealtă, e în regulă. Dar dacă o păstrezi pentru orice alt motiv, avem o problemă. Dacă te înmoi, i te dau lui Omega bucată cu bucată.

Domnul O nici măcar nu tresări. Trăise odată torturile lui Omega și se gândea că o putea face din nou. Pentru femeia lui, ar fi trecut prin orice.

– Acum ce-mi spui? îl întrebă *lesserul* suprem.

– Da, sensei.

În timp ce O aștepta ca mașina domnului X să plece, inima îi zbârnâia ca o bormașină. Voia să-și scoată femeia afară și să o simtă lipită de el, numai că atunci nu ar mai fi plecat niciodată. Ca să se calmeze, își curăță repede S&W și se înarmă. Nu-l ajută prea mult, dar cel puțin mâinile lui încetară să mai tremure până când termină.

În drum spre ușă, luă cheile de la camionetă și porni detectorul de mișcare de deasupra celei de-a treia găuri. Acel accesoriu tehnologic era o adevărată salvare. Dacă laserul cu infraroșu era stricat, ar fi funcționat un sistem de tunuri triunghiulare, iar oricine ar fi fost curios ar fi avut parte de o problemă serioasă.

Domnul O ezită înainte de a pleca. Dumnezeule, voia să o strângă în brațe! Gândul că-și pierdea femeia, chiar și ipotetic, îl înnebunea. Acea femeie vampir... ea era motivul pentru care trăia acum. Nu Lessening Society. Nu crima.

– Ies, nevastă, așa că fii cuminte! Așteaptă! Mă voi întoarce curând și apoi te voi spăla. Când nu primi nici un răspuns, întrebă: Nevastă? Domnul O înghiți în mod compulsiv. Chiar dacă își spunea că trebuia să fie bărbat,

CamScanner

nu putea pleca fără să-i audă vocea. Nu mă duc afară fără să-ți iei la revedere!

Tăcere.

Durerea i se infiltră în inimă, făcând ca dragostea pe care o simțea pentru ea să îl doară. Inspiră adânc, greutatea delicioasă a disperării așezându-se în pieptul lui. Crezuse că aflase dragostea înainte de a deveni *lesser*. Crezuse că Jennifer, femeia cu care se culcase și se luptase ani întregi, fusese specială. Dar fusese un prost atât de naiv! Acum știa ce însemna pasiunea cu adevărat. Femeia lui captivă era durerea arzătoare care îl făcea să se simtă bărbat din nou. Ea era sufletul care îl înlocuia pe acela pe care i-l dăduse lui Omega. Prin ea trăia, deși era strigoi.

– Mă voi întoarce cât de repede pot, nevastă!

Bella se chirci în interiorul găurii când auzi ușa închizându-se. Faptul că *lesserul* pleca tulburat pentru că ea nu-i răspunsese o mulțumea. Deci nebunia era completă acum, nu-i așa?

Ciudat că această nebunie era moartea care o aștepta. Din clipa în care se trezise în tub, cu cine știe câte săptămâni în urmă, presupusese că moartea ei avea să fie una convențională, cu trupul torturat. Dar nu, a ei fusese moartea sinelui. În timp ce trupul ei zăbovea într-o sănătate relativă, interiorul ei nu mai era viu.

Psihoza avusese timp să pună stăpânire pe ea și, ca în cazul bolilor corporale, existaseră etape. La început, fusese prea împietrită ca să se gândească la altceva decât la cum avea să se simtă tortura. Dar apoi trecuseră zile întregi și nu se mai întâmplase nimic de genul ăsta. Da, *lesserul* o lovise, iar ochii lui alunecând pe corpul ei o revoltaseră, dar nu îi făcuse ceea ce le făcuse altora din specia ei. Și nici nu o violase.

Ca răspuns, gândurile ei se schimbaseră treptat, iar spiritul ei se înviorase când începu să spere că avea să fie salvată. Această perioadă de revigorare durase mai

mult timp. O săptămână întreagă, poate, deși era greu de măsurat trecerea timpului.

Dar apoi începuse alunecarea ireversibilă, iar ceea ce o trăsese în jos fusese însuși *lesserul*. Îi luase ceva timp să înțeleagă, dar se părea că avea o putere bizară asupra răpitorului ei, iar după ce trecuse ceva timp, ea începuse să o folosească. La început îl împinsese ca să-și testeze limitele. Mai târziu, îl chinuise fără alt motiv decât acela că îl ura și voia să-l facă să sufere.

Din anumite motive, *lesserul* care o răpise... o iubea. Din toată inima. Uneori țipa la ea și o îngrozea când era într-o stare proastă, dar cu cât era mai dură cu el, cu atât se purta mai bine cu ea. Când ea își lua privirea de la el, *lesserul* intra într-o criză de anxietate. Când îi aducea cadouri, iar ea le refuza, el plângea. Cu o fervoare din ce în ce mai mare, își făcea griji pentru ea, îi cerea atenția și se ghemuia lângă ea, iar când îl respingea, el se prăbușea.

Să se joace cu sentimentele lui era întreaga ei lume, plină de ură, iar cruzimea care o hrănea o omora. Cândva fusese o ființă vie, o fiică, o soră, *cineva*... Acum se întărea ca betonul din mijlocul coșmarului ei. Închisă.

Ah, Fecioară din Exitus, știa că el nu avea de gând să o lase să plece niciodată! Și, ca și cum ar fi ucis-o de-a dreptul, îi luase viitorul. Tot ce avea era doar acest prezent infinit și îngrozitor. Cu el.

Panica, o emoție pe care nu o mai simțise de ceva vreme, îi pătrunse în piept.

Disperată să se întoarcă la amorțeală, se concentră pe cât de frig era în pământ. *Lesserul* o ținea îmbrăcată în hainele pe care le luase din propriile ei sertare și dulapuri, iar ea era izolată în pantaloni lungi, șosete și cizme călduroase. Cu toate astea, frigul era necruțător, strecurându-se printre straturi, pătrunzându-i în oase, transformându-se în măduva ei într-o mocirlă înghețată.

CamScanner

Gândurile i se îndreptară spre ferma ei, unde trăise atât de puțin timp. Își amintea de focurile vesele pe care și le făcuse singură în șemineul din living și de fericirea pe care o simțea de a fi pe cont propriu... Erau viziuni rele, amintiri urâte. Îi aminteau de vechea ei viață, de mama ei... de fratele ei.

Dumnezeule, Rehvenge! Rehv o înnebunise cu dominația lui, dar avusese dreptate. Dacă ar fi rămas cu familia, nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Mary, omul care locuia alături. Și niciodată nu ar fi traversat pajiștea dintre casele lor în noaptea aceea ca să se asigure că totul era în regulă. Nu s-ar fi întâlnit niciodată cu *lesserul* și nu ar fi ajuns să fie moartă și să respire în același timp.

Se întreba cât timp o căutase fratele ei. Oare renunțase? Probabil că da. Nici măcar Rehv nu ar fi continuat căutarea atât de mult timp fără speranță.

Paria că o căutase, dar într-un fel se bucura că nu o găsise. Deși era un bărbat extrem de agresiv, era civil și risca să fie rănit dacă venea să o salveze. Acei *lesseri* erau puternici. Cruzi și puternici. Nu, pentru a o aduce înapoi ar fi fost nevoie de ceva egal cu monstrul care o ținea.

Îi veni în minte imaginea lui Zsadist, clară ca o fotografie. Îi văzuse ochii negri și sălbatici. Cicatricea care îi cobora pe față și îi deforma buza superioară. Tatuajele de sclav de sânge din jurul gâtului și al încheieturilor. Își amintea de urmele de bici de pe spatele lui. De piercingurile care atârnau de sfârcurile lui. Și de corpul său musculos, prea slab.

Se gândea la voința lui vicioasă, intransigentă și la toată ura lui. Era înspăimântător, o oroare a speciei ei. Ruinat, nu frânt, cum spunea geamănul lui. Dar asta l-ar fi făcut un salvator atât de bun. Doar el se potrivea cu *lesserul* care o luase. Genul de brutalitate al lui Zsadist era probabil singurul lucru care ar fi putut să o scoată de acolo, deși știa că nu trebuia să creadă că el ar fi încercat

vreodată să o găsească. Ea era doar un civil pe care îl întâlnise de două ori.

Iar a doua oară o făcuse să jure că nu avea să se apropie niciodată de el.

O cuprinse frica, dar încercă să-și stăpânească emoția spunându-și că Rehvenge încă o căuta. Și că urma să spună Frăției dacă avea să găsească vreun indiciu despre locul unde se afla. Apoi poate că Zsadist avea să vină după ea, pentru că așa i se ceruse, ca parte a slujbei sale.

– Alo? Alo? E cineva acolo?

Vocea bărbătească tremurândă era înăbușită, iar tonul era stins.

Era cel mai nou prizonier, se gândi ea. La început, întotdeauna încercau să iasă.

Bella își drese vocea.

– Sunt... aici.

Urmă o pauză.

– Oh, Dumnezeule, tu ești femela care a fost răpită? Ești... Bella?

Auzindu-și numele, fu șocată. La naiba, *lesserul* îi zicea *nevastă* de atât de mult timp, încât aproape că uitase că i se spunea altfel.

– Da... da, eu sunt.

– Încă ești în viață.

Ei bine, inima ei încă bătea, în orice caz.

– Te cunosc?

– Eu... am fost la înmormântarea ta. Cu părinții mei, Ralstam și Jilling.

Bella începu să tremure. Mama și fratele ei... o declaraseră moartă. Dar, desigur, așa ar fi trebuit. Mama ei era profund religioasă, o credincioasă fidelă în vechile tradiții. Odată ce s-ar fi convins că fiica ei era moartă, ar fi insistat asupra ceremoniei corespunzătoare, astfel încât Bella să poată intra în Exitus.

Oh, Dumnezeule! Să crezi că renunțaseră și să știi că renunțaseră erau două lucruri atât de diferite. Nimeni nu avea să vină după ea. Niciodată.

CamScanner

Auzi ceva ciudat. Își dădu seama că plângea.

– O să evadez, spuse bărbatul cu putere. Și te voi lua cu mine.

Bella își lăsă genunchii să cedeze și alunecă pe peretele cu nervuri al țevii până când ajunse la pământ. Acum chiar că era moartă, nu-i așa? Moartă și îngropată.

Cât de convenabil era că se afla blocată în pământ!

capitolul 2

Bocancii lui Zsadist îl purtară pe o alee de pe Trade Street, tălpile grele călcând în bălțile de noroi înghețate și zdrobind urmele înghețate ale roților. Era întuneric beznă, pentru că nu existau ferestre la clădirile de cărămidă aflate de o parte și de alta, iar norii acoperiseră luna. Cu toate acestea, în timp ce mergea singur, vederea lui nocturnă era perfectă, pătrunzând totul. La fel ca furia lui.

Sânge negru. Avea nevoie de mai mult sânge negru. Avea nevoie de el pe mâini și să i se împrăștie pe față și pe haine. Avea nevoie de oceane de sânge care să curgă pe pământ și să se scurgă în pământ. Pentru a onora memoria Bellei, avea să îi facă pe vânători să sângereze, fiecare moarte fiind ofranda lui pentru ea.

Știa că nu mai trăia, în inima lui știa că probabil fusese ucisă într-un mod îngrozitor. Atunci de ce începea mereu să îi întrebe pe acei nenorociți unde era? La naiba, nu știa. Era doar primul lucru care îi ieșea pe gură, indiferent de câte ori își spunea că ea nu mai trăia.

Și avea de gând să continue a le pune întrebări acelor nenorociți. Voia să știe unde, cum și cu ce o luaseră. Informațiile doar l-ar fi măcinat, dar trebuia să știe. Trebuia să știe. Iar unul dintre ei avea să vorbească în cele din urmă.

Z se opri. Adulmecă aerul. Se rugă ca mirosul dulce de pudră de talc să-i intre în nas. La naiba, nu mai putea suporta asta – să nu știe nimic.

Dar izbucni într-un hohot sinistru. Da, la naiba, nu mai putea suporta. Mulțumită celor 100 de ani de pregătire atentă alături de Stăpână, nu exista nici un nivel al nemerniciei căreia să nu-i fi supraviețuit. Durere fizică, chin mental, umilință și degradare crâncenă, adâncă, disperare, neputință. „Am fost acolo, am trecut prin asta asudând".

Deci putea să treacă și peste asta.

Privi cerul și, în timp ce-și dădu capul pe spate, se clătină. Cu o mână rapidă se sprijini de un tomberon, apoi respiră adânc și așteptă să vadă dacă senzația de beție trecea. Nu avu noroc.

Era timpul să se hrănească. Din nou.

Blestemând, spera că mai putea rezista o noapte sau două. Sigur, își târâse corpul prin forța voinței în ultimele două săptămâni, dar nu era nimic neobișnuit. Iar în seara asta pur și simplu nu voia să aibă de-a face cu pofta de sânge.

„Haide, haide... concentrează-te, dobitocule!"

Se forță să meargă mai departe, pândind aleile din centrul orașului, rătăcind prin labirintul urban periculos din Caldwell, clubul și scena drogurilor din New York.

La ora 3.00 dimineața, era atât de înfometat de sânge, încât se simțea drogat, iar acesta era singurul motiv pentru care cedă. Nu mai răbda dezechilibrul, lipsa de concentrare, amorțeala din corpul său. Îi amintea prea mult de apatia provocată de opiu pe care o suportase ca sclav de sânge.

Mergând cât de repede putea, se îndreptă spre ZeroSum, locul unde se afla actualul loc de întâlnire al Frăției din centrul orașului. Paznicii îl lăsară să ocolească coada de așteptare, accesul ușor fiind unul dintre avantajele aduse de banii lăsați acolo de frați. La naiba, doar

CamScanner

obiceiul lui Phury de a consuma fum roșu valora câteva mii de dolari pe lună, iar lui V și lui Butch le plăcea doar senzația dată de băutura de calitate. Apoi mai erau achizițiile regulate ale lui Z.

Clubul era cald și întunecat în interior, un fel de peșteră tropicală umedă, cu muzică tehno care se învârtea în aer. Oamenii se înghesuiau pe ringul de dans, sugând inele de acadea, înghițind apă, transpirând în timp ce se mișcau cu în ritmul laserelor pastelate.

De jur împrejur, corpurile erau lipite de pereți, în perechi sau în trio, contorsionându-se, atingându-se.

Z se îndreptă spre salonul VIP, iar hoarda umană cedă în fața lui, despărțindu-se ca o pânză de catifea ruptă. Deși drogați cu cocaină și alte substanțe, acele trupuri supraîncălzite încă aveau suficient instinct de supraviețuire pentru a-l vedea ca pe un sicriu care aștepta să se întâmple ceva.

În spate, un bodyguard tuns periuță îl lăsă să intre în cea mai bună sală din club. Aici, într-o liniște relativă, douăzeci de mese cu locuri de banchet erau așezate la mare distanță, doar blaturile de marmură neagră fiind luminate din plafon. Masa Frăției era chiar lângă ieșirea de incendiu, iar el nu fu surprins să-i vadă pe Vishous și pe Butch acolo cu paharele de băutură în fața lor. Paharul de martini al lui Phury era neatins.

Cei doi colegi de cameră nu păreau bucuroși să îl vadă. Nu, păreau resemnați odată cu sosirea lui, de parcă speraseră să li se ia o piatră de pe inimă, iar el doar le aruncase amândurora o greutate pe umeri.

– Unde este? întrebă Z, făcând semn din cap spre paharul de martini al geamănului său.

– Cumpără fum roșu în spate, spuse Butch. A rămas fără O-Z-uri.

Z se așeză în stânga și se lăsă pe spate, ferindu-se de lumina care cădea pe masa lucioasă. Când privi în jur, recunoscu fețele străinilor lipsiți de sens. Secția VIP avea

un nucleu dur de clienți obișnuiți, dar nici unul dintre cei care cheltuiau mult nu interacționa prea mult dincolo de grupurile restrânse. De fapt, întregul club era impregnat de o vibrație de genul „nu întreba, nu spune", unul dintre motivele pentru care frații veneau aici. Chiar dacă ZeroSum era deținut de un vampir, trebuiau să păstreze discreția privind identitatea lor.

De-a lungul ultimului secol, Frăția Pumnalului Negru devenise discretă cu privire la identitatea ei în cadrul rasei. Existau zvonuri, desigur, iar civilii cunoșteau câteva dintre numele lor, dar totul era ținut în tăcere. Subterfugiul începuse când rasa se fragmentase cu aproximativ un secol în urmă și, în mod tragic, încrederea devenise o problemă în cadrul speciei. Acum însă exista alt motiv. *Lesserii* torturau civili pentru informații despre Frăție, așa că era necesar să scape informații.

Drept urmare, puținii vampiri care lucrau în acest club nu erau siguri că acei indivizi masivi îmbrăcați în piele care sorbeau băuturi și lăsau bancnote reprezentau Frăția Pumnalului Negru. Și, din fericire, obiceiurile sociale, dacă nu cumva și modul în care arătau frații, alungau întrebările.

Zsadist se foia la masă, nerăbdător. Ura clubul; chiar îl ura. Ura să aibă atâtea trupuri atât de aproape de al lui. Ura zgomotul. Mirosurile.

Într-o învălmășeală de discuții, un trio de femei se apropie de masa fraților. Cele trei lucrau în seara aceea, deși ceea ce serveau nu încăpea într-un pahar. Erau curvele tipice de înaltă clasă: extensii de păr, sâni falși, fețe modelate de chirurgi plasticieni, haine colorate. În club erau o mulțime de festinuri de genul lor, în special în secțiunea VIP. Reverendul, care deținea și conducea ZeroSum, credea în diversificarea produselor ca strategie de afaceri, oferind trupurile lor, precum și alcoolul, și drogurile. De asemenea, vampirul împrumutase bani, avea o echipă la casele de pariuri și numai Dumnezeu

CamScanner

știa ce făcea în biroul din spate în slujba clientelei sale, în mare parte umană.

În timp ce cele trei prostituate zâmbeau și vorbeau, ei se prezentară pentru a negocia. Nici una dintre ele nu era ceea ce căuta Z, iar V și Butch nu le luară nici ei. Două minute mai târziu, femeile se îndreptară spre următorul separeu.

Lui Z îi era al naibii de foame, dar era un singur lucru nenegociabil când venea vorba de mâncare.

– Hei, frumoșilor, zise altă femeie. Vrea vreunul dintre voi companie?

El ridică privirea. Această femeie umană avea o față dură care se potrivea cu corpul ei dur. Hainele erau din piele neagră. Ochii erau sticloși. Părul era scurt.

Al naibii de perfect.

Z își puse mâna în raza de lumină de pe masă, ridică două degete, apoi lovi de două ori cu degetele în marmură. În timp ce Butch și V începură să se foiască pe scaun, tensiunea lor îl enervă.

Femeia zâmbi.

– Ei bine, în regulă.

Zsadist se aplecă în față și se ridică, fața fiindu-i luminată de reflectoare. Expresia târfei înghețată în timp ce făcea un pas înapoi.

În acel moment, Phury ieși pe o ușă din stânga, cu spectaculoasa coamă de păr reflectând luminile schimbătoare. Chiar în spatele lui se afla un bărbat vampir dur cu o creastă: Reverendul.

Când cei doi se apropiară de masă, proprietarul clubului zâmbi forțat. Ochii de culoarea ametistului nu scăpară nimic din ezitarea prostituatei.

– Bună seara, domnilor. Pleci undeva, Lisa?

Bravura Lisei reveni în forță.

– Oriunde vrea el, șefu'.

– Răspuns corect.

„Destul cu vorbăria", se gândi Z.

– Afară. Acum.

Împinse ușa de incendiu și o urmă pe aleea din spatele clubului. Vântul de decembrie sufla prin jacheta largă pe care și-o pusese pentru a acoperi armele, dar nu-i păsa de frig și nici Lisei nu-i păsa. Chiar dacă rafalele de gheață îi ciufuleau părul tuns, iar ea era aproape goală, îl înfruntă fără să tremure, cu bărbia ridicată.

Acum, după ce acceptase, era pregătită pentru el. O adevărată profesionistă.

– O facem aici, spuse el, intrând în umbră. Scoase din buzunar două bancnote de 100 de dolari și i le întinse. Degetele ei le strânseră înainte de a face să dispară banii în fusta ei de piele.

– Cum vrei? întrebă ea, apropiindu-se de el și întinzându-se spre umerii lui.

El o întoarse cu fața spre peretele de cărămidă.

– Eu ating. Nu tu.

Corpul ei se încordă, iar el îi mirosi frica precum o înțepătură sulfuroasă. Dar vocea ei era puternică.

– Ai grijă, dobitocule! Dacă mă întorc cu vânătăi, el te va vâna ca pe un animal.

– Nu-ți face griji! Vei scăpa cu bine din asta.

Dar ea încă era speriată. Iar el era binecuvântat pentru că era amorțit de această emoție.

De obicei, spaima la o femeie era singurul lucru care îl putea excita. În ultima vreme însă, declanșatorul nu mai funcționa, ceea ce era în regulă pentru el. Disprețuia reacția chestiei din spatele fermoarului și, pentru că majoritatea femeilor erau speriate de moarte de el, se excita mult mai des decât voia el. Asta nu însemna că ar fi fost mai bine. La naiba, probabil era singurul bărbat de pe planetă care voia să fie impotent.

– Înclină-ți capul într-o parte, spuse el. Urechea la umăr.

Încet, ea se conformă, expunându-și gâtul în fața lui. Acesta era motivul pentru care o alesese. Părul scurt însemna că nu trebuia să atingă nimic pentru a-și netezi calea. Nu-i plăcea să fie nevoit să pună mâna pe ele.

CamScanner

În timp ce se holba la gâtul ei, setea i se înteți și colții i se alungiră. Dumnezeule, era suficient de însetat ca să o sece!

– Ce ai de gând să faci? răbufni ea. Să mă muști?

– Da.

El se înfipse repede și o ținu pe loc în timp ce ea se zbătea. Ca să fie mai ușor pentru ea, o calmă cu mintea, relaxând-o, dându-i un fel de amețeală cu care, fără îndoială, era familiarizată. În timp ce ea se liniștea, el sorbi cât de mult putu fără să înghită, gustând cocaina și alcoolul din sângele ei, precum și antibioticele pe care le lua.

Când termină, linse urmele de înțepături, astfel încât procesul de vindecare să-și facă loc, iar ea să nu sângereze. Apoi îi ridică gulerul pentru a ascunde mușcătura, îi șterse amintirile și o trimise înapoi în club.

Singur din nou, se sprijini ghemuit de cărămizi. Sângele uman era atât de slab, încât abia dacă îi aducea ceea ce avea nevoie, dar nu avea de gând să bea din sângele femelelor din propria specie. Nu din nou. Niciodată.

Privi spre cer. Norii care aduseseră mai devreme rafalele de vânt dispăruseră, iar între clădiri se putea vedea o porțiune de cer senin. Constelațiile îi spuneau că mai avea doar două ore la dispoziție să stea afară.

Când avu putere, închise ochii și se dematerializă în singurul loc în care voia să fie.

Slavă Domnului că mai era suficient timp pentru a ajunge acolo! Pentru a fi acolo.

capitolul 3

John Matthew gemu și se rostogoli în pat pe spate.

Femeia îi urmă exemplul, sânii ei goi apăsând pe pieptul lui lat și gol. Cu un zâmbet erotic, ea se întinse între picioarele lui și îi găsi bărbăția dureroasă. El își dădu

capul pe spate și gemu când ea îi ridică mădularul erect și se așeză pe el. În timp ce el se prindea de genunchii ei, ea începu să-l călărească bine, lent.

„Oh, da..."

Cu o mână se juca cu ea însăși; cu cealaltă îl ispitea, trecându-și palma peste sâni până la gât, ridicându-și părul lung, blond platinat, în timp ce continua. Mâna ei se mută mai sus, spre față, apoi brațul ei fu deasupra capului, un arc grațios de carne și oase. Se arcui pe spate și sânii ei se împinseră în față cu vârfurile tari, umflate și rozalii. Pielea ei era atât de palidă, încât părea zăpadă proaspătă.

– Războinicule, spuse ea, continuând. Te descurci cu asta?

Să se descurce? La naiba, sigur că putea! Și ca să fie clar cine se ocupa de asta, el o apucă de coapse și își împinse șoldurile până când ea strigă.

Când el se retrase, ea îi zâmbi, luându-l din ce în ce mai repede. Era alunecoasă și strâmtă, iar erecția lui era în rai.

– Războinicule, te descurci cu asta?

Vocea ei era mai gravă acum din cauza efortului.

– La naiba, da, bombăni el.

Frate, în clipa în care avea să ejaculeze, intenționa să o întoarcă pe spate și să o zdrobească din nou și din nou.

– Poți să te descurci cu asta?

Ea îl lua și mai tare, mulgându-l. Cu brațul ei încă deasupra capului, îl călărea ca pe un taur, clătinându-se lipită de el.

Era un sex *grozav*, minunat, incredibil, grozav...

Cuvintele ei începură să se distorsioneze, să se stâlcească... să cadă sub registrul unei femei.

– Te descurci cu asta?

John simți un fior. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă...

CamScanner

– Poți să te descurci cu asta? Poți să te descurci cu asta? Dintr-odată, o voce de bărbat ieșea din gâtul ei, o voce de bărbat care îl ironiza. *Poți să te descurci cu asta?*

John se străduia să o dea laoparte, dar ea era prinsă de el, iar sexul nu se mai oprea.

– Crezi că te poți descurca cu asta? Crezi că poți să faci față? *Crezi că poți face față?*

Vocea masculină țipa acum, răcnind din fața femeii.

Cuțitul venea spre John de deasupra capului ei – numai că acum era un bărbat, un bărbat cu pielea albă, cu părul alb și cu ochii de culoarea ceții. În timp ce lama scânteia argintie, John se întinse să o blocheze, dar brațul lui nu mai era greu și cu mușchi. Era subțire, sfrijit.

– Te descurci cu asta, războinicule?

Cu o tăietură grațioasă, pumnalul ateriză exact în mijlocul pieptului său. O durere arzătoare se aprinse în locul în care îl penetră, arsura violentă străbătându-i corpul, ricoșând în interiorul pielii până când se trezi în agonie. Trase aer în piept și se înecă cu propriul sânge, se sufocă și îngână până când nu mai putu să scoată nimic din plămâni. Agitându-se, se lupta cu moartea care venea după el...

– John! John! Trezește-te!

Ochii lui se deschiseră larg. Primul său gând fu că îl durea fața, deși nu avea nici o idee de ce, pentru că fusese înjunghiat în piept. Apoi își dădu seama că gura lui era întinsă, găzduind ceea ce ar fi fost un țipăt dacă s-ar fi născut cu o cutie vocală. Însă, de fapt, tot ce făcea era să scoată un jet constant de aer.

Apoi simți că mâinile... mâinile îi prindeau brațele. Teroarea reveni și, în ceea ce fu pentru el un impuls impresionant, își aruncă trupul mic de pe pat. Ateriză cu fața în jos, cu obrazul alunecând pe covor.

– John! Sunt eu, Wellsie.

Realitatea reveni la auzul numelui, scuturându-l de isterie ca o palmă.

Doamne, Dumnezeule!... Era în regulă. Era în regulă. Era în viață!

Se aruncă în brațele lui Wellsie și își îngropă fața în părul ei lung și roșcat.

– E în regulă. Îl trase în poala ei și îl mângâie pe spate. Ești acasă. Ești în siguranță.

Acasă. În siguranță. Da, după numai șase săptămâni, aici era acasă – prima pe care o avusese vreodată, după ce crescuse în orfelinatul Fecioara Maria a Milostivirii și apoi trăise în cocioabe de la 16 ani. Casa lui Wellsie și a lui Tohrment însemna acasă.

Și nu era doar în siguranță aici; era înțeles. La naiba, învățase adevărul despre el însuși! Până să vină Tohrment și să-l găsească, nu știuse de ce fusese mereu diferit de ceilalți oameni sau de ce era atât de slăbănog și de sfrijit. Dar vampirii masculi așa erau înainte de a trece prin tranziție. Chiar și Tohr, care era un membru cu drepturi depline al Frăției Pumnalului Negru, se părea că fusese mic.

Wellsie înclină capul lui John în sus.

– Poți să-mi spui ce a fost?

El clătină din cap și apoi se îngropă mai adânc în ea, ținându-se de ea atât de tare, încât se miră că mai putea respira.

Zsadist se materializă în fața fermei Bellei și înjură. Cineva fusese din nou în acel loc. Erau urme proaspete de anvelope prin zăpada de pe alee și urme de pași până la ușă. Ah, la naiba... Erau o mulțime de urme de pași, atât de multe dus-întors către orice mașină care fusese parcată acolo, încât părea că lucrurile fuseseră mutate.

Asta îl neliniștea, de parcă dispăreau mici bucăți din ea.

CamScanner

Sfinte Sisoe! Dacă familia ei distrugea casa, nu știa unde se mai putea duce ca să fie cu ea.

Cu privirea împietrită, se holba la veranda din față și la ferestrele lungi din living. Poate că ar fi trebuit să împacheteze o parte din lucrurile ei pentru el. Ar fi fost un lucru ticălos, dar, pe de altă parte, nu era mai presus de un hoț.

Încă o dată se întrebă cum era familia ei. Știa că erau aristocrați de cel mai înalt rang social, dar cam atât, și nu voia să-i cunoască pentru a afla mai multe. Chiar și în cea mai bună zi a lui, era îngrozitor cu oamenii, dar problema Bellei îl făcea periculos, nu doar îngrozitor. Nu, Tohrment era omul de legătură cu rudele ei de sânge, iar Z era întotdeauna atent să nu dea peste ele.

Ocoli prin spatele casei, intră prin bucătărie și opri alarma de securitate. Așa cum făcea în fiecare seară, verifică mai întâi peștele ei. Fulgii de mâncare erau împrăștiați deasupra apei, dovadă că se ocupase cineva deja de ei. Era supărat că îi fusese furată ocazia.

Adevărul era că acum considera casa ei ca fiind spațiul lui. O curățase după ce fusese răpită. Udase plantele și avusese grijă de pești. Umblase pe podele și pe scări, se uitase pe la ferestre și se așezase pe fiecare scaun, canapea și pat. La naiba, se hotărâse deja să cumpere nenorocita aia de casă când familia ei avea să o vândă! Deși nu mai avusese niciodată o casă până atunci sau multe bunuri personale, acești pereți, acest acoperiș și rahatul adăpostit înăuntru ar fi fost totul pentru el. Un altar pentru ea.

Z făcu un tur rapid prin casă, catalogând lucrurile care fuseseră scoase. Nu era mare lucru. Un tablou și o farfurie de argint din living și o oglindă din holul din față. Era curios de ce fuseseră alese acele obiecte și le voia înapoi la locul lor.

Când intră din nou în bucătărie, își imagină camera după ce fusese răpită, tot sângele, cioburile de sticlă, scaunele și porțelanurile sparte. Ochii lui coborâră până la o dungă neagră de cauciuc de pe podeaua de pin. Putea ghici cum fusese făcută. Bella luptându-se cu *lesserul*, fiind târâtă, talpa pantofului ei scârțâind în timp ce lăsa o urmă.

Furia i se încolăci în jurul pieptului până când începu să gâfâie din cauza senzației urâte și familiare. Doar că... Dumnezeule, toată treaba asta nu avea sens: el căutând-o, obsedat de lucrurile ei și umblând prin casa ei. Nu fuseseră prieteni. La naiba, nici măcar nu fuseseră cunoștințe! Și nu fusese drăguț cu ea în cele două ocazii în care o întâlnise.

La naiba, regreta asta! În acele câteva momente pe care le avusese cu ea, își dorea să nu fi fost atât de... Ei bine, să nu vomite după ce aflase că o excitase ar fi fost un început bun. Doar că nu avea cum să-și reprime reacția. Nici o altă femeie în afară de cățeaua aia bolnavă, care era stăpâna lui, nu se udase vreodată din pricina lui, așa că era sigur ca naiba că nu asocia carnea feminină și alunecoasă cu ceva bun.

În timp ce își amintea cum era Bella lipită de corpul lui, se întreba de ce ar fi vrut să se culce cu el. Fața lui era un dezastru. Corpul lui nu era mult mai bun, cel puțin nu pe spate. Iar reputația îl făcea pe Jack Spintecătorul să pară un cercetaș. La naiba, tot timpul era supărat pe toată lumea și pe tot. Fusese frumoasă, blândă și amabilă, o femeie regală, aristocrată, dintr-un mediu privilegiat.

Oh, dar contradicțiile lor erau cheia, nu-i așa? El era bărbatul care-i schimba ritmul. O plimbare în sălbăticie. Creatura sălbatică ce o scotea din viața ei drăguță pentru o oră sau două. Și chiar dacă îl duruse să fie redus la exact ceea ce era, el tot credea că ea era... drăguță.

CamScanner

În spatele lui se auzi un ceas de perete care începu să sune. Ora 5.00.

Ușa din față a casei se deschise cu un scârțâit.

Într-o grabă silențioasă, Z desprinse de la piept un pumnal negru și se lipi de perete. Își înclină capul, astfel încât să vadă în josul holului spre foaier.

Butch ridică mâinile în timp ce intra.

– Sunt doar eu, Z.

Zsadist coborî lama, apoi o puse înapoi în toc.

Fostul detectiv de la Omucideri era o anomalie în lumea lor, singurul om care fusese lăsat vreodată să intre în cercul Frăției. Butch era colegul de cameră al lui V, partenerul de ridicare a greutăților din sala de sport al lui Rhage, amicul de haine al lui Phury. Și, din motive proprii, era obsedat de răpirea Bellei, așa că avea și ceva în comun cu Z.

– Care-i treaba, polițistule?

– Te întorci la complex?

Întrebarea tipului ar fi putut fi încadrată ca o anchetă, dar era mai degrabă o sugestie.

– Nu chiar acum.

– Stă să se lumineze.

Nu conta.

– Phury te-a trimis după mine?

– E alegerea mea. Când nu te-ai întors de la ceea ce ai plătit, m-am gândit că s-ar putea să ajungi aici.

Z își încrucișă brațele la piept.

– Ești îngrijorat că am omorât-o pe femeia pe care am dus-o pe alee?

– Nu. Am văzut-o lucrând în club înainte să plec.

– Atunci de ce mă uit la tine acum?

În timp ce bărbatul privea în jos ca și cum ar fi pus cuvintele cap la cap, greutatea lui se mișca înainte și înapoi în acei mocasini scumpi care îi plăceau. Apoi își descheie haina de cașmir negru de lux.

Ah, deci Butch era un mesager.

– Scuipă tot, copoiule!

Omul își frecă o sprânceană cu degetul mare.

– Știi că Tohr a vorbit cu familia Bellei, nu? Și că fratele ei e furios? Ei bine, el știe că vine cineva aici. Își dă seama datorită sistemului de securitate. De fiecare dată când este oprit sau pornit, primește un semnal. Vrea ca vizitele să înceteze, Z.

Zsadist își arătă colții.

– Greu.

– O să pună gărzi.

– De ce naiba îi pasă?

– Haide, omule, e casa surorii lui!

„Nenorocitul!"

– Vreau să cumpăr casa.

– Nu se poate, Z. Tohr a spus că familia nu o va scoate la vânzare prea curând. Vor să o păstreze.

Z își scrâșni molarii pentru o clipă.

– Polițistule, fă-ți o favoare și pleacă de aici!

– Mai degrabă te duc acasă. E al naibii de aproape de răsăritul soarelui.

– Da, chiar am nevoie ca un om să-mi spună asta.

Butch înjură printre dinți.

– Bine, prăjește-te dacă vrei. Doar să nu te mai întorci aici! Familia ei a trecut prin destule.

De îndată ce ușa de la intrare se închise, Z simți o roșeață care îi cuprinse corpul, ca și cum cineva l-ar fi înfășurat strâns într-o pătură electrică și ar fi dat drumul la cadran. Pe față și pe piept îi curgea sudoarea, iar stomacul i se răsuci. Ridică mâinile. Palmele erau umede, iar degetele trădau un tremur fin.

„Semne fiziologice de stres", se gândi el.

Avea în mod clar o reacție emoțională, deși să fie al naibii dacă știa ce era. Tot ce sesizase fuseseră simptomele secundare. În interiorul său nu exista nimic, nici un sentiment pe care să-l poată identifica.

CamScanner

Se uită în jur și vru să incendieze ferma, să o ardă până la temelii ca să nu o poată avea nimeni. Mai bine asta decât să știe că nu mai putea intra.

Problema era că a da foc casei ei era ca și cum i-ar fi făcut ei rău.

Așa că, dacă nu putea lăsa în urmă o grămadă de cenușă, voia să ia ceva. În timp ce se gândea la ce putea să ia cu el și totuși să se dematerializeze, duse mâna la lanțul subțire strâns în jurul gâtului său.

Lănțișorul cu micile diamante încastrate era al ei. Îl găsise în dărâmături în noaptea în care fusese răpită, pe podeaua de teracotă de sub masa ei din bucătărie. Îi curățase sângele de pe el, reparase catarama ruptă și îl purta de atunci.

Iar diamantele erau eterne, nu-i așa? Durau pentru totdeauna. La fel ca amintirile lui despre ea.

Înainte de a pleca, Zsadist aruncă o ultimă privire la acvariul cu pești. Mâncarea aproape că dispăruse acum, adunată de la suprafață de guri mici și deschise, guri care veneau spre ea de jos în sus.

John nu știa cât timp stătuse în brațele lui Wellsie, dar îi luă ceva timp să revină la realitate. Când, în sfârșit, se retrase, ea îi zâmbi.

– Ești sigur că nu vrei să-mi povestești despre coșmar?

Mâinile lui John începură să se miște, iar ea se uită la ele cu atenție, pentru că abia învăța limbajul american al semnelor. Știa că se grăbea, așa că se aplecă și luă un carnețel și un pix de pe noptieră.

– *Nu a fost nimic, sunt bine acum. Dar mulțumesc că m-ai trezit.*

– Vrei să te întorci în pat?

El încuviință. Părea că nu făcuse nimic altceva decât să doarmă și să mănânce în ultima lună și jumătate, dar foamea și epuizarea lui nu se terminau niciodată. Dar, din nou, avea 23 de ani de foamete și insomnie de recuperat.

Se strecură între cearșafuri, apoi Wellsie se așeză ușor lângă el. Sarcina ei nu se vedea atât de mult dacă stătea în picioare, dar când stătea jos se vedea o umflătură subtilă sub cămașa largă.

– Vrei să aprind lumina în baia ta?

El dădu din cap dezaprobator. Asta nu ar fi făcut decât să-l facă să se simtă și mai mult ca un fătălău, iar în momentul de față egoul lui primise cam toată lovitura pe care o putea suporta.

– O să fiu în biroul meu, bine?

În timp ce ea plecă, el se simți prost pentru că era oarecum ușurat, dar odată cu dispariția panicii, îi era rușine de el însuși. Un bărbat nu se purta așa cum o făcuse el acum. Un bărbat s-ar fi luptat cu demonul cu părul palid din vis și ar fi câștigat. Și chiar dacă ar fi fost îngrozit, un bărbat nu s-ar fi încolăcit și nu ar fi tremurat ca un copil de cinci ani când se trezise.

Dar, la urma urmelor, John nu era un bărbat. Cel puțin nu încă. Tohr spusese că schimbarea nu avea să vină până când nu se apropia de 25 de ani, iar el abia aștepta să treacă următorii doi ani. Pentru că, deși acum înțelegea de ce avea doar 1,70 metri în înălțime și 50 de kilograme, tot era greu. Ura să se confrunte în fiecare zi cu trupul său osos în oglindă. Ura să poarte haine de băiat, deși putea să conducă legal, să voteze și să bea. Se plângea de faptul că nu avusese niciodată o erecție, nici măcar când se trezea dintr-unul din visele sale erotice. Și nici măcar nu sărutase vreodată o femeie. Nu, pur și simplu nu simțea mare lucru în materie de masculinitate. Mai ales având în vedere ce i se întâmplase cu aproape un an în urmă. Dumnezeule, atât trecuse de la acel atac, nu-i așa? Cu o tresărire, încercă să nu se gândească la acea scară murdară, la bărbatul care îi pusese un cuțit la gât sau la acele momente oribile în care ceva îi fusese luat ceva irecuperabil: inocența lui violată, dispărută pentru totdeauna.

CamScanner

Forțându-și mintea să iasă din acea cădere în gol, își spuse că măcar nu mai era fără speranță. Cândva, în curând, avea să se transforme într-un bărbat.

Măcinat de gândurile de viitor, aruncă pătura și se duse la dulap. Deschise ușile duble, dar încă nu se obișnuise cu ce vedea. Nu avusese atâția pantaloni, cămăși și fulare în toată viața lui, dar iată-i acolo, atât de curați și de noi – toate fermoarele funcționau, nu lipseau nasturi, nu se zbârciseră, nu erau rupte la cusături. Avea chiar și o pereche de Nike Air Shox.

Scoase un pulover și-l trase pe el, apoi își băgă picioarele zvelte într-o pereche de pantaloni kaki. În baie se spălă pe mâini și pe față și își pieptănă părul negru. Apoi se îndreptă spre bucătărie, trecând prin încăperi care aveau linii curate, moderne, dar erau decorate cu mobilier, textile și artă renascentistă italiană. Se opri când auzi vocea lui Wellsie ieșind din birou.

– ... un fel de coșmar. Adică, Tohr, era îngrozit... Nu, s-a eschivat când l-am întrebat ce a fost și n-am insistat. Cred că e timpul să-l vadă pe Havers. Da... Ar trebui să-l întâlnească mai întâi pe Wrath. Bine. Te iubesc, *hellren*. Ce e? Dumnezeule, Tohr, și eu simt la fel! Nu știu cum am putut trăi fără el. E o binecuvântare.

John se sprijini de peretele din hol și închise ochii. Ciudat, și el simțea același lucru pentru ei.

capitolul 4

Trecuseră ore întregi, sau cel puțin așa părea, când Bella se trezi la sunetul sitei care aluneca înapoi. Mirosul dulce al *lesserului* coborî până la ea, punând stăpânire pe pământul înțepător și umed.

– Bună, nevastă!

Harnașamentul din jurul trunchiului ei se strânse în timp ce el o ridică afară.

O singură privire în ochii lui căprui palizi, și ea știu că nu era momentul să forțeze vreo limită. Era agitat, zâmbetul lui fiind mult prea excitat. Iar dezechilibrul nu era bun în preajma lui.

În momentul în care picioarele ei atinseră podeaua, el smuci hamul, astfel încât ea căzu peste el.

– Te-am salutat, *nevastă*.

– Bună, David.

El închise ochii. Îi plăcea când ea îi rostea numele.

– Am ceva pentru tine.

Lăsă curelele pe ea și o conduse spre masa din oțel inoxidabil din centrul camerei. Când o legă cu cătușele de acel obiect, ea știu că încă trebuia să fie întuneric afară. El devenise mai permisiv cu imobilizarea doar în timpul zilei, când nu putea fugi.

Lesserul ieși pe ușă și o lăsă larg deschisă. Urmară zgomote și mormăieli, apoi se întoarse târând un vampir civil amețit. Capul bărbatului cădea pe umeri ca și cum ar fi fost pe o balama slăbită, iar picioarele se târau în urmă la nivelul degetelor. Era îmbrăcat în ceea ce fuseseră niște pantaloni negri drăguți și un pulover de cașmir, dar acum hainele erau rupte, ude și cu urme de sânge.

Cu un geamăt înăbușit, Bella se dădu înapoi până când legătura o împiedică să meargă mai departe. Nu putea să privească tortura; pur și simplu nu putea.

Lesserul îl împinse pe bărbat cu forța până la masă și îl întinse pe ea. Lanțurile erau înfășurate cu eficiență în jurul încheieturilor mâinilor și gleznelor, iar verigile erau fixate cu prinderi metalice. De îndată ce ochii încețoșați ai civilului se fixară pe rafturile cu unelte, începu să intre în panică. Trase de legăturile de oțel, făcându-le să se zdruncine pe masa de metal.

Bella întâlni ochii albaștri ai vampirului. Era îngrozit, iar ea voia să-l liniștească, dar știa că nu era înțelept să facă asta. *Lesserul* îi urmărea reacția, așteptând.

CamScanner

Și apoi scoase un cuțit.

Vampirul de pe masă țipă când vânătorul se aplecă deasupra lui. Dar tot ce făcu David fu să smulgă puloverul bărbatului și să-l despice, expunându-i pieptul și gâtul.

Deși Bella încerca să se împotrivească, pofta de sânge îi stârnea stomacul. Trecuse mult timp de când nu se mai hrănise, poate luni întregi, iar după tot stresul la care fusese supusă, trupul ei avea mare nevoie de ceea ce numai sângele sexului opus îi putea oferi.

Lesserul o luă de braț și o trase spre el, cătușele alunecând odată cu ea pe blatul mesei.

– M-am gândit că deja trebuie să-ți fie sete. Vânătorul întinse mâna și își trecu degetul peste gura ei. Așa că ți-am adus asta ca să te hrănești.

Ea făcu ochii mari.

– Așa este. E doar pentru tine. Un cadou. E proaspăt, tânăr. Mai bun decât cei doi pe care îi am acum în găuri. Și îl putem păstra atât timp cât te servește. *Lesserul* îi ridică buza superioară. La naiba, uite cum se lungesc colții ăia! Ți-e foame, nu-i așa, nevastă?

Mâna lui se prinse de ceafa ei și o sărută, lingând-o cu limba. Cumva, ea își reținu reflexul de greață până când el își ridică privirea.

– Întotdeauna m-am întrebat cum arată asta, spuse el, cu ochii cutreierându-i fața. Oare mă va excita? Nu sunt sigur dacă vreau sau nu. Cred că îmi place de tine pură. Dar trebuie să faci asta, nu-i așa? Sau vei muri. Îi împinse capul în jos, spre gâtul masculului. Când ea se împotrivi, *lesserul* râse încet și îi șopti la ureche:

– Asta e, fata mea. Dacă te-ai fi dus de bunăvoie la el, cred că te-aș fi bătut din gelozie. Îi mângâie părul cu mâna liberă. Acum bea!

Bella privi în ochii vampirului. Oh, Dumnezeule...

Bărbatul încetase să se mai zbată și se holba la ea, cu ochii pe punctul de a-i ieși din orbite. Oricât de înfometată ar fi fost, nu putea suporta ideea de a lua de la el.

Lesserul o strânse tare de gât, iar vocea îi deveni răutăcioasă.

– Mai bine ai bea de la el. M-am chinuit mult ca să ți-l aduc.

Ea deschise gura, cu limba ca șmirghelul de sete.

– Nu...

Lesserul îi arătă cuțitul.

– Într-un fel sau altul, va sângera în următorul minut și jumătate. Dacă îmi pun mintea cu el, nu va rezista prea mult. Așa că poate vrei să încerci tu, nevastă?

Lacrimile îi străpungeau ochii în fața violenței pe care urma să o săvârșească.

– Îmi pare atât de rău! îi șopti ea masculului înlănțuit.

Capul ei fu tras înapoi, iar palma *lesserului* veni spre fața ei dinspre stânga. Plesnitura îi smuci partea superioară a corpului, iar vânătorul o prinse de păr pentru a o împiedica să cadă. Trase tare, aruncând-o spre el. Habar n-avea unde se dusese cuțitul pe care îl avea.

– Nu-ți ceri scuze pentru asta! O prinse de bărbie, înfigându-și vârfurile degetelor în adâncituri de sub pomeții ei. Eu sunt singurul pentru care trebuie să îți faci griji. Ne-am înțeles? Am întrebat dacă ne-am înțeles?

– Da, suspină ea.

– Da ce?

– Da, David.

El îi luă brațul liber și i-l îndoi la spate. Durerea îi pătrunse în umăr.

– Spune-mi că mă iubești.

De nicăieri, furia aprinse o furtună de foc în pieptul ei. Nu i-ar fi spus *niciodată* acel cuvânt. *Niciodată*.

– Spune-mi că mă iubești! strigă el în fața ei.

Ochii ei scăpărară și își arătă colții. În clipa în care o făcu, emoția lui scăpă de sub control, corpul lui începu să tremure, iar respirația i se transformă într-un oftat

rapid. Deveni brusc pregătit să lupte cu ea, excitat de luptă, ca și cum ar fi fost în erecție pentru sex. Aceasta era partea din relație pentru care trăia. Îi plăcea să se lupte cu ea. Îi spusese că fosta lui femeie nu fusese la fel de puternică precum ea, nu reușise să reziste atât de mult înainte de a leșina.

– Spune-mi că mă iubești!

– Eu te disprețuiesc, zise sacadat.

Când el ridică mâna cu pumnul strâns, ea îl privi fix, fermă, calmă, gata să primească lovitura. Rămaseră așa mult timp, cu trupurile suspendate în arcuri gemene ca o inimă, legate de corzile de violență care curgeau între ei. În fundal, bărbatul civil de pe masă gemea.

Deodată, brațele *lesserului* o cuprinseră și își îngropă fața în gâtul ei.

– Te iubesc, spuse el. Te iubesc atât de mult... Nu pot trăi fără tine...

– Sfinte Sisoe! spuse cineva.

Lesserul și Bella se uitară amândoi spre voce. Ușa centrului de persuasiune era larg deschisă, și un vânător cu părul alb era oprit în dreptul ei.

Tipul începu să râdă și apoi rosti cele trei cuvinte care declanșară tot ce urmă:

– Voi povesti asta.

David alergă ca ars după celălalt *lesser*, urmărindu-l afară.

Bella nu ezită când răsunară primele pocnituri ale luptei. Începu să desfacă lanțurile care legau încheietura mâinii drepte a bărbatului, eliberându-l din legături. Nici unul din ei nu scoase un cuvânt în timp ce ea îi eliberă mâna și apoi trecu la glezna dreaptă. De îndată ce putu, bărbatul le mișcă la fel de repede cum o făcuse și ea, dezbrăcându-și frenetic partea stângă a corpului. În clipa în care fu liber, sări de pe masă și se uită la cătușele de oțel care o legau.

– Nu mă poți salva, spuse ea. El are singurele chei.

– Nu-mi vine să cred că încă ești în viață. Am auzit despre tine...

– Du-te, du-te...

– Te va ucide.

– Nu, n-o va face. El doar avea de gând să o facă să-și dorească să moară. Du-te! Lupta asta nu va dura la nesfârșit.

– O să mă întorc după tine.

– Doar du-te acasă! Când el deschise gura, ea spuse: Taci naibii din gură și concentrează-te! Dacă poți, spune-i familiei mele că nu sunt moartă. *Du-te!*

Bărbatul avea lacrimi în ochi când îi închise. Inspiră adânc de două ori... și se dematerializă.

Bella începu să tremure atât de tare, încât căzu pe podea, cu brațul întins deasupra capului, unde el fusese încătușat de masă.

Zgomotele luptei de afară încetară brusc. Urmară o clipă de tăcere, apoi o străfulgerare de lumină și o pocnitură. Știa fără îndoială că *lesserul* ei câștigase.

Oh, Dumnezeule... Avea să fie rău. Avea să fie o zi foarte-foarte proastă.

Zsadist rămase pe peluza acoperită de zăpadă a Bellei până în ultimul moment, apoi se dematerializă în monstrul mohorât și gotic care trăia în cadrul Frăției. Conacul părea desprins dintr-un film de groază cu toate capetele de balaur, umbrele și ferestrele de plumb. În fața muntelui de piatră se aflau o curte plină de mașini, precum și o poartă fortificată, care era locul de retragere al lui Butch și al lui V. Un zid înalt de șase metri înconjura complexul și existau o intrare cu o poartă dublă, precum și o serie de surprize neplăcute pregătite pentru a descuraja vizitatorii nedoriți.

Z se îndreptă spre ușile acoperite cu oțel ale casei principale și deschise o parte dintre ele. Pășind în vestibul, introduse un cod pe o tastatură și i se permise accesul imediat. Făcu o grimasă când ieși în hol. Spațiul

înalt, în tonuri prețioase, cu frunzele aurii și cu podeaua extravagantă din mozaic, era precum acel bar aglomerat: producea prea multă stimulare.

În dreapta lui auzi sunetele unei săli de mese pline: clinchetul moale al argintului pe porțelanuri, cuvinte nedeslușite spuse de Beth, chicotitul lui Wrath, apoi vocea de bas a lui Rhage tăindu-i calea. Urmă o pauză, probabil pentru că Hollywood făcea o mutră, apoi râsetele tuturor se amestecară, revărsându-se ca niște bile strălucitoare pe o podea curată.

Nu era interesat să se încurce cu frații lui, cu atât mai puțin să mănânce cu ei. Probabil aflaseră toți că fusese dat afară din casa Bellei ca un infractor pentru că stătuse prea mult timp acolo. Puține secrete erau păstrate în cadrul Frăției.

Z se îndreptă spre scara mare, urcând treptele câte două. Cu cât mergea mai repede, cu atât zgomotele de la masă deveneau mai domoale, iar liniștea îi convenea. La capătul scărilor o luă spre stânga și apoi coborî pe un hol lung marcat de statui greco-romane. Atleții și războinicii de marmură erau luminați de un corp de iluminat încastrat, brațele, picioarele și piepturile lor de marmură albă formând un model pe peretele roșu sângeriu. Dacă mergeai suficient de repede, era ca și cum treceai pe lângă pietoni când erai într-o mașină, ritmul trupurilor statuilor animând ceea ce de fapt nu se mișca.

Camera în care dormea se afla la capătul coridorului, iar când deschise ușa, se lovi de un zid de frig. Nu pornea niciodată căldura sau aerul condiționat, la fel cum nu dormea în pat, nu folosea telefonul și nu punea nimic în birourile antice. Dulapul era singurul lucru de care avea nevoie, așa că se duse acolo pentru a se dezarma. Armele și muniția erau păstrate în dulapul ignifugat din spate, iar cele patru cămăși și cele trei seturi de piele atârnau înghesuite împreună. Neavând nimic deosebit în dulap, se gândea adesea la oase când se uita acolo,

toate umerașele goale și tijele de alamă părând subțiri și fragile.

Se dezbrăcă și făcu un duș. Îi era foame de mâncare, dar îi plăcea să se mențină așa. Fiorul foametei, dorul sec al setei, aceste abțineri care se aflau sub controlul său îl liniștea întotdeauna. La naiba, dacă reușea să se descurce și fără să doarmă, se priva și de asta! Și blestemata poftă de sânge...

Voia să fie curat. Pe dinăuntru.

Când ieși de la duș, își trecu o lamă de ras pe cap și apoi se bărbieri rapid. Dezbrăcat, răcorit și hrănit, se duse la salteaua lui de pe podea. În timp ce stătea deasupra celor două pături împăturite care ofereau la fel de multă amortizare ca o pereche de plasturi, se gândea la patul Bellei. Al ei fusese regesc și complet alb. Fețe de pernă și cearșafuri albe, o cuvertură mare albă și pufoasă, o pătură albă ca de pudel la picioarele ei.

Se întinsese pe patul ei. Adesea. Îi plăcuse să creadă că o putea mirosi în el. Uneori chiar se rostogolise pe el, iar moliciunea ceda sub trupul lui dur. Era aproape ca și cum ea l-ar fi atins, chiar mai bine decât dacă ar fi făcut-o de fapt. Nu suporta să pună cineva mâna pe el, deși ar fi vrut să o lase pe Bella să atingă măcar o dată o bucată din carnea lui. Cu ea, ar fi putut să se descurce.

Ochii i se îndreptară spre craniul care stătea pe podea, lângă saltea. Orbitele erau găuri negre, iar el își imagină combinația de irisuri și pupile care îl fixase cândva. Între dinți se afla o fâșie de piele neagră de vreo cinci centimetri lățime. În mod tradițional, pe ea erau inscripționate cuvinte de devotament pentru cel decedat, dar cureaua mușcată de aceste fălci era goală.

Când se întinse, își așeză capul lângă acel obiect și trecutul reveni, în anul 1802...

Sclavul se trezi parțial. Era întins pe spate și îl durea tot corpul, deși nu se putea gândi de ce... Până când își aminti

că intrase în tranziție cu o seară înainte. Timp de câteva ore fusese paralizat de durerea din mușchii care îi răsăreau, oasele care i se îngroșau, corpul său transformându-se în ceva uriaș.

Ciudat... Într-adevăr, gâtul și încheieturile îl dureau în mod diferit.

Deschise ochii. Tavanul era mult deasupra lui și era marcat cu bare subțiri și negre, incrustate în piatră. Când întoarse capul, văzu o ușă de stejar cu mai multe bare care cădeau pe verticală pe scândurile sale groase. Pe perete, de asemenea, erau bare de oțel... În temniță. Se afla în temniță, dar de ce? Și ar fi fost bine să se ducă la îndatoririle sale înainte de...

Încercă să se ridice, dar antebrațele și tibiile îi erau imobilizate. Cu ochii larg deschiși, tresări...

– Ai grijă!

Era fierarul. Tatua benzi negre pe punctele de băut ale sclavului.

Oh, dragă Fecioară în Exitus, nu! Nu asta...

Sclavul se împotrivea imobilizării, iar celălalt bărbat se uită în sus, supărat.

– Liniștește-te! Nu vreau să fiu biciuit pentru o greșeală care n-ar fi a mea.

– Te implor... Vocea sclavului nu suna bine. Era prea gravă. Ai milă!

Auzi un râs moale, feminin. Stăpâna casei intrase în celulă, cu rochia lungă de mătase albă târându-se în urma ei pe podeaua de piatră, cu părul blond căzut pe umeri.

Sclavul își coborî privirea, așa cum se cuvenea, și își dădu seama că era complet dezbrăcat. Roșind, jenat, își dorea să fie acoperit.

– Te-ai trezit, spuse ea, apropiindu-se de el.

Nu înțelegea de ce venise să vadă pe cineva cu o condiție atât de umilă ca a lui. Era un simplu ajutor de bucătar, cineva mai prejos chiar și decât servitoarele care făceau curățenie în camerele ei.

– Uită-te la mine! îi porunci Stăpâna.

El făcu așa cum i se spuse, deși era împotriva a tot ceea ce știuse vreodată. Nu i se permisese niciodată să întâlnească privirea ei.

Ceea ce văzu în ea fu un șoc. Se uita la el într-un mod în care nici o femeie nu-l mai privise vreodată. Lăcomia îi marca oasele delicate ale feței, iar privirea ei întunecată strălucea cu un fel de intenție pe care el nu o putea discerne.

– Ochi galbeni, murmura ea. Cât de rari! Cât de frumoși!

Mâna ei ateriză pe coapsa goală a sclavului. El tresări la acest contact, simțindu-se neliniștit. Nu era bine, se gândea el. Ea nu ar fi trebuit să-l atingă acolo.

– Ce surpriză magnifică ai fost! Să fii sigur că l-am hrănit bine pe cel care te-a adus la mine.

– Stăpână... v-aș ruga să mă lăsați să mă duc la muncă.

– Oh, o vei face!

Mâna ei alunecă pe scobitura bazinului lui, acolo unde coapsele îi întâlneau șoldurile. El sări și auzi înjurătura moale a fierarului.

– Și ce binefacere pentru mine! Sclavul meu de sânge a căzut pradă unui accident nefericit în această zi. De îndată ce camerele sale vor fi reînnoite, vei fi mutat în ele.

Sclavul își pierdu răsuflarea. Știa de bărbatul pe care ea îl ținea închis, căci îi dusese mâncare în celulă. Uneori, când lăsase tava la gardieni, auzise sunete ciudate ieșind din spatele ușii grele...

Teama lui trebuie să fi ajuns la Stăpână, pentru că ea se aplecă asupra lui, apropiindu-se suficient de mult pentru ca el să-i poată mirosi pielea parfumată. Râse încet, ca și cum ar fi gustat din spaima lui, iar asta îi făcuse plăcere.

– Într-adevăr, abia aștept să te am. În timp ce dădea să plece, ea îl privi pe fierar. Nu uita ce am spus! Altfel te voi scoate la lumină. Nici un pas greșit cu acul ăla. Pielea lui e mult prea perfectă pentru a o strica.

Tatuajul fu terminat la scurt timp după aceea, iar fierarul luă cu el singura lumânare, lăsându-l pe sclav legat pe masă în întuneric.

CamScanner

Acesta tremura de disperare și groază în timp ce noul său statut devenea real. Acum era cel mai josnic dintre cei mai josnici, ținut în viață doar pentru a-l hrăni pe altul... Și doar Fecioara știa ce îl mai aștepta.

Trecu mult timp până când ușa se deschise din nou și lumina lumânărilor îi arătă că viitorul său sosise: Stăpâna într-o robă neagră și doi bărbați cunoscuți pentru dragostea lor pentru propriul sex.

– Curățați-l pentru mine! ordonă ea.

Stăpâna privi cum sclavul era spălat și uns, iar ea se mișca în jurul trupului său așa cum făcea lumina lumânărilor, mereu schimbătoare, niciodată nemișcată. Sclavul tremura, urând senzația mâinilor masculilor pe fața lui, pe pieptul lui, pe părțile intime. Îi era teamă că unul sau amândoi aveau să încerce să-l posede într-un mod nefiresc.

Când terminară, cel mai înalt dintre ei spuse:

– Să-l încercăm pentru dumneavoastră, Stăpână?

– Îl voi păstra pentru mine în această noapte.

Își scoase halatul și se urcă cu lejeritate pe masă, călare pe sclav. Mâinile ei îi căutau carnea intimă și, în timp ce îl mângâia, el era conștient de faptul că se atingeau și ceilalți masculi. Când sclavul rămase flasc, ea îl acoperi cu buzele ei. Sunetele din cameră erau îngrozitoare – gemetele masculilor și gura Stăpânei care sugea și plesnea.

Umilința fu completă când sclavul începu să plângă, lacrimile scurgându-i-se din colțurile ochilor, căzându-i pe tâmple și ajungând în urechi. Nu mai fusese niciodată atins între picioare. Ca mascul în pretranziție, corpul său nu fusese pregătit sau capabil să se împerecheze, deși asta nu-l împiedicase să aștepte cu nerăbdare să fie într-o zi cu o femelă. Întotdeauna își imaginase că această alăturare avea să fie minunată, căci în cartierul sclavilor văzuse ocazional actul de plăcere.

Dar acum, când intimitatea se întâmpla în acest fel, îi era rușine că îndrăznise să își dorească așa ceva.

Brusc, Stăpâna îi dădu drumul și îl plesni peste față.

Amprenta palmei îl ustură pe obraz în timp ce se dădea jos de pe masă.

– Adu-mi unguentul! strigă ea. Chestia asta a lui nu-și cunoaște funcția.

Unul dintre masculi se apropie de masă cu un mic vas. Sclavul simți că puse cineva o mână alunecoasă pe el, nu era sigur cine, apoi avu o senzație de arsură. În timp ce o greutate curioasă i se așezase în zona inghinală, simți că se deplasa ceva pe coapsa lui și apoi se mișcă încet pe stomacul lui.

– Oh, bună Fecioară din Exitus! spuse unul dintre masculi.

– Ce mărime! suspină celălalt. S-ar revărsa peste adâncurile unei fântâni.

Vocea Stăpânei era la fel de uimită.

– Este enorm!

Sclavul își ridică privirea. Pe burta lui zăcea o umflătură uriașă cum nu mai văzuse niciodată.

Se întinse pe spate pe masă, în timp ce Stăpâna îi călărea șoldurile. De data aceasta simți că îl înghițea ceva – ceva umed. Își ridică din nou capul. Ea era călare pe el, iar el era... în interiorul corpului ei. Ea se mișca deasupra lui, pompând în sus și în jos, gâfâind. El era oarecum conștient de faptul că bărbații din cameră gemeau din nou, sunetele guturale devenind din ce în ce mai puternice pe măsură ce ea se mișca tot mai repede. Și apoi se auziră strigăte – ale ei, ale lor.

Stăpâna se prăbuși pe pieptul sclavului. În timp ce încă respira cu greutate, spuse:

– Ține-i capul în jos!

Unul dintre bărbați puse o palmă pe fruntea sclavului și apoi îi mângâie părul cu mâna liberă.

– Atât de drăguț! Atât de moale! Și uite câte culori!

Stăpâna își îngropă fața în gâtul sclavului și îl mușcă. El țipă când simți înțepătura și mușcătura. Mai văzuse masculi și femele care beau unul din altul și întotdeauna i se păruse... corect. Dar asta îl durea și îl amețea, și cu cât trăgea mai tare de vena lui, cu atât mai amețit devenea.

CamScanner

Probabil leșinase, pentru că, atunci când se trezi, ea își ridica capul și își lingea buzele. Se dădu jos de pe el, se îmbrăcă, iar toți trei îl lăsară singur în întuneric. Câteva clipe mai târziu, intrară gardienii pe care îi recunoscu.

Ceilalți masculi refuzară să se uite la el, deși fusese în relații de prietenie cu ei înainte, pentru că le dăduse bere. Acum însă își fereau privirea și nu vorbeau. Când își privi corpul, îi fu rușine că orice unguent care fusese pus pe el încă funcționa, că bastonul său privat încă era rigid și gros.

Strălucirea de pe el îi făcea greață.

Vru cu disperare să le spună masculilor că nu era vina lui, că încerca să se potolească, dar era prea umilit ca să vorbească în timp ce gardienii îi eliberau brațele și gleznele de pe masă. Când se ridică în picioare, se încovoie, pentru că fusese întins pe spate ore în șir și nu trecuse decât o zi de la tranziție. Nimeni nu îl ajută în timp ce se chinui să rămână în picioare – știa că făceau asta pentru că nu voiau să-l atingă, nu voiau să fie lângă el acum. Se duse să se acopere, dar îl încătușară într-un mod exersat, astfel încât nu avea o mână liberă.

Rușinea crescu când trebui să meargă pe hol. Simțea greutatea dintre șolduri săltând odată cu pașii lui, legănându-se obscen. Lacrimile îi curgeau și îi alunecau pe obraji, iar unul dintre gardieni pufni cu dezgust.

Sclavul fu dus în altă parte a castelului, într-o altă încăpere cu ziduri solide, cu bare de oțel încrustate. Aceasta avea o platformă drept pat, o oală de cameră, un covor și torțe sus pe pereți. În timp ce era băgat înăuntru, fură aduse mâncarea și apa, proviziile lăsate de un coleg de bucătărie pe care îl cunoștea de o viață. Bărbatul aflat în pretranziție refuză și el să-l privească.

Mâinile sclavului fură eliberate, apoi fu închis înăuntru.

Secătuit și tremurând, se îndreptă spre un colț și se așeză pe podea. Își legănă trupul ușor, pentru că nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, și încercă să fie blând cu această formă a lui

proaspăt ieșită din tranziție, o formă care fusese folosită într-un mod atât de greșit.

În timp ce se legăna înainte și înapoi, își făcea griji pentru viitorul său. Niciodată nu avusese drepturi, nu învățase nimic, nu avusese o identitate. Dar cel puțin înainte fusese liber să se deplaseze. Iar trupul și sângele său fuseseră ale lui.

Amintirea senzației acelor mâini pe pielea lui îi provocă un val de greață. Se uită în jos la părțile intime și își dădu seama că încă simțea mirosul Stăpânei pe el. Se întrebă cât avea să dureze umflătura.

Și ce urma să se întâmple când avea să se întoarcă după el.

Zsadist își trecu mâinile peste față și se rostogoli. Se întorsese după el, cu siguranță. Și nu venise niciodată singură.

Își închise ochii pentru a îndepărta amintirile și încercă să adoarmă. Ultimul lucru care îi trecu prin minte fu o imagine a fermei Bellei, cu pajiștea acoperită de zăpadă.

Dumnezeule, locul acela era atât de gol, de pustiu, deși era plin de lucruri! Odată cu dispariția Bellei, fusese lipsit de cea mai importantă funcție a sa: deși încă era o structură solidă și capabilă să țină la distanță vântul, vremea și străinii, nu mai era o casă.

Fără suflet.

Într-un fel, ferma ei era exact ca el.

capitolul 5

Se făcuse ziuă când Butch O'Neal parcă Escalade-ul în curte. Când coborî, putu auzi G-Unit bubuind în Groapă, deci știa că era înăuntru colegul său de cameră. V trebuia să aibă muzica lui rap – rahatul ăla era ca aerul pentru el. Spunea că acele ritmuri de bas îl ajutau să mențină intruziunile gândurilor altora la un nivel suportabil.

CamScanner

Butch se îndreptă spre ușă și băgă un cod. Se auzi un declic, iar el intră într-un vestibul, unde mai făcu o verificare. Vampirii erau mari amatori de sisteme de uși duble. În felul acesta nu-ți făceai niciodată griji că îți inunda cineva casa cu lumina soarelui, pentru că una dintre ele era mereu închisă.

Casa de la poartă, adică Groapa, nu era ceva prea sofisticat – doar o cameră de zi, o bucătărie și două zone de pat și baie. Dar îi plăcea – și îl plăcea și pe vampirul cu care locuia. El și colegul lui de cameră erau apropiați ca... ei bine, ca frații.

Când intră în camera principală, canapelele din piele neagră erau goale, dar pe televizorul cu ecran cu plasmă era difuzat SportsCenter, iar în jur se simțea mirosul de ciocolată al fumului roșu. Deci Phury era în casă sau tocmai plecase.

– Bună, Lucy! strigă Butch.

Cei doi frați veniră din spate. Amândoi încă erau îmbrăcați în hainele lor de luptă, pielea și bocancii făcându-i să arate exact ca ucigașii, așa cum erau.

– Pari obosit, polițistule, spuse Vishous.

– De fapt, mă simt încordat.

Butch privi cu atenție țigara de la gura lui Phury. Chiar dacă lăsase demult în urmă zilele în care se drogase, în seara asta era cât pe ce să cedeze și să ceară o doză din acel fum roșu. Problema era că avea deja două dependențe, așa că era cam ocupat.

Da, să soarbă whisky și să tânjească după o femeie vampir care nu-l dorea era cam tot ce avea timp să facă. În plus, nu exista nici un motiv să se joace cu un sistem care funcționa. Îndrăgostirea aia de rahat alimenta beția și, ori de câte ori se îmbăta, îi era și mai dor de Marissa, așa că atunci ar fi vrut să mai ia o dușcă... Și iată-l! Un carusel dat naibii. Făcea chiar și camera să se învârtă.

– Ai vorbit cu Z? întrebă Phury.

Butch se dezbrăcă de haina de cașmir și o agăță în dulap.

– Da. Nu era fericit.

– Are de gând să stea departe de acel loc?

– Cred că da. Presupunând că nu a dat foc casei după ce m-a dat afară. Avea acea sclipire specială în ochi când am plecat. Știi, cea care te face să ți se strângă boașele când stai lângă el?

Phury își trecu o mână prin părul lui scandalos. Pletele îi cădeau până dincolo de umeri, în bucle blonde, roșcate și cafenii. Era un Joe chipeș și fără ele; dar cu coama aia, era... bine, fie, fratele era frumos. Nu însemna că Butch ar fi mers în direcția asta, dar arăta mai bine decât multe femei. Și se îmbrăca mai bine decât majoritatea doamnelor, de asemenea, când nu era în hainele lui de bătăuș.

La naiba, era un lucru bun că se lupta ca un ticălos, altfel ar fi putut fi luat drept o femeie!

Phury trase aer în piept.

– Mulțumesc că te-ai ocupat de...

Un telefon sună pe un birou plin de echipamente informatice.

– Linie externă, murmură V, mergând spre centrul de comandă IT.

Vishous era geniul în computere al Frăției – de fapt, era genial în orice – și se ocupa de comunicații și securitate în complex. Conducea totul de la cele Patru Jucării, așa cum își numea el cvartetul de PC-uri.

„Jucării... da, sigur." Butch nu se pricepea deloc la calculatoare, dar, dacă lucrurile alea erau jucării, atunci erau și ei pe terenul de joacă al Departamentului de Apărare.

În timp ce V aștepta ca apelul să se descarce în căsuța vocală, Butch se uită la Phury.

– Deci ți-am arătat noul meu costum Marc Jacobs?

– A sosit deja?

– Da, Fritz l-a adus mai devreme și l-a aranjat.

– Minunat!

În timp ce se întorceau în dormitoare, lui Butch îi veni să râdă. Era la fel de vinovat ca Phury când venea vorba de a fi un metrosexual. Ciudat, nu dăduse doi bani pe hainele lui când fusese polițist. Acum, când era cu Frații, își făcea plimbarea în haute couture și îi plăcea la nebunie. Așa că, la fel ca Phury, era norocos că juca murdar.

Fratele mângâia metri de lână neagră fină de pe un umeraș și scotea sunete de admirație când intră V.

– Bella e în viață.

Butch și Phury își întoarseră capetele când costumul ateriză pe podea într-o grămadă.

– Un bărbat civil a fost răpit de pe aleea din spatele ZeroSum în seara asta și dus într-un loc departe în pădure cu scopul de a o hrăni pe Bella. El a văzut-o. A vorbit cu ea. Cumva, ea l-a eliberat.

– Spune-mi că poate găsi din nou locul! rosti în grabă Butch, conștient de o urgență sufocantă.

Și nu era singurul în alertă instantanee. Phury arăta atât de pătruns, încât nu părea capabil să vorbească.

– Da. Și-a marcat drumul de ieșire, dematerializându-se câte 200 de metri, până când a ajuns pe Route 22. Mi-a trimis prin e-mail traseul pe o hartă. Al naibii de inteligent pentru un civil!

Butch ieși în fugă în living, îndreptându-se spre haină și cheile de la Escalade. Nu-și scosese teaca, așa că Glockul său încă era legat sub braț.

Doar că V se interpuse între el și ușă.

– Unde te duci, omule?

– Harta aia ți-a ajuns pe e-mail?

– Oprește-te!

Butch îi aruncă o privire colegului de cameră.

– Nu poți ieși în timpul zilei. Eu pot. De ce naiba să așteptăm?

– Copoiule – vocea lui V deveni blândă –, asta e treaba Frăției. Tu nu te bagi în asta.

Butch era blocat. „Ah, da, din nou dat laoparte."

Desigur, putea să lucreze în preajma lor, să facă o analiză a locului crimei, să-și pună materia cenușie să se agite pe probleme tactice. Dar când începeau luptele, Frații îl țineau întotdeauna departe de teren.

– La naiba, V...

– Nu. Nu te ocupi de asta. Las-o baltă!

Trecuseră două ore până când Phury află suficiente informații pentru a merge în camera geamănului său. Se gândi că nu avea rost să-l agite pe Zsadist cu o jumătate de poveste și că era nevoie de ceva timp pentru ca planul să se închege.

Când bătu la ușă și nu i se răspunse, intră și tresări. Camera era rece ca un frigider pentru carne.

– Zsadist?

Z stătea întins pe câteva pături împăturite în colțul îndepărtat, cu trupul gol chircit din cauza frigului din cameră. Exista un pat somptuos la cel mult un metru și jumătate de el, dar nu fusese niciodată folosit. Z dormise întotdeauna pe podea, indiferent unde locuise.

Phury se apropie și îngenunche lângă geamănul său. Nu avea de gând să-l atingă pe mascul, mai ales dacă ar fi fost prins pe nepregătite. Z avea toate șansele să treacă la atac.

„Dumnezeule!", se gândi Phury. Adormit așa, cu toată furia lui înmagazinată, Z era aproape fragil.

La naiba, nu *aproape!* Zsadist fusese întotdeauna atât de subțire, teribil de slab. Acum însă era doar piele și os. Când se întâmplase asta? Dumnezeule, în timpul ritualului lui Rhage, fuseseră cu toții goi în Mormânt, iar Z cu siguranță nu arătase ca un schelet. Asta se întâmplase cu doar șase săptămâni în urmă.

Chiar înainte de răpirea Bellei...

– Zsadist? Trezește-te, frate!

CamScanner

Z se agită, ochii negri deschizându-se încet. De obicei, se trezea în grabă la cel mai mic zgomot, dar se hrănise, așa că era leneș.

– A fost găsită, spuse Phury. Bella a fost găsită. Era în viață la începutul dimineții.

Z clipi de câteva ori, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă visa. Apoi își ridică trunchiul de pe saltea. Inelele de la sfârcuri prinseră lumina din hol în timp ce își freca fața.

– Ce-ai spus? întrebă cu o voce aspră.

– Avem o idee despre locul unde se află Bella. Și confirmarea că este în viață.

Z deveni mai alert, conștientizarea venind precum un tren, căpătând viteză, creând putere impulsul său. Cu fiecare secundă, forța din el revenea, vitalitatea brută reapărând până când el nu mai păru deloc slab.

– Unde este? întrebă el.

– Într-o casă cu o singură cameră din pădure. Un bărbat civil a scăpat pentru că ea l-a ajutat.

Z sări în picioare, aterizând cu un pumn lejer pe podea.

– Cum ajung la ea?

– Bărbatul care a evadat i-a trimis lui V prin e-mail indicațiile. Dar...

Z se îndreptă spre dulapul său.

– Adu-mi o hartă!

– E ora prânzului, frate!

Z se opri. Brusc, o rafală de frig ieși din corpul lui, făcând ca temperatura camerei să pară blândă. Iar ochii aceia negri erau periculoși ca niște gheare de ciocan când îi sclipeau peste umăr.

– Atunci trimiteți polițistul! Trimiteți-l pe Butch!

– Tohr nu-l va lăsa...

– *La naiba cu asta!* Omul pleacă!

– Zsadist, oprește-te! Gândește-te! Butch nu ar avea întăriri și ar putea fi mai mulți *lesseri* în locație. Vrei să riști ca ea să fie ucisă într-o încercare de salvare ratată?

– Polițistul se poate descurca singur.

– E bun, dar e doar un om. Nu-l putem trimite acolo.

Z își arătă colții.

– Poate că Tohr este mai degrabă îngrijorat că tipul va fi prins și ne va turna pe una dintre mesele lor.

– Haide, Z, Butch știe multe. Știe o grămadă de rahaturi despre noi. Așa că, bineînțeles, și asta este important.

– Dar dacă a ajutat un prizonier să evadeze, ce naiba crezi că îi fac *lesserii* ăia acum?

– Dacă mergem în grup la apus, avem mai multe șanse să o scoatem în viață. Știi asta. Trebuie să așteptăm.

Z stătea acolo gol, respirând adânc, cu ochii lui mici, fante înguste de ură ranchiunoasă. Când în sfârșit vorbi, vocea lui era un mârâit urât.

– Tohr ar face bine să se roage la Dumnezeu să fie încă în viață când o voi găsi diseară. Altfel o să-i iau capul, frate sau nu.

Phury își aruncă privirea spre craniul de pe podea, gândindu-se că Z dovedise deja cât de bun era la decapitare.

– M-ai auzit, frate? răbufni masculul.

Phury încuviință din cap. La naiba, avea o presimțire proastă despre cum avea să se desfășoare asta. Chiar avea.

capitolul 6

În timp ce O își conducea camioneta F-150 pe Route 22, soarele de la ora 16.00 îi înțepa ochii și se simțea ca și cum ar fi fost mahmur. Da, pe lângă durerea de cap, avea aceleași amorțeli ale corpului pe care obișnuia să le simtă după o noapte de beție, micile tremurături care îi zvâcneau sub piele ca niște viermi.

Șirul lung de regrete pe care îl trăgea după el îi amintea de zilele în care băuse. Cum ar fi fost când se trezise lângă o femeie urâtă pe care o disprețuia, dar cu care

și-o pusese oricum. Toată treaba asta era exact ca atunci, doar că mult-mult mai rău.

Își mută mâinile pe volan. Avea articulațiile crăpate și știa că avea zgârieturi pe gât. În timp ce imaginile zilei îl orbeau, stomacul i se strângea. Era dezgustat de lucrurile pe care i le făcuse femeii sale.

Ei bine, *acum* era dezgustat. Când le făcuse, fusese îndreptățit.

Dumnezeule, ar fi trebuit să fie mai atent! Ea era o ființă vie, la urma urmei... La naiba, dacă mersese prea departe? Oh, frate... Nu ar fi trebuit să-și permită niciodată să facă acele lucruri. Problema era că, de îndată ce văzuse că ea îl eliberase pe masculul pe care i-l adusese, își pierduse cumpătul. Se sfărâmase în schije care o sfâșiaseră.

Își ridică piciorul de pe accelerație. Voia să se întoarcă, să o scoată din tub și să se asigure că încă respira. Numai că nu era suficient timp înainte de începerea întâlnirii principalilor.

În timp ce călca pe accelerație, știa că oricum nu putea să o părăsească odată ce avea să o vadă, și atunci *lesserul* suprem urma să-l caute. Și asta ar fi fost o problemă. Centrul de persuasiune era un dezastru. La naiba!

Domnul O încetini și răsuci volanul spre dreapta, camioneta ieșind de pe Route 22 pe un drum de pământ cu o singură bandă.

Cabana domnului X, care era și sediul Lessening Society, se afla în mijlocul unei păduri de 75 de acri, complet izolată. Locul nu era altceva decât o mică amenajare din bușteni cu un acoperiș din șindrilă verde-închis și o dependință cât jumătate din clădirea principală în spatele ei. Când O trase pe dreapta, erau șapte mașini și camioane parcate într-o configurație lejeră, toate fiind de producție națională, majoritatea cu o vechime de cel puțin patru ani.

Domnul O intră în cabană și văzu că era ultimul care se prezentase. Alți zece principali erau înghesuiți

în spațiul interior puțin adânc, cu fețele lor palide și cu trupurile late și pline de mușchi. Aceștia erau cei mai puternici oameni ai Lessening Society, membrii cei mai vechi. Domnul O era singura excepție în ceea ce privește vechimea. Avea doar trei ani de la încorporare, dar nici unul dintre ei nu-l plăcea pentru că era nou.

Nu că ar fi avut drept de vot. Era la fel de dur ca orice principal și o dovedise. „Nenorociți invidioși..." Frate, el nu avea să fie niciodată ca ei, doar vite pentru Omega. Nu-i venea să creadă că idioții ăia se mândreau cu faptul că păleau în timp și își pierdeau identitatea. Lupta împotriva estompării. Își vopsise părul pentru a-l păstra castaniu-închis, cum fusese dintotdeauna, și se temea de albirea treptată a irisului. Nu voia să arate ca ei. xxx

– Ai întârziat, spuse domnul X. *Lesserul* suprem se sprijini de un frigider care nu era conectat la priză, ochii lui palizi fixându-se pe zgârieturile de pe gâtul lui O. Te-ai bătut?

– Știi cum sunt Frații ăștia.

Domnul O găsi un loc să stea în picioare vizavi. Deși îi făcu semn din cap partenerului său, U, nu recunoscu pe altcineva.

Lesserul suprem continuă să se uite la el.

– L-a văzut cineva pe domnul M?

„La naiba!", se gândi O. *Lesserul* pe care-l eliminase pentru că intrase peste el și soția lui trebuia să dea raportul.

– O? Ai ceva de spus?

Din stânga, vorbi U:

– L-am văzut pe M. Chiar înainte de răsărit. Se bătea cu un Frate în centru.

În timp ce domnul X își mută privirea spre stânga, O îngheță la auzul minciunii.

– L-ai văzut cu ochii tăi?

Vocea celuilalt *lesser* era fermă.

– Da, l-am văzut.

– E vreo șansă să-l protejezi pe O?

Nu asta era întrebarea care trebuia pusă? *Lesserii* erau niște nemernici, mereu se luptau între ei pentru poziție. Chiar și între parteneri exista puțină loialitate.

– U!

Capul palid al tipului se dădea înainte și înapoi.

– E pe cont propriu. De ce mi-aș risca pielea pentru a lui?

În mod clar, era o logică în care domnul X simțea că putea avea încredere, deoarece continuă ședința. După ce fură atribuite cotele de ucidere și de capturare, grupul se despărți.

Domnul O se duse la partenerul său.

– Trebuie să mă întorc la centru pentru un minut înainte de a ieși. Vreau să mă urmezi.

Trebuia să afle de ce U îi salvase fundul și nu era îngrijorat că *lesserul* celălalt avea să vadă în ce stare fusese lăsat locul. U nu ar fi provocat probleme. Nu era deosebit de agresiv sau un gânditor independent, ci mai mult operator decât inovator.

Ceea ce făcea și mai ciudat faptul că luase acea inițiativă.

Zsadist se holba la ceasul de perete din holul conacului. După poziția acelor, știa că mai avea opt minute până la apusul oficial al soarelui. Slavă Domnului că era iarnă și că nopțile erau lungi!

Privi cu atenție ușile duble și știu exact unde avea să se ducă imediat ce putea trece pe ele. Memorase locația pe care le-o dăduse bărbatul civil. Avea de gând să se dematerializeze și să ajungă acolo cât ai clipi.

Șapte minute.

Ar fi fost mai bine să aștepte până când cerul se întuneca de tot, dar la naiba cu asta! În clipa în care bila aia de foc alunecă peste marginea orizontului, era afară. Nu mai conta dacă se alegea cu un bronz nenorocit.

Șase minute.

Își verifică din nou pumnalele de pe piept. Scoase SIG Sauerul din teaca de la șoldul drept și îl mai verifică o dată, apoi făcu același lucru cu cel care se afla în stânga. Pipăi cuțitul de aruncat pe care îl avea în talie și lama de 15 centimetri pe care o avea pe coapsă.

Cinci minute.

Z își înclină capul într-o parte, trosnindu-și gâtul pentru a-l relaxa.

Patru minute.

„La naiba cu asta!" Era pe cale să plece...

– O să te prăjești, spuse Phury din spatele lui.

Z închise ochii. Impulsul lui era să riposteze, iar acel impuls devenea de nestăpânit pe măsură ce Phury continua să vorbească.

– Z, omule, cum ai de gând să o ajuți dacă te prăbușești cu fața la pământ și începi să arzi?

– Îți place să le strici cheful celorlalți? Sau pur și simplu îți vine natural?

În timp ce Z arunca o privire peste umăr, avu o amintire bruscă a acelei nopți în care Bella venise la conac. Phury păruse atât de cucerit de ea, iar Z își aminti că stăteau împreună și vorbeau chiar acolo unde îi erau acum înfipte cizmele. Îi urmărise din umbră, dorindu-și-o în timp ce ea zâmbea și râdea cu geamănul lui.

Vocea lui Z deveni mai ascuțită.

– Mă gândeam că ai vrea să o recuperezi, având în vedere că ea era topită după tine, crezând că ești chipeș. Sau... poate că vrei să nu se întoarcă din cauza asta. Ți-a fost zdruncinat jurământul de celibat, frate? Când Phury tresări, instinctul de slăbiciune al lui Z se activă. Te-am văzut cu toții cum ai analizat-o în noaptea în care a venit aici. Te uitai, nu-i așa? Da, te uitai, și nu doar la fața ei. Te-ai întrebat cum se va simți sub tine? Ai avut emoții pentru că ți-ai încălcat promisiunea de a nu face sex?

Gura lui Phury se subție, iar Z spera ca răspunsul masculului să fie unul urât. Voia să se întoarcă

la el ceva dur. Putea chiar să se ia la harță în cele trei minute rămase.

Dar urmă doar tăcere.

– Nu ai nimic să-mi spui? Z aruncă o privire la ceas. Nu contează. E timpul să plecăm...

– Eu sângerez pentru ea. La fel ca tine.

Z se uită înapoi la geamănul său, privind durerea de pe fața masculului de la mare distanță, ca și cum s-ar fi uitat printr-un binoclu. Avu un gând trecător că trebuia să simtă ceva, un fel de rușine sau de tristețe pentru că îl forțase pe Phury să renunțe la acea dezvăluire intimă și tristă.

Fără un cuvânt, Zsadist se dematerializă.

Își calculă reapariția spre o zonă împădurită aflată la aproximativ 90 de metri de locul de unde bărbatul civil spusese că evadase. În timp ce Z prinse formă, lumina care se stingea pe cer îl orbi și îl făcu să simtă ca și cum se oferise voluntar pentru un tratament facial cu acid. Ignoră arsura și se îndreptă spre nord-est, alergând pe terenul acoperit de zăpadă.

Și apoi iată-l acolo, în mijlocul pădurii, la aproximativ 30 de metri de un pârâu: o structură asemănătoare unei case cu un singur etaj, cu un Ford F-150 negru și un Taurus argintiu nedeslușit parcate într-o parte. Z se apropie de structură, rămânând în spatele trunchiurilor de pin, mișcându-se liniștit în zăpadă în timp ce cerceta periferia clădirii. Nu avea ferestre și avea o singură ușă. Prin pereții subțiri putea auzi mișcări, discuții.

Își scoase unul dintre SIG-uri, trase siguranța și se gândi la opțiunile sale. Dematerializarea înăuntru era o mișcare prostească, pentru că nu cunoștea aspectul interiorului. Iar singura alternativă, deși satisfăcătoare, nu era nici ea atât de strategică: să dărâme ușa și să intre trăgând era al naibii de atrăgător, dar, oricât de sinucigaș ar fi fost, nu avea de gând să riște viața Bellei dând foc locului respectiv.

Numai că atunci, miracolul miracolelor, un *lesser* ieși din clădire, ușa închizându-se cu o pocnitură. Câteva clipe mai târziu urmă al doilea, iar apoi se auzi sunetul unei alarme de securitate care se activa.

Primul instinct al lui Z fu să-i împuște pe amândoi în cap, dar își ținu degetul pe lângă trăgaci. Dacă vânătorii reactivaseră alarma, era foarte probabil să nu mai fie nimeni în casă, iar șansele lui de a o scoate pe Bella de acolo tocmai se îmbunătățiseră. Dar dacă asta era procedura standard la ieșire, indiferent dacă locul era gol sau nu? Atunci tot ce ar fi făcut ar fi fost să-și anunțe prezența și să declanșeze un dezastru.

Îi urmări pe cei doi *lesseri* în timp ce se urcau în camionetă. Unul avea părul șaten, ceea ce de obicei însemna că vânătorul era un recrut nou, dar tipul ăsta nu se purta ca unul: pășea cu siguranță și vorbea. Amicul său cu părul alb era cel care dădea din cap.

Motorul camionetei porni, iar mașina dădu cu spatele, strângând zăpada sub cauciucuri. Fără faruri, F-150 se îndreptă pe o bandă abia degajată printre copaci.

Să-i lase pe cei doi ticăloși să plece cu mașina spre apus fu un exercițiu de sclavie, Z transformându-și mușchii mari ai corpului în frânghii de fier peste oasele sale. Ori făcea asta, ori se urca pe capota camionetei, izbindu-și pumnul de parbriz și trăgându-i pe ticăloși de păr ca să-i poată mușca.

Când sunetul camionetei dispăru, Z ascultă cu atenție tăcerea care urmă. Când nu se mai auzi nimic, se întoarse la dorința de a zbura prin ușă, dar se gândi la alarmă și își verifică ceasul. V urma să ajungă la fața locului în aproximativ un minut și jumătate.

Avea să-l omoare așteptarea. Dar avea să o facă.

În timp ce se foia, deveni conștient de un miros, ceva... Adulmecă aerul. Era propan în jur, undeva în apropiere. Probabil alimenta generatorul din spate. Și kerosen de la un calorifer. Dar mai era ceva, un fel

când balamalele se rupseră. Aruncă bucățile grele, auzindu-le cum se zdruncinau și se izbeau.

Arme. Muniție. Explozibili din plastic. Arsenalul dușmanilor lor.

Se duse în baie. Nimic altceva decât un duș și o găleată cu un scaun de toaletă pe ea.

– Nu e aici, frate, spuse Phury.

Într-un acces de furie, Z se aruncă asupra mesei de autopsie, ridicând-o cu o mână și aruncând-o într-un perete. În plin zbor, o bucată de lanț se întoarse spre el, lovindu-l în umăr, înfigându-se în el până la os.

Și apoi auzi. Un scâncet moale. Capul lui se întoarse brusc spre stânga.

În colț, pe jos, erau trei orificii metalice cilindrice care ieșeau din pământ și erau acoperite de panouri de plasă care aveau culoarea maro-închis a podelei de pământ. Ceea ce explica de ce nu le observase.

Se apropie și scoase unul dintre capace. Scâncetele deveniră mai puternice.

Dintr-odată amețit, căzu în genunchi.

– Bella?

Zgomote înăbușite urcară din pământ pentru a-i răspunde, iar el scăpă arma. Cum avea de gând să... Frânghii – erau frânghii care ieșeau din ceea ce părea a fi un tub de canalizare. Le apucă și trase ușor.

Ceea ce ieși la iveală era un bărbat murdar și însângerat, cam la zece ani de la tranziție. Civilul era dezbrăcat și tremura, buzele îi erau albastre, iar ochii i se roteau.

Z îl eliberă, iar Rhage își înfășură trenciul de piele în jurul bărbatului.

– Scoateți-l de aici! spuse cineva în timp ce Hollywood tăia frânghiile. Poți să te dematerializezi? îl întrebă alt frate pe bărbat.

Z nu acordă atenție conversației. Se îndreptă spre următoarea gaură, dar nu existau frânghii care să coboare

în ea, iar nasul său nu detectă nici un miros. Locul era gol.

Se îndreptă spre a treia, când prizonierul strigă:

– Nu! Aia e o capcană!

Z îngheță.

– Cum?

Printre dinții clănțănind, civilul spuse:

– Nu știu. Tocmai l-am auzit pe *Vlesser* avertizându-l pe unul dintre oamenii lui despre asta.

Înainte ca Z să poată întreba, Rhage începu să se plimbe prin cameră.

– Am găsit o armă aici. Capătul era îndreptat în direcția asta. Se auzeau sunete de clicuri de metal și mișcări. Nu este armată. Nu mai este.

Z se uită deasupra găurii. Montat pe căpriorii expuși ai acoperișului, la vreo 4,5 metri de podea, se afla un mic dispozitiv.

– V, ce avem acolo sus?

– Un ochi cu laser. Dacă îl spargi, probabil se declanșează...

– Stai așa! spuse Rhage. Mai am o armă de golit aici.

V își mângâie ciocul.

– Trebuie să existe un declanșator cu telecomandă, dar tipul probabil l-a luat cu el. Asta aș face și eu. El privi în sus, spre tavan. Modelul respectiv funcționează cu baterii cu litiu. Așa că nu am putea să oprim generatorul pentru a-l dezarma. Și sunt greu de dezarmat.

Z aruncă o privire în jur în căutarea a ceva cu care să poată împinge placa și se gândi la baie. Intră, dădu jos perdeaua de duș și aduse bara de care atârnase.

– Toată lumea să iasă afară!

Rhage vorbi brusc:

– Z, omule, nu știu dacă am găsit toate...

– Ia-l pe civil cu tine! Cum nimeni nu se mișcă, el înjură. Nu avem timp să ne prostim, iar dacă cineva va fi împușcat, acela voi fi eu. Doamne, Dumnezeule, vreți să plecați, fraților?

CamScanner

Când locul se goli, Z se apropie de gaură. Stând cu spatele la una dintre armele care fuseseră scoase, astfel încât s-ar fi aflat în linia de tragere, împinse capacul cu prăjina. O împușcătură răsună precum o pocnitură.

Glonțul îl lovi pe Z în gamba stângă. Impactul usturător îl făcu să cadă într-un genunchi, dar ignoră durerea și se târî până la gâtul țevii. Apucă frânghiile care duceau în pământ și începu să tragă.

Primul lucru pe care îl văzu fu părul ei. Părul lung și frumos, de culoarea mahonului, al Bellei, o învăluia ca un voal peste față și umeri.

Se aplecă și își pierdu vederea, aproape leșinând, dar chiar și clătinându-se, continuă să tragă. Brusc, efortul deveni mai ușor pentru că erau mâini care îl ajutau - alte mâini pe frânghie, alte mâini care o așezau ușor pe podea.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă care era pătată de sângele ei, nu se mișca, dar respira. Îi dădu cu grijă părul de pe față pe spate...

Tensiunea lui Zsadist o luă razna.

– Oh, Dumnezeule... Oh, Dumnezeule...

– Ce au făcut...

Cel care vorbise nu-și găsea cuvintele să termine.

Își dreseră vocile. Tusea fu înăbușită. Sau poate că se înecau.

Z o strânse în brațe și... o îmbrățișă. Trebuia să o scoată afară, dar nu se putea mișca din cauza a ceea ce i se făcuse. Clipind amețit, țipând în interior, o legănă ușor înainte și înapoi. Cuvinte îi ieșeau din gură – lamentații pentru ea în limba veche.

Phury căzu în genunchi.

– Zsadist? Trebuie să o ducem departe de aici.

Concentrarea îi reveni în grabă și dintr-odată tot ce-i veni în minte era să o mute la conac. Îi tăie hamul de pe trunchi, apoi se ridică cu greu în picioare cu ea în brațe. Când încercă să meargă, piciorul stâng cedă și se împiedică. Pentru o fracțiune de secundă, nu se putu gândi de ce.

– Lasă-mă să o iau eu, spuse Phury, întinzând mâinile. Ai fost împușcat.

Zsadist dădu din cap dezaprobator și trecu pe lângă geamănul său, șchiopătând.

O duse pe Bella la Taurusul care încă era parcat în fața clădirii. Ținând-o la pieptul lui, sparse cu pumnul geamul de pe partea șoferului, apoi își întinse brațul înăuntru și deblocă totul în timp ce alarma o luă razna. Deschizând portiera din spate, se aplecă și o puse pe banchetă. Când îi îndoi ușor picioarele pentru a le face să încapă, cămașa de noapte se ridică, iar el tresări. Avea vânătăi. O mulțime.

Când alarma se opri, el spuse:

– Să-mi dea cineva o haină!

În clipa în care întinse mâna în spatele lui, simți ceva din piele. O înfășură cu grijă în ceea ce își dădu seama că era haina lui Phury, apoi o încheie și se urcă la volan.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu o comandă din partea lui Wrath.

– V, scoate-ți mâna aia a ta! Locul ăsta trebuie să fie incendiat.

Apăsând accelerația, Z porni sedanul în viteză, mâncând pământul.

Domnul O trase camioneta pe o parte umbrită de pe Tenth Street, la marginea trotuarului.

– Tot nu înțeleg de ce ai mințit.

– Dacă ai fi fost trimis acasă la Omega, unde am fi rămas noi? Ești unul dintre cei mai puternici vânători pe care îi avem.

Domnul O aruncă o privire cu dezgust.

– Ești un tip de comitet, nu-i așa?

– Sunt mândru de munca noastră.

– Tipic anilor '50, Howdy Doody.

CamScanner

– Da, dar rahatul ăla ți-a salvat fundul, așa că fii recunoscător.

Mă rog, avea lucruri mai bune decât balivernele lui U pentru care să se îngrijoreze.

El și U coborâră din camionetă. ZeroSum, Screamer's și Snuff'd erau la câteva străzi mai jos și, deși era frig, erau cozi cu persoane care așteptau să intre în cluburi. Unele dintre masele tremurânde erau, fără îndoială, vampiri și, chiar dacă nu erau, noaptea avea să fie aglomerată. Întotdeauna existau lupte cu Frații care le animau.

Domnul O apăsă alarma de securitate, își băgă cheile în buzunar... și se opri în mijlocul Tenth Street. Literalmente nu se putea mișca.

Soția lui... Dumnezeule, soția lui chiar nu arăta bine când plecase cu U!

Domnul O trase de partea din față a helăncii lui negre, simțind că nu putea să respire. Nu-i păsa de durerea pe care o îndura; ea își provocase singură asta. Dar nu ar fi putut suporta dacă ea murea, dacă îl părăsea... Și dacă ea murea chiar acum?

– Ce s-a întâmplat? întrebă U.

Domnul O scotocea după cheile de la mașină, cu anxietatea sfârâindu-i în vene.

– Trebuie să plec.

– Pleci? Am ratat cota aseară...

– Trebuie doar să mă întorc la centru pentru o secundă. L este pe Fifth Street la vânătoare. Stai cu el! Te găsesc în 30 de minute.

Domnul O nu așteptă un răspuns. Se urcă în camionetă și ieși în viteză din oraș, luând-o pe Route 22 prin zona rurală din Caldwell. Se afla la un sfert de oră distanță de centrul de persuasiune când văzu în fața lui farurile intermitente ale unor mașini de poliție. Înjură și frână, sperând că era doar un accident.

Dar nu, în intervalul scurs de când plecase, nenorocita de poliție înființase încă unul dintre punctele

de control al stării de ebrietate. Două mașini de poliție erau parcate de o parte și de alta pe Route 22, iar conuri portocalii și lumini de semnalizare se întindeau pe mijlocul drumului. În dreapta, era un panou reflectorizant care anunța programul Safety First al Departamentului de Poliție din Caldwell.

Sfinte Sisoe, trebuiau să facă asta aici? În mijlocul pustietății? De ce nu erau în centru, lângă baruri? Pe de altă parte, oamenii din orășelul de rahat de lângă Caldwell trebuiau să se întoarcă acasă cu mașina după ce se plimbau prin cluburile din marele oraș...

Era o mașină în fața lui, un monovolum, iar O bătea cu degetele în volan. Era aproape gata să-și scoată pistolul Smith & Wesson și să-i împuște atât pe polițist, cât și pe șofer pentru răsplata lor regală. Doar pentru că îl încetiniseră.

O mașină se apropia din direcția opusă, iar O se uită peste drum. Fordul Taurus banal opri cu un mic scârțâit de frâne, cu farurile lăptoase și întunecate.

Dumnezeule, mașinile alea jalnice se găseau pe toate drumurile, tocmai de aceea O alesese marca și modelul pentru propria mașină. Să se integreze în populația umană generală era esențial pentru a păstra secret războiul cu vampirii.

În timp ce polițistul se apropia, lui O i se păru ciudat că geamul șoferului era deja coborât într-o noapte rece ca aceasta. Apoi aruncă o privire la tipul de la volan. Sfinte Sisoe! Nenorocitul avea o cicatrice groasă cât un deget care i se întindea pe față. Și o gaură în lobul urechii. Poate că mașina fusese furată.

Polițistul avea, evident, aceeași idee, pentru că ținea mâna pe tocul pistolului în timp ce se apleca să i se adreseze șoferului. Iar situația o luă razna cu adevărat când polițistul își îndreptă lanterna spre bancheta din spate. Brusc, corpul lui tresări ca și cum ar fi fost bătut în cuie între ochi, iar el întinse mâna spre umăr, ducându-se după ceea ce era probabil transmițătorul său. Numai

CamScanner

că șoferul scoase capul pe geam și se uită fix la ofițer. Urmă o clipă înghețată între ei.

Apoi polițistul lăsă brațul jos și făcu semn cu nonșalanță să treacă Taurusul, fără să verifice măcar actele de identitate ale șoferului.

Domnul O îl privi fix pe polițistul care-și făcea datoria pe partea lui de drum. Nenorocitul încă o reținea pe mama casnică în față de parcă duba era plină de traficanți de droguri. Între timp, amicul tipului de vizavi lăsa să treacă ceea ce părea a fi un criminal în serie, fără măcar un „bună ziua". Fu ca și cum ar fi intrat pe banda greșită la o stație de taxare.

În cele din urmă, O opri. Fu cât se poate de civilizat, iar câteva minute mai târziu apăsă accelerația. Parcursese cam opt kilometri când o străfulgerare strălucitoare izbucni peste peisajul din dreapta. Cam pe unde era centrul de persuasiune.

Se gândi la încălzitorul cu kerosen. La cel care avea scurgeri.

Domnul O apăsă accelerația. Femeia lui era blocată în sol... Dacă ar fi fost un incendiu...

O tăie prin pădure și acceleră pe sub pini, hurducăind, lovindu-se cu capul de plafon în timp ce încerca să se agațe de volan. Se asigură că în față nu se vedea nici o strălucire portocalie de la un incendiu. Dacă ar fi avut loc o explozie, ar fi existat flăcări, fum...

Farurile lui se rotiră. Centrul de persuasiune dispăruse. Eliminat. Scrum.

Domnul O apăsă frâna pentru a evita izbirea camionetei de un copac. Apoi se uită în pădurea din jur pentru a se asigura că se afla în locul potrivit. Când îi fu clar că era, sări și se aruncă la pământ.

Apucând pumni de praf, se zvârcoli în moloz până când nenorocirea aia îi intră în nas și în gură și îi acoperi corpul ca o haină. Găsi bucăți de metal topit, dar nimic mai mare decât palma lui.

Prin hohotele din mintea lui, își aminti că mai văzuse acest praf ciudat și fantomatic.

El își înclină capul pe spate și strigă spre ceruri. Habar n-avea ce ieșea din gura lui. Tot ce știa era că Frăția făcuse asta. Pentru că același lucru se întâmplase cu academia de arte marțiale a *lesserilor* cu șase luni în urmă.

Praf... cenușă... Dispărut. Și îi luaseră soția.

Oh, Dumnezeule! Să fi fost în viață când o găsiseră? Sau îi luaseră trupul cu ei? Era moartă?

Era vina lui, totul era din vina lui. Fusese atât de hotărât să o pedepsească, încât nu observase implicațiile scăpării acelui civil. Bărbatul se dusese la Frăție și le spusese unde se afla, iar ei veniseră la primele umbre ale nopții și o luaseră.

El își șterse lacrimile disperate de la ochi. Și apoi încetă să mai respire. Își roti capul în jur, observând peisajul. Fordul Taurus argintiu al lui U dispăruse.

Punctul de control. Al naibii punct de control! Bărbatul ăla înfricoșător de la volan nu fusese de fapt nici un bărbat. Fusese un membru al Frăției Pumnalului Negru. Trebuia să fie. Iar soția lui O era în spate, unde fie abia respira, fie era moartă. De aceea polițistul se speriase. O văzuse când se uitase în spatele mașinii, dar fratele îi spălase creierul ca să lase Taurusul să treacă.

Domnul O se urcă în camionetă și apăsă pe accelerație, conducând spre est și îndreptându-se spre casa lui U.

Taurusul avea un sistem LoJack.

Ceea ce însemna că îl putea găsi oriunde cu echipamentul informatic potrivit.

capitolul 7

Bella avu o vagă senzație că se afla într-o mașină. Dar cum era posibil așa ceva? Probabil avea halucinații.

Nu... chiar suna ca o mașină, cu acel zumzet constant al motorului. Și se simțea ca o mașină, o vibrație subtilă

că șoferul scoase capul pe geam și se uită fix la ofițer. Urmă o clipă înghețată între ei.

Apoi polițistul lăsă brațul jos și făcu semn cu nonșalanță să treacă Taurusul, fără să verifice măcar actele de identitate ale șoferului.

Domnul O îl privi fix pe polițistul care-și făcea datoria pe partea lui de drum. Nenorocitul încă o reținea pe mama casnică în față de parcă duba era plină de traficanți de droguri. Între timp, amicul tipului de vizavi lăsa să treacă ceea ce părea a fi un criminal în serie, fără măcar un „bună ziua". Fu ca și cum ar fi intrat pe banda greșită la o stație de taxare.

În cele din urmă, O opri. Fu cât se poate de civilizat, iar câteva minute mai târziu apăsă accelerația. Parcursese cam opt kilometri când o străfulgerare strălucitoare izbucni peste peisajul din dreapta. Cam pe unde era centrul de persuasiune.

Se gândi la încălzitorul cu kerosen. La cel care avea scurgeri.

Domnul O apăsă accelerația. Femeia lui era blocată în sol... Dacă ar fi fost un incendiu...

O tăie prin pădure și acceleră pe sub pini, hurducăind, lovindu-se cu capul de plafon în timp ce încerca să se agațe de volan. Se asigură că în față nu se vedea nici o strălucire portocalie de la un incendiu. Dacă ar fi avut loc o explozie, ar fi existat flăcări, fum...

Farurile lui se rotiră. Centrul de persuasiune dispăruse. Eliminat. Scrum.

Domnul O apăsă frâna pentru a evita izbirea camionetei de un copac. Apoi se uită în pădurea din jur pentru a se asigura că se afla în locul potrivit. Când îi fu clar că era, sări și se aruncă la pământ.

Apucând pumni de praf, se zvârcoli în moloz până când nenorocirea aia îi intră în nas și în gură și îi acoperi corpul ca o haină. Găsi bucăți de metal topit, dar nimic mai mare decât palma lui.

Prin hohotele din mintea lui, își aminti că mai văzuse acest praf ciudat și fantomatic.

El își înclină capul pe spate și strigă spre ceruri. Habar n-avea ce ieșea din gura lui. Tot ce știa era că Frăția făcuse asta. Pentru că același lucru se întâmplase cu academia de arte marțiale a *lesserilor* cu șase luni în urmă.

Praf... cenușă... Dispărut. Și îi luaseră soția.

Oh, Dumnezeule! Să fi fost în viață când o găsiseră? Sau îi luaseră trupul cu ei? Era moartă?

Era vina lui, totul era din vina lui. Fusese atât de hotărât să o pedepsească, încât nu observase implicațiile scăpării acelui civil. Bărbatul se dusese la Frăție și le spusese unde se afla, iar ei veniseră la primele umbre ale nopții și o luaseră.

El își șterse lacrimile disperate de la ochi. Și apoi încetă să mai respire. Își roti capul în jur, observând peisajul. Fordul Taurus argintiu al lui U dispăruse.

Punctul de control. Al naibii punct de control! Bărbatul ăla înfricoșător de la volan nu fusese de fapt nici un bărbat. Fusese un membru al Frăției Pumnalului Negru. Trebuia să fie. Iar soția lui O era în spate, unde fie abia respira, fie era moartă. De aceea polițistul se speriase. O văzuse când se uitase în spatele mașinii, dar fratele îi spălase creierul ca să lase Taurusul să treacă.

Domnul O se urcă în camionetă și apăsă pe accelerație, conducând spre est și îndreptându-se spre casa lui U.

Taurusul avea un sistem LoJack.

Ceea ce însemna că îl putea găsi oriunde cu echipamentul informatic potrivit.

capitolul 7

Bella avu o vagă senzație că se afla într-o mașină. Dar cum era posibil așa ceva? Probabil avea halucinații.

Nu... chiar suna ca o mașină, cu acel zumzet constant al motorului. Și se simțea ca o mașină, o vibrație subtilă

care uneori anunța o denivelare când cauciucurile treceau peste ceva de pe drum.

Încercă să deschidă ochii, constată că nu putea și încercă din nou. Când efortul o epuiză, renunță. Dumnezeule, era obosită de parcă ar fi avut gripă. O durea tot corpul, mai ales capul și stomacul. Și îi era greață. Încercă să-și amintească tot ce se întâmplase, cum se eliberase, dacă era liberă. Dar tot ce avea era imaginea *lesserului* care o iubea intrând pe ușă, acoperit de sânge negru. Restul era numai ceață.

Pipăind, găsi ceva care îi acoperea umerii și îl trase mai aproape. Piele. Și mirosea... deloc ca dulceața îmbătătoare a unui *lesser*. Era mirosul unui bărbat din rasa ei. Inspiră mai mult pe nas. Când prinse mirosul de pudră de talc al vânătorilor, fu confuză până când își apăsă nasul pe scaun. Da, în tapițerie. Aceasta era mașina unui *lesser*. Dar de ce era sudoarea unui vampir mascul pe ceea ce purta ea? Și mai era ceva, alt miros, un mosc întunecat cu un condiment veșnic verde.

Bella începu să tremure. Își amintea bine mirosul, și-l amintea de prima dată când fusese la complexul de antrenament al Frăției, și-l amintea de când fusese mai târziu la conacul lor.

Zsadist. Zsadist era în mașină cu ea.

Inima îi bătea cu putere. Se străduia să deschidă ochii, dar pleoapele fie refuzau să se supună, fie erau deja deschise și era prea întuneric ca ea să vadă.

– *Sunt salvată?* întrebă ea. *Ai venit după mine, Zsadist?*

Numai că nici un sunet nu îi ieși din gură, deși își mișca buzele. Formă din nou cuvintele, forțând aerul prin coardele vocale. Un geamăt răgușit fu eliberat, nimic mai mult.

De ce nu-i funcționau ochii?

Începu să se zvârcolească și apoi auzi cel mai dulce sunet care îi ajunsese vreodată la urechi.

– Ești cu mine, Bella! Vocea lui Zsadist. Voce joasă. Plină de putere. Ești în siguranță. Ai ieșit de acolo. Și nu te vei mai întoarce niciodată.

Venise după ea. Venise pentru ea...

Începu să plângă. Mașina părea să încetinească, dar apoi viteza se dublă.

Ușurarea ei era atât de mare, încât alunecă în beznă.

Zsadist deschise cu piciorul ușa de la camera lui, spărgând cu totul mecanismul de blocare. Zgomotul izbiturii fu puternic, iar Bella se agită în brațele lui, gemând. El îngheță când capul ei se întoarse de pe o parte pe alta, în strâmtoarea brațului său.

Era bine, se gândi el. Era foarte bine.

– Haide, Bella, vino înapoi la mine! Trezește-te!

Dar ea nu își recăpătă cunoștința.

Se duse la patul lui și o așeză acolo unde dormea el. Când își ridică privirea, Wrath și Phury erau în pragul ușii, cei doi masculi uriași blocând cea mai mare parte a luminii din hol.

– Trebuie dusă la Havers, spuse Wrath. Trebuie să fie tratată.

– Havers poate face ce trebuie aici. Ea nu părăsește această cameră.

Z ignoră tăcerea lungă ce urmă, privind-o pe Bella respirând. Pieptul ei urca și cobora regulat, dar respirația părea atât de superficială.

Suspinul lui Phury era unul pe care l-ar fi recunoscut oriunde.

– Zsadist...

– Las-o baltă! O să o vadă aici. Și nimeni nu o atinge fără permisiunea mea sau în prezența mea. Când își privi frații, Wrath și Phury păreau de-a dreptul stupefiați. Pentru numele lui Dumnezeu, vreți să o spun în limba veche, în caz că voi doi ați uitat engleza? Ea nu pleacă *nicăieri*.

Cu o înjurătură, Wrath deschise telefonul mobil și vorbi repede și tare.

CamScanner

Când închise, spuse:

– Fritz este deja în oraș și se duce să-l ia pe doctor. Vor fi aici în 20 de minute.

Z încuviință din cap și se uită la pleoapele Bellei. Și-ar fi dorit să fie el cel care să se ocupe de ce i se făcuse. Voia ca ea să fie ușurată acum. Oh, Dumnezeule, cât trebuie să fi suferit!

Deveni conștient că Phury se apropiase și nu îi plăcu atunci când fratele îngenunche. Instinctul lui Z fu să baricadeze trupul Bellei cu al său, împiedicându-i pe geamănul său, pe Wrath, pe doctor, pe orice bărbat să o vadă. Nu înțelegea impulsul, nu-i cunoștea originea, dar era atât de puternic, încât aproape că se lansase spre gâtul lui Phury.

Apoi geamănul său întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-i atingă glezna. Buzele lui Z lăsară să se vadă colții, mârâind.

Capul lui Phury se ridică brusc.

– De ce te porți așa?

„E a mea", se gândi Z.

Numai că, în clipa în care conștientiză asta, încercă să îndepărteze gândul. Ce naiba *făcea?*

– E rănită, bombăni el. Nu o da peste cap, bine?

Havers sosi 15 minute mai târziu. Doctorul înalt și subțirel avea o geantă din piele neagră în mână și părea pregătit să-și facă treaba. Dar când veni în față, Z sări și îl lipi pe bărbat de perete. Ochii palizi ai lui Havers se lărgiră în spatele ochelarilor cu rame din carapace de țestoasă, iar geanta lui se zdruncină pe podea.

Wrath înjură.

– Doamne, Dumnezeule...

Z ignoră mâinile care încercau să îl îndepărteze și îl fixă pe doctor cu privirea.

– Să te porți cu ea mai bine decât cu propria fiică. Dacă văd la ea o tresărire inutilă, o să te fac să suferi de o sută de ori mai mult.

Trupul subțirel al lui Havers tremura, iar gura i se mișca în tăcere. Phury trase cu putere, dar degeaba.

– Z, ușurel...

– Nu te băga în asta! se răsti el. Ne-am înțeles, doctore?

– Da... da, sire. Când Z îi dădu drumul, Havers tuși și își aranjă papionul. Apoi se încruntă. Sire...? Sângerezi. Piciorul tău...

– Nu-ți face griji pentru mine! Fă-ți griji pentru ea! Acum!

Bărbatul încuviință din cap, bâjbâi cu geanta în mână și se duse la saltea. În timp ce se așeza în genunchi lângă Bella, Z vru ca luminile din cameră să se aprindă.

Inhalarea aspră a lui Havers era probabil cel mai aproape de înjurătura de care era capabil un bărbat rafinat. Printre dinți, murmură în limba veche: „Să-i faci asta unei femei... Exitus milostiv!"

– Scoate copcile, ceru Z, privindu-l de sus pe medic.

– Mai întâi examinarea. Trebuie să văd dacă există răni mai grave.

Havers își deschise trusa și scoase un stetoscop, un manșon pentru tensiunea arterială și o lanternă medicală. Îi verifică ritmul cardiac și respirația, se uită în urechi și în nas, îi luă tensiunea. Când îi deschise gura, ea tresări puțin, dar apoi îi înălță capul, iar ea începu să se zbată cu adevărat.

În momentul în care Zsadist se năpusti asupra doctorului, brațul greu al lui Phury se prinse în jurul pieptului lui și îl trase înapoi.

– Nu-i face rău, și tu știi asta.

Z se împotrivi strânsorii, urând senzația corpului lui Phury lipit de al lui. Dar cum geamănul său nu se lăsă, știu că era mai bine așa. Era la limită, iar să-l elimine pe doctor ar fi fost o mișcare stupidă. La naiba, probabil n-ar fi trebuit să fie înarmat în clipa aia!

Phury gândea, evident, la fel. Scoase pumnalele lui Z din tocurile de la piept și i le înmână lui Wrath. Armele fură și ele luate.

CamScanner

Havers își ridică privirea și părea foarte ușurat că armele dispăruseră.

– Eu... ah, o să-i dau niște calmante ușoare. Respirația și pulsul ei sunt suficient de puternice, așa că se va descurca bine, iar asta va face ca restul examinării și ceea ce va urma să fie mai ușor de tolerat pentru ea. Bine?

Abia când Z încuviință din cap, medicul îi administră o injecție. Când tensiunea din corpul Bellei se mai domoli, doctorul scoase o foarfecă și se îndreptă spre partea de jos a cămășii de noapte însângerate pe care o purta.

Când ridică tivul, Z se înfurie.

– Oprește-te!

Doctorul se pregăti pentru o lovitură în cap, dar tot ce făcu Z fu să întâlnească privirea lui Phury și ulterior pe cea a lui Wrath.

– Nici unul dintre voi nu are voie să se uite la ea goală. Închideți ochii sau întoarceți-vă!

Amândoi se uitară o clipă la el. Apoi Wrath se întoarse cu spatele, iar Phury își coborî pleoapele, deși își păstră ferm strânsoarea pe pieptul lui Z.

Zsadist se uită cu atenție la doctor.

– Dacă ai de gând să-i scoți hainele, acoper-o cu ceva!

– Ce să folosesc?

– Un prosop de la baie.

– Îl aduc eu, spuse Wrath.

După ce îi înmână unul, își reluă poziția cu fața la ușă.

Havers întinse prosopul peste corpul Bellei și apoi tăie cămașa de noapte pe o parte. Aruncă o privire în sus înainte de a ridica ceva.

– O să am nevoie să o văd toată. Și va trebui să-i ating burta.

– Pentru ce?

– Trebuie să-i palpez organele interne pentru a determina dacă vreunul dintre ele este umflat în urma unui traumatism sau a unei infecții.

– Fă-o repede!

Havers trase prosopul deoparte.

Z se legăna lângă corpul dur al geamănului său.

– Oh, *nalla!* Vocea lui se sparse. Oh, Dumnezeule sfinte... *nalla!*

Ceva era scrijelit pe pielea de pe abdomenul ei, ceva asemănător cu niște litere de tipar de cinci centimetri în engleză. Cum era analfabet, nu știa ce scria, dar avea un sentiment oribil...

– Ce scrie acolo? șuieră el.

Havers își drese vocea.

– Este un nume. David. Scrie *David*.

Wrath bombăni.

– Pe pielea ei? Acel animal...

Z îi tăie calea regelui său.

– Îl voi ucide pe acel *lesser*. Așa să-mi ajute Dumnezeu, îi voi mesteca oasele!

Havers inspectă tăieturile ușor și cu atenție.

– Trebuie să ai grijă ca sarea să nu se apropie de ele. Altfel, cicatricile se vor vindeca așa cum sunt.

– Nu mai spune!

De parcă n-ar fi avut experiență cu modul în care rănile deveneau permanente.

Havers o acoperi și îi inspectă picioarele, apoi gambele. Dădu cămașa de noapte laoparte în timp ce se aplecă spre genunchii ei. Apoi îi mută unul dintre picioare în lateral, despărțindu-i coapsele.

Z sări în față, trăgându-l pe Phury cu el.

– Ce naiba faci?

Havers își îndepărtă mâinile, ținându-le deasupra capului.

– Trebuie să fac un examen intern. În cazul în care a fost... violată.

Cu o mișcare rapidă, Wrath păși în fața lui Z și își prinse brațele în jurul taliei lui. Prin ochelarii de soare, privirea regelui ardea.

CamScanner

– Lasă-l să o facă, Z! Este mai bine pentru ea dacă o face.

Zsadist nu putu să privească. Își sprijini capul de umărul lui Wrath, pierzându-se în părul lung și negru al bărbatului. Trupurile solide ale fraților săi îl flancau, dar era prea îngrozit ca să intre în panică la acest contact. Strânse ochii și respiră adânc, mirosurile lui Phury și Wrath invadându-i nasul.

Auzi un foșnet, ca și cum doctorul ar fi scotocit prin geantă. Apoi se auziră două plesnituri, ca și cum bărbatul își trăgea mănușile. Sunetul scos de două obiecte metalice atingându-se. Câteva șoapte. Apoi... tăcere. Nu, nu chiar. Mici zgomote. Apoi câteva clicuri.

Z își aminti că toți *lesserii* erau impotenți. Dar își putea imagina cum suplineau această deficiență.

Tremura pentru ea până când începură să-i clănțăne dinții.

capitolul 8

John Matthew se uită spre scaunul din față al Range Roverului. Tohr era preocupat în timp ce pătrundeau adânc în partea rurală a orașului Caldwell și, deși lui John îi era teamă să îl întâlnească pe Wrath, regele, era mai îngrijorat de toată această liniște. Nu înțelegea ce se întâmpla. Bella fusese salvată. Era în siguranță acum. Așa că toată lumea trebuia să fie fericită, nu? Doar că, atunci când Tohr venise acasă să-l ia pe John, o îmbrățișase pe Wellsie în bucătărie și rămăsese acolo mult timp. Cuvintele lui, șoptite în limba veche, ieșiseră din ceea ce părea a fi un gât înecat.

John voia să afle detaliile a ceea ce se întâmplase, dar era greu de iscodit în mașină, pe întuneric, mai ales că trebuia să gesticuleze sau să scrie. Iar Tohr nu părea să aibă chef de vorbă.

– Am ajuns, spuse Tohr.

Cu o rotire rapidă spre dreapta, intră pe un drum de pământ îngust, iar John își dădu seama că dintr-odată nu mai putea vedea nimic pe geam. Era o ceață ciudată în pădurea rece din jurul lor, care îi dădea o vagă greață.

De nicăieri, o poartă uriașă se materializă din peisajul cețos, iar ei derapară până la stop. Era un alt rând de porți chiar dincolo de ea, iar când pătrunseră în spațiul dintre ele, fură încuiați ca un taur într-un staul de vite. Tohr coborî geamul, introduse un fel de cod pe o placă de interfon și fură liberi să iasă pe partea cealaltă, într-un...

„Dumnezeule, ce e asta?"

Un tunel subteran. Și, în timp ce coborau în pământ într-un ritm constant, mai apărură câteva porți, barcadele devenind din ce în ce mai fortificate, până la ultima. Aceasta era cea mai mare dintre toate, un monstru de oțel strălucitor care avea un semn de înaltă tensiune fix în mijloc. Tohr se uită la o cameră de supraveghere, apoi se auzi un clic. Porțile alunecară.

Înainte de a continua, John îl bătu pe Tohr pe antebraț ca să-i atragă atenția omului.

– *Aici locuiesc Frații?* gesticulă încet.

– Într-un fel. Te voi conduce mai întâi prin centrul de antrenament și apoi vom merge la conac. Tohr apăsă accelerația. Când vor începe cursurile, vei veni aici de luni până vineri. Autobuzul va veni să te ia din fața casei noastre la ora 16.00. Fratele meu, Phury, este la fața locului, așa că el se ocupă de primele ore. Văzând privirea lui John, Tohr îi explică: Complexul este interconectat în subteran. O să-ți arăt cum să accesezi sistemul de tuneluri care leagă clădirile între ele, dar păstrează asta pentru tine. Oricine va apărea neinvitat va avea o problemă serioasă. Colegii tăi de clasă nu sunt bineveniți, mă înțelegi?

John dădu din cap aprobator în timp ce intrară în parcarea pe care și-o amintea dintr-o noapte cu mult

CamScanner

timp în urmă. Dumnezeule, părea că trecuseră 100 de ani de când venise aici cu Mary și Bella!

El și Tohr coborâră din Range Rover.

– *Cu cine mă voi antrena?*

– O duzină de alți bărbați de vârsta ta. Toți au sânge de războinic în vene, de aceea i-am ales. Antrenamentul va dura până la tranziția ta și o bună bucată de vreme după aceea, până când vom considera că ești pregătit să ieși pe teren.

Merseră până la o pereche de uși metalice pe care Tohr le deschise larg. De cealaltă parte era un coridor care părea să se întindă la nesfârșit. Pe măsură ce înaintau, Tohr îi arătă o sală de clasă, o sală de sport, o sală de forță, apoi un vestiar. Bărbatul se opri când ajunse la o ușă din sticlă mată.

– Aici îmi petrec timpul când nu sunt acasă sau pe teren.

John intră. Încăperea era destul de goală și banală. Biroul din metal era acoperit cu echipamente de calculator, telefoane și hârtii. Pe peretele din spate erau aliniate dulapuri cu dosare. Existau doar două locuri unde să te așezi, dacă presupuneai că răsturnarea coșului de gunoi nu era o opțiune. Unul era un echipament de birou standard, în colț. Celălalt se afla în spatele biroului și era îngrozitor de urât: o monstruozitate de piele verde avocado, zdrențuită și cu colțurile rupte, scaunul era deformat și avea niște picioare care dădeau un nou sens cuvântului „robust".

Tohr își așeză mâna pe spătarul înalt al acelui obiect.

– Îți vine să crezi că Wellsie m-a obligat să scap de asta?

John încuviință din cap și gesticulă:

– *Da.*

Tohr zâmbi și se îndreptă spre un dulap din podea până în tavan. Când deschise ușa și tastă o serie de numere pe o tastatură, partea din spate a acestuia se deschise spre exterior într-un fel de pasaj întunecat.

– Am ajuns.

John păși înăuntru, chiar dacă nu putea vedea mare lucru.

Un tunel de metal. Suficient de lat pentru a încăpea trei oameni care mergeau unul lângă altul și atât de înalt încât era ceva spațiu chiar și deasupra capului lui Tohr. Luminile erau montate în tavan la fiecare trei metri sau cam așa ceva, dar nu pătrundeau prea mult prin întuneric.

„Ăsta e cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată", se gândi John în timp ce mergeau.

Sunetul loviturilor de bocanci ai lui Tohr ricoșa în pereții netezi, de oțel, precum vocea lui profundă.

– Uite, în legătură cu întâlnirea cu Wrath. Nu vreau să-ți faci griji. Este puternic, dar nu ai de ce să te temi. Și nu te speria din cauza ochelarilor de soare. Este aproape orb și hipersensibil la lumină, așa că trebuie să-i poarte. Dar chiar dacă nu vede, oricum te va citi ca pe o carte. Îți va cunoaște emoțiile clar ca lumina zilei.

Puțin mai târziu, o scară scurtă apăru în stânga, ducând spre o ușă și altă tastatură. Tohr se opri și arătă spre tunel, care continua la nesfârșit, din câte își dădea seama John.

– Dacă vei continua să mergi drept de aici, vei ajunge la casa porții în 150 de metri.

Tohr urcă scările, apăsă tastatura și deschise ușa. Lumina strălucitoare inundă locul ca apa eliberată dintr-un baraj.

John își ridică privirea, un sentiment ciudat răsunându-i în piept. Avea cea mai ciudată senzație că visa.

– Este totul bine, fiule. Tohr zâmbi, fața lui aspră înmuindu-se puțin. Nimic nu-ți va face rău acolo sus. Ai încredere în mine!

– Bine, e gata, spuse Havers.

Zsadist deschise ochii, văzând doar părul negru și des al lui Wrath.

CamScanner

– A fost...?

– Ea este foarte bine. Nu prezintă semne de relații sexuale forțate sau traume de orice fel.

Se auzi o plesnitură, ca și cum doctorul și-ar fi scos mănușile.

Zsadist se lăsă în jos, iar frații lui îl susținură. Când, în sfârșit, își ridică privirea, văzu că Havers îndepărtase cămașa de noapte însângerată, pusese prosopul Bellei la loc și își trăgea o pereche de mănuși noi. Bărbatul se aplecă peste geanta lui, scoase o pereche de foarfeci ascuțite și niște pensete, apoi își ridică privirea.

– O să mă ocup de ochii ei acum, bine? Când Z încuviință, doctorul ridică instrumentele. Ai grijă, sire! Dacă mă sperii, aș putea să o orbesc cu astea. Ai înțeles?

– Da. Doar să nu-i faci rău...

– Nu va simți nimic. Îți promit!

Z privi totul și dură o veșnicie. Când doctorul termină jumătate din ce avea de făcut, avu un gând vag că nu avea să se mai țină pe picioare. Phury și Wrath îl susțineau, iar capul lui stătea pe umărul masiv al lui Wrath în timp ce privea în jos.

– Ultimul, murmură Havers. Bine. Gata cu suturile!

Toți bărbații din cameră respirară adânc, chiar și doctorul, apoi Havers se întoarse la instrumentele sale și luă un tub. Întinse niște unguent pe pleoapele Bellei, apoi își strânse geanta.

În timp ce medicul se ridica în picioare, Zsadist se despărți de frații săi și se plimbă puțin. Wrath și Phury își întinseră brațele.

– Rănile ei sunt dureroase, dar nu îi pun viața în pericol în acest moment, spuse Havers. Se vor vindeca până mâine sau poimâine, cu condiția să fie lăsată în pace. Este subnutrită și trebuie să se hrănească. Dacă rămâne în această cameră, trebuie să dați drumul la căldură și să o mutați în pat. Ar trebui să i se aducă mâncare când își va reveni. Și mai este un lucru. La examenul intern, am găsit... Ochii lui oscilară între Wrath și Phury, apoi se opriră asupra lui Zsadist. Ceva de natură personală.

Zsadist se îndreptă spre doctor.

– Ce?

Havers îl atrase într-un colț și vorbi încet.

Z rămase fără cuvinte când bărbatul termină.

– Ești sigur?

– Da.

– Când?

– Nu știu. Dar destul de curând.

Z se uită în jos la Bella. „Oh, Dumnezeule..."

– Acum, presupun că ai aspirină sau motrin în casă, nu-i așa?

Z habar n-avea; el nu lua niciodată medicamente pentru durere. Se uită la Phury.

– Da, avem, spuse fratele său.

– Administrează-i! Iar eu îți voi da ceva mai puternic ca rezervă, în caz că nu funcționează suficient de bine.

Havers scoase o sticluță care avea drept capac un sigiliu de cauciuc roșu și luă în palmă două seringi în ambalaje sterile. Scrise pe un carnețel, apoi îi dădu hârtia și rezervele lui Z.

– Dacă se întâmplă ziua și dacă are dureri mari când se trezește, îi poți face o injecție din asta, conform indicațiilor mele. Este aceeași morfină pe care tocmai i-am dat-o, dar trebuie să țineți cont de informațiile privind dozajul. Sunați-mă dacă aveți întrebări sau dacă vreți să vă ghidez pentru procedura de injectare. În caz contrar, dacă soarele este la apus, voi veni eu însumi și îi voi face injecția. Havers aruncă o privire în jos, la piciorul lui Z. Vrei să-ți examinez rana?

– Pot să-i fac baie?

– Da, cu siguranță.

– Acum?

– Da.

Havers se încruntă.

– Dar, sire, piciorul tău...

Z intră în baia lui, dădu drumul la robinetele de la jacuzzi și băgă mâna sub jet. Așteptă până când fu suficient de caldă, apoi se întoarse după ea.

Doctorul deja plecase, dar Mary, femeia lui Rhage, se afla în ușa dormitorului, dorind să o vadă pe Bella. Phury și Wrath vorbiră puțin cu ea și dădură din cap dezaprobator. Ea plecă, părând afectată.

Când se închise ușa, Z îngenunche lângă saltea și începu să o ridice pe Bella.

– Stai așa, Z! Vocea lui Wrath era dură. Familia ei ar trebui să aibă grijă de ea.

Z se opri și se gândi la cel care îi hrănise peștii. Dumnezeule... Probabil nu era corect să o țină aici, departe de cei care aveau motive întemeiate să îi aline durerea. Dar ideea de a o lăsa să iasă în lume era de nesuportat. Abia o găsise...

– Se va duce mâine la ei, spuse el. Astăzi rămâne aici.

Wrath dădu din cap dezaprobator.

– Nu este...

– Crezi că e pregătită să călătorească așa? răbufni Z. Lasă femeia în pace! Pune-l pe Tohr să-i sune familia și anunță-i că le va fi predată mâine la căderea nopții. Acum are nevoie de o baie și de somn.

Buzele lui Wrath se strânseră. Urmă o tăcere lungă.

– Atunci du-o în altă cameră, Z! Nu va sta cu tine.

Zsadist se ridică în picioare și se îndreptă spre rege, umbrindu-l.

– Încearcă doar să o muți!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Z! izbucni Phury. Dă-te înapoi...

Wrath se aplecă înainte până când nasurile lor aproape că se atinseră.

– Ai grijă, Z! Știi al naibii de bine că, dacă mă amenințî, nu te vei alege doar cu o lovitură în falcă.

Da, trecuseră prin asta în timpul verii. Din punct de vedere legal, Z putea fi executat conform vechilor reguli de conduită dacă împingea lucrurile mult mai departe. Viața regelui era prețuită mai presus decât a tuturor celorlalți.

Dar asta nu însemna că lui Z i-ar fi păsat în acel moment.

– Crezi că-mi pasă de o condamnare la moarte? *Te rog!* Miji ochii. Dar îți spun următorul lucru. Fie că ai de gând să-mi arunci rangul tău în față, fie nu, îți va lua cel puțin o zi să mă condamni la Fecioara Scrib. Așa că Bella va dormi aici în noaptea asta.

Se întoarse la ea și o luă în brațe cât de atent putu, asigurându-se în același timp că prosopul rămase acolo unde trebuia. Fără să se uite la Wrath sau la geamănul său, o duse în baie și închise ușa cu piciorul în urma lui.

Cada era deja pe jumătate plină, așa că o ținu în brațe în timp ce se aplecă și verifică temperatura. Perfectă. O coborî în apă și apoi îi întinse brațele peste margini, astfel încât să fie sprijinită.

Prosopul se umezi rapid și se lipi de corpul ei. El văzu clar umflăturile blânde ale sânilor ei, toracele mic, întinderea plată a abdomenului ei. Când apa se ridică, marginea prosopului plutea liber și flirta cu partea de sus a coapselor ei.

Inima îi bătea în piept și se simți ca un libidinos, holbându-se la ea când era rănită și fără chef. Sperând să o protejeze de ochii lui și dorind să-i ofere intimitatea pe care o merita, se duse la dulap să caute niște spumă de baie. Nu era nimic în afară de săruri de baie, iar el sigur nu le folosea.

Era pe cale să se întoarcă spre ea când văzu brusc cât de mare era oglinda de deasupra chiuvetei. Nu voia ca ea să vadă cum arăta, deoarece cu cât știa mai puține despre ce se întâmplase, cu atât era mai bine. Acoperi geamul cu două prosoape mari, îndesând materialul gros de pluș în spatele ramei.

CamScanner

Când se întoarse, ea alunecase în apă, dar cel puțin partea de sus a prosopului încă era lipită de umerii ei și, practic, rămăsese la locul ei. O apucă de sub unul din brațe și o ridică, apoi luă mănușa de baie. În clipa în care începu să-i spele partea laterală a gâtului, ea se zbătu, apa stropindu-l. Din gura ei ieșeau zgomote joase, de panică, care nu se opriră nici după ce el puse deoparte micul prosop.

„Vorbește cu ea, idiotule!"

– Bella... Bella, e în regulă. Ești bine.

Ea rămase nemișcată și se încruntă. Apoi ochii i se deschiseră ușor și începură să clipească des. Când încercă să-și șteargă pleoapele, el îi luă mâinile de pe față.

– Nu. Ăsta e un medicament. Lasă-l acolo!

Ea încremeni. Își drese vocea până când putu vorbi.

– Unde... unde sunt?

Vocea ei, așa aspră și răgușită cum era, suna frumos.

– Ești cu... „Cu mine." Ești cu Frăția. Ești în siguranță.

În timp ce ochii ei sticloși și nefocalizați se uitau în jur, el se aplecă spre un întrerupător de pe perete și micșoră lumina. Chiar dacă delira și, fără îndoială, era în mare parte oarbă din cauza unguentului, el nu voia ca ea să-l vadă. Ultimul lucru de care avea nevoie să se îngrijoreze era ce s-ar fi întâmplat dacă cicatricile ei nu s-ar fi vindecat fără probleme.

Când ea își lăsă brațele în apă și își sprijini picioarele de baza căzii, el închise robinetul și se așeză pe călcâie. Nu se pricepea să atingă oamenii, așa că nu era o mare surpriză faptul că nu suporta mâinile lui pe ea. Dar, la dracu', habar n-avea ce să facă pentru a o relaxa! Arăta jalnic – trecuse de faza plânsului și se afla într-o agonie amorțită.

– Ești în siguranță... murmură el, deși se îndoia că ea credea asta. Nici el nu ar fi crezut dacă ar fi fost în locul ei.

– Zsadist este aici?

Se încruntă, neștiind ce să înțeleagă din asta.

– Da, sunt chiar aici.

– Da?

– Chiar aici. Chiar lângă tine.

El întinse cu greutate mâna și i-o strânse. Ea o strânse înapoi.

Și apoi păru că alunecă într-un delir. Mormăi, scoțând sunete mici care ar fi putut fi cuvinte și se clătină. Z apucă alt prosop, îl rulă și i-l puse sub cap ca să nu se lovească de marginea dură a jacuzziului.

Se tot gândea ce putea face ca să o ajute și, pentru că era singurul lucru care îi veni în minte, fredonă puțin. Când asta păru să o liniștească, începu să cânte încet, alegând un imn în limba veche pentru Fecioara Scrib, unul despre cer albastru, bufnițe albe și câmpuri verzi de iarbă.

Treptat, Bella se relaxă și respiră adânc. Închizând ochii, se sprijini de perna de prosop pe care i-o făcuse el.

Cum cântecul lui era singura alinare pe care i-o putea oferi, el cânta.

Phury se holba la salteaua pe care se întinsese Bella, gândindu-se că îi făcea rău cămașa de noapte ruptă pe care o purtase. Apoi ochii i se îndreptară spre craniul de pe podea, în stânga. Craniul de femeie.

– Nu pot permite asta, spuse Wrath când sunetul apei care curgea se întrerupse în baie.

– Z n-o să-i facă rău, murmură Phury. Uită-te la felul în care o tratează. Dumnezeule, se comportă ca un mascul legat!

– Și dacă i se schimbă dispoziția? Vrei ca Bella să fie pe lista femeilor pe care le-a ucis?

– O să o ia razna dacă o luăm cu noi.

– La dracu'...

Cei doi încremeniră. Apoi amândoi se uitară încet spre ușa de la baie. Sunetul care venea din partea cealaltă era moale, ritmat.

Ca și cum cineva ar fi...

– Ce naiba? murmură Wrath.

Nici lui Phury nu-i venea să creadă.

– Îi cântă.

Chiar și în surdină, puritatea și frumusețea vocii lui Zsadist erau izbitoare. Glasul lui întotdeauna fusese așa. În rarele ocazii în care cânta, sunetele care îi ieșeau din gură erau uluitoare, capabile să facă timpul să se oprească și apoi să alunece în infinit.

– La dracu'! Wrath își împinse ochelarii de soare pe frunte și își frecă ochii. Ai grijă de el, Phury! Supraveghează-l bine!

– Nu o fac întotdeauna? Uite, trebuie să mă duc și eu la Havers în seara asta, dar numai ca să-mi refac proteza. O să-l pun pe Rhage să supravegheze lucrurile până mă întorc.

– Fă-o tu! N-o s-o pierdem pe femeia aia din ochi, ne-am înțeles? Doamne, Dumnezeule, geamănul ăla al tău ar împinge pe oricine de pe o stâncă, știi asta?

Wrath ieși din cameră.

Phury privi înapoi spre saltea și și-o imagină pe Bella zăcând acolo, lângă Zsadist. Totul era greșit. Z nu știa absolut nimic despre căldură. Iar biata femeie își petrecuse ultimele șase săptămâni în pământul rece.

„Ar trebui să fiu eu acolo cu ea. Spălând-o. Alinând-o. Având grijă de ea."

„A mea", se gândi el, uitându-se la ușa prin care ieșea cântecul. Phury porni spre baie, brusc supărat peste măsură. Furia teritorială îi aprinse pieptul ca un foc de tabără, declanșând o flacără care răbufni în corp. Își încleștă mâna pe clanța ușii și auzi acel frumos tenor schimbând melodia.

Phury stătea acolo, tremurând. În timp ce furia lui aluneca într-un dor care îl înspăimânta, își sprijini fruntea pe stâlpul ușii. Oh, Dumnezeule, nu!

Închise ochii strâns, încercând să găsească altă explicație pentru comportamentul său. Nu era nici una. El și Zsadist erau gemeni, până la urmă.

Așa că ar fi fost logic ca ei să își dorească aceeași femeie. Și să ajungă să se lege de aceeași femeie.

Înjură.

Sfinte Sisoe, asta era o problemă de viață și de moarte! Doi masculi legați de aceeași femelă erau o combinație letală. Și dacă era vorba de doi războinici, puteau exista pagube grave. Vampirii erau animale, la urma urmei. Mergeau, vorbeau și erau capabili de un raționament superior, dar în esență erau animale. Așa că existau unele instincte pe care nici cel mai inteligent creier nu le putea anula.

Noroc că încă nu era acolo. Era atras de Bella și o dorea, dar nu coborâse în acea posesivitate profundă care era cartea de vizită a unui mascul legat. Și nu simțise mirosul de legătură care se simțea la Z, așa că poate că mai era o speranță.

Totuși, amândoi trebuiau să se îndepărteze de Bella. Războinicii, probabil din cauza naturii lor agresive, se legau profund și repede. Așa că spera să plece curând și să se întoarcă la familia ei, acolo unde îi era locul.

Phury își desprinse mâna de clanța ușii și se retrase din cameră. Ca un zombi, coborî scările și se duse afară, spre curte.

Voia ca frigul să îi limpezească gândurile. Numai că doar îi făcu pielea de găină.

Era pe punctul de a-și aprinde un fum roșu când observă că Fordul Taurus, cel cu care Z pornise și o condusese pe Bella acasă, era parcat în fața conacului. Încă avea motorul pornit, uitat în toată acea dramă.

CamScanner

Da, nu era genul de sculptură de gazon de care aveau nevoie. Numai Dumnezeu știa ce fel de dispozitiv de urmărire era în ea.

Phury se urcă în sedan, îl băgă în viteză și plecă.

capitolul 9

Când John ieși din tunelul subteran, pentru un moment fu orbit de strălucire. Apoi vederea i se ajustă. „Oh, Dumnezeule! E frumos."

Imensul hol era viu ca un curcubeu atât de colorat, încât simțea că privirea lui nu putea cuprinde totul. De la coloanele de marmură verde și roșie la podeaua de mozaic multicoloră, la foițele de aur de peste tot, la...

„Sfinte Michelangelo, uită-te la tavanul acela!"

Trei etaje în sus, picturi cu îngeri, nori și războinici pe cai mari acopereau o întindere care părea la fel de mare ca un teren de fotbal. Dar era și mai mult... De jur împrejurul celui de-al doilea etaj era un balcon cu foițe de aur care avea panouri inserate cu reprezentări similare. Apoi era scara mare cu propria balustradă ornamentată.

Proporțiile spațiului erau perfecte. Culorile, luxuriante. Arta era sublimă. Și nu era o imitare à la Donald Trump. Chiar și John, care nu știa nimic despre acel stil, avu sentimentul ciudat că era veridic ceea ce privea. Persoana care construise acest conac și îl decorase își cunoștea meseria și avea banii necesari pentru a cumpăra totul de cea mai bună calitate: un adevărat aristocrat.

– Drăguț, nu-i așa? Fratele meu D a construit acest loc în 1914. Tohr își puse mâinile în șolduri în timp ce privea în jur, apoi își drese vocea cu vioiciune. Da, avea un gust fabulos. Cel mai bun dintre cele mai bune pentru el.

John măsură cu atenție fața lui Tohr. Nu mai auzise niciodată tonul acela ieșit din gura bărbatului. Atâta tristețe...

Tohr zâmbi și îl îndemnă pe John să înainteze cu o mână pe umăr.

– Nu te uita așa la mine! Mă simt ca un cârnat despachetat când o faci.

Se îndreptară spre etajul al doilea, pășind pe o mochetă roșie închisă, atât de luxuriantă încât părea că pășea pe o saltea. Când John ajunse sus, se uită de la balcon la designul podelei de pe hol. Mozaicurile se uniseră într-o reprezentare spectaculoasă a unui pom fructifer în plină înflorire.

– Merii joacă un rol în ritualurile noastre, spuse Tohr. Sau cel puțin o fac când îi observăm. Nu s-au întâmplat prea multe în ultima vreme, dar Wrath convoacă prima ceremonie a solstițiului de iarnă după 100 și ceva de ani.

– *La asta lucra Wellsie, nu-i așa?* gesticulă John.

– Da. Ea se ocupă de o mare parte din logistică. Rasa este dornică să se întoarcă la ritualuri – și era timpul. Când John nu își abătu privirea de la splendoare, Tohr spuse: Fiule? Wrath ne așteaptă.

John dădu din cap aprobator și îl urmă, traversând palierul până la un set de uși duble marcate cu un fel de sigiliu. Tohr tocmai își ridica mâna pentru a bate la ușă când mânerele de alamă se rotiră și interiorul fu dezvăluit. Doar că de partea cealaltă nu era nimeni. Deci cum se deschiseseră?

John aruncă o privire înăuntru. Încăperea avea culoarea albăstrelei și îi amintea de imagini dintr-o carte de istorie. Era în stil franțuzesc, nu-i așa? Cu toate decorațiunile și mobilierul sofisticat...

John începu brusc să înghită cu dificultate.

– Milord, spuse Tohr, făcând o plecăciune și apoi mergând înainte.

CamScanner

John rămase acolo, în pragul ușii. În spatele unui birou franțuzesc spectaculos, mult prea frumos și mult prea mic pentru el, se afla un bărbat masiv, cu umerii mai mari chiar și decât ai lui Tohr. Părul lung și negru îi cădea drept de pe frunte, iar fața aceea... Duritatea acesteia spunea răspicat „nu te pune cu mine!" Dumnezeule, ochelarii de soare îl făceau să pară de-a dreptul crud!

– John? spuse Tohr.

John se duse lângă Tohr și se ascunse un pic. Da, era un gest de fătălău, dar nu se simțise niciodată în viața lui mai mic sau mai neînsemnat. La dracu', pe lângă puterea tipului din fața lor, era aproape convins că, de fapt, el nu exista!

Regele se foi în scaun, sprijinindu-se de birou.

– Vino aici fiule! Vocea era joasă și accentuată, cu un „r" prelung înainte de a-și termina cuvântul.

– Haide! Tohr îl înghionti când acesta nu se mișcă. E în regulă.

John se împiedică, reușind să traverseze camera fără nici o finețe. Se opri în fața biroului ca și cum ar fi fost o piatră care se rostogolise până la oprire.

Regele se ridică și continuă să o facă până când păru înalt ca o clădire de birouri. Wrath trebuia să aibă 1,80 sau mai mult, iar hainele negre pe care le purta, în special pielea, îl făceau și mai mare.

– Vino aici, în spate!

John aruncă o privire înapoi pentru a se asigura că Tohr încă era în cameră.

– E în regulă, fiule, spuse regele. Nu am de gând să-ți fac rău.

John se mișcă, cu inima bătându-i ca a unui șoarece. Când își înclină capul și privi în sus, brațul regelui se întinse. Partea interioară a acestuia, de la încheietura mâinii până la cot, era acoperită de tatuaje negre. Iar desenele erau asemănătoare cu cele pe care John le văzuse

în visele lui, cele pe care și le pusese pe brățara pe care o purta...

– Eu sunt Wrath, spuse bărbatul. Urmă o pauză. Vrei să-mi strângi mâna, fiule?

„Oh, da!" John întinse mâna, așteptându-se pe jumătate ca oasele lui să fie zdrobite.

În schimb, simți doar o căldură constantă în momentul în care intrară în contact.

– Numele acela de pe brățara ta, spuse Wrath, este Tehrror. Vrei să te numești așa sau John?

John intră în panică și se uită înapoi la Tohr, pentru că nu știa ce voia și nu știa cum să îi comunice asta regelui.

– Ușurel, fiule. Wrath râse încet. Poți decide mai târziu. Fața regelui se întoarse brusc într-o parte, ca și cum s-ar fi concentrat asupra a ceva din hol. La fel de brusc, un zâmbet îi întinse buzele tari într-o expresie de totală reverență. *Leelan*, șopti Wrath.

– Îmi pare rău că am întârziat. Vocea feminină era joasă și încântătoare. Eu și Mary suntem atât de îngrijorate pentru Bella! Încercăm să ne dăm seama cum să o ajutăm.

– Veți găsi voi o cale. Vino să-l cunoști pe John!

John se întoarse spre ușă și se uită la o femeie...

O lumină albă îl orbi, făcând să șteargă tot ce văzuse. Era ca și cum ar fi fost lovit de o rază de halogen. Clipi, clipi, clipi... Și apoi, din acel nimic infinit, văzu din nou femeia. Era brunetă, cu ochii care îi aminteau de o persoană pe care o iubise... Nu, nu-i amintea... Ochii ei semănau cu ochii lui... Cum? Cu ce...

John se clătină. Auzi voci venind spre el de la distanță.

În interiorul lui, în piept, în adâncul camerelor inimii care îi bătea, simți o fisură, ca și cum s-ar fi despicat în două. O pierdea... O pierdea pe femeia cu părul negru... El...

Simți cum i se deschide gura, ca și cum ar fi încercat să vorbească, dar apoi îl cuprinseră spasmele,

cutremurându-se prin micul trup, făcându-l să cadă din picioare, făcându-l să se prăbușească la pământ.

Zsadist știa că era timpul să o scoată pe Bella din cadă, pentru că stătea acolo de aproape o oră, iar pielea i se zbârcise. Numai că aruncă o privire prin apă la prosopul pe care îl tot trăgea la locul lui peste corpul ei.

La dracu', să o scoată cu chestia aia pe ea avea să fie dificil. Cu o tresărire, se întinse și îl scoase.

Privind repede în altă parte, aruncă materialul umed pe podea și luă unul uscat, pe care îl puse chiar lângă cadă. Strângând din dinți, se aplecă și își împinse brațele în apă, îndreptându-se spre corpul ei. Ochii lui ajunseră chiar la nivelul sânilor ei.

Dumnezeule, erau perfecți! Albi ca smântâna, cu vârfuri mici și roz. Iar apa flirta cu sfârcurile ei, necăjindu-le cu sărutări ondulate care le făceau să strălucească.

Își strânse pleoapele, își scoase brațele din cadă și se așeză pe călcâie. Când fu gata să încerce din nou, se concentră asupra peretelui din față și se arcui... doar pentru a simți o lovitură rapidă și dureroasă în șolduri. Se uită în jos, confuz.

Avea o umflătură în pantaloni. Era atât de tare, încât i se formase un cort un față. În mod clar, chestia se strivise de marginea căzii când se aplecase și de asta îl înțepa.

Blestemând, o împinse cu podul palmei, urând senzația de greutate, felul în care lungimea tare i se încurca în trening, faptul că trebuia să aibă de-a face cu ea. Numai că, oricât de mult ar fi încercat, nu putea să aranjeze chestia aia cum trebuia, cel puțin nu fără să-și bage mâna înăuntru și să o aranjeze, ceea ce nu avea de gând să facă. În cele din urmă, renunță și lăsă erecția prinsă într-un unghi, răsucită și dureroasă.

O merita!

Zsadist trase aer în piept, își strecură brațele în apă și le înfășură sub corpul Bellei. O ridică, șocat din nou

de cât de ușoară era. Apoi o sprijini de peretele de marmură folosindu-se de partea exterioară a șoldului și de o mână pusă pe clavicula ei. Luă prosopul pe care îl lăsase pe marginea jacuzziului, dar înainte de a-l pune în jurul ei, ochii lui se mutară la literele de pe pielea abdomenului ei.

Ceva ciudat tresări în pieptul lui, o greutate... Nu, avea senzația că era tras în jos, ca și cum ar fi căzut, deși se afla în picioare. Era uimit. Trecuse atât de mult timp de când ceva nu mai străpunsese furia sau amorțeala! Avea senzația că era... trist?

Nu conta. Ei i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Așa că acum nu era momentul să se gândească la el.

O înfășură și o duse în pat. Dând cuvertura laoparte, o puse jos, luând prosopul umed de pe ea. În timp ce o acoperea cu cearșafurile și păturile, îi zări din nou pântecul.

Acea senzație ciudată de amețeală reveni, ca și cum inima lui ar fi făcut o plimbare cu gondola în pântec. Sau poate în coapsele lui.

O înveli și apoi se duse la termostat. Cu fața la cadran, uitându-se la numere și la un scris pe care nu-l înțelegea, nu avea nici o idee cum să-l miște. Mută micul indicator de la stânga până undeva în centru-dreapta, dar nu era sigur ce făcuse.

Aruncă o privire spre birou. Cele două seringi și flaconul de sticlă cu morfină erau așezate acolo unde le lăsase Havers. Z se duse acolo, luă un ac, medicamentul și instrucțiunile de dozare, apoi se opri înainte de a ieși din cameră. Bella era atât de nemișcată în patul acela, atât de mică printre toate acele perne.

Și-o imagină în acel tub din pământ. Înspăimântată. Îndurerată. Înfrigurată. Apoi și-l imagină pe *lesser* făcând ceea ce îi făcuse, ținând-o captivă, în timp ce ea se zbătea și țipa.

De data asta Z știa ce simțea.

Răzbunare. Răzbunare rece ca gheața. Atât de multă, încât i se părea infinită.

capitolul 10

John se trezi pe podea, cu Tohr lângă el și cu Wrath privindu-l de sus.

Unde era femeia cu părul negru? Încercă să se ridice repede, dar mâini grele îl ținură pe loc.

– Mai stai liniștit puțin, omule, spuse Tohr.

John își întoarse gâtul, iar acolo era ea, părând neliniștită lângă ușă. În momentul în care o văzu, fiecare neuron din creierul lui începu să se activeze, iar lumina albă reveni. Începu să tremure, corpul lui lovindu-se de podea.

– La dracu', o face din nou, murmură Tohr, sprijinindu-se pentru a încerca să controleze criza.

În timp ce John simțea că era tras în jos, întinse o mână spre femeia brunetă, încercând să ajungă la ea, încordându-se.

– De ce ai nevoie, fiule? Vocea lui Tohr de deasupra lui se stingea ca un post de radio. O să-ți aducem noi...

– *Femeia...*

– Du-te la el, *leelan*, spuse Wrath. Ia-l de mână!

Femeia cu părul negru înaintă, iar în clipa în care palmele lor se atinseră, totul se făcu negru.

Când își reveni, Tohr vorbea.

– ... oricum îl vom duce să-l vadă Havers. Hei, fiule! Ți-ai revenit.

John se ridică, având capul învolburat. Își duse mâinile la față, ca și cum asta l-ar fi ajutat să rămână conștient, și se uită spre ușă. Unde era ea? Trebuia să... Nu știa ce trebuia să facă. Dar era ceva. Ceva care o implica pe ea...

Gesticulă frenetic.

– A plecat, fiule, spuse Wrath. O să vă ținem despărțiți până când vom avea o idee despre ce se întâmplă.

John se uită la Tohr și gesticulă încet. Tohr traduse:

– Spune că trebuie să aibă grijă de ea.

Wrath râse discret.

– Cred că mă descurc cu treaba asta, fiule. Este perechea mea, *shellanul* meu, regina ta.

Dintr-un motiv oarecare, John se relaxă la această veste și, treptat, reveni la normal. 15 minute mai târziu, se ridică în picioare.

Wrath îl fixă pe Tohr cu o privire dură.

– Vreau să vorbesc cu tine despre strategie, așa că am nevoie de tine aici. Totuși, Phury se duce la clinică în seara asta. De ce nu-l ia cu el pe băiat?

Tohr ezită și se uită la John.

– Ești de acord cu asta, fiule? Fratele meu este un tip de treabă. Cu siguranță.

John încuviință. Deja provocase destule probleme căzând pe podea de parcă ar fi avut o criză de bufeuri. După acea cascadorie, își dorea să fie prietenos.

Dumnezeule, ce fusese cu femeia aia? Acum, după ce plecase, nu-și mai amintea care fusese marea problemă. Nici măcar nu-și mai amintea fața ei. Era ca și cum ar fi avut instantaneu o amnezie.

– Lasă-mă să te duc în camera fratelui meu!

John puse mâna pe brațul lui Tohr. Când termină de gesticulat, se uită la Wrath.

Tohr zâmbi.

– John a spus că a fost o onoare să te cunoască.

– Și eu mă bucur să te cunosc, fiule. Regele se întoarse la birou și se așeză. Și, Tohr, când te întorci, ia-l pe Vishous cu tine!

– Sigur.

Domnul O lovi cu piciorul în partea laterală a Taurusului lui U atât de tare, încât cizma lui îndoi tabla.

Nenorocita aia de cutie de rahat era parcată pe marginea drumului, în mijlocul pădurii. Pe o porțiune

oarecare, deloc specială, de pe Route 14, la 40 de kilometri de centrul orașului.

Îi luase o oră bună de stat în fața calculatorului lui U ca să găsească mașina, pentru că semnalul LoJack fusese blocat din cine știe ce motiv. Când, în sfârșit, afurisitul de robot apăruse pe ecran, Taurusul se mișcase rapid. Dacă O ar fi avut întăriri, ar fi pus pe cineva să stea lipit de calculator în timp ce el s-ar fi urcat în mașină și ar fi plecat după sedan. Dar U vâna în centrul orașului, iar scoaterea lui sau a altcuiva din patrulă ar fi atras atenția multora.

Iar O avea deja probleme – probleme care reveniră în momentul în care îi sună telefonul mobil pentru a opt suta oară. Chestia aia începuse să sune cu vreo 20 de minute în urmă, iar de atunci apelurile nu se mai opriseră. Își scoase Nokia din geaca de piele. ID-ul apelantului arăta numărul ca fiind necunoscut. Probabil era U sau, mai rău, domnul X.

Probabil se răspândise deja vestea că centrul fusese incinerat.

Când celularul se opri, O formă numărul lui U. Imediat ce i se răspunse, O întrebă:

– Mă cauți?

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat acolo? Domnul X a spus că locul a dispărut!

– Nu știu ce s-a întâmplat.

– Dar ai fost acolo, nu-i așa? Ai spus că te duci acolo.

– I-ai zis asta domnului X?

– Da. Și, ascultă, ar fi bine să ai grijă de tine. *Lesserul* suprem este supărat și te caută.

Domnul O se sprijini de caroseria rece a Taurusului. Sfinte Sisoe! N-avea timp pentru asta. Soția lui era undeva departe de el, fie respirând, fie îngropată, dar indiferent de starea în care se afla, trebuia să o aducă înapoi. Apoi trebuia să se ducă după fratele ăla plin de cicatrici care o furase și să-l bage în pământ pe nenorocitul ăla urât. Adânc.

– O? Ești acolo?

La dracu'... Poate că ar fi trebuit să aranjeze astfel încât să pară că murise în explozie. Ar fi putut să lase camioneta la fața locului și să iasă prin pădure. Da, dar apoi? N-ar fi avut bani, n-ar fi avut mașină și n-ar fi avut nici un sprijin împotriva Frăției, în timp ce se ducea după cel cu cicatrice. Ar fi fost un dispărut în misiune mai puțin, ceea ce însemna că, dacă își dădea seama cineva de dispariția lui, ar fi fost vânat ca un câine de întreaga Societate.

– O?

– Sincer, nu știu ce s-a întâmplat. Când am ajuns acolo, era praf.

– Domnul X crede că ai dat foc locului.

– Bineînțeles că așa crede. Presupunerea îi convine, chiar dacă nu am avut nici un motiv. Uite, te sun mai târziu.

Închise telefonul și îl băgă în geacă. Apoi îl scoase din nou și îl închise.

În timp ce-și freca fața, nu mai simțea absolut nimic și nu era din cauza frigului.

Frate, era într-un mare rahat! Domnul X avea să dea vina pe cineva pentru grămada aia de cenușă, iar O avea să fie vinovatul. Dacă nu era omorât pe loc, pedeapsa pregătită pentru el avea să fie severă. Dumnezeu știa că ultima dată când fusese mustrat aproape că murise sub Omega. La dracu'... Ce opțiuni avea?

Când soluția îi veni în minte, trupul său tresări. Dar tacticianul din el se bucură.

Primul pas era să aibă acces la manuscrisele Societății înainte ca domnul X să-l găsească. Asta însemna că avea nevoie de o conexiune la internet. Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă la U.

John părăsi biroul lui Wrath și merse pe holul din stânga, rămânând aproape de Tohr. Existau uși la fiecare nouă metri sau cam așa ceva, în partea opusă

balconului, de parcă locul ar fi fost un hotel. Câți oameni locuiau aici?

Tohr se opri și bătu la una dintre ele. Întrucât nu i se răspunse, bătu din nou și spuse:

– Phury, omule, ai o secundă?

– Pe mine mă cauți? veni o voce gravă din spatele lor.

Un bărbat cu o claie de păr frumos venea pe coridor. Ce avea pe cap era în tot felul de culori diferite, căzându-i pe spate în valuri. Îi zâmbi lui John, apoi se uită la Tohr.

– Hei, frate, spuse Tohr.

Cei doi trecură la limba veche în timp ce tipul deschidea ușa.

John privi în dormitor. Era un pat uriaș, antic, cu baldachin, cu perne aliniate pe tăblia sculptată. O mulțime de lucruri de lux. Locul mirosea ca un Starbucks.

Bărbatul cu părul colorat trecu la engleză și privi în jos cu un zâmbet.

– John, eu sunt Phury. Cred că mergem amândoi la doctor în seara asta.

Tohr își puse mâna pe umărul lui John.

– Deci ne vedem mai târziu, bine? Ai numărul meu de telefon. Doar trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva.

John încuviință și-l privi pe Tohr plecând cu pași mari. Să vadă umerii aceia lați îndepărtându-se îl făcu să se simtă foarte singur.

Cel puțin până când Phury spuse încet:

– Nu-ți face griji! Nu e niciodată departe, iar eu voi avea grijă de tine.

John privi în ochii galbeni și calzi. Uau, aceștia aveau culoarea unor sticleți! Când se simți relaxat, făcu legătura cu numele. Phury... Acesta era tipul care urma să predea o parte din lecții.

„Bine", se gândi John.

– Intră! Tocmai m-am întors de la un mic comision.

În timp ce John pătrunse pe ușă, mirosul de fum, de cafea deveni mai greu.

– Ai mai fost vreodată la Havers?

John negă din cap și zări un fotoliu lângă o fereastră. Se duse și se așeză pe el.

– Ei bine, nu-ți face griji! O să ne asigurăm că vei fi tratat cum trebuie. Bănuiesc că vor încerca să afle care este linia ta de sânge.

John încuviință. Tohr spusese că avea să i se ia o probă de sânge și să i se facă un control medical. Ambele erau probabil o idee bună având în vedere oprirea, căderea și frisoanele pe care tocmai le trăise în biroul lui Wrath.

Își scoase carnețelul și scrise:

– *De ce te duci la doctor?*

Phury se apropie și se uită la mâzgălituri. Cu o mișcare ușoară a corpului său mare, își sprijini un bocanc imens pe marginea scaunului. John se aplecă în timp ce bărbatul își ridică puțin pantalonii din piele.

Dumnezeule... Partea inferioară a piciorului său era alcătuită dintr-o serie de tije și șuruburi.

John întinse mâna să pipăie metalul strălucitor, apoi își ridică privirea. Nu își dădu seama că își atingea propriul gât până ce Phury nu zâmbi.

– Da, știu foarte bine cum e să îți lipsească ceva.

John se uită înapoi la membrul artificial și își înclină capul.

– *Cum s-a întâmplat asta?*

Când John arătă printr-o mișcare a capului, Phury ezită și apoi spuse:

– L-am împușcat.

Ușa se deschise brusc și o voce dură de bărbat pătrunse în cameră.

– Trebuie să știu...

John își mută privirea când cuvintele se stinseră. Apoi se chirci înapoi în scaun.

CamScanner

Bărbatul din ușă era plin de cicatrici, cu fața schimonosită de o tăietură care o străbătea pe mijloc. Dar nu asta îl făcea pe John să vrea să se facă mic și să dispară. Ochii negri de pe acel chip distrus erau ca umbrele unei case părăsite, pline de lucruri care probabil ți-ar fi făcut rău.

Și, culmea, tipul avea sânge proaspăt pe piciorul pantalonului și pe cizma stângă.

Privirea aceea vicioasă se îngustă și se lovi de fața lui John ca o rafală de aer rece.

– La ce te uiți?

Phury își coborî piciorul.

– Z...

– Ți-am pus o întrebare, băiete!

John bâjbâi după carnețelul său. Scrise repede și îi arătă pagina celuilalt bărbat, dar cumva asta nu făcu decât să înrăutățească situația.

Buza superioară diformă se trase în sus, dezvăluind niște colți enormi.

– Da, cum zici tu, puștiule.

– Înapoi, Z, interveni Phury. El nu are voce. Nu poate vorbi. Phury înclină carnețelul spre el. Își cere scuze.

John rezistă impulsului de a se ascunde după scaun în timp ce era zdruncinat vizual. Dar apoi agresivitatea care radia dinspre tip se mai domoli.

– Nu poți vorbi deloc?

John clătină din cap.

– Ei bine, eu nu știu să citesc. Așa că suntem amândoi niște prăpădiți.

John mișca pixul cu repeziciune. În timp ce îi arăta blocul lui Phury, bărbatul cu privirea neagră se încruntă.

– Ce a scris puștiul?

– A spus că e în regulă. E un bun ascultător. Poți să vorbești tu.

Ochii aceia fără suflet se îndepărtară.

– Nu am nimic de spus. Acum spune-mi la cât naiba să setez un termostat?

– Ah, 21 de grade. Phury traversă camera. Cadranul ar trebui să fie aici. Vezi?

– Nu l-am dat destul de sus.

– Și trebuie să te asiguri că întrerupătorul ăsta de la baza aparatului este cu totul la dreapta. Altfel, indiferent pe ce cadran este, căldura nu va porni.

– Da... bine. Și poți să-mi spui ce scrie aici?

Phury se uită la o bucată de hârtie pătrată.

– Sunt informațiile despre dozajul pentru injecție.

– Nu mai spune! Și ce să fac?

– Se simte inconfortabil?

– Nu chiar acum, dar vreau să umpli asta pentru mine și să-mi spui ce trebuie să fac. Am nevoie de o doză pregătită, în caz că Havers nu poate ajunge aici destul de repede.

Phury luă fiola și desfăcu acul.

– Bine.

– Fă-o cum trebuie!

Când Phury termină cu seringa, îi puse capacul, iar cei doi vorbiră o vreme în limba veche. Apoi tipul înfricoșător întrebă:

– Cât timp vei fi plecat?

– Poate o oră.

– Atunci fă-mi mai întâi o favoare. Scapă de acel sedan în care am adus-o înapoi.

– Am făcut-o deja.

Bărbatul cu cicatrice încuviință din cap și ieși, ușa închizându-se cu o bufnitură.

Phury își puse mâinile în șolduri și se uită la podea. Apoi se duse la o cutie de mahon de pe un birou și scoase ceea ce părea a fi un cui. Ținând țigara rulată între degetul mare și arătător, o aprinse și inspiră adânc, ținând capul în jos și închizând ochii. Când expiră, fumul mirosea a boabe de cafea prăjite și a ciocolată caldă combinate. Delicios!

CamScanner

În timp ce mușchii lui John se relaxau, se întreba ce era chestia aia. Nu marijuana, cu siguranță. Dar nu era o simplă țigară.

– *Cine este el?* scrise John și arătă blocul.

– Zsadist. Geamănul meu. Phury râse slab când John rămase cu gura căscată. Da, știu, nu prea semănăm. Cel puțin nu mai semănăm. Ascultă, este puțin sensibil, așa că ar fi bine să-i lași puțin spațiu.

„Nu mai spune!", se gândi John.

Phury își puse o centură pe umeri și băgă un pistol pe o parte și un pumnal cu lama neagră pe cealaltă. Se duse într-un dulap și se întoarse purtând o haină de piele neagră.

Stinse jointul sau ce era într-o scrumieră argintie de lângă pat.

– În regulă, să mergem!

capitolul 11

Zsadist era tăcut în timp ce se furișa înapoi în camera lui. După ce reglă termostatul și puse medicamentele pe birou, se duse la pat și se sprijini de perete, rămânând în umbră. Rămase suspendat în timp ce se uita la Bella și măsura ușoara ridicare și coborâre a păturilor care îi marcau respirația. Simțea cum minutele se scurgeau în ore, și totuși nu se putea mișca, chiar dacă picioarele îi amorțeau.

În lumina lumânărilor, îi privea pielea vindecându-se chiar în fața ochilor lui. Era un miracol, vânătăile dispărând de pe fața ei, umflăturile din jurul ochilor scurgându-se, tăieturile dispărând. Datorită somnului adânc în care se afla, corpul ei se debarasa de stricăciuni și, în timp ce frumusețea ei se dezvăluia din nou, el era al naibii de recunoscător. În cercurile nobile în care se învârtea, o femeie cu imperfecțiuni de orice fel ar fi fost evitată. Așa erau aristocrații.

Își imagină chipul nevătămat și frumos al geamănului său și știa că Phury ar fi trebuit să fie cel care să aibă grijă de ea. Phury avea stofă de salvator perfect și era evident că era atras de ea. În plus, i-ar fi plăcut să se trezească lângă un bărbat ca el. Orice femeie ar fi vrut.

Așa că de ce naiba nu o luase în brațe și nu o pusese în patul lui Phury? Chiar acum.

Dar el nu se putea mișca. Și în timp ce se uita la ea, în timp ce ea zăcea pe pernele pe care el nu le folosise niciodată, între cearșafuri pe care nu le întorsese niciodată pentru el, își amintea trecutul...

Trecuseră luni întregi de când sclavul se trezise pentru prima dată în captivitate. Și în acest timp nu existase nimic care să nu-i fi fost făcut, în el sau pe el, și existase un ritm previzibil al abuzurilor.

Stăpâna era fascinată de părțile lui intime și simțea nevoia să le afișeze altor masculi pe care îi favoriza. Îi aducea pe acești străini în celulă, scotea unguentul și îl expunea ca pe un cal de preț. El știa că o făcea pentru a-i face pe ceilalți nesiguri, căci putea vedea încântarea din ochii ei în timp ce masculii dădeau din cap de uimire.

Când începeau inevitabilele violențe, sclavul făcea tot ce putea să se elibereze de pielea și oasele sale. Era mult mai suportabil când putea să se ridice în aer, să se înalțe din ce în ce mai sus, până când sălta de-a lungul tavanului un nor din el însuși. Dacă avea noroc, se putea transforma în întregime și pur și simplu plutea, privindu-i de sus, jucând rolul de martor la umilirea, durerea și degradarea altcuiva. Dar nu funcționa întotdeauna. Uneori, nu se putea elibera și era forțat să îndure.

Stăpâna trebuia întotdeauna să folosească unguentul pe el și, în ultima vreme, observase ceva ciudat: chiar și când era prins în trupul său și tot ce i se făcea era trăit pe viu, chiar și când sunetele și mirosurile îi pătrundeau ca niște șobolani în creier, se producea un transfer ciudat mai jos de talia lui. Tot ce simțea acolo jos se înregistra ca un ecou, precum

ceva îndepărtat de restul lui. Era ciudat, dar era recunoscător. Orice fel de amorțeală era bună.

Ori de câte ori era lăsat singur, se străduia să învețe să-și controleze mușchii și oasele uriașe de după tranziție. Reușise acest lucru și atacase gărzile de mai multe ori, total neîmpăcat de actele sale de agresiune. Într-adevăr, nu mai simțea că îi cunoștea pe masculii care îl vegheau și care găseau atâta dezgust în datoria lor: fețele lor îi erau familiare ca niște figuri din vis, nimic altceva decât rămășițele neclare ale unei vieți mizerabile de care ar fi trebuit să se bucure mai mult.

De fiecare dată când îi lovise, fusese bătut ore întregi – deși numai în palme și în tălpi, pentru că Stăpânei îi plăcea să se mențină plăcut la vedere. Ca urmare a agresiunilor sale, acum era păzit de o echipă de războinici care se roteau, care purtau cu toții zale de lanț dacă intrau în celula lui. Mai mult, platforma de dormit era acum dotată cu legături care puteau fi arcuite din exterior, astfel încât, după ce era folosit, gardienii nu trebuiau să-și pună viața în pericol dându-i drumul. Iar când Stăpâna dorea să vină în vizită, era drogat până la supunere, fie prin mâncare, fie prin săgeți care erau trase printr-o fantă din ușă.

Zilele treceau încet. Era concentrat la găsirea slăbiciunii gărzilor și la îndepărtarea cât mai mult posibil de depravare până când, în cele din urmă, ceva din el muri. Și muri atât de profund încât, chiar și când avea să iasă de sub Stăpână, nu urma să mai trăiască niciodată cu adevărat.

Sclavul mânca în celula lui, încercând să-și păstreze puterile pentru următoarea vizită a gardienilor, când văzu panoul glisant de la ușă deschizându-se și ceva ieșind în afară dintr-un tub gol. Sări în picioare, deși nu avea cum să se ferească, și simți prima înțepătură în gât. Scoase săgeata cât de repede putu, dar fu lovit de alta și apoi de alta până când corpul îi deveni greu.

Se trezi pe pat, încătușat.

Stăpâna stătea chiar lângă el, cu capul plecat, părul protejându-i fața. Ca și cum ar fi știut că el își recăpătase cunoștința, ochii ei se îndreptară spre ai lui.

– Trebuie să fiu împerecheată.

Oh, Sfântă Fecioară din Exitus... Cuvintele pe care își dorea să le audă. Ar fi fost liber acum, pentru că ea nu ar fi avut nevoie de nici un sclav de sânge dacă ar fi avut un hellren. Putea să se întoarcă la îndatoririle lui în bucătărie.

Sclavul se forța să i se adreseze cu respect, deși pentru el nu era o femeie de valoare.

– Stăpână, îmi dai drumul?

Urmă doar tăcere.

– Te rog să-mi dai drumul, spuse el răgușit. Având în vedere prin câte trecuse, să-și îngroape mândria pentru posibilitatea de a fi liber era un sacrificiu ușor. Te implor, stăpână! Eliberează-mă din această închisoare!

Când se uită la el, avea lacrimi în ochi.

– Găsesc că nu pot... Trebuie să te păstrez. Trebuie să te păstrez.

El începu să se zbată și cu cât se lupta mai tare cu legăturile, cu atât mai mult privirea plină de iubire înflorea pe chipul ei.

– Ești magnific, spuse ea, întinzându-se să îl atingă între picioare. Fața ei era plină de nostalgie, aproape adoratoare. Niciodată nu am mai văzut un mascul ca tine. De n-ai fi atât de mult sub rangul meu, te-aș prezenta la curtea mea drept consort.

El îi văzu brațul mișcându-se încet în sus și în jos și știu că probabil îi folosea acea bucată de carne care o interesa atât de mult. Din fericire, el nu o putea simți.

– Lasă-mă să plec...

– Nu te exciți niciodată fără balsam, murmură ea cu o voce tristă. Și nu-ți găsești niciodată desăvârșirea. De ce se întâmplă asta? Ea îl mângâia mai tare acum, până când el simți o arsură în jos, acolo unde îl atingea. Frustrarea curgea în ochii ei, întunecându-i. De ce? De ce nu mă dorești? Când el rămase tăcut, ea trase de bărbăția lui. Eu sunt frumoasă.

CamScanner

– Doar pentru alții, spuse el înainte de a-și putea reține cuvintele.

Respirația i se opri, ca și cum el ar fi sufocat-o cu mâna lui. Apoi ochii ei alunecară pe abdomenul și pieptul lui până la fața lui. Încă erau plini de lacrimi, dar și de furie.

Stăpâna se ridică de pe pat și se uită fix la el. Apoi îl pălmui atât de tare, încât părea probabil să-și fi rănit palma. În timp ce el scuipa sânge, se întreba dacă nu cumva aruncase și vreun dinte.

În timp ce ochii ei se înfigeau în ai lui, el fu sigur că avea să pună să fie ucis și îl cuprinse o stare de calm. Cel puțin suferința ar fi luat sfârșit. Moartea... moartea ar fi fost glorioasă.

Brusc, ea îi zâmbi, ca și cum i-ar fi cunoscut gândurile, ca și cum ar fi intrat în el și i le-ar fi scos, ca și cum i le-ar fi furat, așa cum îi prădase trupul.

– Nu, nu te voi trimite în Exitus.

Ea se aplecă și îi sărută unul dintre sfârcuri, apoi i-l supse. Mâna ei alunecă pe coastele lui, apoi pe abdomenul lui.

Limba ei se plimbă iar și iar peste carnea lui.

– Ai slăbit. Trebuie să te hrănești, nu-i așa?

Ea coborî pe corpul lui, sărutând și sugând. Și apoi se întâmplă repede. Balsamul. Ea se urcă deasupra lui. Acea fuziune hidoasă a trupurilor lor.

Când el închise ochii și întoarse capul, ea îl plesni o dată... de două ori... de multe alte ori. Dar el refuză să se uite la ea, iar ea nu fu suficient de puternică pentru a-l forța, nici măcar când îi prinse una dintre urechi.

În timp ce el îi refuza privirea, plânsul ei creștea la fel de tare ca plescăitul cărnii ei pe șoldurile lui. Când se termină, ea plecă într-un vârtej de mătase și, nu după mult timp, lanțurile fură scoase.

Sclavul se ridică pe un antebraț și își șterse gura. Privind în jos la sângele de pe mână, fu surprins că încă era roșu. Se simțea atât de murdar, încât nu ar fi fost un șoc să-l găsească mai degrabă maro-ruginiu.

Se rostogoli din pat, încă amețit de la săgeți, și găsi colțul în care se ducea mereu. Se așeză cu spatele la colț și își strânse picioarele la piept, astfel încât călcâiele să-i fie lipite de părțile intime. Ceva mai târziu, auzi o luptă în afara celulei sale, apoi gardienii împinseră o femeie mică înăuntru. Aceasta căzu grămadă, dar se aruncă spre ușă când aceasta se închise.

– De ce? strigă ea. De ce sunt pedepsită?

Sclavul se ridică în picioare, neștiind ce să facă. Nu mai văzuse altă femeie în afară de Stăpână de când se trezise în captivitate. Aceasta era un fel de servitoare. Și-o amintea de dinainte...

Foamea de sânge crescu în el când îi simți mirosul. După tot ce-i făcuse Stăpâna, nu o putea vedea ca pe cineva de la care să bea, dar această femeie micuță era diferită. Brusc, el murea de sete, nevoile trupului său ieșind într-un cor de strigăte și cereri. Făcu pași șovăitori spre servitoare, fără să simtă nimic altceva decât instinctul.

Femeia bătu în ușă, apoi păru să-și dea seama că nu era singură. Când se întoarse și văzu cu cine era încuiată, țipă.

Sclavul era cât pe ce să fie copleșit de dorința de a bea, dar se forță să se îndepărteze de ea și fugi înapoi la locul lui. Se ghemui, înfășurându-și brațele în jurul trupului tremurând și gol pentru a-l ține pe loc. Întorcându-și fața spre perete, încercă să respire și se trezi pe punctul de a plânge din cauza animalului la care fusese redus.

După o vreme, femeia încetă să mai țipe și, după și mai mult timp, spuse:

– Ești cu adevărat tu, nu-i așa? Băiatul din bucătărie. Cel care a cărat bere.

El încuviință din cap fără să se uite la ea.

– Auzisem că ai fost adus aici, dar... i-am crezut pe ceilalți care spuneau că ai murit în timpul tranziției. Urmă o pauză. Ești atât de mare! Ca un războinic. De ce?

Nu avea nici o idee. Nici măcar nu știa cum arăta pentru că nu exista o oglindă în celulă.

CamScanner

Femeia se apropie cu prudență de el. Când își ridică privirea spre ea, femeia îi privea cu atenție benzile tatuate.

– Ce ți s-a făcut aici? îi șopti ea. Se spune că... i se fac lucruri teribile bărbatului care locuiește în acest loc.

Când el nu spuse nimic, ea se așeză lângă el și îi atinse cu blândețe brațul.

El tresări la acest contact, apoi își dădu seama că îl liniștea.

– Sunt aici pentru a te hrăni, nu-i așa? De aceea am fost adusă. După o clipă, ea îi desprinse mâna de pe picior și își puse încheietura mâinii în palma lui. Trebuie să bei.

Atunci plânse, plânse pentru generozitatea ei, pentru bunătatea ei, pentru senzația mâinii ei blânde care se freca de umărul lui, singura atingere pe care o primise vreodată.

În cele din urmă, ea își apăsă încheietura mâinii pe gura lui. Deși avea colții scoși și tânjea după ea, el nu făcu altceva decât să-i sărute pielea delicată și să refuze. Cum putea să ia de la ea ceea ce îi fusese luat în mod regulat? Ea se oferea, dar fusese forțată să o facă, prizonieră a Stăpânei la fel ca el.

Gărzile veniră mai târziu. Când o găsiră legănându-l, păreră șocați, dar nu fură duri cu ea. Când plecă, se uită la sclav cu îngrijorare pe chip.

Câteva clipe mai târziu, săgețile veniră spre el prin ușă, atât de multe, încât parcă ar fi fost lovit cu pietriș. În timp ce aluneca în uitare, se gândi vag că natura frenetică a atacului nu era de bun augur.

Când se trezi, Stăpâna stătea deasupra lui, furioasă. Avea ceva în mână, dar el nu putea vedea ce era.

– Te crezi prea bun pentru darurile pe care ți le ofer?

Ușa se deschise, iar trupul flasc al tinerei fu adus înăuntru. Când gardienii îi dădură drumul, ea se prăbuși pe podea ca niște zdrențe. Moartă.

Sclavul țipă de furie, urletul ricoșând în pereții de piatră ai celulei, amplificându-se până la un tunet care îți pocnea urechile. Se încordă în legăturile de oțel până când acestea îl tăiară până la os, până când unul dintre stâlpi crăpă cu un scârțâit... Și totuși răcni.

Gărzile se dădură înapoi. Chiar și Stăpâna părea nesigură de furia pe care o eliberase. Dar, ca întotdeauna, nu dură mult până când preluă controlul.

– Lăsați-ne! le strigă gărzilor.

Așteptă până când sclavul se epuiză. Apoi se aplecă asupra lui, doar pentru a deveni palidă.

– Ochii tăi, șopti ea, privind în jos la el. Ochii tăi...

Păru să se sperie pe moment de el, dar apoi se învălui într-o toleranță regală.

– Femeile pe care ți le prezint? Vei bea din ele. Aruncă o privire spre trupul fără viață al servitoarei. Și ar fi bine să nu le lași să te mângâie, altfel voi face asta din nou. Ești al meu și al nimănui altcuiva.

– Nu voi bea, strigă el la ea. Niciodată!

Ea făcu un pas înapoi.

– Nu fi ridicol, sclavule!

El își arătă colții și șuieră.

– Privește-mă, stăpână! Privește cum mă ofilesc!

Strigă ultimul cuvânt spre ea, vocea lui puternică umplând camera. În timp ce ea devenea rigidă de furie, ușa se deschise, iar gărzile intrară cu săbiile scoase.

– Lăsați-ne! răcni ea, cu fața roșie și corpul tremurând.

Își ridică mâna și un bici apăru odată cu ea. Lăsându-și brațul în jos, ea lovi pieptul sclavului. Carnea lui se sfâșie și sângeră, iar el râse de ea.

– Din nou, strigă el. Fă-o din nou! Nu am simțit, ești atât de slabă!

Un baraj se rupsese în el, iar cuvintele nu se mai opreau... Răbufni împotriva ei în timp ce ea îl biciuia până când platforma patului fu inundată de ceea ce fusese în venele lui. Când, în cele din urmă, nu mai putu să ridice brațul, gâfâia, stropită de sânge și transpirată. El era concentrat, înghețat, calm în ciuda durerii. Deși el fusese cel bătut, ea fusese cea care se epuizase prima.

Capul îi căzuse în jos, ca și cum s-ar fi supus, în timp ce-și trăgea respirația printre buzele albe.

– Gărzi, spuse ea răgușit. Gărzi!

Ușa se deschise. Bărbatul în uniformă care intră în fugă se clătină când văzu ce se întâmplase, soldatul pălind și clătinându-se în cizme.

– Ține-i capul! Vocea Stăpânei era răgușită, în timp ce scăpă biciul. Ține-i capul, am spus! Acum!

Soldatul se împiedică, alunecând pe podeaua alunecoasă. Apoi sclavul simți o mână cărnoasă care îi susținea fruntea.

Stăpâna se aplecă peste trupul sclavului, care încă respira greu.

– Nu ai... voie... să mori.

Mâna ei îi găsi carnea masculină și apoi plonjă pe sub ea până la greutățile gemene de dedesubt. Strânse și răsuci, făcându-i tot corpul să aibă spasme. În timp ce el striga, ea își mușcă încheietura mâinii, o ținu deasupra gurii lui deschise și sângeră în ea.

Z se îndepărtă de pat. Nu voia să se gândească la Stăpână în prezența Bellei... De parcă tot răul acela putea să-i scape din minte și să o pună în pericol în timp ce dormea și se vindeca.

Se duse la salteaua lui și își dădu seama că era curios de obosit.

Epuizat, de fapt.

În timp ce se întindea pe podea, afurisitul de picior îi pulsa dureros.

Dumnezeule, uitase că fusese împușcat! Scăpă de bocanci și de pantaloni și vru să aprindă o lumânare lângă el. Întorcându-și piciorul, își inspectă rana de pe gambă. Avea o gaură atât pe o parte, cât și pe cealaltă, așa că știa că glonțul trecuse prin picior. Avea să supraviețuiască.

Suflă în lumânare, își trase pantalonii peste șolduri și se întinse pe spate. Deschizându-se la durerea din corpul său, deveni un bazin pentru agonie, capturând toate nuanțele durerilor și înțepăturilor sale...

Auzi un zgomot ciudat, ca un mic strigăt. Sunetul se repetă, apoi Bella începu să se miște în pat, așternuturile foșnind ca și cum s-ar fi zbătut.

El sări de pe podea și se îndreptă spre ea chiar în momentul în care capul ei se înclină spre el și ochii i se deschiseră.

Clipi, se uită la fața lui... și țipă.

capitolul 12

- Vrei ceva de mâncare, omule? îi spuse Phury lui John în timp ce intrau în conac.

Puștiul arăta obosit, dar așa ar fi arătat oricine. Să fii înțepat și testat era o muncă grea. Phury era și el puțin epuizat.

În timp ce John dădea din cap și ușa vestibulului se închidea cu cheia, Tohr coborî în fugă pe scări, arătând ca un tată nervos. Și asta în ciuda faptului că Phury sunase în drum spre casă.

Vizita la Havers fusese în mare parte bună. În ciuda convulsiilor, John era sănătos, iar rezultatele testului de sânge urmau să fie disponibile repede. Cu puțin noroc, aveau să-i afle descendența, ceea ce l-ar fi ajutat pe John să-și găsească rudele. Așa că nu exista nici un motiv de îngrijorare.

Totuși, Tohr își puse brațul în jurul umerilor băiatului, iar acesta se lăsă îmbrățișat. Avu loc un fel de comunicare fără cuvinte, ochi în ochi, iar fratele spuse:

- Cred că te voi duce acasă.

John încuviință și gesticulă ceva. Tohr își ridică privirea.

- Spune că a uitat să te întrebe ce-ți face piciorul.

Phury își ridică genunchiul și bătu în gambă.

- Mai bine, mulțumesc. Ai grijă de tine, John, bine?

Privi cum cei doi dispărură prin ușa de sub casa scării.

„Ce copil bun", se gândi el. Și slavă Domnului că îl găsiseră înainte de tranziție...

Un țipăt de femeie sfâșie holul, ca și cum sunetul ar fi fost viu și ar fi căzut în gol de la balcon.

CamScanner

Coloana vertebrală a lui Phury se transformă în gheață. *Bella*.

O luă la fugă până la etajul al doilea și traversă holul cu statui. Când deschise ușa lui Zsadist, lumina se revărsă în cameră și scena îi rămase instantaneu întipărită în memorie: Bella pe pat, ghemuită la tăblia patului, cu cearșafurile strânse la gât. Z era ghemuit în fața ei, cu mâinile în sus, gol de la brâu în jos.

Phury își pierdu cumpătul și se aruncă asupra lui Zsadist, apucându-l pe geamănul său de gât și aruncându-l spre perete.

– Ce e în neregulă cu tine? strigă el în timp ce îl izbea pe Z de tencuială. *Animal nenorocit ce ești!*

Z nu ripostă în timp ce fu trântit din nou. Și tot ce spuse fu:

– Ia-o de aici! Du-o în altă parte!

Rhage și Wrath dădură buzna în cameră. Amândoi începură să vorbească, dar Phury nu auzea nimic din cauza răgetului din urechi. Niciodată nu-l urâse pe Z înainte. Fusese îngăduitor cu geamănul său pentru tot ce îndura. Dar să o atace pe Bella...

– Nenorocit bolnav! urlă Phury. Mai puse la zid încă o dată trupul masiv. Nenorocitule... Dumnezeule, mă dezguști!

Z se limită să se uite înapoi, cu ochii lui negri ca asfaltul, opaci și terni.

Dintr-odată, brațele masive ale lui Rhage se prinseră în jurul lor, adunându-i într-o îmbrățișare de urs zdrobitoare de oase. În șoaptă, fratele spuse:

– Bella nu are nevoie de asta acum, băieți!

Phury renunță la strânsoarea lui și se eliberă. Aranjându-și haina, izbucni:

– Scoateți-l de aici până ce o mutăm!

Dumnezeule, tremura atât de tare, încât aproape că se hiperventilase! Și furia nu se mai oprea, chiar și când Z plecă de bunăvoie, cu Rhage pe urmele lui.

Phury își drese vocea și se uită la Wrath.

– Milord, îmi dai voie să mă ocup de ea în particular?

– Da, așa voi face. Vocea lui Wrath era un mârâit urât în timp ce se îndrepta spre ușă. Și o să ne asigurăm că Z nu se va mai întoarce o vreme.

Phury se uită la Bella. Ea tremura în timp ce clipea și își ștergea ochii. Când se apropie, ea se retrase pe perne.

– Bella, sunt Phury.

Corpul ei se relaxă puțin.

– Phury?

– Da, eu sunt.

– Nu pot să văd. Vocea ei era al naibii de tremurândă. Nu pot...

– Știu, sunt doar medicamentele. Lasă-mă să aduc ceva ca să te curăț!

Se duse în baie și se întoarse cu o cârpă umedă, gândindu-se că ea avea mai mult nevoie să se uite în jur decât să aibă unguent.

Ea tresări când el îi luă bărbia în palmă.

– Ușurel, Bella... Când el îi duse cârpa la ochi, ea se zbătu, apoi îl zgârie. Nu, nu... lasă mâinile în jos! O voi scoate eu.

– Phury? spuse ea răgușit. Chiar ești tu?

– Da, eu sunt. Se așeză pe marginea patului. Ești la complexul Frăției. Ai fost adusă aici acum șapte ore. Familia ta a fost anunțată că ești în siguranță și, de îndată ce vei dori, îi poți suna.

Când ea își puse mâna pe brațul lui, el încremeni. Cu o atingere ezitantă, ea își croi drum pe umărul lui până la gât, apoi îi atinse fața și, în cele din urmă, părul. Schiță un zâmbet când simți buclele bogate și apoi trase una dintre ele la nas. Inspiră adânc și își puse cealaltă mână pe piciorul lui.

– Ești cu adevărat tu. Îmi amintesc mirosul șamponului tău.

Apropierea și contactul trecură prin hainele și pielea lui Phury, ajungând direct în sângele lui. Era un nenorocit pentru că simțea ceva sexual, dar nu-și putea opri

corpul. Mai ales când ea își croia cu mângâieri drumul prin părul lui lung până când îi atinse pectoralii.

Buzele i se deschiseră, respirația deveni greoaie. Își dorea să o tragă la pieptul lui și să o strângă în brațe. Nu pentru sex, deși era adevărat că trupul lui dorea asta de la ea. Nu, acum avea nevoie doar să-i simtă căldura și să se asigure că era în viață.

– Lasă-mă să am grijă de ochii tăi, spuse el. Dumnezeule, vocea lui era profundă! Când ea încuviință din cap, el îi șterse cu grijă pleoapele. Cum ți se pare?

Ea clipi. Zâmbi slab. Puse mâna pe fața lui.

– Te văd mai bine acum. Dar apoi se încruntă. Cum am ieșit de acolo? Nu-mi amintesc nimic în afară de... L-am lăsat pe celălalt civil să plece, iar David s-a întors. Și apoi a fost o plimbare cu mașina. Sau a fost un vis? Am visat că Zsadist m-a salvat. M-a salvat?

Phury nu se simțea în stare să vorbească despre geamănul său, nici măcar tangențial. Se ridică în picioare și puse prosopul pe noptieră.

– Haide, să te ducem în camera ta!

– Unde mă aflu acum? Se uită în jur și apoi deschise gura. Aceasta este camera lui Zsadist.

De unde naiba știa ea asta?

– Să mergem!

– El unde este? Unde e Zsadist? Urgența îi străbătea vocea. Trebuie să-l văd. Am nevoie...

– O să te duc în camera ta.

– Nu! Vreau să rămân...

Era atât de agitată acum, încât el decise să nu mai încerce să vorbească cu ea. Trase cearșafurile ca să o ajute să se ridice...

La dracu', *era goală!* Trase pătura la loc.

– Ah, scuze... Își trecu o mână prin păr. Oh, Dumnezeule... Liniile grațioase ale corpului ei erau ceva ce nu avea să uite niciodată. Lasă-mă... lasă-mă să-ți aduc ceva de îmbrăcat.

Se duse la dulapul lui Z și fu uimit de cât de gol era. Nu era nici măcar un halat cu care să o acopere. Și să fie al naibii dacă ar fi îmbrăcat-o cu una dintre cămășile de luptă ale geamănului său! Își dădu jos haina de piele și se apropie din nou de ea.

– Mă întorc cu spatele în timp ce te îmbraci cu asta. O să-ți găsim un halat...

– Nu mă lua de lângă el! Vocea ei părea spartă când îl ruga. Te rog! Trebuie să fi fost el cel care stătea deasupra patului. Nu mi-am dat seama, nu puteam să văd. Dar trebuie să fi fost el.

Cu siguranță era. Și ticălosul era gol ca păcatul și gata să sară pe ea. Având în vedere prin câte trecuse Bella, era o adevărată nebunie. La naiba... Cu ani în urmă, Phury îl prinsese pe Z făcând sex cu o curvă pe o alee din spate. Nu fusese frumos, iar ideea ca Bella să fie supusă la așa ceva îl îmbolnăvise.

– Pune-ți haina! Phury se întoarse. Nu rămâi aici. Când auzi în sfârșit patul mișcându-se și scârțâitul hainei de piele, respiră adânc. Ești îmbrăcată?

– Da, dar nu vreau să plec.

Se uită peste umăr. Era acoperită de haina pe care el o purta tot timpul, părul ei lung, de culoarea mahonului îi cădea în jurul umerilor, cu vârfurile ondulate de parcă s-ar fi udat și s-ar fi uscat fără să fie pieptănat. Și-o imagină într-o cadă, cu apa curată care se scurgea peste pielea ei palidă.

Și apoi îl văzu pe Zsadist, care se profila deasupra ei, privind-o cu acei ochi negri fără suflet, dorind să i-o tragă, probabil doar pentru că era speriată. Da, frica ei ar fi fost un motiv de excitare pentru el. Era bine cunoscut faptul că teroarea la o femeie îl excita mai mult decât orice lucru drăguț, cald sau demn.

„Scoate-o de aici! Chiar acum", se gândi Phury.

Vocea lui deveni nesigură.

– Poți să mergi?

– Sunt amețită.

– O să te duc eu. Se apropie de ea, la un anumit nivel, incapabil să creadă că avea de gând să-și pună brațele în jurul corpului ei. Dar apoi se întâmplă... Își strecură mâna în jurul taliei ei și se întinse în jos, luând-o după genunchi. Greutatea ei abia se simțea, mușchii lui acceptând-o cu ușurință.

În timp ce pornea spre ușă, ea se lăsă pe el, sprijinindu-și capul pe umărul lui și prinzându-se de cămașa lui.

Oh, Sfântă Fecioară! Se simțea atât de bine.

Phury o purtă pe hol până în cealaltă parte a casei, în camera aflată lângă a lui.

John era pe pilot automat în timp ce el și Tohr părăseau centrul de antrenament și traversau parcarea unde lăsaseră Range Roverul. Pașii lor răsunară până la tavanul jos de beton, ricoșând în spațiul gol.

– Știu că trebuie să te întorci pentru rezultat, spuse Tohr în timp ce se urcau în SUV. Voi merge cu tine de data asta, indiferent ce se întâmplă.

De fapt, John își dorea să se poată duce singur.

– Ce s-a întâmplat, fiule? Ești supărat că nu te-am luat în seara asta?

John puse mâna pe brațul lui Tohr și clătină energic din cap.

– Bine, am vrut doar să mă asigur.

John se uită în altă parte, dorindu-și să nu fi mers niciodată la doctor. Sau să își fi ținut gura când fusese acolo. Sfinte Sisoe! N-ar fi trebuit să spună nimic despre ce i se întâmplase cu aproape un an în urmă. Problema era că, după toate întrebările legate de sănătatea lui, voise să răspundă. Așa că, atunci când doctorul îl întrebase despre istoricul său sexual, făcuse aluzie la chestia din ianuarie. Întrebare. Răspuns. La fel ca toate celelalte... într-un fel.

Pentru o clipă, fusese o ușurare. Nu se dusese niciodată la doctor sau după aceea, iar în adâncul minții

sale își făcuse mereu griji că ar fi trebuit să o facă. Cel puțin se gândise că ar fi putut să facă un control complet și să termine odată. În schimb, doctorul începuse să-i vorbească despre terapie și despre necesitatea de a vorbi despre experiența trăită.

De parcă ar fi vrut să o retrăiască. Petrecuse luni întregi îngropând nenorocirea, așa că în nici un caz nu avea de gând să dezgroape acel cadavru putrezit. Fusese nevoie de prea mult efort pentru a-l pune în pământ.

– Fiule? Ce se întâmplă?

Pe naiba, nu se ducea la nici un terapeut. Traume din trecut. *Să le ia naiba!*

John scoase carnețelul și scrise:

– *Doar obosit.*

– Ești sigur?

Încuviință și se uită la Tohr, ca să creadă că nu mințea. Între timp, se ofilea în propria piele. Ce naiba ar fi crezut Tohr dacă ar fi știut ce se întâmplase? Bărbații adevărați nu permiteau să li se facă așa ceva, indiferent ce fel de armă aveau la gât.

John scrise:

– *Data viitoare vreau să merg singur la Havers, bine?*

Tohr se încruntă.

– Ah, nu este chiar inteligent, fiule. Ai nevoie de un paznic.

– *Atunci trebuie să fie altcineva. Nu tu.*

John nu se putu uita la Tohr când acesta îi arătă hârtia. Urmă o tăcere lungă.

Vocea lui Tohr deveni foarte joasă.

– Bine. Asta e... În regulă. Te poate duce Butch.

John închise ochii și expiră. Oricine ar fi fost acest Butch, i-ar fi convenit.

Tohr porni mașina.

– E cum vrei tu, John.

John. Nu fiule.

CamScanner

În timp ce plecau, se gândea la un singur lucru: „Dumnezeule, te rog să nu-l lași pe Tohr să afle vreodată!"

capitolul 13

În timp ce Bella închidea telefonul, avu un gând trecător că ceea ce se întâmpla în pieptul ei era atât de exploziv, încât urma să se spargă în orice moment. Pur și simplu, nu se putea ca oasele ei delicate și pielea ei fragilă să poată reține genul de emoții pe care le simțea.

Din disperare, privi în jurul camerei, văzând contururile vagi și neclare ale picturilor în ulei, ale mobilei antice, ale lămpilor făcute din vase orientale și... pe Phury care o privea fix din șezlong.

Își aminti că, la fel ca mama ei, era o doamnă. Așa că ar fi trebuit să se prefacă măcar că avea un pic de autocontrol. Își drese vocea.

– Îți mulțumesc că ai rămas cât timp am dat acel telefon familiei mele.

– Cu plăcere.

– Mama a fost... foarte ușurată să-mi audă vocea.

– Îmi pot imagina.

Ei bine, cel puțin mama ei rostise cuvinte de ușurare. Afectarea ei fusese la fel de lină și calmă ca întotdeauna. Dumnezeule, femeia era mereu iazul nesecat, neatinsă de evenimentele pământești, oricât de sumbre ar fi fost. Și totul datorită devotamentului ei față de Fecioara Scrib. Pentru *mahmen*, totul se întâmpla cu un motiv... Și totuși nimic nu părea vreodată deosebit de important.

– Mama mea... este foarte ușurată. Ea... Bella se opri. Spusese deja aceste cuvinte, nu-i așa? *Mahmen* a fost... chiar a fost ușurată.

Dar ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi înecat măcar. Sau dacă ar fi arătat altceva decât acceptarea senină a celor iluminați spiritual. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia își îngropase fiica și apoi fusese martoră la o înviere! Te-ai fi gândit că asta cerea un fel de reacție emoțională. În schimb, era ca și cum ar fi vorbit abia ieri și nimic din ultimele șase săptămâni nu se întâmplase.

Bella aruncă din nou o privire spre telefon. Își înfășură brațele în jurul stomacului.

Fără nici un fel de avertisment, izbucni în plâns. Sughițurile ieșeau din ea ca niște strănuturi: rapide, puternice, șocante prin ferocitatea lor.

Patul se scufundă și brațe puternice o înconjurară. Ea se împotrivi atracției, gândindu-se că un războinic nu ar fi vrut să aibă de-a face cu o asemenea slăbiciune neglijentă.

– Iartă-mă...

– Este în regulă, Bella. Sprijină-te de mine!

Oh, la dracu'... Se prăbuși pe Phury, înfășurându-și brațele în jurul taliei lui solide. Părul lui lung și frumos îi gâdila nasul, mirosea bine și se simțea minunat sub obrazul ei. Se îngropă în el, respirând adânc.

Când, în sfârșit, se calmă, se simți mai ușoară, dar nu în sensul bun. Emoțiile de furie o umpluseră, îi dăduseră contur și greutate. Acum, pentru că pielea ei nu era nimic mai mult decât o sită, se scurgea, devenea aer... devenea nimic.

Nu voia să dispară.

Inspiră și se eliberă din îmbrățișarea lui Phury. Clipind rapid, încercă să-și focalizeze privirea, dar încețoșarea cauzată de unguent persista. Dumnezeule, ce-i făcuse acel *lesser*? Avea senzația că fusese rău...

Întinse mâna spre pleoapele ei.

– Ce mi-a făcut?

Phury doar clătină din cap.

– A fost atât de urât?

– S-a terminat. Ești în siguranță. Asta e tot ce contează.

„Nimic din toate astea nu mi se pare că s-a terminat", se gândi ea.

Dar apoi Phury zâmbi, privirea lui galbenă imposibil de tandră fiind un balsam care o liniștea.

– Ar fi mai ușor dacă ai fi acasă? Pentru că, dacă vrei, putem găsi o cale să te ducem acolo, chiar dacă zorii zilei vor veni foarte curând.

Bella și-o imagină pe mama ei și nu se putea gândi să fie în aceeași casă cu acea femeie. Nu chiar acum. Și mai mult decât atât, era și Rehvenge. Dacă fratele ei ar fi văzut-o cu vreo rană, ar fi înnebunit, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să fie pe picior de război împotriva *lesserilor*. Ea voia ca violența să înceteze. În ceea ce o privea, David putea să se ducă în iad chiar în clipa aceea; doar că nu voia ca aceia pe care îi iubea să își riște viața pentru a-l trimite acolo.

– Nu, nu vreau să mă duc acasă. Nu până ce nu mă vindec complet. Și sunt atât de obosită...

Vocea ei se stinse după ce se uită la perne.

După o clipă, Phury se ridică.

– Sunt chiar alături, dacă ai nevoie de mine.

– Îți vrei haina înapoi?

– Oh, da... Lasă-mă să văd dacă e vreun halat pe aici! Dispăru într-un dulap și se întoarse cu un satin negru înfășurat pe antebraț. Fritz amenajează aceste camere de oaspeți pentru bărbați, așa că probabil că va fi prea mare.

Ea luă halatul, iar el se întoarse. Când își dădu jos haina lui grea de piele, aerul o răci, așa că înfășură rapid satinul în jurul ei.

– Bine, spuse ea, recunoscătoare pentru discreția lui.

Când el se întoarse, ea îi înmână haina de piele.

– Întotdeauna îți mulțumesc, nu-i așa? murmură ea.

El o privi mult timp. Apoi, lent, își ridică privirea și inspiră adânc.

– Ești...

Vocea lui se întrerupse. Apoi lăsă geaca lângă el și o expresie ciudată îi apăru pe față.

De fapt, nu, nu era o expresie. Era o mască. Se ascunsese.

– Phury?

– Mă bucur că ești cu noi. Încearcă să dormi puțin. Și mănâncă ceva din ce ți-am adus, dacă poți.

Ușa se închise în urma lui fără nici un zgomot.

Drumul înapoi spre casa lui Tohr fu ciudat, iar John își petrecu timpul uitându-se pe fereastră. Telefonul mobil al lui Tohr sună de două ori. Ambele conversații erau în limba veche, iar numele Zsadist tot reapărea.

Când intrară pe alee, era parcată o mașină necunoscută. Un Volkswagen Jetta roșu. Cu toate acestea, Tohr nu păru surprins în timp ce trecu ușor pe lângă ea și intră în garaj.

Opri motorul Range Roverului și deschise ușa.

– Apropo, cursurile încep poimâine.

John își ridică privirea de la centura de siguranță.

– *Atât de curând?* gesticulă el.

– În seara asta s-a înscris ultimul cursant. Suntem gata să începem.

Cei doi merseră în tăcere prin garaj. Tohr era în față, umerii lui mari mișcându-se odată cu pașii lungi pe care îi făcea. Bărbatul avea capul plecat, de parcă ar fi căutat crăpături în podeaua de beton.

John se opri și fluieră.

Tohr încetini, apoi se opri.

– Da? spuse el în liniște.

John își scoase carnețelul, mâzgăli ceva și i-l întinse.

Sprâncenele lui Tohr coborâră în timp ce citea.

– Nu ai de ce să-ți pară rău. Orice te face să te simți confortabil.

John întinse mâna și îi strânse bicepsul bărbatului. Tohr încuviință din cap.

– Este în regulă. Haide, nu vreau să răcești. Bărbatul aruncă o privire când John nu se mișcă. Ah, la dracu'... Eu doar... sunt acolo pentru tine. Asta-i tot.

CamScanner

John puse pixul pe hârtie.

– *Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Niciodată.*

– Bine. N-ar trebui să faci asta. Sincer, mă simt ca și cum aș fi... Făcu o pauză în timp ce își freca fruntea cu degetul mare. Uite, nu vreau să te forțez. Hai să intrăm!

Înainte ca John să-l poată implora să termine fraza, Tohr deschise ușa de la intrarea în casă. Vocea lui Wellsie se auzi slab – la fel și cea a altei femei. John se încruntă când dădu colțul în bucătărie. Apoi se opri în loc când o femeie blondă se uită peste umăr.

„Oh, uau!"

Avea părul până la nivelul maxilarului, iar ochii ei erau de culoarea frunzelor noi. Blugii ăia care o îmbrăcau erau atât de scurți... Dumnezeule, îi putea vedea buricul și un centimetru de carne dedesubt. Iar gulerul ei negru era... Ei bine, putea spune cât de perfect era corpul ei.

Wellsie zâmbi.

– Băieți, ați ajuns la timp. John, ea este verișoara mea Sarelle. Sarelle, el este John.

– Bună, John.

Femeia zâmbi.

„Colți. Oh, da! Uită-te la colții ăia..." Ceva călători ca o briză fierbinte pe pielea lui, furnicându-l din cap până în picioare. Confuz, deschise gura. Apoi se gândi: „Îhî, da, așa este". De parcă ar fi ieșit ceva din gaura lui inutilă?

În timp ce se înroșea tot, ridică mâna în semn de salut.

– Sarelle mă ajută cu festivalul de iarnă, spuse Wellsie, și va rămâne să mănânce ceva înainte de ivirea zorilor. Ce-ar fi să puneți voi doi masa?

Când Sarelle zâmbi din nou, acea furnicătură ciudată deveni atât de puternică, încât simți că levitează.

– John? Vrei să ne ajuți să punem masa? îl îndemnă Wellsie.

El încuviință. Și încercă să-și amintească unde erau cuțitele și furculițele.

Farurile lui O se legănară în fața cabanei domnului X. Minivanul *lesserului* suprem era parcat chiar lângă ușă. Domnul O își opri camioneta în spatele acelei Town & Country, blocând-o.

Când coborî și aerul rece îi intră în plămâni, fu conștient că era încordat. În ciuda a ceea ce urma să facă, emoțiile sale se așezau ca niște pene netede peste pieptul său, toate aranjate, toate la locul lor. Trupul său era la fel de netulburat, mișcându-se cu o putere controlată, o armă gata să tragă.

Îi luase mult timp să parcurgă pergamentele, dar găsise ceea ce avea nevoie. Știa ce trebuia să se întâmple.

Deschise ușa cabanei fără să bată.

Domnul X își ridică privirea de la masa din bucătărie. Fața lui era impasibilă, nu arăta nici o încruntare, nici un rictus, nici un fel de agresivitate. Nici o surprindere, de altfel.

Așadar, amândoi erau încordați.

Fără un cuvânt, *lesserul* suprem se ridică, o mână ducându-i-se la spate. Domnul O știa ce se afla acolo și zâmbi în timp ce-și desfăcea propriul cuțit.

– Deci, domnule O...

– Sunt pregătit pentru o promovare.

– Poftim?

Domnul O își întoarse lama asupra lui însuși, punându-și vârful pe stern. Cu o mișcare făcută cu ambele mâini, își înjunghie propriul piept.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca marele infern alb să îl cuprindă fu șocul de pe fața domnului X. Șoc care se transformă rapid în teroare când omul își dădu seama unde se ducea O. Și ce avea de gând să facă O când avea să ajungă acolo.

CamScanner

capitolul 14

Întinsă în pat, Bella asculta sunetele slabe din jurul ei: voci bărbătești pe hol, joase, ritmate, vântul de afară lovind conacul capricios, neregulat, scârțâitul unei scânduri rapid, ascuțit.

Se forță să închidă ochii.

Aproximativ un minut mai târziu, era în picioare și se plimba de colo-colo, covoarele orientale de pe podea fiind moi sub picioarele ei goale. Nimic din eleganța ce o înconjura nu avea sens și se simțea ca și cum ar fi trebuit să transcrie cu stângăcie ceea ce vedea. Normalitatea, siguranța în care se cufundase păreau o altă limbă, una pe care uitase cum să o vorbească sau să o citească. Sau era un vis?

În colțul camerei, ceasul de perete bătea 5.00 dimineața. De cât timp era liberă, mai exact? Cât timp de când frații veniseră după ea și o luaseră din pământ înapoi la suprafață? Opt ore acum? Poate, doar că părea că trecuseră numai câteva minute. Sau parcă ar fi fost ani?

Neclaritatea timpului era ca vederea ei încețoșată, izolând-o, speriind-o.

Își strânse mai tare halatul de mătase în jurul ei. Totul era greșit. Ar fi trebuit să se bucure. Numai Dumnezeu știa câte săptămâni petrecuse în acel tub în pământ, cu acel *lesser* stând deasupra ei. Ar fi trebuit să plângă de dulce ușurare. În schimb, totul în jurul ei părea fals și lipsit de consistență, ca și cum s-ar fi aflat într-o casă de păpuși în mărime naturală, plină de imitații din hârtie poroasă.

Se opri în fața unei ferestre și își dădu seama că un singur lucru părea real. Își dorea să fie cu el.

Zsadist trebuia să fi fost cel care venise la marginea patului când se trezise prima dată. Visase că se întorsese în groapă, înapoi cu *lesserul*. Când deschisese ochii, tot ce văzuse fusese o formă masivă și neagră care stătea

deasupra ei, iar pentru o clipă nu mai putuse separa realitatea de coșmar.

Încă avea probleme cu asta.

Dumnezeule, voia să se ducă la Zsadist acum, voia să se întoarcă în camera lui! Dar în mijlocul întregului haos după ce țipase, el nu o împiedicase să plece de lângă el, nu-i așa? Poate că o prefera în altă parte.

Bella ordonă picioarelor să se pună din nou în mișcare și făcu un mic traseu: în jurul piciorului patului gigantic, până la șezlong, o întoarcere rapidă pe lângă ferestre, apoi un mare balans scenic pe lângă dulap, ușa spre hol și biroul de modă veche. Drumul prin casă o duse pe lângă șemineu și pe lângă rafturile cu cărți.

Mai multe plimbări. Mai mulți pași. Mai mulți pași.

În cele din urmă, intră în baie. Nu se opri în fața oglinzii; nu voia să știe cum arăta fața ei. Ceea ce voia era apă caldă. Vru să facă o sută de dușuri, o mie de băi. Voia să se dezbrace de primul strat de piele și să-și radă părul pe care *lesserul* îl iubea atât de mult, să-și taie unghiile, să-și curețe urechile și să-și frece tălpile.

Dădu drumul dușului. Când jetul de apă fu cald, lăsă jos halatul și intră sub apă. În clipa în care jetul îi lovi spatele, se acoperi din instinct, un braț peste sâni, o mână protejându-i coapsele, până ce înțelese că nu trebuia să se ascundă. Era singură. Avea intimitate aici.

Se îndreptă și își forță mâinile să cadă pe lângă corp, simțind că trecuse o veșnicie de când nu i se permisese să se spele în intimitate. *Lesserii* fuseseră mereu acolo, holbându-se sau, mai rău, ajutând.

Slavă Domnului, nu încercase niciodată să facă sex cu ea! Violul fusese una dintre cele mai mari temeri ale ei la început. Fusese îngrozită, era sigură că el avea de gând să o forțeze, dar apoi descoperise că era impotent. Oricât de mult se holbase la ea, corpul lui rămăsese mereu flasc.

CamScanner

Cu un fior, se întinse în lateral după săpun, își spălă mâinile și apoi și-l trecu pe brațe. Își dădu cu spumă pe gât, apoi pe umeri și coborî în jos...

Bella se încruntă și se aplecă în față. Avea ceva pe burtă... niște zgârieturi decolorate. Zgârieturi care... Oh, Dumnezeule, ăsta era un D, nu-i așa? Iar următoarea era un A. Apoi un V, un I și încă un D.

Bella scăpă săpunul și își acoperi abdomenul cu mâinile, căzând pe spate pe gresie. Numele lui era pe corpul ei. În pielea ei. Ca o parodie macabră a celui mai înalt ritual de împerechere al speciei ei. Ea era cu adevărat soția lui...

Ieșind în grabă de la duș, alunecând pe podeaua de marmură, luă un prosop și se înfășură. Luă altul și făcu la fel. Ar fi folosit trei, patru... cinci dacă ar fi găsit mai multe.

Tremurândă, amețită, se duse la oglinda aburită. Respirând adânc, își frecă cotul de condens. Și se uită la ea însăși.

John își șterse gura și reuși cumva să-și scape șervețelul. Blestemându-se în sinea lui, se aplecă să-l ridice - și la fel făcu Sarelle, care ajunse prima la el. El mimă cuvintele de mulțumire când ea i-l întinse.

– Cu plăcere, spuse ea.

Dumnezeule, îi plăcea vocea ei! Și îi plăcea felul în care mirosea a loțiune de corp cu levănțică. Și îi plăceau mâinile ei lungi și subțiri.

Dar nu-i plăcea cina. Wellsie și Tohr vorbiseră în locul lui, oferindu-i lui Sarelle o versiune sumară a vieții lui. Puținul pe care îl scrisese pe carnețelul lui părea o umplutură stupidă.

Când își ridică privirea, Wellsie îi zâmbea. Dar apoi își drese vocea, ca și cum ar fi încercat să pară relaxată.

– Deci, după cum spuneam, câteva femei din aristocrație obișnuiau să conducă ceremonia solstițiului de iarnă în Țara Veche. Mama Bellei era una dintre ele,

de fapt. Vreau să iau legătura cu ele. Să mă asigur că nu uităm nimic.

John lăsă conversația să continue, fără să acorde prea multă atenție până când Sarelle spuse:

– Ei bine, cred că ar fi mai bine să plec. Mai sunt 35 de minute până la răsărit. Părinții mei vor face o criză de nervi.

Își împinse scaunul în spate, iar John se ridică în picioare, la fel ca toți ceilalți. În timp ce își luau la revedere, el se trezi dispărând în fundal. Cel puțin până când Sarelle se uită direct la el.

– Vrei să mă conduci la ieșire? îl întrebă ea.

Ochii lui se îndreptară spre ușa din față. Să o conducă afară? Până la mașina ei?

Într-o grabă bruscă, un fel de instinct masculin brut îi inundă pieptul, atât de puternic, încât tremură puțin. Brusc, palma începu să îl gâdile, iar el se uită în jos la ea, simțind ca și cum ar fi avut ceva în ea, că ținea ceva pentru a se proteja.

Sarelle își drese vocea.

– Bine... Hm...

John își dădu seama că ea îl aștepta și ieși din mica lui transă. Făcând un pas înainte, îi arătă cu mâna drumul spre ușa din față.

În timp ce ieșeau, ea spuse:

– Deci ești pregătit să te antrenezi?

John încuviință și își găsi ochii cutreierând împrejurimile, cercetând umbrele. Simți că se încordează, iar palma dreaptă începu din nou să-l furnice. Nu era sigur ce anume căuta. Știa doar că trebuia să o țină în siguranță cu orice preț.

Cheile zornăiră în timp ce mâna îi ieșea din buzunar.

– Cred că prietenul meu va fi în clasa ta. Trebuia să se înscrie în seara asta. Descuie ușa mașinii. Oricum, știi de ce mă aflu aici de fapt, nu-i așa?

El neagă din cap.

CamScanner

– Cred că vor să te hrănești de la mine. Când vei începe tranziția.

John tuși din cauza șocului, sigur că globii oculari îi ieșiseră din craniu și se rostogoleau pe alee.

– Îmi pare rău. Ea zâmbi. Bănuiesc că nu ți-au spus.

Da, și-ar fi amintit acea conversație.

– Nu mă deranjează, spuse ea. Pe tine?

„Oh, Dumnezeule!"

– John? Ea își drese vocea. Să-ți spun ceva. Ai ceva pe care să scriu?

Amorțit, încuviință din cap. Își lăsase carnetul de notițe în casă. „Idiotule!"

– Dă-mi mâna! Când el întinse mâna, ea luă un pix de undeva și se aplecă asupra palmei lui. Vârful trecu lin pe pielea lui. Astea sunt adresa mea de e-mail și datele mele. Voi fi online în aproximativ o oră. Scrie-mi, bine? O să vorbim.

El se uită la ce scrisese ea. Apoi o fixă cu privirea.

Ea ridică din umeri.

– Adică nu trebuie să o faci sau ceva de genul ăsta. Doar... știi tu. M-am gândit că am putea să ne cunoaștem în felul ăsta. Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Hm... în fine. Fără presiune. Adică...

El îi apucă mâna, smulse pixul din ea și îi aplatizà palma.

– *Vreau să vorbesc cu tine*, scrise el.

Apoi se uită direct în ochii ei și făcu cel mai uimitor și îndrăzneț lucru.

Îi zâmbi.

capitolul 15

Când se iviră zorii zilei și obloanele coborâră peste ferestre, Bella își trase halatul negru și ieși în fugă din dormitorul care îi fusese dat. Cu ochii ageri, verifică în susul și în josul holului. Nici un martor. „În regulă."

Închizând ușa în liniște, alunecă peste covorul persan fără să scoată nici un sunet. Când ajunse în capătul scării mari, se opri, încercând să-și amintească pe unde să meargă.

Coridorul cu statui, se gândi ea, amintindu-și de altă plimbare pe acea porțiune lungă, cu multe-multe săptămâni în urmă.

Merse repede și apoi alergă, strângând reverele halatului și ținând fanta de jos închisă peste coapse. Trecu pe lângă statui și uși, până când ajunse la capăt și se opri în fața ultimei perechi. Nu se obosi să își tragă sufletul pentru că nu era în stare. Slăbită, fără direcție, în pericol de dezintegrare – nu se putea aduna deloc. Bătu tare la ușă.

Prin ușă se auzi:

– Du-te dracului! M-am culcat.

Întoarse clanța și împinse. Lumina de pe hol pătrunse înăuntru, tăind ca o felie de plăcintă din întuneric. Când strălucirea îl lovi pe Zsadist, acesta se ridică pe o saltea de pături din colțul îndepărtat. Era dezbrăcat, mușchii i se flexau în creste sub piele, inelele de la sfârcuri îi sclipeau argintii. Fața lui, cu cicatricea aceea, era un panou publicitar pentru masculul enervat la culme.

– Am spus du-te... Bella? Se acoperi cu mâinile. Doamne, Dumnezeule! Ce faci?

Bună întrebare, se gândi ea în timp ce curajul i se diminua.

– Pot... pot să stau aici cu tine?

El se încruntă.

– Ce faci... Nu, nu poți.

Luă ceva de pe podea și îl ținu în fața șoldurilor în timp ce se ridică în picioare. Fără să se scuze, ea îl sorbi cu privirea: benzile tatuate de sclav în jurul încheieturilor și gâtului, golul din lobul urechii stângi, ochii lui de obsidian, părul tuns scurt. Trupul lui era la fel de auster și de slab precum își amintea, numai mușchi striați, vene în relief și oase evidente. Puterea brută emana din el ca un parfum.

CamScanner

– Bella, pleacă de aici, bine? Acesta nu este locul potrivit pentru tine.

Ea ignoră porunca din ochii și tonul lui, pentru că, deși curajul ei dispăruse, disperarea îi dădea puterea de care avea nevoie.

Acum vocea ei nu mai șovăia.

– Când am fost atât de amețită în mașină, tu erai la volan, nu-i așa? El nu răspunse, dar ea nu avea nevoie să o facă. Da, tu erai. Tu erai. Tu ai vorbit cu mine. Tu ai fost cel care a venit după mine, nu-i așa?

El se înroși.

– Frăția a venit după tine.

– Dar tu ai condus. Și mai întâi m-ai adus aici. În camera ta. Ea se uită la patul luxos. Așternuturile erau date deoparte, perna era îndoită în locul în care își lăsase capul. Lasă-mă să rămân!

– Uite, trebuie să fii în siguranță...

– Sunt în siguranță cu tine. Tu m-ai salvat. Nu-l vei lăsa pe acel *lesser* să mă prindă din nou.

– Nimeni nu te poate atinge aici. Locul ăsta e păzit ca nenorocitul de Pentagon.

– Te rog...

– Nu! se răsti el. Acum pleacă naibii de aici!

Ea începu să tremure.

– Nu pot să fiu singură. Te rog, lasă-mă să rămân cu tine. Am nevoie să... Avea nevoie de el în mod special, dar nu credea că el ar fi răspuns bine la asta. Am nevoie să fiu cu cineva.

– Atunci Phury este chiar mai mult decât ceea ce cauți.

– Nu, nu este.

Îl dorea pe bărbatul din fața ei. Cu toată brutalitatea lui, ea avea încredere instinctivă în el.

Zsadist își trecu mâna peste cap. De mai multe ori. Apoi pieptul îi crescu.

– Nu mă face să plec, șopti ea.

Când el înjură, ea respiră ușurată, gândindu-se că asta era cel mai aproape de un „da" pe care avea să-l obțină.

– Trebuie să-mi pun niște pantaloni pe mine, murmură el.

Bella păși înăuntru și închise ușa, coborând ochii doar pentru o clipă. Când își ridică din nou privirea, el se întorsese și își trăgea o pereche de pantaloni de trening din nailon negru pe coapse.

Spatele lui, cu dungi de cicatrici, se flexa în timp ce se apleca. Văzând modelul crud, fu lovită de nevoia de a ști exact prin ce trecuse. Totul. Fiecare lovitură de bici. Auzise zvonurile despre el; voia adevărul lui.

Supraviețuise după ceea ce i se făcuse. Poate că și ea ar fi putut. El se întoarse.

– Ai mâncat?

– Da, Phury mi-a adus mâncare.

O sclipire trecu pe fața lui, dar dispăru atât de repede, încât ea nu putu să o citească.

– Te doare?

– Nu foarte tare.

Se îndreptă spre pat și umflă pernele. Apoi stătu într-o parte, uitându-se la podea.

– Urcă-te!

Când înaintă, ea vru să se arunce în brațele lui, iar el înțepeni, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dumnezeule, ea știa că lui nu-i plăcea să fie atins, aflase asta pe propria piele. Dar voia să se apropie oricum.

„Te rog, uită-te la mine!", se gândea ea.

Era pe punctul de a-i cere să o facă, când observă că avea ceva în jurul gâtului.

– Colierul meu, șopti ea. Porți colierul meu.

Ea întinse mâna spre el, dar el se îndepărtă. Cu o mișcare rapidă, el dădu jos lanțul fragil de aur cu micile diamante și lăsă obiectul în mâna ei.

– Poftim. Ia-l înapoi!

Ea se uită în jos. Diamante Yard. Tiffany. Îl purta de ani întregi – bijuteria ei de bază. Era o parte din ea, încât se simțea mereu goală fără ea. Acum, legăturile fragile îi păreau total străine.

CamScanner

Era cald, se gândi ea, pipăind un diamant. Cald de la pielea lui.

– Vreau să-l păstrezi, spuse ea.

– Nu.

– Dar...

– Ajunge cu discuțiile! Urcă-te sau pleacă de aici!

Ea puse colierul în buzunarul halatului și se uită la el. Ochii lui erau fixați pe podea, iar când respira, inelele de la sfârcuri prindeau lumina.

„Uită-te la mine", se gândi ea.

Doar că el nu o făcu, așa că ea se urcă în pat. Când el se aplecă, ea se dădu laoparte ca să-i facă loc, dar el doar trase pătura peste ea și apoi se întoarse în colț, la salteaua lui de pe podea.

Bella se uită la tavan câteva minute. Apoi luă o pernă, alunecă din pat și se duse la el.

– Ce faci?

Vocea lui era ridicată. Alarmată.

Ea lăsă perna și se întinse, lăsându-se ușor pe podea lângă corpul lui mare. Mirosul lui era mult mai puternic acum, mirosea a verdeață veșnică și a putere masculină distilată. Căutând căldura lui, se apropie până când fruntea ei se lovi de spatele brațului lui. Era atât de tare, ca un zid de piatră, dar era cald, iar corpul ei se relaxă. Lângă el putea să simtă greutatea propriilor oase, podeaua tare de sub ea, curenții din încăpere, pe măsură ce căldura se aprindea. Prin prezența lui, ea se conecta din nou la lumea din jurul ei.

Mai mult. Mai aproape.

Se împinse până când se lipi de el, de la piept la călcâie.

El se dădu laoparte cu o smucitură, trăgându-se până când se lovi de perete.

– Îmi pare rău, șopti ea, împingându-se din nou spre el. Am nevoie de asta de la tine. Corpul meu are nevoie – „de tine" – de ceva cald.

Brusc, el sări în picioare.

Oh, nu! Avea de gând să o dea afară...

– Haide, spuse el aspru. Mergem în pat. Nu suport ideea de a te vedea pe podea.

Cine spusese că nu puteai vinde ceva de două ori nu-l întâlnise niciodată pe Omega.

Domnul O se rostogoli pe burtă și își sprijini corpul pe brațele slabe.

Retragerea era mai ușoară așa. Gravitația îl ajuta.

În timp ce gâlgâia, își aminti de prima mică afacere pe care o făcuse cu tatăl tuturor *lesserilor*. În noaptea în care O fusese introdus în Lessening Society, își vânduse sufletul, împreună cu sângele și inima, pentru a deveni un ucigaș nemuritor, consacrat și susținut.

Și acum făcuse alt schimb. Domnul X nu mai era. Domnul O era acum *lesserul* suprem.

Din nefericire, O era acum și târfa lui Omega.

Încercă să-și ridice capul. Când o făcu, încăperea se învârti, dar era prea epuizat ca să mai amețească. Sau poate că nu mai rămăsese nimic în abdomen ca să i se mai facă rău.

Cabana. Se afla în cabana domnului X. Și, dacă se lua după lumină, se luminase deja. În timp ce clipea în strălucirea slabă, se uită în jos la el însuși. Era gol. Marcat cu vânătăi. Și ura gustul pe care îl avea în gură.

Duș. Avea nevoie de un duș.

Domnul O se târî de pe podea folosindu-se de un scaun și de marginea mesei. În timp ce se ridica, picioarele îl făceau să se gândească la lămpile cu lavă dintr-un motiv nebunesc. Probabil pentru că ambele erau lichide în interior.

Genunchiul stâng cedă și se prăbuși pe scaun. În timp ce-și înfășura brațele în jurul lui, decise că spălatul putea aștepta.

La naiba, lumea era iar nouă, nu-i așa? Și învățase atât de multe lucruri în timpul promovării sale. Înainte de schimbarea statutului său, nu știuse că *lesserul*

suprem era mai mult decât liderul vânătorilor. De fapt, Omega era prins pe partea cealaltă și avea nevoie de o conductă pentru a ajunge temporal. *Lesserul* numărul unu era baliza pe care Omega o folosea pentru a-și găsi drumul în timpul trecerii. Tot ce trebuia să facă *lesserul* suprem era să deschidă canalul și să facă precum un far.

Și existau avantaje serioase în a fi *lesserul* aflat la conducere. Beneficii care făceau ca tehnica de înghețare a corpului pe care o folosise domnul X să pară o joacă de copii.

Domnul X, bunul și bătrânul sensei. Domnul O râse. Oricât de prost se simțea în dimineața asta, domnul X se simțea și mai rău. Garantat.

Lucrurile merseseră atât de bine după acea rutină cu lama în piept. Când O aterizase la picioarele lui Omega, își prezentase cazul pentru o schimbare de regim. Ar fi subliniat că rândurile Societății scădeau, mai ales în cadrul elitei. Frații deveneau mai puternici. Regele Orb se înălțase. Domnul X nu mai ținea un front puternic.

Și toate acestea erau adevărate. Dar nimic din toate astea nu dusese la încheierea înțelegerii. Nu, pactul avusese loc din cauza capriciului lui Omega pentru O.

În istoria Societății, existaseră câteva cazuri în care Omega avusese un interes personal, dacă se putea numi așa, pentru un anumit *lesser*. Nu era ceva benefic, așa cum s-ar fi crezut. Afecțiunile lui Omega erau intense și de scurtă durată, iar despărțirile erau înfiorătoare, conform zvonurilor. Dar O era dispus să cerșească, să se prefacă și să mintă pentru a obține ceea ce avea nevoie, iar Omega acceptase ce i se oferise.

Ce mod oribil de a ucide câteva ore! Dar meritase.

Se întrebă cu nesaț ce se întâmpla cu domnul X chiar acum. Când O fusese eliberat, Omega era pe cale să îl cheme acasă pe celălalt vânător și probabil se întâmplase deja. Armele fostului *lesser* suprem erau pe masă,

telefonul mobil și BlackBerry-ul său de asemenea. Iar acolo, lângă ușa de la intrare, era urma unei explozii.

Domnul O aruncă o privire spre ceasul digital din cealaltă parte a camerei. Chiar dacă se simțea ca o mortăciune, era timpul să se motiveze. Luă telefonul domnului X, formă numărul și ținu obiectul la ureche.

- Da, sensei? răspunse U.

- A avut loc o schimbare la conducere. Vreau să fii al doilea la comandă.

Liniște. Apoi:

- Sfinte Sisoe! Ce s-a întâmplat cu domnul X?

- Își înghite contractul. Deci te bagi?

- Ah, da. Sigur. Sunt omul tău.

- De acum încolo, tu te ocupi de verificări. Nu mai e nevoie să o faci personal. E-mailul e în regulă. Și păstrez echipele așa cum sunt. Elita în perechi. Beta în grupuri de patru. Fă anunțul despre domnul X. Apoi mișcă-ți fundul aici, la cabană!

Domnul O închise. Nu-i păsa de Societate. Nu-i păsa deloc de războiul ăla stupid cu vampirii. Avea două obiective: să-și recupereze femeia moartă sau vie. Și să-l ucidă pe fratele plin de cicatrici care o luase.

În timp ce se ridica, se întâmplă să se uite în jos la trupul său, la masculinitatea lui flască. Un gând oribil îi trecu prin minte.

Vampirii, spre deosebire de *lesseri*, nu erau impotenți.

Și-o imagină pe frumoasa și pura lui soție... O văzu goală, cu părul pe umerii ei palizi, curbele elegante ale corpului ei subțire prinzând lumina. Minunată. Perfectă, perfectă, perfectă. Absolut feminină.

Ceva ce trebuia venerat și posedat. Dar niciodată regulat. O Madonă.

Doar că orice persoană cu o sculă ar fi vrut asta. Vampir, om, *lesser*. Orice.

Violența îl străbătu și brusc speră că ea era moartă. Pentru că, dacă nenorocitul ăla urât ar fi încercat să facă

sex cu ea, la naiba, O avea de gând să-l castreze pe fratele ăla înainte de a-l ucide!

Și Dumnezeu să o ajute dacă îi plăcea!

capitolul 16

Când Phury se trezi, era ora 15.15 după-amiaza. Dormise ca naiba, încă atât de supărat din cauza a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, încât glandele sale suprarenale lucrau peste program. Ceea ce nu prea favoriza somnul de veghe.

Luă o țigară și o aprinse. În timp ce trăgea fumul roșu în plămâni și îl ținea în piept, încercă să nu-și imagineze cum ar fi mers în camera lui Zsadist și cum l-ar fi trezit pe frate cu o lovitură de falcă. Dar fantezia era de-a dreptul atrăgătoare.

La dracu', nu-i venea să creadă că Z încercase să o ia pe Bella în felul acela și, de fapt, îl ura pe geamănul său pentru această depravare. Se ura și pe el însuși pentru că fusese surprins în mod stupid. Atât de mult timp fusese sigur că supraviețuise ceva din sclavia lui Z, că rămăsese o mică fărâmă de suflet în mascul. După noaptea trecută? Nu mai avea îndoieli cu privire la natura crudă a geamănului său. Nici una.

Și, la dracu', cel mai rău era să știe că o dezamăgise pe Bella. N-ar fi trebuit să o lase în dormitorul lui Z. Nu suporta faptul că sacrificase siguranța ei pentru nevoia lui de a crede.

Bella...

Se gândi cum îi permisese să o țină în brațe. În acele clipe trecătoare se simțise puternic, capabil să o protejeze împotriva unei armate de *lesseri*. În acel scurt timp, ea îl transformase într-un bărbat adevărat, unul de care era nevoie și care servea un scop.

Ce revelație să fii altceva decât un semizeu reactiv care urmărea un nebun distructiv și sinucigaș!

Își dorise cu disperare să rămână peste noapte cu ea și plecase doar pentru că așa era corect să facă. Era epuizată, dar, mai mult decât atât – și în ciuda jurământului de celibat –, el nu era demn de încredere. Voise să o ajute cu trupul său. Voise să o adore și să o facă întreagă din pielea și oasele lui.

Dar nu putea gândi așa.

Phury trase adânc din țigară, respirația intrând cu un șuierat. Ținând fumul în el, simți cum tensiunea i se eliberează din umeri. Pe măsură ce calmul îl cuprindea, își privi rezerva. Se terminase deja și, oricât de mult ura să se ducă să-l vadă pe Reverend, avea nevoie de mai mult.

Da, având în vedere cum se simțea față de Z, avea nevoie de mult mai mult. Fumul roșu era doar un relaxant muscular ușor, într-adevăr, nimic de genul marijuanei sau al altor chestii periculoase. Dar el se baza pe țigări pentru a se menține echilibrat, așa cum alți oameni foloseau cocktailurile. Dacă nu ar fi trebuit să meargă la Reverend pentru a face rost de marfă, ar fi spus că era o distracție perfect inofensivă.

Perfect inofensivă și singura ușurare pe care o avea în viață.

Când termină țigara rulată, strivi capătul mic într-o scrumieră și se ridică din pat. După ce își atașă proteza, se duse în baie să facă duș și să se bărbierească; apoi își trase o pereche de pantaloni și una dintre cămășile sale de mătase. Își împinse piciorul adevărat și apoi pe cel pe care nu-l putea simți într-o pereche de mocasini Cole Haan.

Se verifică în oglindă. Își netezi puțin părul. Inspiră adânc.

Se duse în dormitorul de lângă al lui și bătu încet la ușă. Când nu primi nici un răspuns, încercă din nou, apoi deschise ușa. Patul era răvășit, dar gol, iar ea nu era în baie.

CamScanner

În timp ce se întorcea pe hol, alarma îi sună în urechi. Înainte de a-și da seama, începu să mărească pasul, apoi să alerge. Trecu în fugă pe lângă capătul scării și alergă în jos pe coridorul statuar. Nu se deranjă să bată la ușa lui Z, ci dădu buzna.

Phury se opri brusc.

Primul său gând fu că Zsadist avea să cadă din pat. Corpul fratelui era deasupra cuverturii și chiar pe marginea saltelei, cât mai mult posibil. Dumnezeule... Poziția părea inconfortabilă ca naiba. Brațele lui Z erau înfășurate în jurul pieptului gol, ca și cum s-ar fi ținut pe sine, iar picioarele îi erau îndoite și răsucite într-o parte, cu genunchii în aer.

Dar capul îi era întors în direcția opusă. Spre Bella. Iar buzele acelea distorsionate erau despărțite foarte ușor, în loc să rânjească. Iar sprâncenele lui, de obicei trase în jos în semn de agresivitate, erau libere, relaxate.

Expresia lui era una de admirație somnolentă.

Fața Bellei era înclinată spre masculul de lângă ea, cu o expresie la fel de liniștită ca noaptea. Iar trupul ei era ghemuit lângă cel al lui Z, atât de aproape, cât o lăsau toate așternuturile și păturile sub care se afla. La dracu', era evident că, dacă ar fi putut să fie înfășurată în jurul lui, ar fi fost. Și era la fel de evident că Z încercase să se îndepărteze de ea până când nu mai avusese unde să se retragă.

Phury înjură încet. Indiferent ce se întâmplase în noaptea de dinainte, problema nu fusese că Z încercase să profite de ea. Nici vorbă de așa ceva. Nu după felul în care arătau cei doi acum.

Închise ochii. Apoi închise ușa.

Ca un nebun de legat, se gândi puțin să se întoarcă înăuntru și să se lupte cu Zsadist pentru dreptul de a se culca lângă ea. Se vedea luptându-se, având un *cohntehst* de modă veche cu geamănul său pentru dreptul de a o avea.

Dar asta nu era Țara Veche. Iar femelele aveau dreptul de a alege pe cine să caute. Alături de cine dormeau. Cu cine se împerecheau.

Și ea știa unde stătea Phury. El îi spusese că alături era camera lui. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se întoarcă la el.

Z deveni conștient de cea mai ciudată senzație în timp ce se trezea din somn: îi era cald. Nu supraîncălzit, doar... cald. Oare uitase să oprească din nou căldura după ce plecase Bella? Trebuia să fie asta. Doar că mai observă ceva. Nu era pe saltea. Și avea pantaloni pe el, nu-i așa? Își mișcă picioarele, încercând să înțeleagă, gândindu-se că întotdeauna dormea dezbrăcat. Când se încălța, își dădu seama că era greu. Tare și greu. Ce naiba...

Ochii lui se deschiseră. Bella. Era în pat cu Bella. Se smuci de lângă ea.

Și căzu de pe saltea, aterizând în fund. Imediat ea se aruncă după el.

- Zsadist?

Când se aplecă pe o parte, halatul pe care îl purta se deschise, iar ochii lui se fixară pe sânul care era expus. Era la fel de perfectă ca în cadă, pielea ei albă atât de netedă și sfârcul mic atât de roz... Dumnezeule, știa că și celălalt era la fel, dar, dintr-un motiv oarecare, avea nevoie să-l vadă oricum.

- Zsadist?

Ea se întinse mai mult, părul alunecându-i de pe umăr și revărsându-se pe marginea patului, o cădere superbă de mahon profund.

Ceea ce se afla între coapsele lui se încordase. Pulsa în ritmul bătăilor inimii lui.

Își ridică genunchii și își strânse coapsele, fără să vrea ca ea să vadă.

- Halatul tău, spuse el cu asprime. Închide-l! Te rog!

Ea aruncă o privire în jos și apoi își trase reverele, roșind. Oh, la dracu'... Acum obrajii ei erau la fel de roz ca sfârcurile, se gândi el.

– Vrei să te întorci în pat? îl întrebă ea.

Partea foarte bine îngropată și decentă din el îi atrase atenția că nu era o idee bună.

– Te rog, șopti ea, trăgându-și părul după ureche.

El măsură arcuirea corpului ei și satinul negru care îi ferea pielea de privirea lui, ochii ei mari, de un albastru ca safirul, și coloana subțire a gâtului ei.

Nu, *chiar* nu era o idee bună să se apropie de ea în acest moment.

– Dă-te laoparte, spuse el.

În timp ce ea se dădea înapoi, el aruncă o privire în jos la cortul dintre picioarele lui. Dumnezeule, chestia aia nenorocită de acolo era imensă! Părea că mai avea un braț în pantaloni. Și pentru a ascunde un buștean ca acela ar fi fost nevoie de o schelă.

Privi cu atenție patul. Dintr-o mișcare lină, sări între cearșafuri.

Ceea ce era o idee dureros de proastă. În clipa în care fu sub ele, ea se mulă lângă el până când deveni o altă pătură. O pătură moale, caldă, care respira...

Z se panică. Era atât de mult lipită de el, încât nu știa ce să facă. Vru să o împingă. O voia și mai aproape. Voia... Oh, Dumnezeule! Voia să o călărească. Voia să o ia. Voia să i-o tragă.

Instinctul era atât de puternic, încât se văzu pe el însuși făcând asta: rostogolind-o pe burtă, trăgându-i șoldurile de pe pat, ridicându-se în spatele ei. Își imagină cum se împingea înăuntrul ei și pompa cu șoldurile...

Dumnezeule, era *dezgustător!* Să vrea să ia chestia aia murdară și să o forțeze în ea? Ar fi putut la fel de bine să-i bage o perie de toaletă în gură.

– Tremuri... spuse ea. Ți-e frig?

Ea se apropie și mai mult de el, iar el îi simți sânul moale și cald pe spatele antebrațului. Acesta tresări sălbatic, zvâcnind spre pantalonii lui.

La dracu'! Avea senzația că acea zvâcnire însemna că era periculos de excitat.

„Da, crezi?" La dracu', ticălosul pulsa, îl dureau testiculele de sub chestia aia și avea viziuni lăfăindu-se pe ea ca un taur. Doar că frica unei femei era singurul lucru care i-o întărea, iar ea nu era speriată. Atunci la ce reacționa?

– Zsadist? spuse ea încet.

– Ce e?

Cele patru cuvinte pe care ea le rosti în continuare îi transformară pieptul într-un bloc de cenușă și îi făcură sângele să înghețe de tot. Dar cel puțin toate celelalte prostii dispărură.

Când ușa lui Phury se deschise fără nici un avertisment, mâinile lui înghețară pe tricoul pe care și-l trăgea pe cap.

Zsadist stătea în prag, gol până la brâu, cu ochii negri arzând.

Phury înjură încet.

– Mă bucur că ai venit. În legătură cu noaptea trecută... îți datorez scuze.

– Nu vreau să le aud. Vino cu mine!

– Z, am greșit să...

– Vino cu mine!

Phury trase tivul cămășii în jos și își verifică ceasul.

– Trebuie să predau la clasă într-o jumătate de oră.

– Asta nu va dura mult.

– Ah... bine, bine.

În timp ce îl urmărea pe Z pe hol, se gândi că putea trece de scuzele de pe drum.

– Uite, Zsadist, îmi pare foarte rău pentru seara trecută. Tăcerea geamănului său nu fu o surpriză. Am tras o concluzie greșită. Despre tine și Bella. Z merse și mai

repede. Ar fi trebuit să știu că nu-i vei face rău. Ți-aș oferi un *rythe*.

Zsadist se opri și se uită peste umăr.

– Pentru ce naiba?

– Te-am jignit. Noaptea trecută.

– Nu, nu m-ai jignit.

Phury nu putu decât să clatine din cap.

– Zsadist...

– *Sunt* bolnav. *Sunt* dezgustător. *Nu pot* fi de încredere. Doar pentru că ai o jumătate de creier și ți-ai dat seama de asta, nu înseamnă că trebuie să mă alini cu prostiile astea de scuze.

Phury rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule... Z. Tu nu ești...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să o spui?

Z se duse în camera lui și deschise ușa.

Bella se așeză pe pat, strângându-și reverele halatului de mătase pe lângă gât. Părea total confuză. Și prea frumoasă pentru a o spune în cuvinte.

Phury se uită când la ea, când la Z. Apoi se concentră asupra geamănului său.

– Ce este asta?

Ochii negri ai lui Z se lipiră de podea.

– Du-te la ea!

– Poftim?

– Trebuie să se hrănească.

Bella scoase un zgomot înecat, ca și cum ar fi înghițit un oftat.

– Nu, așteaptă, Zsadist, te vreau... pe tine.

– Nu mă poți avea.

– Dar eu vreau...

– Nu se poate. Am plecat de aici.

Phury simți că fu împins în cameră și apoi ușa se închise. În tăcerea care urmă, nu era sigur dacă voia să țipe triumfător sau... pur și simplu să țipe.

Inspiră adânc și aruncă o privire spre pat. Bella era ghemuită, cu genunchii la piept.

Dumnezeule, nu mai lăsase niciodată o femeie să bea din el! Fiind celibatar, nu voise să riște. Cu impulsurile sale sexuale și cu sângele său de războinic, îi fusese întotdeauna teamă că, dacă ar fi lăsat o femeie să-i prindă vena, ar fi fost copleșit și ar fi încercat să intre în ea. Iar dacă ar fi fost Bella, i-ar fi fost și mai greu să rămână neutru.

Dar ea avea nevoie să bea. În plus, la ce bun un jurământ dacă era ușor de respectat? Acesta putea fi încercarea lui, șansa lui de a-și dovedi disciplina în cele mai extreme circumstanțe.

Își drese vocea.

– M-aș oferi ție.

Când ochii Bellei se ridicară spre ai lui, pielea lui deveni prea mică pentru scheletul lui. Asta făcea respingerea unui mascul. Te făcea să te micșorezi imediat.

Își întoarse privirea și se gândi la Zsadist, pe care îl simțea că se afla chiar în fața ușii.

– S-ar putea să nu fie în stare să facă asta. Ești conștientă de... trecutul lui, nu-i așa?

– Este prea crud din partea mea să întreb? Vocea ei era încordată, gravă. Este?

„Probabil", se gândi el.

– Ar fi mai bine dacă ai folosi pe altcineva. „Dumnezeule, de ce nu mă poți lua? De ce nu poți avea nevoie de mine în schimb?" Nu cred că ar fi potrivit să le ceri lui Wrath sau Rhage, deoarece sunt împerecheați. Aș putea să îl chem pe V...

– Nu... am nevoie de Zsadist. Mâna ei tremura când o duse la gură. Îmi pare atât de rău!

Și lui îi părea.

– Așteaptă aici!

Când ieși pe hol, îl găsi pe Z chiar dincolo de ușă. Capul acestuia era în mâini, cu umerii prăbușiți.

– S-a terminat atât de repede? întrebă el, lăsându-și jos brațele.

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Z se încruntă și privi în jur.

– De ce nu? Trebuie să o faci, omule! L-ai auzit pe Havers...

– Ea te vrea.

– Deci vei intra acolo și vei deschide o venă...

– Te va avea doar pe tine.

– Are nevoie de ea, așa că...

Phury își ridică vocea.

– Nu o voi hrăni!

Gura lui Z se încleștă, iar ochii lui negri se mijiră.

– Să te ia dracu'! Vei face asta pentru mine.

– Nu, nu o voi face. *Pentru că ea nu mă va lăsa.*

Z năvăli în față, încleștând o menghină pe umărul lui Phury.

– Atunci vei face asta pentru ea. Pentru că este cel mai bun lucru pentru ea, pentru că o simți și pentru că vrei să o faci. Fă asta pentru ea!

Dumnezeule, ar fi ucis pentru asta! Abia aștepta să se întoarcă în dormitorul lui Z. Să-i smulgă hainele. Să cadă pe saltea. Și să o facă pe Bella să se târască pe pieptul lui, să-și înfunde dinții în gâtul lui și să se așeze pe el, luându-l înăuntrul ei atât între buze, cât și între coapse.

Nările lui Z se umflară.

– Dumnezeule, pot să simt cât de mult îți dorești să faci asta! Așa că dă-i drumul! Fii cu ea, hrănește-o!

Vocea lui Phury se întrerupse.

– Ea nu mă va avea, Z. Ea vrea...

– Ea nu știe ce vrea. Iese din iad.

– Tu ești alesul. Pentru ea, tu ești alesul. În timp ce ochii lui Zsadist alunecau spre ușa închisă, Phury insistă, chiar dacă asta îl omora. Ascultă ce-ți spun, fratele meu. Ea te vrea pe tine. Și tu poți face asta pentru ea.

– Pot pe dracu'!

– Z, fă-o!

Capul lui tuns scurt tremura înainte și înapoi.

– Haide, rahatul din venele mele e corodat. Știi asta.

– Nu, nu este.

Cu un mârâit, Z se aplecă pe spate și își întinse încheieturile mâinilor, arătând benzile de sclav de sânge tatuate în punctele de puls.

– Vrei ca ea să muște prin astea? Poți să suporți gândul gurii ei pe ele? Pentru că eu cu siguranță nu pot.

– Zsadist?

Vocea Bellei se auzi în surdină. Fără ca ei să-și dea seama, se ridicase și deschisese ușa.

În timp ce ochii lui Z se strângeau, Phury șopti:

– Tu ești cel pe care îl vrea.

Răspunsul lui Z abia dacă se auzi.

– Sunt contaminat. Sângele meu o va ucide.

– Nu, nu o va ucide.

– Te rog... Zsadist, spuse Bella.

Sunetul cererii umile și pline de dor transformă coastele lui Phury într-o cușcă de gheață, iar el privi înghețat, amorțit cum Z se întoarse încet spre ea.

Bella făcu un pas înapoi, cu ochii pe el.

Minutele deveniră zile, decenii, secole. Și apoi Zsadist se apropie și intră. Ușa se închise.

Phury era orb când se întoarse și plecă pe coridor.

Nu cumva trebuia să ajungă undeva?

Clasa. Da, se ducea să... să predea.

capitolul 17

La ora 16.10, John se urcă în autobuzul de transfer, luându-și cu el geanta de voiaj.

– Bună ziua, sire, spuse vesel *doggenul* de la volan. Bine ai venit!

John salută și se uită la cei 12 băieți care erau așezați câte doi și se holbau la el.

„Uau! Chiar nu simt dragostea aici, băieți", se gândi el. Ocupă locul liber din spatele șoferului.

CamScanner

Când autobuzul începu să se pună în mișcare, coborî un paravan, astfel încât stagiarii fură închiși împreună în spate și nici unul dintre ei nu putea vedea în față. John se mișcă, așa că se așeză într-o parte. Să fie atent la ceea ce se întâmpla în spatele lui părea o idee bună.

Ferestrele erau toate întunecate, dar luminile de pe podea și tavan erau suficient de strălucitoare pentru ca să-și poată vedea colegii. Erau toți ca el, subțiri și mici, deși aveau culori diferite ale părului – unii blonzi, alții bruneți. Unul dintre ei era roșcat. Ca John, toți erau îmbrăcați în costume albe de arte marțiale. Și toți aveau aceeași geantă la picioare, o geantă Nike din nailon negru suficient de mare pentru a încăpea un schimb de haine și multă mâncare. Fiecare dintre ei avea și un rucsac, iar John presupuse că aveau aceleași lucruri pe care le avea și el în al lui: un caiet și câteva pixuri, un telefon mobil, un calculator. Tohr trimisese o listă cu rechizitele necesare.

John își îndesă rucsacul lângă stomac și simți că se holba la el. Îl ajuta să se gândească la toate numerele la care putea trimite SMS-uri, așa că le repetă în minte la nesfârșit. Acasă. Celularul lui Wellsie. Celularul lui Tohr. Numărul Frăției. Numărul lui Sarelle...

Gândul la ea îl făcu să zâmbească. Petrecuseră ore întregi online noaptea trecută. La naiba, odată ce prinsese gustul, fusese modul perfect de a comunica cu ea. Cum amândoi tastau cuvinte, se simțea ca și cum ar fi fost egali. Și dacă o simpatizase la cină, acum chiar îi plăcea de ea.

– Cum te cheamă?

John se uită peste câteva locuri. Vorbise un tip cu părul lung și blond și cu un cercel cu diamant.

„Măcar folosesc engleza", se gândi John.

În timp ce desfăcea fermoarul pachetului și scotea un caiet, tipul spuse:

– Alo? Ești surd sau ce?

John își scrise numele și întoarse caietul.

– John? Ce fel de nume e ăsta? Și de ce scrii?

„Oh, frate... Școala asta o să fie naspa."

– Care este problema ta? Nu poți vorbi?

John îl privi pe tip drept în ochi. Legile probabilității impuneau ca în fiecare grup să existe un mascul alfa care să fie o pacoste, iar acest cap de remorcher cu un cercel în lobul urechii era în mod clar acela.

John clătină din cap pentru a răspunde la întrebare.

– Nu poți să vorbești? Deloc? Tipul își ridică vocea ca și cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea auzea. De ce naiba te antrenezi să devii soldat dacă nu poți vorbi?

– *Nu te lupți cu cuvintele, nu-i așa?* scrise John.

– Da, și toți mușchii ăia pe care îi scoți sunt foarte înfricoșători.

„La fel și ai tăi", vru să mâzgălească el.

– De ce ai un nume de om? Această întrebare veni de la roșcatul de pe scaunul din spatele lui.

John scrise:

– *Crescut de ei*, apoi întoarse carnețelul.

– Îhî... Ei bine, eu sunt Blaylock. John... Uau, ciudat!

Dintr-un impuls, John își ridică mâneca și arătă brățara pe care o făcuse, cea cu personajele pe care le visase pe ea.

Blaylock se aplecă spre el. Apoi ochii lui de un albastru pal se ridicară în sus.

– Numele lui adevărat este Tehrror.

Șoapte. O mulțime de șoapte.

John își retrase brațul și se sprijini din nou de fereastră. Și-ar fi dorit să nu-și fi ridicat mâneca. La ce naiba se gândeau acum?

După o clipă, Blaylock făcu un gest politicos și îl prezentă celorlalți. Toți aveau nume ciudate. Pe blond îl chema Lash. Și cât de al naibii de potrivit era!

– Tehrror... murmură Blaylock. Este un nume foarte vechi. E un nume de războinic adevărat.

CamScanner

John se încruntă. Și, chiar dacă ar fi fost mai bine să iasă de pe radarul acestor băieți, scrise:

– Nu-i ca al tău? Și al lor?

Blaylock dădu din cap dezaprobator.

– Avem ceva sânge de războinic în noi, motiv pentru care am fost aleși să venim să ne antrenăm, dar nici unul dintre noi nu are un nume ca acesta. Din ce neam descinzi? Dumnezeule, ești crescut de Frăție?

John se încruntă. Nu-i trecuse niciodată prin cap că putea fi înrudit cu Frații.

– Cred că e prea bun ca să-ți răspundă, spuse Lash.

John îl ignoră. Știa că se împiedicase de tot felul de fire sociale, declanșând mine în dreapta și în stânga cu numele lui, cu faptul că fusese crescut de oameni și cu incapacitatea de a vorbi. Avea sentimentul că această zi de școală avea să fie un test de rezistență al naibii de dificil, așa că ar fi putut la fel de bine să-și economisească energia.

Călătoria dură cam 15 minute, ultimele cinci sau cam așa ceva implicând multe opriri și plecări, ceea ce însemna că treceau prin sistemul de porți spre complexul de antrenament.

Când autobuzul se opri și peretele despărțitor se retrase, John își puse pe umeri geanta și rucsacul și coborî primul. Parcarea subterană era la fel ca noaptea trecută: tot fără mașini, doar alt autobuz de transfer precum cel cu care veniseră. Rămase într-o parte și îi privi pe ceilalți cum se mișcau, un stol de costume albe. Vocile lor trăncănitoare îi aminteau de sunetul aripilor de porumbel bătând din palme.

Ușile centrului se deschiseră, iar grupul rămase cuminte și transpus.

Dar Phury putea face asta unei mulțimi. Cu părul lui spectaculos și cu trupul mare îmbrăcat în negru, era suficient pentru a face pe oricine să înghețe.

– Hei, John, spuse el, ridicându-și mâna. Ce faci?

Băieții se întoarseră și se holbară la el.

El îi zâmbi lui Phury. Apoi încercă să se piardă în fundal.

Bella îl privi pe Zsadist plimbându-se prin dormitor. Îi amintea cum se simțise cu o seară înainte, când îl căutase: captivă. Nefericită. Forțată.

De ce naiba forța situația?

În timp ce deschidea gura pentru a anula totul, Zsadist se opri în fața ușii de la baie.

– Am nevoie de un minut, spuse el. Apoi se închise înăuntru.

În pană de idei, ea se duse și se așeză pe pat, așteptându-se ca el să iasă imediat afară. Când dușul porni și rămase pornit, ea căzu într-o introspecție zbuciumată.

Încercă să se imagineze întorcându-se în casa familiei ei și plimbându-se prin acele camere familiare, stând pe scaune, deschizând uși și dormind în patul ei din copilărie. Simțea totul greșit, ca și cum ar fi fost o fantomă în acel loc pe care îl cunoștea atât de bine.

Și cum s-ar fi descurcat cu mama și cu fratele ei? Și cu *glymera*?

În lumea aristocratică, fusese dezonorată înainte de a fi răpită. Acum ar fi fost evitată cu desăvârșire. Să fie manevrată de un *lesser*, prinsă în pământ... Aristocrația nu se descurca bine cu acest gen de urâțenie și ar fi dat vina pe ea. La dracu', probabil de aceea mama ei fusese atât de rezervată!

Dumnezeule, se gândi Bella. Cum avea să fie acum restul vieții ei?

În timp ce groaza o sufoca, singurul lucru care o ținea întreagă era gândul de a rămâne în această cameră și de a dormi zile întregi cu Zsadist chiar lângă ea. El era frigul care o făcea să se condenseze din nou în ea însăși. Și căldura care o împiedica să tremure.

El era ucigașul care o făcea să fie în siguranță.

Mai mult timp... mai întâi mai mult timp cu el. Apoi poate că reușea să înfrunte lumea exterioară.

CamScanner

Se încruntă, dându-și seama că el era la duș de ceva vreme.

Ochii ei se îndreptară spre salteaua din colțul îndepărtat. Cum reușea să doarmă acolo noapte de noapte? Podeaua era atât de dură pentru spatele lui, iar pentru cap nu exista o pernă. Nici pături pe care să le tragă dacă îi era frig.

Se concentră asupra craniului de lângă păturile împachetate. Cureaua de piele neagră dintre dinți îl proclama ca fiind unul pe care îl iubise. Evident că fusese împerecheat, deși ea nu auzise asta în zvonurile despre el. Oare *shellanul* lui plecase în Exitus din cauze naturale sau îi fusese luat? Oare de aceea era atât de furios?

Bella se uită spre baie. Ce făcea el acolo?

Se duse și bătu la ușă. Când nu primi nici un răspuns, deschise ușa încet. Un val de frig ieși afară, iar ea se dădu înapoi.

Îndreptându-se, se aplecă în aerul înghețat.

– Zsadist?

Prin ușa de sticlă a dușului, ea îl văzu stând sub un jet de apă rece ca gheața. Se legăna înainte și înapoi, gemând, frecându-și încheieturile mâinilor cu un prosop.

– Zsadist! Alergă și dădu geamul laoparte. Împiedicându-se de accesorii, opri apa. Ce faci?

El se uită la ea cu ochi sălbatici, nebuni, în timp ce continua să se legene și să se frece, să se legene și să se frece, să se frece. Pielea din jurul benzilor cu tatuaje negre era de un roșu strălucitor, complet jupuită.

– Zsadist? Se strădui să își păstreze tonul blând și ferm. Ce faci?

– Eu... nu pot să mă curăț. Nu vreau să te murdărești și tu. Își ridică încheietura mâinii, iar sângele i se scurse pe antebraț. Vezi? Uită-te la murdărie! Este peste tot pe mine. În interiorul meu.

Vocea lui o alarmă chiar mai mult decât ceea ce-și făcuse, cuvintele lui purtând logica stranie și fără temei a nebuniei.

Bella luă un prosop, intră în cabină și se ghemui. Prinzându-i mâinile, luă cârpa de la el.

În timp ce îi usca cu grijă carnea zdrențuită, spuse:

– Ești curat.

– Oh, nu, nu sunt. Chiar nu sunt. Vocea lui începu să se ridice, un avânt teribil care creștea. Sunt murdar. Sunt atât de murdar. Sunt murdar, murdar... Acum bolborosea, cuvintele se întrepătrundeau, volumul ridicându-se până când isteria răsună pe gresie și umplu baia. Poți să vezi murdăria? O văd peste tot. Mă îmbracă. Mă sigilează înăuntru. O simt pe pielea mea...

– Ssst! Lasă-mă să... doar...

Fixându-l cu privirea, ca și cum el ar fi vrut să... Dumnezeule, nici măcar nu știa ce... Apucă orbește alt prosop și îl târî în duș. Cu o întindere în jurul umerilor lui mari, îl înfășură, dar când încercă să-l tragă în brațele ei, el se retrase.

– Nu mă atinge! răcni el. O să te murdărești.

Ea se lăsă în genunchi în fața lui, halatul de mătase prinzând apa, udându-l. Nici măcar nu simți frigul.

Dumnezeule... Arăta precum cineva care fusese într-un naufragiu: ochii mari și înnebuniți, pantalonii de trening îmbibați care se agățau de picioarele lui, pieptul acoperit cu pielea de găină. Buzele îi erau albastre și îi clănțăneau dinții.

– Îmi pare atât de rău, șopti ea, vrând să-l asigure că nu era murdar, dar știa că asta nu ar fi făcut decât să-l enerveze din nou.

În timp ce apa se scurgea de la capul de duș pe gresie, sunetul ritmic era puternic ca o tobă între ei. Între bătăi, ea se trezi amintindu-și de noaptea în care îl urmase până în această cameră, noaptea în care el îi atinsese corpul excitat. La zece minute după ce o făcuse,

ea îl găsise ghemuit deasupra toaletei, vomitând pentru că pusese mâna pe ea.

„Sunt murdar. Sunt foarte murdar. Sunt murdar, murdar..."

Claritatea o cuprinse precum un coșmar, despicându-se în conștiință cu o iluminare înfiorătoare, arătându-i ceva urât. Era evident că fusese bătut ca sclav de sânge, iar ea presupusese că de aceea nu-i plăcea să fie atins. Doar că a fi lovit, oricât de dureros și înfricoșător ar fi fost, nu te făcea să te simți murdar.

Dar abuzul sexual ar fi făcut-o.

Ochii lui negri se concentrară brusc pe fața ei. Ca și cum ar fi simțit concluzia la care ajunsese.

Sub impusul compătimirii, se aplecă spre el, dar furia care îi sângera pe față o opri.

– Dumnezeule, femeie! răbufni el. Vrei să te acoperi?

Ea aruncă o privire în jos. Halatul îi era deschis până la talie, lăsându-i la vedere umflăturile sânilor. Ea trase de rever.

În liniștea apăsătoare, era greu să-i întâlnească privirea, așa că ea se concentră asupra umărului său, apoi urmări linia mușchilor până la claviculă, la baza gâtului. Ochii ei alunecară pe gâtul lui gros, până la vena care pompa chiar sub pielea lui.

O cuprinse foamea, făcându-i colții să i se alungească. Oh, la dracu'! De parcă ar fi avut nevoie de sete de sânge chiar acum?

– De ce mă vrei? murmură el, simțindu-i clar nevoia. Ești mai bună de atât.

– Tu ești...

– Știu ce sunt.

– Nu ești murdar.

– La dracu', Bella...

– Și te vreau doar pe tine. Uite, îmi pare foarte rău, și nu trebuie să...

– Știi ceva? Gata cu vorbăria! M-am săturat de discuții. Își întinse brațul pe genunchi, cu încheietura în sus, iar ochii lui negri deveniră lipsiți de orice emoție, chiar și de furie. E înmormântarea ta, femeie. Fă-o dacă vrei!

Timpul se opri când ea privi fix ceea ce el îi oferea cu reticență. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi, dar ea urma să-l aibă! Cu o mișcare rapidă, ea se arcui peste vena lui și-l mușcă. Deși trebuie să fi durut, el nu tresări deloc.

În clipa în care sângele lui îi atinse limba, ea gemu de fericire. Se mai hrănise de la aristocrați înainte, dar niciodată de la un bărbat din clasa războinicilor și, cu siguranță, niciodată de la un membru al Frăției. Gustul lui era un răget delicios în gura ei, o invazie, o explozie epică, țipătoare. Apoi înghiți. Torentul puterii lui o străbătu, un incendiu de pădure în măduva oaselor ei, o explozie care îi pompă în inimă într-o goană glorioasă de putere.

Tremură atât de tare, încât aproape că pierdu contactul cu încheietura lui și trebui să se agațe de antebrațul lui pentru a se stabiliza. Bău mult, lacom, înfometată nu doar de putere, ci și de el, de acest bărbat.

Pentru ea, el era... alesul.

capitolul 18

Zsadist se luptă să rămână nemișcat în timp ce Bella se hrănea. Nu voia să o deranjeze, dar cu fiecare tragere din venă era tot mai aproape de a o pierde. Stăpâna era singura care se hrănise vreodată din el, iar amintirile acelor siluiri erau la fel de ascuțite precum colții îngropați acum în încheietura mâinii lui. Frica veni la el, dură și vie, nu mai era o umbră a trecutului, acum era o panică foarte prezentă.

Sfinte Sisoe... Era complet amețit. Era pe punctul de a leșina ca un fătălău.

Într-o încercare disperată de a reveni la realitate, se concentră asupra părului întunecat al Bellei. Era o șuviță aproape de mâna lui liberă, care strălucea în lumina de sus a dușului, atât de frumoasă, atât de groasă, atât de diferită de blondul Stăpânei.

Dumnezeule, părul Bellei părea foarte moale... Dacă ar fi avut curaj, și-ar fi îngropat mâna – nu, toată fața - în acele bucle de mahon. Putea face față? Să fie atât de aproape de o femeie? Ori s-ar fi înecat când și mai multă frică l-ar fi lovit?

Dacă ar fi fost Bella, se gândea că ar fi putut s-o facă.

Da... chiar i-ar fi plăcut ca fața lui să fie acolo, în părul ei. Putea să caute prin el și să găsească drumul spre gâtul ei, apoi ar fi apăsat un sărut pe gâtul ei. Doar foarte încet. Da... Și apoi s-ar fi mișcat ca să-și atingă buzele de obrazul ei. Poate că ea l-ar fi lăsat să facă asta. Nu s-ar fi apropiat de gura ei. Nu-și putea imagina că ea ar fi vrut să fie atât de aproape de cicatricea lui și oricum buza lui superioară era distrusă. În plus, el nu știa cum să sărute. Stăpâna și slugile ei știau destul de bine să se țină departe de colții lui. Iar după aceea nu mai voise niciodată să se lege atât de tare de o femeie.

Bella se opri și își înclină capul, ochii ei albaștri de safir mutându-se spre ai lui, verificând dacă era bine.

Îngrijorarea îi răni mândria. Dumnezeule, să creadă că era atât de slab încât nu se putea descurca să hrănească o femeie... și ce crunt era să înțeleagă că ea știa asta în timp ce bea din vena lui. Chiar mai rău, cu câteva clipe în urmă, pe chipul ei se citise expresia aceea de groază care însemna că își dăduse seama pentru ce mai fusese folosit ca sclav, în afară de sângele lui.

El nu-i suporta compasiunea, nu voia acele priviri îngrijorate, nu era interesat să fie alintat și mângâiat. Deschise gura, gata s-o înghită, dar cumva furia se pierdu în călătoria dintre gură și gât.

- E în regulă, spuse el cu asprime. Sunt tare ca piatra. Stai nemișcată!

Ușurarea din ochii ei fu altă palmă. În timp ce ea începu să bea din nou, el se gândi: „Urăsc asta".

Ei bine, o parte din asta ura. De fapt, ura rahatul din capul lui. Dar, pe măsură ce trăgea ușor de încheietura mâinii, îți dădu seama că îi plăcea.

Cel puțin până când se gândi la ce înghițea ea. Sânge murdar, sânge ruginit, sânge corodat, infectat, urât. La naiba, nu putea să înțeleagă de ce îl refuzase pe Phury. Bărbatul era perfect pe dinăuntru și pe dinafară. Și totuși, iat-o aici, pe o gresie rece și dură, mușcând dintr-o bandă de sclavi. De ce...

Zsadist închise ochii. Fără îndoială, după toate prin câte trecuse, ea se gândea că nu merita decât pe cineva care era contaminat. Probabil că acel *lesser* smulsese respectul de sine din ea.

Dumnezeu îi era martor, avea să-i stoarcă ticălosului ăluia ultima suflare între palme.

Cu un oftat, Bella îi eliberă încheietura și se lăsă pe spate pe peretele dușului, cu pleoapele coborâte, cu trupul moale. Mătasea de pe halat era umedă și se agăța de picioarele ei, conturându-i coapsele, șoldurile, joncțiunea din mijlocul lor.

Când în pantalonii lui ceva se îngroșa în grabă, vru să taie chestia aia.

Ochii ei se ridicară spre ai lui. Se aștepta cumva ca ea să facă o criză sau ceva de genul ăsta și încercă să nu se gândească la toată urâțenia pe care o înghițise.

- Ești bine? întrebă el.

- Mulțumesc, spuse ea cu voce răgușită. Îți mulțumesc că m-ai lăsat...

- Mda, nu e nevoie să spui asta.

Dumnezeule, își dorea să o fi protejat de el însuși! Însăși esența Stăpânei pompa prin el, ecourile cruzimii acelei femei prinse în circuitul nesfârșit al arterelor și venelor sale, care se învârteau în jurul corpului său.

Iar Bella tocmai luase o parte din acea otravă în stomacul ei.

Ar fi trebuit să lupte mai mult împotriva acestui lucru.

– O să te duc în brațe până la pat, spuse el.

Când ea nu obiectă, o luă în brațe, o scoase de la duș și se opri lângă chiuvetă pentru a-i lua un prosop.

– Oglinda, murmură ea. Ai acoperit oglinda. De ce?

El nu îi răspunse în timp ce se îndrepta spre dormitor, nu putea suporta să vorbească despre lucrurile oribile pe care le îndura.

– Ți se pare că arăt atât de rău? îi șopti ea în umăr.

Când ajunse la pat, o așeză în picioare.

– Halatul este ud. Ar trebui să îl dai jos. Folosește asta ca să te usuci, dacă vrei.

Ea luă prosopul și începu să slăbească cordonul din talie. Se întoarse repede, ascultând un foșnet de pânză, niște fâlfâituri, apoi mișcarea așternuturilor.

În timp ce ea se așeza, miezul lui foarte josnic și străvechi ceru să se întindă cu ea acum. Și nu în sensul de a o îmbrățișa. Voia să fie în interiorul ei, să se miște... să se elibereze. Cumva, părea că asta era ceea ce trebuia să facă, să îi ofere nu doar sângele din venele lui, ci și finalizarea actului sexual.

Ceea ce era total aiurea.

Își trecu o mână prin păr, întrebându-se de unde naiba îi venise ideea asta proastă. Frate, trebuia să plece de lângă ea!

Ei bine, asta urma să se întâmple în curând, nu-i așa? Ea pleca în seara asta. Pleca să se ducă acasă.

Instinctele lui o luară razna, făcându-l să vrea să lupte pentru a o face să rămână în patul lui. Dar la dracu' cu acel miez stupid și primitiv din el! Trebuia să se ducă să-și facă treaba. Trebuia să se ducă și să-l găsească pe acel individ și să-l măcelărească pe nenorocit pentru ea. Asta era ceea ce trebuia să facă.

Z se îndreptă spre dulap, își trase o cămașă și se înarmă. În timp ce-și luă teaca de prins la piept, se gândea să-i ceară o descriere a vânătorului care o luase. Doar că nu voia să o traumatizeze... Nu, avea să-l pună pe Tohr să o întrebe, pentru că fratele lui se descurca bine cu astfel de lucruri. Când avea să se întoarcă la familia ei în seara aceea, urma să îl pună pe Tohr să discute cu ea.

– Plec, spuse Z, în timp ce-și prindea tocul pentru pumnal peste coaste. Vrei să-l pun pe Fritz să-ți aducă mâncare înainte să pleci?

Când nu primi nici un răspuns, se uită în jurul pragului ușii. Ea era pe o parte, privindu-l.

Un alt instinct apăsător îl învălui.

Voia să o vadă mâncând. După sex, după ce se eliberase în ea, voia să o vadă mâncând mâncarea pe care i-o adusese și voia ca ea să ia lucrurile din mâna lui. La dracu', voia să iasă și să omoare ceva pentru ea, să aducă înapoi carnea, să o gătească el însuși și să o hrănească până când era sătulă. Apoi voia să se întindă lângă ea cu un pumnal în mână, protejând-o în timp ce dormea.

Se ascunse înapoi în dulap. Frate, înnebunea! Înnebunea de-a dreptul.

– Îl pun să-ți aducă ceva, spuse el.

Verifică lamele celor două pumnale negre, testându-le pe interiorul antebrațului, tăindu-și pielea. În timp ce durerea îl furnica în creier, se holbă la urmele de înțepături pe care Bella i le lăsase pe încheietură.

Căutând să se concentreze, își puse tocurile de armă în jurul șoldurilor și verifică apoi cele două SIG Sauers gemene. Ambele de 9 milimetri aveau încărcături complete de gloanțe, iar la curea mai erau două încărcătoare goale. Își strecură un cuțit de aruncat într-o cataramă de la baza spatelui și se asigură că avea la el câteva stele ninja. Urmau bocancii. Paltonul ușor pentru a acoperi arsenalul portabil era ultimul.

CamScanner

Când ieși, Bella încă se uita la el din pat. Ochii ei erau atât de albaștri. Albaștri ca niște safire. Albaștri ca noaptea. Albaștri ca...

– Zsadist?

Se luptă cu dorința de a se plesni.

– Da?

– Ți se pare că sunt urâtă? În timp ce el se retrăgea, ea își puse mâinile pe față. Nu contează.

În timp ce ea se ascundea de el, Zsadist se gândea la primul moment în care o văzuse, când îl surprinsese în sala de sport cu atâtea săptămâni în urmă. Îl uimise atunci, îl încremenise și încă avea acel efect asupra creierului lui. Era ca și cum el avea un întrerupător pentru care numai ea avea telecomanda.

El își drese vocea.

– Ești așa cum ai fost întotdeauna pentru mine. Se întoarse, dar auzi un plânset. Apoi altul. Și încă unul. Se uită peste umăr. Bella... Sfinte Sisoe...

– Îmi pare rău, spuse ea în palme. Îmi... îmi pare rău! Pleacă! Sunt b-bine... Îmi pare rău, sunt bine.

În timp ce se duse și se așeză pe marginea patului, își dori să aibă darul cuvintelor.

– Nu ai de ce să-ți pară rău.

– Ți-am invadat camera, patul. Te-am forțat să dormi lângă mine. Te-am obligat să-mi dai vena ta. Îmi pare atât de... rău. Inspiră adânc și se adună, dar chiar și așa disperarea ei persista, purtând mirosul pământesc al picăturilor de ploaie pe un trotuar fierbinte. Știu că ar trebui să plec de aici, știu că nu mă vrei aici, dar am nevoie... nu pot să mă duc la ferma mea. *Lesserul* m-a luat de acolo, așa că nu pot suporta ideea de a mă întoarce. Și nu vreau să fiu cu familia mea. Ei nu vor înțelege ce se întâmplă cu mine acum și nu am energia necesară pentru a le explica. Am nevoie de timp, am nevoie de o modalitate de a scăpa de amintiri, dar nu pot fi singură. Chiar dacă nu vreau să văd pe nimeni în afară de...

În timp ce ea se stingea, el spuse:

– Rămâi aici cât vrei.

Ea începu să plângă din nou. La dracu'! Spusese ceva greșit.

– Bella... eu... Ce ar fi trebuit să facă? „Întinde mâna spre ea, dobitocule! Ia-o de mână, rahatule!" Nu putu s-o facă. Vrei să mă mut? Să-ți dau puțin spațiu?

Mai multe plânsete, undeva la mijlocul cărora ea mormăi:

– Am nevoie de tine.

Dumnezeule, dacă auzise bine, îi era milă de ea!

– Bella, nu mai plânge! Nu mai plânge și uită-te la mine! În cele din urmă, ea respiră adânc și își șterse fața, iar când fu sigur că îi captase atenția, spuse: Nu-ți face griji pentru nimic. Rămâi aici cât dorești. Ne-am înțeles?

Ea se holba la el.

– Încuviințează din cap pentru mine, ca să știu că ai auzit. Când ea o făcu, el se ridică în picioare. Și eu sunt ultimul lucru de care ai nevoie. Așa că renunță la prostiile astea chiar acum!

– Dar eu...

Se îndreptă spre ușă.

– Mă voi întoarce înainte de răsărit. Fritz știe cum să mă găsească... adică pe noi toți.

După ce o părăsi, Z merse pe coridorul cu statui, agăță o armă și trecu în fugă pe lângă biroul lui Wrath și pe lângă scara mare. Trei uși mai jos, bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou.

Se îndreptă spre parter și găsi ceea ce căuta în bucătărie. Mary, femeia lui Rhage, curăța cartofi. O mulțime de cartofi. O armată de cartofi. Ochii ei cenușii se ridicară și cuțitul de curățat se opri. Se uită în jur, ca și cum și-ar fi închipuit că el căuta pe altcineva. Sau poate că doar spera că nu era singură cu el.

– Poți să amâni asta o vreme? spuse Z, dând din cap spre grămadă.

– Hm, sigur. Rhage poate oricând să mănânce altceva. În plus, Fritz are o criză de nervi pentru că aveam de gând să gătesc. De ce... ah, de ce ai nevoie?

– Nu eu. Bella. I-ar prinde bine un prieten acum.

Mary lăsă cuțitul și cartoful pe jumătate descojit.

– Sunt atât de nerăbdătoare să o văd.

– E în camera mea.

Z se întoarse, gândindu-se deja pe ce străduțe să meargă în centru.

– Zsadist?

Se opri cu mâna pe ușa majordomului.

– Ce?

– Ai foarte mare grijă de ea.

Se gândi la sângele pe care o lăsase să îl înghită. Și la nevoia pe care o simțea de a avea orgasm în corpul ei.

– Nu chiar, spuse el peste umăr.

„Uneori trebuie să o iei de la început", se gândi O în timp ce alerga prin pădure.

La aproximativ 300 de metri de locul unde parcase camioneta, copacii făceau loc unei pajiști plate. Se opri în timp ce încă era ascuns printre pini.

De cealaltă parte a păturii albe de zăpadă se afla ferma în care își găsise prima dată soția, iar în lumina stinsă a zilei, casa ei era ca Muzeul Norman Rockwell, o carte poștală Hallmark, perfectă pentru Vestul Mijlociu. Singurul lucru care lipsea era fumul ce ieșea din coșul din cărămidă roșie.

Își scoase binoclul și scană zona, apoi se concentră asupra casei. Toate urmele de anvelope de pe alee și cele de pași până la ușă îl făcură să se îngrijoreze că locuința își schimbase proprietarul și că veniseră cei de la mutări. Dar înăuntru încă era mobilă, pe care o recunoscuse de când fusese acolo cu ea.

Scăpă binoclul, lăsându-l să îi atârne de gât, și se ghemui. Avea să o aștepte aici. Dacă era în viață, fie urma să se ducă la ea acasă, fie cel care avea grijă de ea avea să vină după unele dintre lucrurile ei. Dacă ar fi fost moartă, cineva ar fi început să îi mute lucrurile.

Cel puțin spera că așa ceva nu avea să se întâmple. Nu avea nimic altceva pe care să se bazeze, nu știa cum o chema sau unde se află familia ei. Nu putea ghici unde putea fi. Singura lui opțiune era să iasă și să întrebe civilii despre ea. Cum nici o altă femeie nu mai fusese răpită în ultima vreme, cu siguranță ea ar fi fost un subiect de conversație în cadrul rasei sale. Problema era că această cale putea dura săptămâni, luni. Iar informațiile obținute prin tehnici de persuasiune nu erau întotdeauna solide.

Nu, să-i supravegheze casa era mai probabil să-i aducă rezultate. Ar fi stat și ar fi așteptat până când cineva i-ar fi dat o informație și l-ar fi condus înapoi la ea. Poate că treaba lui devenea și mai ușoară, iar fratele acela plin de cicatrici avea să fie cel care urma să apară.

Ar fi fost aproape perfect.

Domnul O se lăsă pe călcâie, ignorând vântul rece.

Dumnezeule, spera ca ea să fie în viață!

capitolul 19

John își ținu capul plecat și încercă să-și revină.

Vestiarul era plin de aburi, de voci și de pocnetul prosoapelor ude pe fundurile goale. Stagiarii își lăsaseră costumele de arte marțiale transpirate și făceau duș înainte de a lua o pauză de masă și de a trece apoi la partea de curs a sesiunii.

Toate erau gesturi obișnuite ale băieților, cu excepția lui John, care nu voia să se dezbrace. Chiar dacă toți erau de mărimea lui, acest lucru era exact ca în coșmarurile din liceu care îl făcuseră să părăsească sistemul la vârsta de 16 ani. Și acum era prea epuizat ca să mai facă față scenei.

CamScanner

Se gândea că probabil era deja aproape miezul nopții, dar se simțea de parcă ar fi fost 4.00 dimineața... poimâine. Antrenamentele fuseseră epuizante pentru el. Nici unul dintre ceilalți băieți nu era puternic, dar toți puteau ține pasul cu pozițiile pe care Phury și apoi Tohr le introduceau. La dracu', unora le venea chiar natural! John era un dezastru. Picioarele îi erau lente, mâinile erau mereu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și nu avea nici o coordonare fizică. La naiba, oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea găsi echilibrul! Corpul lui era ca un sac cu apă care se mișca și se zvârcolea; dacă se mișca într-o direcție, totul se răsfrângea asupra lui.

– Ar fi bine să te grăbești, spuse Blaylock. Mai avem doar opt minute.

John privi cu atenție ușa dușului. Jeturile erau încă pornite, dar nu era nimeni înăuntru, din câte putea vedea. Se dezbrăcă de costum și de suspensor și intră repede la...

Rahat! Lash era în colț. De parcă l-ar fi așteptat.

– Hei, uriașule! spuse tipul. Chiar ne-ai arătat un lucru sau două afară... Lash încetă să mai vorbească și se holbă la pieptul lui John. Lingău mic ce ești, răbufni el. Și apoi ieși furios de la duș.

John se uită în jos la semnul circular de deasupra pectoralului stâng, cel cu care se născuse, cel pe care Tohr îi spusese că membrii Frăției îl primiseră la inițiere.

Grozav. Acum putea adăuga acel semn din naștere la lista tot mai mare de lucruri despre care nu voia să audă de la colegii lui.

Când ieși de la duș cu un prosop în jurul taliei, toți băieții, chiar și Blaylock, stăteau împreună. În timp ce îl priveau ca pe o unitate solidă și tăcută, el se întrebă dacă vampirii aveau instincte de haită, ca lupii sau câinii.

În timp ce ei continuau să se holbeze, el se gândi: „Hm, da. O confirmare mai bună nu se putea".

John lăsă capul jos și se îndreptă spre dulapul său, disperat ca ziua aceea să se termine.

În jurul orei 3.00 dimineața, Phury merse repede pe Tenth Street până la ZeroSum. Butch aștepta în fața intrării de sticlă și crom a clubului, lenevind dezinvolt în ciuda frigului. În haina lui de cașmir lungă și cu pălăria Red Sox trasă jos, arăta bine. Anonim, dar bine.

– Ce se întâmplă? întrebă Butch în timp ce bătură palma.

– Noaptea a fost de rahat în privința *lesserilor*. Nimeni nu a găsit nimic. Hei, omule, mulțumesc pentru companie, am nevoie de ea.

– Nici o problemă.

Butch își trase și mai mult șapca Sox în jos. La fel ca Frații, el stătea în umbră. În calitate de detectiv de la Omucideri, ajutase la trimiterea la închisoare a câtorva oameni care se ocupau cu traficul de droguri, așa că era mai bine pentru el să nu fie prea vizibil.

În interiorul clubului, muzica tehno era enervantă. La fel luminile intermitente și toți oamenii. Dar Phury avea motivele lui de a veni, iar Butch era politicos. Într-un fel.

– Locul ăsta este prea al naibii de prețios, spuse polițistul, privind cu atenție un tip îmbrăcat într-un costum de agrement roz aprins, cu machiaj asortat. Prefer oricând țărani și bere de casă în locul rahatului ăstuia de cultură X.

Când ajunseră la secțiunea VIP, frânghia de satin fu coborâtă imediat pentru ca ei să poată trece.

Phury îi făcu semn din cap bodyguardului, apoi se uită la Butch.

– Nu va dura mult.

– Știi unde să mă găsești.

În timp ce polițistul se îndrepta spre masa lor, Phury se îndreptă spre partea din spate a zonei selecte, oprindu-se în fața celor doi mauri care păzeau ușa privată a Reverendului.

– Îi voi spune că ești aici, zise cel din stânga.

O fracțiune de secundă mai târziu, Phury fu lăsat să intre. Biroul era ca o peșteră, slab luminat, cu un tavan jos, iar vampirul din spatele biroului domina spațiul, mai ales când se ridică în picioare.

Reverendul era un bărbat de 1,85 metri, iar creasta joasă i se potrivea la fel de bine ca hainele sale italienești de lux. Fața lui era nemiloasă și inteligentă, ceea ce îl plasa pe bună dreptate în afacerea periculoasă în care se afla. Ochii lui însă... Ochii lui nu se potriveau. Erau curios de frumoși, de culoarea ametistului, de un violet profund care strălucea.

– Te-ai întors atât de repede? spuse masculul cu o voce joasă, gravă, mai dură decât de obicei.

„Ia produsul, apoi cară-te", se gândi Phury.

Își scoase sulul și desprinse trei bancnote mari. Împrăștie bancnotele de 1 000 de dolari în evantai deasupra biroului cromat.

– De două ori mai mult decât de obicei. Și o vreau în patru bucăți.

Reverendul zâmbi cu răceală și își roti capul spre stânga.

– Rally, adu-i bărbatului ce-i trebuie! Și completează acele O-Z-uri!

Un subaltern ieși din întuneric și se strecură printr-o ușă laterală din colțul îndepărtat al camerei.

Când rămaseră singuri, Reverendul veni încet în jurul biroului, mișcându-se de parcă ar fi avut petrol în vene, numai putere sinuoasă. În timp ce se învârtea, se apropie suficient de mult pentru ca Phury să-și strecoare mâna în haină și să găsească unul dintre pistoale.

– Ești sigur că nu te putem tenta cu ceva mai tare? întrebă Reverendul. Fumul ăla roșu este pentru cei cu doze mici.

– Dacă aș fi vrut altceva, aș fi cerut.

Vampirul se opri lângă el. Atât de aproape! Phury se încruntă.

– E vreo problemă?

– Ai un păr frumos, știi asta? E ca al unei femei. Toate acele culori diferite. Vocea Reverendului era ciudat de hipnotică, iar ochii lui purpurii pur și simplu vicleni. Apropo de femei, am auzit că nu profiți de ceea ce îți oferă doamnele mele de aici. E adevărat?

– De ce îți pasă?

– Vreau doar să mă asigur că nevoile tale sunt satisfăcute. Satisfacția clienților este afurisit de importantă. Bărbatul se apropie și mai mult și făcu semn din cap spre brațul lui Phury, cel care dispăruse în haină. Mâna ta e pe un pat de armă acum, nu-i așa? Ți-e frică de mine?

– Vreau doar să mă asigur că pot avea grijă de tine.

– Oh, serios?

– Da. În caz că ai nevoie de puțină resuscitare cu un Glock la gură.

Reverendul rânji, cu colții strălucind.

– Știi, am auzit un zvon... despre un membru al Frăției care este celibatar. Da, ca să vezi, un războinic care se abține. Și am mai auzit câteva lucruri despre acest bărbat. Are doar un picior. Are un geamăn sociopat cu cicatrice. Nu cumva știi cumva de un astfel de frate?

Phury clătină din cap.

– Nu.

– Pfui! Ciudat, te-am văzut umblând cu un tip care arată ca și cum ar purta o mască de Halloween. De fapt, te-am văzut cu câțiva bărbați solizi care se cam potrivesc unor descrieri pe care le-am auzit. Nu crezi că...

– Fă-mi o favoare și adu-mi frunzele! Te aștept afară.

CamScanner

Phury se întoarse. Era într-o dispoziție proastă – frustrat că nu găsise o luptă, sângerând pe dinăuntru pentru că fusese respins de Bella. Acum nu era momentul pentru conflicte. Era la capătul răbdării.

– Ești celibatar pentru că îți plac bărbații?

Phury se uită peste umăr.

– Ce-i cu tine în seara asta? Ești mereu șiret, dar acum ești și un adevărat nemernic.

– Știi, poate că ai nevoie să ți-o tragi. Nu fac trafic cu masculi, dar sunt sigur că ți-am putea găsi unul care să te mulțumească.

Pentru a doua oară în 24 de ore, Phury răbufni. Năvăli prin birou, îl luă pe Reverend de reverele lui Gucci și îl țintui la perete.

Phury se sprijini de pieptul tipului.

– De ce cauți ceartă?

– Ai de gând să mă săruți înainte de sex? murmură Reverendul, încă jucându-se. Adică măcar atât poți face, având în vedere că ne cunoaștem doar profesional. Sau nu-ți plac preludiile?

– Du-te dracului!

– Asta da replică originală. M-aș fi așteptat la ceva mai interesant din partea ta.

– Bine. Ce zici de asta?

Phury lovi gura bărbatului, sărutul fiind un pumn în față, ceva departe de a fi sexual. Și o făcu doar pentru a șterge expresia de pe fața ticălosului. Și funcționă. Reverendul încremeni și mârâi, iar Phury știu că tipul blufase. Dar, ca să se asigure că lecția fusese învățată, îi tăie buza inferioară cu un colț.

În clipa în care sângele îi atinse limba, Phury se trase înapoi, cu gura deschisă. Prin șocul său, răsuflă:

– Ei bine, ce să vezi, mâncător de păcate.

La auzul cuvântului, Reverendul renunță la prosteli și deveni al dracului de serios. În tăcerea care se așternuse, părea că se gândea la negații plauzibile.

Phury clătină din cap.

– Nici măcar să nu încerci. Pot să simt gustul.

Ochii de ametist se făcură mici.

– Termenul corect este *symphath*.

Mâinile lui Phury se strânseră pe bărbat din reflex. Sfinte Sisoe, un *symphath!* Aici, în Caldwell și trăind printre ei. Încercând să treacă drept un simplu civil.

La naiba, asta era o informație crucială! Ultimul lucru de care avea nevoie Wrath era alt război civil în rasă.

– Ar trebui să subliniez ceva, spuse Reverendul cu blândețe. Dacă mă predai, îți vei pierde furnizorul. Gândește-te la asta! De unde vei face rost de ceea ce ai nevoie dacă eu nu mai sunt în peisaj?

Phury se uită fix în acei ochi purpurii, încă analizând implicațiile. Avea de gând să le spună fraților imediat ce ajungea acasă și avea de gând să-l urmărească îndeaproape pe Reverend. Cât despre a-l denunța pe tip... Discriminarea cu care se confruntaseră *symphathii* de-a lungul istoriei i se păruse întotdeauna nedreaptă – cu condiția să nu înceapă să facă probleme, iar Reverendul conducea clubul de cel puțin cinci ani fără probleme legate de comportamentul *symphathilor*.

– O să facem o mică înțelegere, spuse Phury, privindu-l adânc în ochii aceia violeți. Eu păstrez tăcerea, iar tu rămâi în umbră. De asemenea, nu mai încerci să te pui cu mine. Nu am de gând să mă dau pe spate pentru ca tu să-mi sugi emoțiile, ceea ce făceai chiar acum, nu-i așa? Voiai să mă enervezi pentru că erai înfometat de acest sentiment.

Gura Reverendului se deschise exact în momentul în care ușa biroului se deschise larg. O femeie vampir dădu buzna înăuntru, doar ca să se oprească încremenită când văzu ceea ce era fără îndoială o priveliște pe cinste: două trupuri masculine apropiate, buza Reverendului sângerând și sânge pe gura lui Phury.

– Pleacă dracului de aici! răbufni Reverendul.

Femeia se dădu înapoi atât de repede, încât se împiedică și își lovi cotul în tocul ușii.

– Deci avem o înțelegere? spuse Phury după ce ea plecă.

– Dacă recunoști că ești unul dintre frați.

– Nu sunt.

Ochii Reverendului scânteiară.

– Doar ca să știi, nu te cred.

Phury avu brusc impresia că nu era întâmplător că treaba cu Frăția apăruse în seara aceea. Se aplecă spre bărbat. Cu asprime.

– Mă întreb cum te-ai descurca dacă identitatea ta ar ieși la iveală?

– Noi – Reverendul trase aer în piept – avem o înțelegere.

Butch își ridică privirea când femeia pe care o trimisese să-l verifice pe Phury se întoarse. De obicei, cumpărăturile se terminau repede, dar trecuseră 20 de minute bune.

– Băiatul meu e încă acolo? întrebă Butch, observând absent că ea își freca cotul ca și cum ar fi durut-o.

– Oh, e acolo, da.

În timp ce ea îi aruncă un zâmbet apăsat, el își dădu seama brusc că era vampir. Acel mic rânjet era o mișcare pe care o făceau cu toții când se aflau printre oameni.

Și era destul de atrăgătoare, presupuse el, cu părul lung și blond și îmbrăcată în piele neagră de la sâni la șolduri. În timp ce ea se strecura în separeul de lângă el, Butch îi simți mirosul și se gândi cu nesaț la sex pentru prima dată în... ei bine, de când o cunoscuse pe Marissa în vară.

Sorbi lung, terminând scotch-ul din pahar. Apoi aruncă o privire la sânii femeii. Da, se gândea la sex, dar mai mult ca un reflex fizic decât orice altceva. Interesul

nu era deloc ca în cazul Marissei. Atunci nevoia fusese... mistuitoare. Reverențioasă. Importantă.

Femeia de lângă el îi aruncă o privire de parcă ar fi știut direcția gândurilor lui.

– Prietenul tău s-ar putea să rămână acolo o vreme.

– Da?

– Tocmai începeau să se apuce de treabă.

– Livrarea?

– Sexul.

Capul lui Butch se ridică și se uită în ochii ei.

– Poftim?

– Oh, hopa... Ea se încruntă. Voi doi sunteți împreună sau ceva de genul ăsta?

– Nu, nu suntem împreună, răbufni el. Despre ce naiba vorbești?

– Da, nu prea credeam că ești așa. Te îmbraci bine, dar nu emani genul ăsta de vibrații.

– Și nici prietenului meu nu-i plac bărbații.

– Ești sigur de asta?

Se gândi la celibat și începu să se întrebe.

În fine. Avea nevoie de încă o băutură; nu avea nevoie să se bage în treburile lui Phury. Ridicându-și brațul, făcu semn unei chelnerițe, care se grăbi să vină.

– Încă un scotch dublu, spuse el. Ca să fie politicos, se întoarse către femeia de lângă el. Vrei ceva?

Mâna ei ateriză pe coapsa lui.

– De fapt, da. Dar ea nu poate să mi-l dea.

Când chelnerița plecă, Butch se lăsă pe spate, întinzându-și ambele brațe, deschizându-se. Femeia acceptă invitația, aplecându-se spre el, mutând acea mână spre sud. Corpul lui se agită, primul semn de viață după luni întregi, și avu un gând trecător că și-ar fi putut-o scoate pe Marissa din cap dacă ar fi făcut sex.

În timp ce femeia îl mângâia prin pantaloni, el o privea cu un interes clinic. Știa încotro se îndrepta asta. Avea să sfârșească prin a i-o face într-una din băile

private de acolo. Ar fi durat poate zece minute, dacă nu chiar mai puțin. I-ar fi tras-o, și-ar fi făcut treaba, apoi ar fi bătut din picioare ca să se îndepărteze de ea.

Dumnezeule, făcuse asta de sute de ori de-a lungul vieții sale! Și era doar o masturbare deghizată în sex. Nu era mare lucru.

Se gândi la Marissa... și simți cum îl usturau canalele lacrimale.

Femeia de lângă el se mișcă astfel încât sânii ei să se afle pe brațul lui.

– Hai să mergem în spate, tati!

El își puse mâna peste mâna ei, între picioare, iar ea făcu un fel de zgomot de toarcere în urechea lui. Cel puțin până când el îi îndepărtă palma.

– Îmi pare rău. Nu pot.

Femeia se îndepărtă și se uită la el ca și cum probabil se juca cu ea. Butch se holba la ea.

Nu era pregătit să spună că nu avea de gând să mai facă sex niciodată. Și cu siguranță nu înțelegea de ce Marissa îi intrase atât de mult pe sub piele. Tot ce știa era că vechiul lui tipar de a se culca cu femei la întâmplare nu-i mai plăcea. În seara asta.

Brusc, vocea lui Phury se auzi prin zgomotul ambiental al clubului.

– Hei, polițistule, vrei să rămâi sau să pleci?

Butch ridică privirea. Făcu o ușoară pauză în timp ce specula în legătură cu prietenul său.

Ochii galbeni ai fratelui se mijiră.

– Ce faci, polițistule?

– Sunt gata de plecare, spuse Butch, aplanând momentul stânjenitor.

În timp ce se ridica, Phury îi aruncă blondei o privire dură. Un fel de „ține-ți gura"!

„Uau!", se gândi Butch în timp ce se îndreptau spre ușă. Deci Phury chiar era homosexual.

capitolul 20

Pe Bella o trezi câteva ore mai târziu un zgomot delicat, ca de zgârietură. Aruncă o privire spre o fereastră și văzu cum oblonul de oțel al acesteia era tras. Zorii trebuiau să fie aproape.

Neliniștea o furnică în piept și se uită la ușă. Își dorea ca Zsadist să intre pe ea, voia să îl pipăie și să se asigure că era întreg. Chiar dacă părea să fi revenit la normal când plecase, ea îl supusese la multe.

Se rostogoli pe spate și se gândi la apariția lui Mary. De unde știa Zsadist că avea nevoie de o prietenă? Și, Dumnezeule, faptul că se dusese la Mary și...

Ușa dormitorului se deschise larg fără nici un avertisment.

Bella se așeză în grabă, trăgând pătura la gât. Dar apoi umbra lui Zsadist fu o ușurare uluitoare.

- Sunt doar eu, spuse el aspru. Când intră, căra o tavă și avea ceva pe umăr. O geantă de voiaj. Te deranjează dacă aprind lumina?

- Bună... Mă bucur că ești acasă în siguranță. Nu, deloc.

El aprinse mai multe lumânări, iar ea clipi în strălucirea bruscă.

- Ți-am adus câteva lucruri de la tine de acasă. Puse tava cu mâncare pe noptieră și deschise geanta. Ți-am luat haine și o geacă. Sticla de șampon care era la dușul tău. O perie. Pantofi. Șosete pentru a-ți ține picioarele calde. Și jurnalul, de asemenea – nu-ți face griji, nu l-am citit.

- Aș fi surprinsă dacă l-ai fi citit. Ești de încredere.

- Nu, sunt analfabet.

Ochii ei se aprinseră.

- Oricum – vocea îi era dură ca maxilarul –, m-am gândit că ai vrea câteva dintre lucrurile tale.

În timp ce așeză geanta lângă ea pe pat, ea doar se uită fix la el până când, copleșită, întinse mâna pentru

a i-o atinge pe a lui. Când el se dădu înapoi, ea se înroși și se uită la ce îi adusese.

Dumnezeule, era emoționată că își vedea lucrurile! Mai ales jurnalul.

Doar că se dovedi a fi reconfortant să scoată pulove-rul ei roșu preferat, să îl ducă la nas și să simtă mirosul parfumului pe care îl purta mereu. Și, da, peria, peria ei, cea care îi plăcea, cu capătul lat, pătrat și cu peri de metal. Își luă șamponul, desfăcu capacul și inhală. Ah, Biolage! Nici nu se compara cu mirosul a ceea ce o pu-sese să folosească *lesserul*.

– Mulțumesc. Vocea îi tremura în timp ce-și scotea jurnalul. Mulțumesc foarte mult! Mângâie coperta de piele a jurnalului ei. Nu voia să-l deschidă. Nu acum. Dar în curând... Se uită în sus la Zsadist. Vrei... vrei să mă duci înapoi la casa mea?

– Da. Pot să fac asta.

– Mi-e frică să mă duc acolo, dar probabil ar trebui.

– Spune-mi doar când.

Făcându-și curaj, brusc interesată să bifeze una dintre marile premiere, spuse:

– La lăsarea serii. Vreau să merg atunci.

– Bine, o vom face. El arătă spre tavă. Acum mănâncă!

Ignorând mâncarea, ea îl privi intrând în garderobă și dezarmându-se. Era atent cu armele lui, le verifica temei-nic, iar ea se întreba unde fusese, ce făcuse. Deși mâinile îi erau curate, avea sânge negru pe antebrațe.

Ucisese în seara asta.

Presupunea că trebuia să simtă un fel de triumf pen-tru că un *lesser* fusese doborât. Dar în timp ce Zsadist se îndrepta spre baie cu un trening pe braț, ea era mai interesată de bunăstarea lui.

De asemenea, de corpul lui. Se mișca precum un animal în cel mai bun sens al cuvântului, numai pu-tere latentă și pași alunecoși. Sexul pe care îl stârnise

în ea chiar prima dată când îl văzuse o zgudui din nou. Îl dorea.

Când ușa de la baie se închise și dușul începu să cur-gă, ea își frecă ochii și decise că își pierduse mințile. Bărbatul se îndepărtase la amenințarea mâinii ei pe brațul lui. Chiar credea că el ar fi vrut să se culce cu ea?

Dezgustată de ea însăși, se uită la mâncare. Era un fel de pui cu ierburi, cu cartofi prăjiți și dovleac. Erau un pahar de apă și un pahar de vin alb, precum și două mere Granny Smith de un verde strălucitor și o bucată de tort de morcovi. Luă o furculiță și o înfipse în pui. Voia să mănânce ce era în farfurie doar pentru că el fusese suficient de grijuliu să îi aducă.

Când Zsadist ieși din baie doar cu pantalonii de tre-ning din nailon pe el, încremeni și nu se putu opri din privit. Inelele sfârcurilor lui surprinseră lumina lumână-rilor, la fel mușchii tari ai abdomenului și ai brațelor. Pe lângă semnul în formă de stea al Frăției, pieptul lui gol avea o zgârietură proaspătă și lividă și o vânătaie.

- Ești rănit?

Se apropie și măsură farfuria.

- Nu ai mâncat prea mult.

Nu răspunse, căci ochii îi fură captivați de oasele cur-bate ale șoldurilor care se ridicau deasupra taliei joase a treningului. Dumnezeule, doar un pic mai jos și ar fi putut vedea totul!

Brusc, își aminti că el se frecase cu asprime pen-tru că se credea murdar. Înghiți în sec, întrebându-se ce i se făcuse lui, sexului său. Să-l dorească așa cum îl dorea ea părea... nepotrivit. Invaziv. Nu însemna că asta ar fi schimbat modul în care se simțea.

- Nu mi-e teribil de foame, murmură ea.

El împinse tava mai aproape.

- Mănâncă oricum!

Când ea luă din nou din pui, el luă cele două mere și traversă camera. Mușcă dintr-unul și se așeză pe podea, stând cu picioarele încrucișate și cu ochii coborâți. Un braț i se așeză peste abdomen în timp ce mesteca.

– Ai luat cina jos? îl întrebă ea.

El dădu din cap dezaprobator și mai mușcă o bucată din măr, pocnetul ricoșând prin cameră.

– Asta e tot ce vei mânca? Când el ridică din umeri, ea murmură: Și tu îmi spui să mănânc?

– Da, așa fac. Deci ce-ar fi să îți vezi acolo de treabă, femeie?

– Nu-ți place puiul?

– Nu-mi place mâncarea. Ochii lui nu se abătură de la podea, dar vocea îi deveni mai apăsătoare. Acum mănâncă!

– De ce nu-ți place mâncarea?

– Nu pot avea încredere în ea, spuse el cu tărie. Dacă nu o faci tu însuți sau dacă nu o vezi întreagă, nu știi ce conține.

– De ce crezi că cineva ar contamina...

– Ți-am spus cât de mult nu-mi place să vorbesc?

– Vrei să dormi lângă mine în noaptea asta?

Rosti cererea, gândindu-se că ar fi fost bine să primească răspunsul înainte ca el să nu mai spună nimic.

Sprâncenele lui tremurară.

– Chiar vrei asta?

– Da, vreau.

– Atunci, da. O voi face.

În timp ce el termină cele două mere, iar ea curăță farfuria, tăcerea nu fu tocmai ușoară, dar nici nu deranja. După ce termină prăjitura de morcovi, se duse în baie și se spălă pe dinți. Până când se întoarse, el mușca cu colții ultimul miez de măr, culegând bucățelele care rămăseseră.

Nu-și putea imagina cum se lupta cu o asemenea dietă. Cu siguranță trebuia să mănânce mai mult.

Și simți că trebuia să spună ceva, dar în schimb se strecură în pat și se ghemui, așteptându-l. Pe măsură ce minutele treceau, iar el nu făcea decât să taie chirurgical acel măr, ea nu mai putea suporta tensiunea.

„Destul", se gândi ea. Chiar trebuia să se ducă în altă parte în casă. Se folosea de el ca de o cârjă și nu era corect.

Întinse mâna pentru a arunca pătura la loc exact când el se dezmorțea de pe podea. În timp ce el se îndrepta spre pat, ea încremeni. El lăsă cotoarele lângă farfuria ei, apoi luă șervețelul pe care ea îl folosise pentru a-și șterge propria gură. După ce își șterse mâinile, luă tava și o duse afară din cameră, așezând-o chiar în fața ușii.

Când se întoarse, se puse pe cealaltă parte a patului, iar salteaua se scufundă când se întinse deasupra cuverturii. Punându-și brațele peste piept și picioarele încrucișate la glezne, închise ochii.

Una câte una, lumânările se stinseră în jurul camerei. Când mai rămase doar un singur fitil care ardea, rosti:

- O las aprinsă ca să poți vedea.

Ea se uită la el.

- Zsadist?

- Da?

- Când am fost... Își drese vocea. Când eram în gaura aia în pământ, m-am gândit la tine. Am vrut ca tu să vii după mine. Știam că mă poți scoate de acolo.

Sprâncenele îi coborâră, chiar dacă avea pleoapele coborâte.

- Și eu m-am gândit la tine.

- Te-ai gândit? Bărbia lui se mișcă în sus și în jos, dar totuși ea spuse: Serios?

- Da. În unele zile... nu mă puteam gândi decât la tine.

Bella simți cum ochii i se deschiseră larg. Se rostogoli spre el și își sprijini capul pe un braț.

- Serios? Când el nu îi răspunse, ea trebui să insiste. De ce?

Pieptul lui mare se lărgi, iar el își dădu drumul la respirație.

– Am vrut să te aduc înapoi. Asta-i tot.

Oh, deci el doar își făcuse treaba.

Bella își coborî brațul și se întoarse.

– Ei bine, îți mulțumesc că ai venit după mine.

În liniștea aceea, ea privea lumânarea ce ardea pe noptieră. Flacăra în formă de lacrimă se unduia, atât de frumoasă, atât de grațioasă...

Vocea lui Zsadist era șoptită.

– Am urât ideea că erai speriată și singură. Că cineva îți făcuse rău. Nu puteam să las lucrurile așa.

Bella se opri din respirat și se uită peste umăr.

– Nu am dormit în acele șase săptămâni, murmură el. Tot ce puteam vedea când închideam ochii erai tu strigând după ajutor.

Dumnezeule, chiar dacă fața lui era aspră, vocea lui era atât de blândă și frumoasă, ca flacăra unei lumânări!

Capul lui se întoarse spre ea și ochii i se deschiseră. Privirea lui neagră era plină de emoție.

– Nu știam cum ai fi putut supraviețui atât de mult timp. Eram atât de sigur că ai murit. Dar apoi am găsit locul și te-am scos din gaura aceea. Când am văzut ce ți-a făcut...

Bella se întoarse încet, fără să vrea să-l sperie și să-l facă să se retragă.

– Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

– Bine, asta e bine.

– Într-o zi... voi avea nevoie să știu. Vrei să-mi spui?

El închise ochii.

– Dacă într-adevăr trebuie să știi detalii.

Tăcură o vreme, apoi el se mișcă spre ea, rostogolindu-se pe o parte.

– Nu-mi place să te întreb asta, dar cum arăta? Îți poți aminti ceva anume despre el?

„Multe, prea multe", se gândi ea.

– El, ah, și-a vopsit părul castaniu.

– Ce?

– Adică sunt destul de sigură că a făcut-o. La fiecare săptămână sau cam așa ceva se ducea în baie și puteam să simt mirosul chimicalelor. Își vopsea rădăcinile. O mică linie albă chiar la nivelul scalpului.

– Dar eu credeam că a albi e un lucru bun, pentru că înseamnă că petrecuse mai mult timp în Societate.

– Nu știu. Cred că a avut... sau are o poziție de putere. Din câte am putut auzi din gaură, ceilalți *lesseri* erau atenți în preajma lui. Și îi spuneau O.

– Altceva?

Ea tremură, intrând din nou în coșmar.

– Mă iubea.

Un mârâit vibră din Zsadist, jos și urât. Îi plăcea cum suna. O făcea să se simtă protejată. Îi dădea puterea să continue să vorbească.

– *Lesserul* a spus că... mă iubea. Și o făcea. Era obsedat de mine. Ea expiră încet, încercând să-și liniștească inima care zvâcnea. La început am fost îngrozită de el, dar după un timp i-am folosit sentimentele împotriva lui. Am vrut să-l rănesc.

– Ai vrut?

– Câteodată, da. Îl făceam să... plângă.

Expresia lui Zsadist căpătă o turnură foarte ciudată. Ca și cum ar fi fost... invidios.

– Cum te-ai simțit?

– Nu vreau să spun.

– Pentru că a fost bine?

– Nu vreau să crezi că sunt crudă.

– Cruzimea este diferită de răzbunare.

În lumea războinicilor, ea își imagina că asta era adevărat.

– Nu sunt sigură că sunt de acord.

Ochii lui negri se micșorară.

– Sunt unii care ar vrea să te răzbune. Sper că știi asta, nu-i așa?

Ea se gândea la el plecând în noapte să-i vâneze pe *lesseri* și nu putea suporta ideea că putea fi rănit. Apoi și-l imagină pe fratele ei furios și mândru, gata să îl sfâșie și el pe vânător.

– Nu... nu vreau să faci asta. Nici tu, nici Rehvenge, nici altcineva.

Un curent de aer străbătu camera, ca și cum o fereastră ar fi fost deschisă. Se uită în jur și își dădu seama că valul friguros ieșise din corpul lui Zsadist.

– Ai un partener? întrebă el brusc.

– De ce... Oh, nu, Rehvenge este fratele meu. Nu perechea mea.

Acei umeri mari se relaxară. Dar apoi el se încruntă.

– Ai avut vreodată?

– Dacă am avut un partener? Pentru o vreme, am avut. Dar lucrurile nu au funcționat.

– De ce?

– Din cauza fratelui meu. Făcu o pauză. De fapt, nu este adevărat. Dar când bărbatul nu a putut să-i țină piept lui Rehv, mi-am pierdut mult respectul pentru el. Și apoi... apoi tipul a lăsat să se afle detaliile relației noastre în *glymera*, iar lucrurile s-au... complicat.

De fapt, deveniseră îngrozitoare. Reputația bărbatului rămăsese intactă, bineînțeles, în timp ce a ei fusese făcută franjuri. Poate că de aceea era atât de atrasă de Zsadist. Lui nu-i păsa ce credea cineva despre el. Nu existau subterfugii, nu existau maniere curtenitoare care să-i ascundă gândurile și instinctele. Era sincer, iar această franchețe, chiar dacă servea doar la dezvăluirea furiei sale, făcea ca încrederea în el să fie sigură.

– Voi doi ați fost...

Vocea lui se pierdu.

– Ce să fim?

– Iubiți? Într-o grabă aspră, Zsadist înjură. Nu contează, asta nu e treaba mea...

– Ah, da, am fost. Rehv a aflat și atunci au început problemele. Știi cum este aristocrația. O femeie care

se culcă cu cineva cu care nu este împerecheată? Ai jura că e pătată pe viață. Adică întotdeauna mi-am dorit să mă fi născut civil. Dar nu poți renunța la linia ta de sânge, nu-i așa?

– L-ai iubit pe acel bărbat?

– Am crezut că da. Dar... nu. Se gândi la craniul de lângă patul lui Zsadist. Ai fost vreodată îndrăgostit?

Colțul gurii lui se ridică într-un rânjet.

– Tu ce naiba crezi? În timp ce ea se retrăgea, el închise ochii. Îmi pare rău. Adică nu. Asta înseamnă că nu.

Atunci de ce păstra craniul ăla? Al cui era? Era pe cale să întrebe, când el îi întrerupse întrebarea.

– Fratele tău se gândește să se ducă după acel *lesser*?

– Fără îndoială. Rehvenge este... Ei bine, el a fost șeful gospodăriei de când tatăl meu a murit când eram eu foarte mică. Rehv este foarte agresiv. Extrem de agresiv.

– Ei bine, spune-i să stea liniștit. Te voi răzbuna eu.

Ochii ei se îndreptară spre cei ai lui Zsadist.

– Nu.

– Ba da.

– Dar nu vreau să o faci.

Nu putea trăi cu ea însăși dacă el ar fi fost ucis în acest proces.

– Și nu mă pot opri. Închise ochii. Dumnezeule, nu pot să respir știind că nenorocitul ăla e acolo! Trebuie să moară.

Frica, recunoștința și ceva cu totul cald îi strângeau pieptul.

Din impuls, se aplecă și îl sărută pe buze.

El se dădu înapoi cu un șuierat, cu ochii mai mari decât dacă l-ar fi pălmuit.

Oh, la naiba'! De ce făcuse ea asta?

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, eu...

– Nu, e în regulă. Suntem în regulă. Se rostogoli pe spate și își ridică mâna la gură. Degetele lui frecau buzele, ca și cum ar fi șters-o de pe el.

Când ea suspină zgomotos, el rosti:

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt atât de dezgustătoare?

El își coborî brațul.

– Nu.

„Ce minciună!"

– Poate să-ți aduc o mănușă de spălat, ce zici de asta?

Când era gata să sară din pat, mâna lui îi prinse brațul.

– Ăsta a fost primul meu sărut, bine? Doar că nu mă așteptam la asta.

Bella se opri din respirat. Cum era posibil așa ceva?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita așa la mine! Îi dădu drumul și apoi se întoarse să se holbeze la tavan.

Primul lui sărut...

– Zsadist?

– Ce?

– Mă lași să mai fac asta?

Urmă o pauză lungă, foarte lungă. Ea se apropie de el, împingându-și corpul printre cearșafuri și pături.

– Nu te voi atinge altundeva. Doar buzele mele. Pe ale tale. Întoarce-ți capul, îi ceru ea. Întoarce-ți capul și privește-mă!

Și apoi el o făcu.

Ea nu așteptă o invitație sau ca el să se răzgândească. Își apăsă ușor buzele pe ale lui, apoi pluti deasupra gurii lui. Când el rămase acolo unde era, ea coborî din nou și de data aceasta îl mângâie. El rămase fără aer.

– Zsadist?

– Da, șopti el.

– Relaxează-ți gura pentru mine.

Atentă să nu-l înghesuie, ea se sprijini pe antebrațe și se apropie din nou. Buzele lui erau șocant de moi,

cu excepția locului din partea superioară unde avea o cicatrice. Pentru a se asigura că el știa că imperfecțiunea nu conta pentru ea, se ocupă în mod deliberat de acel loc, revenind acolo din nou și din nou.

Și apoi se întâmplă: el îi răspunse la sărut. Fu doar cea mai mică mișcare a gurii lui, dar ea o simți până în adâncul ei. Când el o făcu din nou, ea îl încurajă gemând puțin și lăsându-l să preia controlul.

Dumnezeule, era atât de timid, simțindu-și drumul pe gura ei cu cea mai blândă dintre atingeri! O sărută dulce și cu grijă, cu gust de mere și condimente masculine. Iar contactul dintre ei, deși ușor și lent, era suficient pentru a devenit dureros.

Când ea își strecură limba afară și îl linse, el se îndepărtă brusc.

- Nu știu ce caut aici.

- Ba da, știi. Ea se aplecă pentru a menține legătura. Chiar știi.

- Dar...

Ea îl liniști cu gura ei și nu dură mult până când el reveni în joc. De data aceasta, când limba ei îl mângâie, el își deschise buzele, iar acestea se întâlniră cu ale ei, alunecoase și calde. Începu o răsucire lentă... Și apoi el era în gura ei, împingându-se în ea, căutând.

Ea simți cum sexul se agita în el, cum căldura și urgența din corpul lui mare creșteau. Își dorea cu poftă ca el să se întindă și să o tragă spre el. Când nu o făcu, ea se lăsă pe spate și îl privi. Obrajii lui erau înflăcărați, ochii îi străluceau. Era flămând după ea, dar nu făcu nici o mișcare să se apropie. Și nici nu voia să o facă.

- Vreau să te ating, spuse ea.

Dar când își apropie mâna, el înțepeni și o apucă tare de încheietură. Frica plutea chiar sub el; ea o putea simți cum se insinua prin corpul lui, făcându-l să se încordeze. Așteptă ca el să se hotărască, neavând de gând să-l forțeze.

Strânsoarea lui slăbi încet.

– Doar... fă-o încet!

– Îți promit!

Ea începu cu brațul lui, trecându-și vârfurile degetelor în sus și în jos pe pielea netedă, fără păr. Ochii lui urmăriră mișcarea cu o suspiciune pe care ea nu o luă ca pe o ofensă, iar mușchii lui tresăriră în timp ce ea îl atingea. Îl mângâie încet, lăsându-l să se obișnuiască cu atingerea ei, iar când fu sigură că se simțea confortabil, se aplecă și își puse buzele pe bicepsul lui. Pe umărul lui. Pe clavicula lui. Pe pectoralul lui.

Se îndrepta spre sfârcul lui găurit.

Când fu aproape de inelul argintiu cu bila mică, ridică privirea spre el. Ochii lui erau mari, atât de mari încât albul i se vedea în jurul irisului negru.

– Vreau să te sărut aici, spuse ea. E în regulă?

El încuviință din cap și își linse buzele.

În momentul în care gura ei intră în contact cu el, corpul lui tresări ca și cum cineva i-ar fi smuls brațele și picioarele deodată. Ea nu se opri. Cuprinse piercingul și își învârti limba în jurul lui.

Zsadist gemu, sunetul grav fiind un vuiet în pieptul lui; apoi inspiră cu un șuierat. Capul i se dădu pe spate în pernă, dar îl ținu înclinat pentru a putea continua să o privească.

Când ea își trecu mâna pe cercul argintiu, apoi trase puțin de el, Zsadist se arcui pe pat, un picior îndoindu-se în sus, cu călcâiul înfipt în saltea. Ea îi gâdilă sfârcul din nou și din nou până când el strânse cuvertura în pumni.

– Oh... la dracu', Bella... Respira într-un ritm greu, crud, căldura radiind din el. Ce-mi faci?

– Vrei să mă opresc?

– Ori asta, ori fă-o mai tare!

– Ce zici de un pic mai mult?

– Da... un pic mai mult.

Ea îl atingea cu gura, jucându-se cu inelul, împingându-l până când șoldurile lui începură să se rotească.

Când se uită în josul corpului lui, își pierdu ritmul. Erecția lui era masivă în timp ce se împingea în nailonul subțire al pantalonilor, iar ea văzu totul: capul contondent cu creasta lui grațioasă, tija groasă, cele două greutăți gemene de dedesubt.

Dumnezeule! Era... uriaș.

Se udă complet între coapse și își mută privirea pentru a o întâlni pe a lui. Pleoapele îi erau încă întredeschise și gura deschisă, în timp ce uimirea, șocul și foamea se războiau pe chipul lui.

Ea se întinse și își împinse degetul mare între buzele lui.

– Suge-mă!

El îl asaltă cu poftă, privind-o în timp ce ea continua. O frenezie pusese stăpânire pe el; ea o putea simți. Pofta creștea în el, transformându-l într-un butoi cu pulbere – la dracu', ea îl dorea! Voia ca el să explodeze peste ea. În interiorul ei.

Îi eliberă sfârcul, își scoase degetul mare din gura lui și se ridică pentru a-și împinge limba între buzele lui. La invazie, el gemu sălbatic, trupul său mare zbătându-se și strângând cuvertura.

Își dorea ca el să-i dea drumul și să o atingă, dar nu putea aștepta. De data aceasta, pentru prima dată, ea trebuia să preia controlul. Dădu laoparte cuvertura, își lăsă partea superioară a corpului să alunece pe pieptul lui și își aruncă piciorul peste șoldurile lui.

În clipa în care greutatea ei se așeză deasupra lui, el încremeni și încetă să o mai sărute pe spate.

– Zsadist?

El o aruncă de pe el cu atâta forță, încât ea sări pe saltea.

*

Zsadist sări în grabă din pat, gâfâind și amețit, cu trupul prins între trecut și prezent, prins la granița subțire dintre cele două.

O parte din el își dorea mai mult din ceea ce Bella îi făcea. La dracu', murea de nerăbdare să continue a explora primul său gust de excitare. Senzațiile erau incredibile. O revelație. Singurul lucru bun pe care îl simțise... dintotdeauna.

Sfântă Fecioară din Exitus, nu era de mirare că masculii uciseseră pentru a-și proteja partenerele! Doar că nu putea suporta să aibă o femeie deasupra lui, chiar dacă era Bella, iar panica sălbatică ce îl străbătea acum era periculoasă. Ce se întâmpla dacă se răzbuna pe ea? Pentru numele lui Dumnezeu, deja o aruncase în patul ăla nenorocit!

Se uită la ea. Arăta dureros de frumoasă în așternuturile încurcate și pernele împrăștiate. Dar era îngrozit de ea și, din această cauză, era îngrozit *pentru* ea. Atingerile și sărutările, oricât de mult îi plăcuseră la început, erau prea incitante pentru el. Și nu putea să se pună în situația de a fi supărat când era în preajma ei.

– Nu mai facem asta, spuse el. Nu vom mai repeta rahatul ăsta.

– Ți-a plăcut. Vocea ei era moale, dar puternică. Ți-am simțit sângele alergând sub mâinile mele.

– Fără discuții.

– Corpul tău este excitat din cauza mea.

– Vrei să te rănești? În timp ce ea se strângea pe o pernă, el apăsa mai tare. Pentru că eu și sexul nu mergem decât într-un singur sens, și nu e nimic din care tu să vrei să faci parte.

– Mi-a plăcut felul în care m-ai sărutat. Vreau să mă întind alături de tine. Să fac dragoste cu tine.

– Să faci dragoste? *Să faci dragoste?* Își întinse brațele. Bella, tot ce am să-ți ofer este să ți-o trag. N-o să-ți placă și, sincer, nici mie nu-mi va plăcea să ți-o fac. Ești mult mai bună de atât.

– Ți-am simțit buzele pe ale mele. Erau blânde...

– Oh, te rog...

– Taci din gură și lasă-mă să termin!

Gura lui Z rămase deschisă, ca și cum ea l-ar fi lovit cu piciorul în fund. Nimeni nu îi vorbise pe acel ton. Gestul i-ar fi atras atenția, dar faptul că o făcea ea îl uimi de-a dreptul.

Bella își dădu părul peste umăr.

– Dacă nu vrei să fii cu mine, bine. Doar spune-mi! Dar nu te ascunde în spatele dorinței de a mă proteja. Crezi că nu știu că sexul ar fi dur cu tine?

– De asta vrei? întrebă el cu o voce moartă. Crezi că acum, după *lesser*, meriți doar să fii rănită?

Ea se încruntă.

– Nici vorbă de așa ceva. Dar dacă doar așa te pot avea, atunci așa te voi avea.

El își trecu mâna peste cap, sperând că, frecându-se, avea să își determine creierul să funcționeze.

– Cred că ești confuză. Se uită în jos, la podea. Habar nu ai ce spui acum.

– Ticălos arogant! răbufni ea.

Capul lui Z se ridică. Ei bine, ăsta fusese șutul în fund numărul doi...

– Poftim?

– Fă-ne o favoare amândurora și nu încerca să gândești în locul meu, bine? Pentru că o să greșești de fiecare dată.

Cu asta, intră în baie și trânti ușa.

Zsadist clipi de câteva ori. *Ce naiba se întâmplase?*

Se uită prin cameră ca și cum mobila sau poate draperiile l-ar fi putut ajuta. Apoi auzul său ascuțit se acordă la un sunet liniștit. Ea... plângea.

Înjurând, se duse la baie. Nu bătu la ușă, doar apăsă clanța și intră. Ea stătea în picioare lângă duș, cu brațele încrucișate, cu lacrimile adunate în ochii ei de safir.

CamScanner

Oh, Dumnezeule! Ce ar fi trebuit să facă un bărbat în această situație?

– Îmi pare rău, mormăi el. Dacă... ți-am rănit sentimentele sau ceva de genul ăsta.

Ea îl privi fix.

– Nu sunt rănită. Sunt supărată și frustrată sexual.

El își lăsă capul pe spate. „În regulă atunci. Biiine."

Frate, avea să aibă nevoie de un guler cervical după această conversație!

– O voi spune din nou, Zsadist. Dacă nu vrei să te culci cu mine, e în regulă, dar nu încerca să-mi spui că nu știu ce vreau.

Z își așeză palmele pe oasele șoldurilor și privi în jos, spre țigla de marmură. „Să nu spui nimic, dobitocule! Doar ține-ți gura..."

– Nu e vorba de asta, răbufni el.

În timp ce cuvintele pluteau în aer, se blestemă. Nu era bine să vorbească. A vorbi era o idee foarte proastă...

– Nu este vorba de asta? Vrei să spui că mă vrei?

Se gândi la chestia care încă încerca să își facă loc afară din pantalonii lui. Ea avea ochi. Putea să vadă chestia aia nenorocită.

– Știi că da.

– Deci, dacă sunt dispusă să o facem dur... Ea făcu o pauză, iar el avu sentimentul că ea se înroșise. Atunci de ce nu putem fi împreună?

Respirația i se scurtă până când plămânii îi arseră, iar inima îi bătu cu putere. Se simțea ca și cum ar fi privit peste marginea unei râpe. Dumnezeule, nu avea de gând să-i spună, nu-i așa?

Simți un gol în stomac atunci când rosti:

– Ea era mereu deasupra. Stăpâna. Când... venea la mine, ea era mereu deasupra. Tu... te-ai rostogolit pe pieptul meu și... da, asta nu merge pentru mine.

Își frecă fața, atât pentru a încerca să se ascundă de ea, cât și pentru a-și alina durerea de cap pe care o simțea brusc.

Auzi aerul expirat. Își dădu seama că era al ei.

– Zsadist, îmi pare atât de rău! Nu am știut...

– Mda, la dracu', poți uita că am spus asta. Dumnezeule, trebuia să se îndepărteze de ea înainte ca gura aia a lui să se deschidă din nou. Uite, mă duc să...

– Ce ți-a făcut?

Vocea Bellei era subțire ca un fir de păr.

El îi aruncă o privire dură. „Oh, puțin probabil", se gândi el.

Ea făcu un pas spre el.

– Zsadist, te-a... avut împotriva voinței tale?

El se întoarse.

– Mă duc la sală. Ne vedem mai târziu.

– Așteaptă!

– Mai târziu, Bella. Nu pot... să fac asta.

În drum spre ieșire, își luă pantofii Nike și MP3 playerul.

O alergare bună și lungă era exact ce avea nevoie acum. O alergare... lungă. Și ce dacă nu-l ducea nicăieri? Cel puțin putea să aibă iluzia asudată că scăpa de el însuși.

capitolul 21

Phury privi cu dezgust peste masa de biliard a conacului, în timp ce Butch își măsura lovitura. Ceva nu era în regulă cu omul, dar cum polițistul înfunda trei bile dintr-o lovitură de tac, cu siguranță nu era vorba de jocul lui.

– Dumnezeule, Butch! Patru victorii la rând. Amintește-mi de ce mă deranjez să joc cu tine!

– Pentru că speranța nu moare niciodată. Butch dădu pe gât o gură de scotch. Mai vrei un joc?

– De ce nu? Șansele mele nu se pot înrăutăți.

– Tu aranjează-le până ce îmi mai pun o băutură.

CamScanner

În timp ce Phury strângea bilele din buzunare, își dădu seama care era problema. De fiecare dată când se întorcea, Butch ajungea să se holbeze la el.

– Ai ceva în minte, polițistule?

Bărbatul își turnă câteva degete de Lagavulin, apoi bău lung din pahar.

– Nu în mod special.

– Mincinosule! Mi-ai făcut ochi dulci de când ne-am întors de la ZeroSum. De ce nu dai cărțile pe față?

Ochii albaștri ai lui Butch îi întâlniră frontal privirea.

– Ești homosexual, omule?

Phury scăpă bila opt și o auzi slab cum țopăia pe podeaua de marmură.

– Ce? De ce ai crede că...

– Am auzit că te-ai apropiat de Reverend. În timp ce Phury înjura, Butch luă bila neagră și o trimise să se rostogolească înapoi pe pâsla verde. Uite, eu sunt de acord dacă și tu ești. Sincer, nu dau doi bani pe cine îți place. Dar aș vrea să știu.

„Oh, asta e grozav", se gândi Phury. Nu numai că tânjea după femeia care îl dorea pe geamănul lui, dar acum se presupunea că se întâlnea cu un *symphath* nenorocit.

Femeia care intrase peste el și Reverend avea clar o gură mare și... Dumnezeule! Butch trebuia să-i fi spus deja lui Vishous. Cei doi erau ca un vechi cuplu, fără secrete între ei. Și V probabil îi turnase lui Rhage. Și odată ce Rhage știa, puteai la fel de bine să dai știrea pe Reuters.

– Phury?

– Nu, nu sunt homosexual.

– Nu simți că trebuie să te ascunzi sau ceva de genul ăsta?

– N-aș face-o. Pur și simplu, nu sunt.

– Ești bine atunci?

– Butch, las-o baltă! Dacă vreunul dintre frați e înnebunit după chestii perverse, acela e colegul tău de cameră. La privirea de bursuc a polițistului, el mormăi: Haide, trebuie să știi asta despre V până acum! Locuiești cu el.

– Evident că nu... Oh, bună, Bella!

Phury se întoarse cu spatele. Bella stătea în pragul camerei, îmbrăcată în halatul acela de satin negru. El nu-și putea întoarce privirea de la ea. Strălucirea sănătății revenise pe chipul ei minunat, vânătăile dispăruseră, frumusețea ei era dezvăluită. Era... uimitoare.

– Bună ziua, spuse ea. Phury, crezi că aș putea vorbi cu tine un moment? După ce termini?

– Butch, te superi dacă luăm o pauză?

– E în regulă. Ne vedem mai târziu, Bella.

Când polițistul plecă, Phury puse tacul de biliard deoparte cu o meticulozitate inutilă, glisând lemnul deschis la culoare și alunecos în suportul de perete.

– Arăți bine. Cum te simți?

– Mai bine. Mult mai bine.

Pentru că se hrănise de la Zsadist.

– Deci ce se întâmplă? o întrebă el, încercând să nu și-o imagineze la vena geamănului său.

Fără să răspundă, ea se îndreptă spre ușile franțuzești, halatul târându-se pe podeaua de marmură în urma ei ca o umbră. În timp ce mergea, vârfurile părului ei îi atingeau mijlocul și se mișcau odată cu legănarea șoldurilor. Foamea îl lovi puternic și se rugă ca ea să nu-i simtă mirosul.

– Oh, Phury, uită-te la lună, e aproape plină! Mâna ei se duse la geam și zăbovi pe el. Aș vrea să pot...

– Vrei să ieși afară acum? Aș putea să-ți aduc o haină.

Ea îi zâmbi peste umăr.

– Nu am încălțăminte.

– Îți aduc eu. Rămâi aici!

În scurt timp, se întoarse cu o pereche de cizme căptușite cu blană și o pelerină victoriană pe care Fritz, porumbel călător cum era, o scosese din vreun dulap.

– Lucrezi repede, spuse Bella în timp ce el îi înfășura catifeaua roșie ca sângele în jurul umerilor.

Îngenunche în fața ei.

– Lasă-mă să pun astea pe tine!

Ea ridică un genunchi și, în timp ce el îi aluneca cizma pe picior, încercă să nu observe cât de moale era pielea gleznei ei. Sau cât de mult îl ispitea parfumul ei. Sau cum putea să despartă halatul din calea lui și...

– Acum cealaltă, spuse el răgușit.

După ce o încălță, deschise ușa și ieșiră împreună, scârțâind prin zăpada care acoperea terasa. La marginea peluzei, ea își strânse pelerina în jurul ei și privi în sus. Respirația îi ieșea din gură în aburi albi, iar vântul tachina catifeaua roșie din jurul corpului ei, ca și cum ar fi mângâiat țesătura.

– Zorii nu sunt departe, spuse ea. Vin în curând.

El se întrebă despre ce voia să vorbească, dar apoi fața ei deveni serioasă și știu de ce venise. Zsadist. Bineînțeles.

– Vreau să te întreb despre el, murmură ea. Despre geamănul tău.

– Ce vrei să știi?

– Cum a devenit sclav?

Oh, Dumnezeule... Nu voia să vorbească despre trecut.

– Phury? Vrei să-mi spui? L-aș întreba pe el, dar...

Ah, la dracu'! Nu exista nici un motiv întemeiat să nu-i răspundă.

– L-a luat o doică. L-a scos pe furiș din gospodărie când avea șapte luni. Nu i-am putut găsi nicăieri și, din câte am reușit să aflu, ea a murit doi ani mai târziu. A fost vândut ca sclav în acel moment de către cel care l-a găsit.

– Cred că a fost foarte greu pentru întreaga familie.

– Cel mai rău. O moarte fără un cadavru de îngropat.

– Și când... când era un sclav de sânge... Ea trase aer în piept. Știi ce s-a întâmplat cu el?

Phury își frecă ceafa. Cum el ezită, ea spuse:

– Nu mă refer la cicatrici sau la hrănirea forțată. Vreau să știu despre... ce altceva i s-ar fi putut face.

– Uite, Bella...

– Trebuie să știu.

– De ce? întrebă el, chiar dacă știa răspunsul.

Ea voia să se culce cu Z, probabil deja încercase să o facă. Ăsta era motivul.

– Trebuie doar să știu.

– Ar trebui să-l întrebi.

– N-o să-mi spună, știi că n-o va face. Ea își puse mâna pe antebrațul lui. Te rog! Ajută-mă să-l înțeleg!

Phury rămase tăcut, spunându-și că o făcea pentru a respecta intimitatea lui Z, iar asta era în mare parte adevărat. Doar cea mai mică parte din el nu voia să-l ajute pe Z să aterizeze în patul ei.

Bella îl strânse de braț.

– A spus că a fost legat. Și că nu suportă să aibă o femeie deasupra când... Se opri. Ce i s-a făcut?

Sfinte Sisoe! Zsadist vorbise cu ea despre captivitatea lui?

Phury înjură încet.

– A fost folosit pentru mai mult decât pentru vena lui. Dar asta e tot ce am de spus.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! Corpul ei se lăsă în jos. Aveam nevoie să aud asta de la cineva. Trebuia să știu cu siguranță.

În timp ce o rafală de vânt rece se ridica, el inspiră adânc, dar încă se simțea sufocat.

– Ar trebui să intri înainte să ți se facă frig.

Ea încuviință și porni spre casă.

– Tu nu vii?

– Mă duc să fumez o țigară mai întâi. Acum du-te!

CamScanner

El nu o văzu intrând în casă, dar auzi ușa închizându-se cu un clic.

Punându-și mâinile în buzunare, se uită la peluza albă și ondulată. Apoi închise ochii și văzu trecutul.

De îndată ce Phury trecuse prin tranziție, voise să-și găsească geamănul cutreierând Țara Veche, căutând gospodării care erau suficient de bogate pentru a avea servitori. În timp, auzise un zvon repetat că exista un bărbat de talia unui războinic care era ținut de o femeie de rang înalt în glymera. Dar nu reușise să afle cine era.

Ceea ce avea sens. Pe atunci, la începutul secolului al XIX-lea, specia era încă relativ legată, iar vechile reguli și obiceiuri sociale rămăseseră puternice. Dacă cineva ar fi fost descoperit că adăpostea un războinic ca sclav de sânge, ar fi fost condamnat la moarte conform legii. De aceea trebuia să fie discret în căutarea sa. Dacă ar fi cerut o adunare a aristocrației și ar fi lansat un apel pentru întoarcerea geamănului său sau dacă era prins încercând să-l găsească pe Zsadist, putea la fel de bine să-i înfigă un pumnal în piept bărbatului: uciderea lui Zsadist și aruncarea cadavrului ar fi fost necesare, fiind cea mai bună și singura apărare a răpitorului.

La sfârșitul anilor 1800, aproape că își pierduse speranța. Părinții lui muriseră amândoi din cauze naturale deja. Societatea vampirilor se fragmentase în Vechea Țară și începuse prima migrație spre America. Era dezrădăcinat, cutreierând Europa, urmărind șoapte și aluzii... Când, deodată, găsise ceea ce căuta.

Se afla pe pământ englezesc în noaptea în care se întâmplă. Se dusese la o adunare a celor de teapa lui la un castel de pe țărmul din Dover. Stând într-un colț întunecat al sălii de bal, auzise doi bărbați vorbind despre gazdă. Spuneau că aceasta avea un sclav de sânge incredibil de dotat și că îi plăcea să fie privită și uneori chiar îl împărțea.

Phury curtase femeia chiar din acea noapte.

Nu era îngrijorat că fața lui îl putea da de gol, chiar dacă el și Zsadist erau gemeni identici. În primul rând, hainele lui erau cele ale unui bărbat bogat și nimeni nu ar fi bănuit că o persoană de rangul lui ar fi venit după un sclav care fusese cumpărat pe drept din piață când era copil mic. Și, în al doilea rând, avea întotdeauna grijă să fie deghizat. Își lăsase o barbă scurtă pentru a-și estompa trăsăturile și își ascundea ochii în spatele unor ochelari întunecați, pe care îi explica susținând că avea o vedere slabă.

Numele ei era Catronia. O aristocrată bogată, care fusese împerecheată cu un negustor hibrid care făcea afaceri în lumea oamenilor. Evident că era foarte singură, deoarece hellrenul ei călătorea mult, dar se zvonea că ar fi avut sclavul de sânge înainte de împerechere.

Phury ceruse să fie primit în gospodăria ei și, cum era citit și atent, îi permisese să aibă o cameră, în ciuda faptului că era vag în privința neamului său. Curțile erau pline de impostori, iar ea era atrasă de el, așa că era dispusă să treacă cu vederea anumite formalități. Dar era și ea precaută. Săptămânile treceau și, deși petrecea mult timp cu el, nu îl dusese niciodată la sclavul pe care se spunea că îl poseda.

De fiecare dată când avea ocazia, cerceta terenul și clădirile, sperând să-și găsească geamănul într-o celulă ascunsă. Problema era că se aflau ochi peste tot, iar Catronia îl ținea ocupat. Ori de câte ori hellrenul ei pleca, ceea ce se întâmpla des, ea venea în camera lui Phury și, cu cât el se sustrăgea mai mult din mâinile ei, cu atât îl dorea mai mult.

Timp... Timpul era tot ce-i trebuia. Timp și incapacitatea ei de a rezista să nu-și arate premiul, jucăria, sclavul. Într-o seară, chiar înainte de răsărit, îl invitase pentru prima dată în dormitorul ei. Intrarea secretă pe care el o căutase se afla în anticameră, în spatele dulapului ei. Coborâră împreună pe o scară lungă și abruptă.

Phury încă își amintea ușa groasă de stejar din partea de jos deschizându-se și imaginea cu bărbatul înlănțuit gol, cu picioarele desfăcute, pe o platformă acoperită cu tapiserie.

CamScanner

Zsadist se holba la tavan, cu părul atât de lung, încât îi cădea pe podeaua de piatră. Era bărbierit și uns cu ulei, ca și cum ar fi fost pregătit pentru jocul ei, și mirosea a mirodenii scumpe. Femeia se dusese direct la el și îl mângâiase cu dragoste, acei ochi căprui răpitori ștampilând proprietatea pe tot corpul lui.

Mâna lui Phury se dusese la pumnalul de lângă el înainte de a-și da seama ce făcea. Ca și cum ar fi simțit mișcarea, capul lui Zsadist se întorsese încet, iar ochii lui negri și morți străbătuseră distanța dintre ei. Nu existase nici o străfulgerare de recunoaștere. Doar ură clocotitoare.

Șocul și tristețea se rostogoliseră prin Phury, dar el rămăsese concentrat, căutând o cale de ieșire. Mai era o ușă în cealaltă parte a celulei, dar aceea nu avea nici un mâner sau clanță, doar o mică fantă la aproximativ un metru și jumătate de podea. Se gândise că putea s-o spargă...

Catronia începuse să-l atingă intim pe fratele său. Avea un fel de unguent pe mâini și, în timp ce mângâia bărbăția geamănului său, spunea lucruri odioase despre mărimea lui. Phury își arătase colții și ridicase pumnalul.

Ușa de vizavi se deschisese brusc. De partea cealaltă se afla un bărbat efeminat de la curte, purtând o robă tivită cu hermină. Era frenetic când anunță că hellrenul Catroniei se întorsese pe neașteptate și o căuta. Zvonurile despre ea și Phury ajunseseră, evident, la urechile bărbatului.

Phury se ghemuise, pregătit să-i ucidă pe femeie și pe omul ei de la curte. Dar sunetul unor pași grei răsunaseră în cameră.

Hellrenul coborâse în forță pe scările secrete, el și garda sa privată dând buzna în cameră. Bărbatul părea uimit, era clar că nu știa că avea un sclav de sânge. Catronia începuse să vorbească, dar el o pălmuise atât de tare, încât ricoșase în pereții de piatră.

Haosul se declanșase. Paznicul se dusese după Phury. Hellrenul se îndreptase spre Zsadist cu un cuțit.

Uciderea soldaților curții fusese un proces lung și sângeros, iar până când Phury reușise să se elibereze din lupta corp la corp, nu mai era nici urmă de Zsadist, doar o pată însângerată în afara celulei.

Phury o luase la fugă pe coridor, alergând prin subteranele castelului, urmărind dârele roșii. Când ieșise din turn era aproape de zori, așa că știa că trebuia să-l găsească pe Zsadist cât mai repede. În timp ce făcea o pauză pentru a se orienta, auzise un zgomot ritmic pocnind în aer.

O biciuire.

În dreapta, Zsadist fusese atârnat de un copac de pe stâncă și, pe fundalul vast al mării, era biciuit crunt.

Phury îi atacase pe cei trei gardieni care îl biciuiau pe geamănul său. Deși bărbații se luptau din greu, el era cuprins de o furie sălbatică. Îi măcelărise și apoi îl eliberase pe Zsadist, doar ca să vadă mai multe gărzi ieșind din peretele de compartimentare în grupuri de câte cinci.

Cu soarele pe cale să răsară și strălucirea care îi ardea pielea, Phury știa că nu mai avea timp. Îl aruncase pe Zsadist pe umeri, luase unul dintre pistoalele cu care erau înarmați gardienii și își băgase arma la centură. Apoi privise stânca și oceanul de dedesubt. Nu era cea mai bună cale spre libertate, dar era mult mai bună decât să încerce a se lupta pentru a ajunge la castel. Începuse să alerge, sperând să se lanseze suficient de departe, astfel încât să cadă în ocean.

Un pumnal aruncat i se înfipse în coapsă și se împiedică.

Nu mai avusese cum să-și recapete echilibrul sau să-și oprească elanul. El și Zsadist se prăbușiseră peste buza stâncii și alunecaseră pe peretele de stâncă până când cizma lui Phury se prinsese într-o crăpătură. În timp ce trupul său fusese smucit, se zbătuse să se agațe de Zsadist, știind foarte bine că bărbatul era inconștient și că urma să se înece dacă avea să cadă singur în apă.

Pielea lui Zsadist, plină de sânge, alunecase din strânsoarea lui Phury, liber...

Prinsese încheietura geamănului său în ultima secundă și strânsese tare. Fusese o smucitură dură când trupul greu al bărbatului se oprise, iar durerea ricoșase în piciorul lui Phury.

CamScanner

Vederea îi dispăruse. Își revenise. Se estompase din nou. Putea simți corpul lui Zsadist atârnând în aer, o balansare periculoasă care îi sfida nemilos strânsoarea.

Gărzile se uitaseră peste margine și apoi măsuraseră lumina care se aduna, protejându-și ochii. Râseseră, își puseseră armele în teacă și îi lăsaseră pe el și pe Zsadist pradă morții.

Pe măsură ce soarele se ridicase la orizont, forțele lui Phury se epuizaseră rapid. Știa că nu-l putea ține pe Zsadist prea mult timp. Lumina era îngrozitoare, arzând, adăugându-se la agonia pe care o simțea deja. Și oricât de tare ar fi tras de picior, glezna îi rămânea prinsă.

Bâjbâise după pistol, trăgându-l de la brâu. Cu o respirație adâncă, îndreptase pistolul spre picior.

Se împușcase sub genunchi. De două ori. Durerea fusese uluitoare, o minge de foc în corpul său, și scăpase pistolul. Strângând din dinți, își înfipsese piciorul liber în stâncă și împinsese cu toată forța. Țipase în timp ce piciorul i se sfărâmase și i se dezmembrase.

Și apoi urmase golul de aer.

Oceanul fusese rece, dar impactul îl ținuse conștient și totodată îi închisese rana, împiedicându-l să sângereze. Amețit, venindu-i să vomite, disperat, își forțase capul să iasă deasupra valurilor agitate, singura constantă fiind strângerea continuă a lui Zsadist. Ținându-și geamănul în brațe, menținându-i capul deasupra apei, Phury înotase spre țărm.

Din fericire, existase o intrare în peșteră nu departe de locul în care se aruncaseră, iar el își folosise ultima rezervă de putere pentru a ajunge la gura întunecată. După ce se târâse cu Zsadist din apă, fusese aproape orb când intrase cât de adânc putuse în peșteră. O cotitură fusese cea care îi salvase, oferindu-le întunericul de care aveau nevoie.

În spate, departe de soare, se adăpostiseră după niște stânci mari. Strângându-l pe Zsadist în brațe pentru a-i conserva căldura corpului, privise înainte în întuneric, complet pierdut.

Phury își freca ochii. Dumnezeule, imaginea lui Zsadist înlănțuit pe platforma aceea...

Încă de când îl salvase, avea un coșmar care se repeta, unul care reușea să fie o nouă oroare de fiecare dată când subconștientul lui îl readucea. Visul era mereu același: el coborând în fugă pe acele scări ascunse și deschizând ușa. Zsadist legat. Catronia în colț, râzând. De îndată ce Phury intra în celulă, Z își întorcea capul și ochii lui negri, fără viață, se uitau la el cu fața nevătămată. Cu o voce dură spunea: „Lasă-mă aici! Vreau să rămân... aici".

Așa se trezi Phury cu transpirații reci.

- Ce se întâmplă, omule?

Vocea lui Butch era stridentă, dar binevenită. Phury se frecă pe față, apoi aruncă o privire peste umăr.

- Mă bucuram de priveliște.

- Lasă-mă să-ți dau un sfat! Asta se face pe o plajă tropicală, nu stând afară pe frigul ăsta. Uite, vino să mănânci cu noi, bine? Rhage vrea clătite, așa că Mary a adus o camionetă plină de Bisquick în bucătărie. Fritz e pe cale să leviteze, e îngrijorat că nu ne poate ajuta.

- Da, bună treabă! În timp ce se îndreptau spre interior, Phury zise: Pot să te întreb ceva?

- Sigur. De ce ai nevoie?

Phury se opri lângă masa de biliard și luă bila opt.

- Când ai lucrat la Omucideri, ai văzut o mulțime de oameni distruși, nu-i așa? Oameni care își pierduseră soți sau soții, fii sau fiice. Când Butch încuviință, adăugă: Ai aflat vreodată ce s-a întâmplat cu ei? Mă refer la cei care au rămas în urmă. Știi dacă au trecut vreodată peste rahatul ăla?

Butch își frecă sprânceana cu degetul mare.

- Nu știu.

- Da, cred că nu prea urmărești...

- Dar pot să-ți spun că eu nu am făcut-o niciodată.

- Vrei să spui că imaginea acelor cadavre la care ai lucrat ți-a rămas în minte?

Omul dădu din cap dezaprobator.

- Ai uitat de surori. Frați și surori.

CamScanner

– Ce?

– Oamenii își pierd soți, soții, fii, fiice... și surori, și frați. Eu am pierdut o soră când aveam 12 ani. Doi băieți au luat-o în spatele terenului de baseball de la școală, s-au folosit de ea și au bătut-o până ce au ucis-o. Nu am trecut niciodată peste asta.

– Dumnezeule...

Phury se opri, dându-și seama că nu erau singuri.

Zsadist stătea cu pieptul gol în ușa camerei. Era înroșit de sudoare din cap până la pantofii Nike, de parcă ar fi alergat kilometri întregi în sala de sport.

În timp ce Phury își privea geamănul, simți o senzație familiară de scufundare. Întotdeauna era așa, ca și cum Z ar fi fost un fel de zonă de presiune scăzută.

Vocea lui Zsadist era dură.

– Vreau ca amândoi să veniți cu mine la căderea nopții.

– Încotro? îl întrebă Butch.

– Bella vrea să meargă la ea acasă, iar eu nu o duc acolo fără întăriri. Am nevoie de o mașină în caz că vrea să ia ceva din lucrurile ei când pleacă și vreau să cerceteze cineva locul înainte de a ajunge acolo. Partea bună e că există un tunel de ieșire prin subsol dacă lucrurile se complică. Am verificat aseară când m-am dus să iau câteva lucruri pentru ea.

– Sunt gata de plecare, spuse Butch.

Ochii lui Zsadist priviră prin cameră.

– Și tu, Phury?

După o clipă, Phury încuviință.

– Da. Și eu.

capitolul 22

În acea noapte, când luna se ridică mai sus pe cer, O se ridică de la pământ cu un geamăt. Așteptase la marginea pajiștii de când apusese soarele, cu patru ore

în urmă, sperând că avea să apară cineva la fermă. Dar nimic. Și nu mai fusese în ultimele două zile. Ei bine, crezuse că văzuse ceva înainte de răsărit dimineața trecută, un fel de umbră ce se mișca în interior, dar orice ar fi fost, apăruse doar o singură dată și apoi dispăruse.

Își dorea cu ardoare să poată folosi toate resursele Societății pentru a se duce după soția lui. Dacă ar fi trimis toți *lesserii* pe care îi avea... Doar că ar fi putut la fel de bine să-și pună un pistol la tâmplă. Cineva l-ar fi pârât la Omega că atenția îi fusese deturnată spre o femeie fără importanță. Și atunci ar fi avut mari probleme.

Își verifică ceasul și înjură. Apropo de Omega...

Domnul O avea o reprezentație de comandă cu maestrul în seara aceea și nu avea de ales decât să respecte blestemata de întâlnire. Să rămână viabil ca vânător era singura cale de a-și recupera femeia și nu avea de gând să riște să fie eliminat pentru că lipsise de la o întâlnire.

Își scoase telefonul și chemă trei Beta să supravegheze ferma. Cum locul era cunoscut drept zonă de întâlnire pentru vampiri, măcar avea o scuză pentru a desemna detașamentul.

20 de minute mai târziu, vânătorii intraseră prin pădure, sunetul cizmelor lor fiind înăbușit de zăpadă. Trioul de bărbați cu oase mari abia ieșise de la inițiere, așa că părul le era încă închis la culoare și pielea le era roșie din cauza frigului. Erau în mod clar încântați să fie folosiți și gata de luptă, dar O le spusese că trebuiau doar să supravegheze și să monitorizeze. Dacă apărea cineva, nu trebuiau să atace până când oricine ar fi fost încerca să plece, iar apoi orice vampir trebuia să fie luat viu, bărbat sau femeie. Fără excepții. După O, dacă ar fi fost în locul familiei femeii sale, ar fi trimis mai întâi cercetași înainte de a o lăsa să se dematerializeze undeva în apropierea casei. Iar dacă era moartă și rudele ei îi mutau lucrurile, atunci voia ca rudele ei să fie capturate în stare bună pentru a-i putea găsi mormântul.

CamScanner

După ce lăsă să se înțeleagă că erau în joc capetele celor din Beta, O traversă pădurea până la camioneta sa, care era ascunsă într-un pâlc de pini. Când ieși pe Route 22, văzu că *lesserii* își parcaseră Explorerul cu care veniseră chiar pe drum, la mai puțin de 800 de metri de ieșirea spre aleea fermei.

Îi sună pe idioți și le spuse să își folosească naibii capul și să ascundă mașina aia. Apoi conduse până la cabană. În timp ce mergea, imagini cu femeia lui îi treceau prin minte, întunecându-i ochii pe drumul din fața lui. O văzuse în cea mai frumoasă formă, la duș, cu părul și pielea udă. Era deosebit de pură, ca acea...

Dar apoi viziunile se schimbară. O văzu goală, pe spate, sub vampirul ăla urât care o luase. Bărbatul o atingea... o săruta... pompa înăuntrul ei... Iar ei îi plăcea. Cățelei îi plăcea. Capul ei era pe spate, gemea, avea orgasm ca o târfă și voia mai mult.

Mâinile lui O se încolăciră în jurul volanului până când articulațiile aproape că îi ieșiră din piele. Încercă să se calmeze, dar furia lui era ca un pitbull cu un lanț de hârtie.

Știu atunci cu o claritate absolută că, dacă nu era deja moartă, avea de gând să o omoare când urma să o găsească. Tot ce trebuia să facă era să și-o imagineze cu fratele care o furase, iar raționamentul său superior se dezactiva complet.

Și asta nu îl puse pe O în încurcătură. Să trăiască fără ea ar fi fost oribil și, deși să fugă într-o grabă sinucigașă după ce ea ar fi murit avea mult farmec, a face o asemenea cascadorie l-ar fi adus doar alături de Omega pentru eternitate. La urma urmei, *lesserii* se întorceau la stăpân dacă se stingeau.

Dar apoi îi veni un gând. Și-o imagină pe femeia lui peste mulți ani, cu pielea albă, cu părul blond, cu ochii de culoarea norilor. Un *lesser* la fel ca el. Soluția era așa de potrivită, încât piciorul îi alunecă de pe accelerație, iar camioneta se opri în plin pe Route 22.

Așa avea să fie a lui pentru totdeauna.

La căderea serii, Bella își puse o pereche de blugi vechi și puloverul roșu gros care îi plăcea atât de mult. Apoi se duse în baie, trase cele două prosoape de pe oglindă și se uită la ea. Reflexia ei era a femeii pe care o văzuse întotdeauna privind-o: aceea cu ochi albaștri. Pomeți înalți. Buze mari. O claie de păr castaniu-închis.

Ridică marginea puloverului și aruncă o privire la abdomen. Pielea de acolo era fără cusur, nu mai purta numele *lesserului*. Dădu cu mâna peste locul unde fuseseră literele.

- Ești gata? o întrebă Zsadist.

Ea se uită în oglindă. El se zărea în spatele ei, îmbrăcat în negru, cu armele atârnându-i pe corp. Ochii lui de cărbune erau înfipți în pielea pe care ea o expunea.

- Cicatricile s-au vindecat, spuse ea. În doar 48 de ore.

- Da. Și mă bucur.

- Mi-e frică să mă duc la mine acasă.

- Phury și Butch vin cu noi. Ai destulă protecție.

- Știu... Ea coborî puloverul. Doar că... dacă nu mai suport să intru în casă?

- Atunci încercăm din nou în altă noapte. Oricât de mult ar dura. El îi întinse jacheta.

Ea spuse:

- Ai lucruri mult mai bune de făcut decât să mă supraveghezi.

- Nu acum, nu am. Dă-mi mâna!

Degetele îi tremurau când întinse mâna. Avea un gând vag că era prima dată când el îi cerea să-l atingă și spera ca acest contact să ducă la o îmbrățișare.

Dar el nu era interesat de o îmbrățișare. Îi puse o armă mică în mână fără să-i atingă măcar pielea.

Ea se dădu înapoi cu dezgust.

– Nu, eu...

– Ține-o așa!

– Stai puțin, eu nu...

– ... așa. El poziționă micul pat al armei în palma ei. Aici este siguranța. Pornită. Oprită. Ai înțeles? Pornit... oprit. Trebuie să fii în apropiere pentru a ucide cu asta, dar este încărcată cu două gloanțe care vor încetini un *lesser* probabil suficient de mult timp ca să poți scăpa. Trebuie doar să îndrepți arma spre el și să apeși pe trăgaci de două ori. Nu trebuie să o armezi sau altceva. Și ințește spre trunchi, va fi o țintă mai mare.

– Nu vreau asta.

– Și nici eu nu vreau ca tu să o ai. Dar e mai bine decât să te trimit în lumină.

Ea clătină din cap și închise ochii. Atât de urâtă era uneori această afacere a vieții.

– Bella? Bella, uită-te la mine! Când ea o făcu, el spuse: Ține ăsta în buzunarul exterior al hainei tale, în partea dreaptă. Îl vrei în mâna pe care o folosești cel mai des dacă va trebui să-l folosești. Ea deschise gura, dar el vorbi peste ea: O să stai cu Butch și Phury. Și atât timp cât ești cu ei, este puțin probabil să fie nevoie să o folosești.

– Unde vei fi?

– Pe aici. În timp ce el se întorcea, ea observă că avea un cuțit la talie – pe lângă cele două pumnale de pe piept și perechea de pistoale de la șolduri. Se întrebă câte alte arme mai avea la el pe care nu le putea vedea.

Se opri în pragul ușii, cu capul plecat.

– O să mă asigur că nu va trebui să scoți arma aia, Bella. Îți promit! Dar nu te pot lăsa neînarmată.

Ea respiră adânc. Și strecură mica bucată de metal în buzunarul hainei.

Afară, în hol, Phury aștepta, sprijinit de balcon. Era și el îmbrăcat pentru luptă, cu pistoale și cu acele pumnale peste tot, calmul mortal radiind din corpul lui.

Când ea îi zâmbi, el încuviință din cap și își trase pe el haina de piele neagră.

Telefonul mobil al lui Zsadist sună, iar el răspunse.

– Ești acolo, polițistule? Ce se întâmplă? Când închise, încuviință din cap. Sunt gata să plec.

Cei trei coborâră în hol și apoi ieșiră în curte. În aerul rece, ambii bărbați își luară armele în palme, apoi se dematerializară cu toții.

Bella prinse formă pe veranda din fața casei, cu fața la ușa roșie lucioasă cu ciocănel de alamă. Îi simțea pe Zsadist și pe Phury în spatele ei, două trupuri masculine uriașe și pline de tensiune. Se auziră pași, iar ea se uită peste umăr. Butch urca pe verandă. Arma lui era și ea scoasă.

Ideea de a nu se grăbi și de a intra ușor în casa ei i se părea periculoasă și egoistă. Descuie ușa cu mintea, apoi intră.

Locul încă mirosea la fel – o combinație între ceara de podea cu lămâie pe care o folosea pe scândurile late de pin și lumânările cu rozmarin pe care îi plăcea să le ardă.

Când auzi ușa închizându-se cu alarma de securitate oprită, se uită înapoi. Butch și Phury o urmăreau îndeaproape, dar Zsadist nu era nicăieri.

Ea știa că nu-i părăsise. Dar și-ar fi dorit să fie înăuntru cu ea.

Trase aer în piept și se uită prin living. Fără nici o lumină aprinsă, nu vedea decât umbre și forme familiare, mai mult modelul mobilierului și al pereților decât orice altceva.

– Totul pare... Dumnezeule, exact la fel!

Cu toate că deasupra biroului ei era o pată albă. O oglindă dispăruse, o oglindă pe care ea și mama ei o aleseseră împreună în Manhattan, în urmă cu aproximativ un deceniu. Lui Rehvenge îi plăcuse întotdeauna. Oare o luase el? Nu știa dacă să se simtă înduioșată sau ofensată.

CamScanner

Când întinse mâna pentru a aprinde o lampă, Butch o opri.

– Fără lumini! Îmi pare rău.

Ea încuviință. Înaintând în casă, văzând mai multe lucruri, se simți ca și cum se afla printre prieteni de mult cunoscuți pe care nu-i mai văzuse de ani întregi. Era încântător și trist. O ușurare mai presus de toate. Fusese atât de sigură că avea să se întristeze...

Se opri când ajunse în living. Dincolo de arcada largă din capătul celălalt era bucătăria. Groaza i se încolăci în stomac.

Îmbărbătându-se, intră în celălalt spațiu și se opri. Când văzu totul atât de îngrijit și nederanjat, își aminti de violențele care avuseseră loc.

– Cineva a făcut curățenie, șopti ea.

– Zsadist.

Butch trecu pe lângă ea, cu arma ridicată la nivelul pieptului, cu ochii scanând în jur.

– El... a făcut toate astea? gesticulă ea, arătând în jur.

– În prima noapte după ce ai fost luată. A petrecut ore întregi aici. Și la parter e curat ca lacrima.

Încerca să și-l imagineze pe Zsadist cu un mop și o găleată, scăpând de petele de sânge și de cioburile de sticlă.

„De ce?", se întrebă ea.

Butch ridică din umeri.

– A spus că e ceva personal.

Oare vorbise cu voce tare?

– Ți-a explicat... de ce?

În timp ce omul nega din cap, ea era conștientă că Phury se interesa în mod punctual de exterior.

– Vrei să mergi în dormitorul tău? o întrebă Butch.

Când ea încuviință, Phury spuse:

– Eu rămân aici sus.

Jos, în subsol, ea găsi totul în ordine, aranjat... curat. Își deschise dulapul, umblă prin sertarele comodei, se plimbă prin baie. Lucrurile mărunte o captivau. O sticlă

de parfum. O revistă datată de dinainte de răpire. O lumânare pe care își amintea că o aprindea lângă cada cu picioare în formă de gheară.

Zăbovind, atingând, alunecând înapoi la locul lor într-un mod profund, vru să petreacă ore... zile. Dar simțea că Butch era din ce în ce mai încordat.

– Cred că am văzut destul pentru seara asta, spuse ea, dorindu-și să poată sta mai mult.

Butch se duse primul, în timp ce se îndreptau înapoi spre primul etaj. Când intră în bucătărie, se uită la Phury.

– Este gata să plece.

Phury își deschise telefonul. Urmă o pauză.

– Z, e timpul să plecăm. Pornește mașina pentru polițist.

În timp ce Butch închidea ușa pivniței, Bella se duse la acvariul ei cu pești și trase cu ochiul înăuntru. Se întreba dacă avea să mai locuiască vreodată la fermă. Și avea o presimțire că nu avea să o mai facă.

– Vrei să iei ceva cu tine? o întrebă Butch.

– Nu, cred că...

O împușcătură răsună afară, zgomotul fiind înfundat. Butch o apucă și o trase înapoi, lipind-o de trupul său.

– Stai liniștită, îi spuse el în ureche.

– În față, șuieră Phury în timp ce se ghemuia, apoi își îndreptă arma în josul holului, spre ușa pe care intraseră.

O altă împușcătură. Și încă una. Tot mai aproape. Venind din jurul casei.

– Am ieșit din tunel, șopti Butch în timp ce o întorcea cu forță și o împingea spre ușa de la subsol.

Phury urmări sunetele cu pistolul.

– Te acopăr eu.

În momentul în care mâna lui Butch căzu pe clanța ușii pivniței, timpul se comprimă în fracțiuni de secundă, apoi se prăbuși în nonsens.

CamScanner

Când întinse mâna pentru a aprinde o lampă, Butch o opri.

– Fără lumini! Îmi pare rău.

Ea încuviință. Înaintând în casă, văzând mai multe lucruri, se simți ca și cum se afla printre prieteni de mult cunoscuți pe care nu-i mai văzuse de ani întregi. Era încântător și trist. O ușurare mai presus de toate. Fusese atât de sigură că avea să se întristeze...

Se opri când ajunse în living. Dincolo de arcada largă din capătul celălalt era bucătăria. Groaza i se încolăci în stomac.

Îmbărbătându-se, intră în celălalt spațiu și se opri. Când văzu totul atât de îngrijit și nederanjat, își aminti de violențele care avuseseră loc.

– Cineva a făcut curățenie, șopti ea.

– Zsadist.

Butch trecu pe lângă ea, cu arma ridicată la nivelul pieptului, cu ochii scanând în jur.

– El... a făcut toate astea? gesticulă ea, arătând în jur.

– În prima noapte după ce ai fost luată. A petrecut ore întregi aici. Și la parter e curat ca lacrima.

Încerca să și-l imagineze pe Zsadist cu un mop și o găleată, scăpând de petele de sânge și de cioburile de sticlă.

„De ce?", se întrebă ea.

Butch ridică din umeri.

– A spus că e ceva personal.

Oare vorbise cu voce tare?

– Ți-a explicat... de ce?

În timp ce omul nega din cap, ea era conștientă că Phury se interesa în mod punctual de exterior.

– Vrei să mergi în dormitorul tău? o întrebă Butch.

Când ea încuviință, Phury spuse:

– Eu rămân aici sus.

Jos, în subsol, ea găsi totul în ordine, aranjat... curat. Își deschise dulapul, umblă prin sertarele comodei, se plimbă prin baie. Lucrurile mărunte o captivau. O sticlă

de parfum. O revistă datată de dinainte de răpire. O lumânare pe care își amintea că o aprindea lângă cada cu picioare în formă de gheară.

Zăbovind, atingând, alunecând înapoi la locul lor într-un mod profund, vru să petreacă ore... zile. Dar simțea că Butch era din ce în ce mai încordat.

– Cred că am văzut destul pentru seara asta, spuse ea, dorindu-și să poată sta mai mult.

Butch se duse primul, în timp ce se îndreptau înapoi spre primul etaj. Când intră în bucătărie, se uită la Phury.

– Este gata să plece.

Phury își deschise telefonul. Urmă o pauză.

– Z, e timpul să plecăm. Pornește mașina pentru polițist.

În timp ce Butch închidea ușa pivniței, Bella se duse la acvariul ei cu pești și trase cu ochiul înăuntru. Se întreba dacă avea să mai locuiască vreodată la fermă. Și avea o presimțire că nu avea să o mai facă.

– Vrei să iei ceva cu tine? o întrebă Butch.

– Nu, cred că...

O împușcătură răsună afară, zgomotul fiind înfundat. Butch o apucă și o trase înapoi, lipind-o de trupul său.

– Stai liniștită, îi spuse el în ureche.

– În față, șuieră Phury în timp ce se ghemuia, apoi își îndreptă arma în josul holului, spre ușa pe care intraseră.

O altă împușcătură. Și încă una. Tot mai aproape. Venind din jurul casei.

– Am ieșit din tunel, șopti Butch în timp ce o întorcea cu forță și o împingea spre ușa de la subsol.

Phury urmări sunetele cu pistolul.

– Te acopăr eu.

În momentul în care mâna lui Butch căzu pe clanța ușii pivniței, timpul se comprimă în fracțiuni de secundă, apoi se prăbuși în nonsens.

CamScanner

Ușa franțuzească din spatele lor se deschise, cadrul de lemn spărgându-se, la fel, sticla.

Zsadist fu lovit în spate, în timp ce era împins de o forță imensă. Când ateriză pe podeaua bucătăriei, se lovi cu capul atât de tare de gresie, încât sună ca și cum s-ar fi descărcat altă armă. Apoi, cu un țipăt oribil, *lesserul* care îl aruncase prin ușă sări pe pieptul lui, iar amândoi alunecară prin cameră, îndreptându-se direct spre scările pivniței.

Zsadist stătea nemișcat sub ucigaș. Amețit? Mort?

Bella țipa în timp ce Butch o smulgea din drum. Singurul loc în care putea să se ducă era lângă sobă, iar el o împinse în acea direcție, protejând-o cu trupul lui. Numai că acum erau prinși în bucătărie.

Phury și Butch îndreptară amândoi armele spre încâlceala de brațe și picioare de pe podea, dar vânătorului nu îi păsa. Strigoiul își ridică pumnul și îl lovi pe Zsadist în cap.

– Nu! răcni ea.

Doar că, în mod ciudat, lovitura părea să-l trezească pe Zsadist. Sau poate că vocea ei avusese acest efect. Ochii lui negri se deschiseră, și o expresie malefică îi apăru pe față. Cu o împingere rapidă, își prinse mâinile sub subsuorile *lesserului* și se răsuci atât de repede, încât trunchiul vânătorului se contorsionă într-un arc vicios.

Într-o clipă, Zsadist era deasupra, călare pe *lesser*. Apucă brațul drept al vânătorului și îl întinse într-un unghi de rupt oasele. Apoi își înfipse degetul mare sub bărbia strigoiului atât de adânc, încât nu i se vedea nici jumătate de deget și scoase la iveală niște colți lungi care străluceau albi și mortali. Îl mușcă pe *lesser* de gât, chiar prin coloana esofagiană.

Ucigașul țipă de durere, zbătându-se sălbatic între picioarele lui. Și ăsta era doar începutul. Zsadist își sfâșie prada. Când chestia nu se mai mișcă, se opri gâfâind și își înfipse degetele în părul negru al *lesserului*, despicând o secțiune în lărgime, căutând în mod clar rădăcini albe.

Dar ea ar fi putut să-i spună că nu era David. Presupunând că-și putea găsi vocea.

Zsadist blestemă și își trase răsuflarea, dar rămase ghemuit deasupra prăzii sale, căutând semne de viață. De parcă ar fi vrut să continue.

Apoi se încruntă și privi în sus, dându-și seama clar că bătălia se terminase și că fuseseră martori.

Oh, Dumnezeule! Fața îi era pătată de sângele negru al *lesserului*, iar pieptul și mâinile îi erau și mai pătate.

Ochii lui negri se îndreptară spre ai ei. Erau strălucitori. La fel ca sângele pe care îl vărsase pentru a o apăra. Și își întoarse repede privirea, ca și cum ar fi vrut să ascundă satisfacția pe care o avusese în urma uciderii.

– Ceilalți doi sunt terminați, spuse el, respirând încă cu greu.

Își trase partea de jos a cămășii și se șterse pe față.

Phury se îndreptă spre hol.

– Unde sunt? Pe peluza din față?

– Încearcă la ușa din față. I-am înjunghiat pe amândoi. Zsadist se uită la Butch. Du-o acasă! Acum. E prea șocată ca să se dematerializeze. Phury, tu du-te cu ei! Vreau să mă suni în momentul în care pune un picior în hol, ne-am înțeles?

– Dar tu? spuse Butch, chiar în timp ce îl înconjurau pe *lesserul* mort.

Zsadist se ridică în picioare și dezveli un pumnal.

– Îl voi pocni pe acesta și voi aștepta să vină alții. Când nenorociții ăștia nu se vor prezenta, vor veni mai mulți.

– Ne vom întoarce.

– Nu-mi pasă ce faceți atât timp cât o duceți acasă. Așa că nu mai vorbiți și începeți să conduceți!

Bella întinse mâna spre el, deși nu era sigură de ce. Era îngrozită de ceea ce făcuse și de felul în care arăta

acum, plin de vânătăi și bătut, propriul sânge curgându-i pe haine împreună cu cel al vânătorilor.

Zsadist gesticulă enervat.

– Luați-o dracului de aici!

John sări din autobuz, atât de al naibii de ușurat că era acasă, încât aproape căzu. Dumnezeule, dacă primele două zile de antrenament erau ceva de luat în seamă, următorii doi ani aveau să fie un iad!

Când intră pe ușa din față, fluieră.

Vocea lui Wellsie se auzi din biroul ei.

– Bună! Cum a mers azi?

În timp ce-și dădea jos haina, fluieră de două ori rapid, ceea ce era un fel de „OK, bine, în regulă".

– Bine. Hei, Havers vine peste o oră.

John se îndreptă spre birou și se opri în pragul ușii. Așezată la biroul ei, Wellsie era înconjurată de o colecție de cărți vechi, dintre care majoritatea erau deschise. Vederea tuturor acelor pagini întinse și legate îi amintea de câinii nerăbdători, întinși pe spate, așteptând să fie mângâiați pe burtă.

Ea zâmbi.

– Arăți obosit.

– *Mă duc să mă odihnesc o vreme până vine Havers*, gesticulă el.

– Ești sigur că ești bine?

– *Absolut.*

Zâmbi pentru a fi mai credibil. Nu-i plăcea s-o mintă, dar nu voia să vorbească despre eșecurile lui. Peste alte 16 ore avea să le scoată din nou la vedere. Avea nevoie de o pauză, iar ei, fără îndoială, erau la fel de epuizați.

– O să te trezesc când ajunge doctorul.

– *Mulțumesc.*

În timp ce el se întorcea, ea spuse:

– Sper că știi că, indiferent ce spune testul, ne vom ocupa de asta.

El se uită la ea. Deci și ea era îngrijorată din cauza rezultatelor.

Se duse în grabă la ea și o îmbrățișă, apoi se îndreptă spre camera lui. Nici măcar nu își puse rufele în coș, ci doar își lăsă geanta și se întinse pe pat. Omule, efectele cumulate a opt ore de batjocură erau suficiente pentru a-l face să doarmă o săptămână!

Însă nu se putea gândi decât la vizita lui Havers. Dumnezeule, dacă totul era o greșeală? Dacă nu avea să se transforme în ceva fantastic și puternic? Dacă viziunile lui din timpul nopții nu erau decât o fixație hiperactivă pentru Dracula?

Dacă era în mare parte om?

Ar fi avut sens. Chiar dacă antrenamentul era abia la început, era clar că nu era precum ceilalți din clasă aflați în pretranziție. Nu se pricepea la nimic fizic și era mai slab decât ceilalți băieți. Poate că antrenamentul l-ar fi ajutat, deși se îndoia de asta.

John închise ochii și speră să aibă un vis frumos. Un vis care să-l plaseze într-un corp mare, un vis care să-l facă puternic și...

Vocea lui Tohr îl trezi.

– Havers este aici.

John căscă, se întinse și încercă să se ascundă de compătimirea de pe fața lui Tohr. Ăsta fusese celălalt coșmar legat de antrenament: trebuia să o dea în bară tot timpul în fața lui Tohr.

– Ce mai faci, fiule... adică John?

John clătină din cap și gesticulă:

– *Sunt bine, dar aș prefera să fiu fiul tău.*

Tohr zâmbi.

– Bine. Așa vreau și eu. Acum, hai să scăpăm de problema cu testele, bine?

John îl urmă pe Tohr în living. Havers stătea pe canapea, arătând ca un profesor cu ochelarii, sacoul și papionul lui roșu.

– Bună, John, spuse el.

CamScanner

John ridică o mână și se așeză în fotoliul cel mai apropiat de Wellsie.

– Deci am rezultatele analizei tale de sânge. Havers scoase o bucată de hârtie din interiorul hainei sale sport. Mi-a luat ceva mai mult timp, pentru că a existat o anomalie la care nu mă așteptam.

John se uită la Tohr. Apoi la Wellsie. Dumnezeule! Dacă era în întregime uman? Ce i-ar fi făcut? Ar fi trebuit să plece...

– John, ești un războinic de rasă. Nu există decât cea mai mică urmă de sânge din alte specii în tine.

Tohr râse în hohote și bătu din palme.

– La dracu'! Asta-i grozav!

John începu să rânjească și continuă până când buzele îi dispărură complet într-un zâmbet.

– Dar mai e ceva. Havers își împinse ochelarii mai sus pe nas. Tu ești din neamul lui Darius de Marklon. Atât de aproape, încât ai putea fi fiul lui. Atât de aproape... Trebuie să fii fiul lui.

O tăcere mormântală cuprinse încăperea.

John se uită când la Tohr, când la Wellsie. Cei doi erau încremeniți. Era o veste bună? O veste proastă? Cine era Darius? După expresiile lor, poate că tipul era un criminal sau ceva de genul ăsta.

Tohr sări de pe canapea și îl luă pe John în brațe, strângându-l atât de tare, încât cei doi deveniră unul singur. Gâfâind, fără aer, cu picioarele atârnând, John se uită la Wellsie. Avea ambele mâini la gură, iar lacrimile i se rostogoleau pe față.

Brusc, Tohr îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Tuși puțin, cu ochii strălucindu-i.

– Ei bine, ce să vezi!

Bărbatul își drese vocea de mai multe ori. Își frecă fața. Părea un pic amețit.

– *Cine este Darius?* gesticulă John în timp ce se așeza din nou.

Tohr zâmbi încet.

– A fost cel mai bun prieten al meu, fratele meu în lupte... Abia aștept să îți povestesc totul despre el. Și asta înseamnă că ai o soră.

– *Cine?*

– Beth, regina noastră. *Shellanul* lui Wrath.

– Da, apropo de ea, spuse Havers, uitându-se la John. Nu înțeleg reacția pe care ai avut-o față de ea. Toate tomografiile tale sunt în regulă, la fel EKG-ul tău, și hemograma. Vă cred când spuneți că ea a fost cea care a provocat crizele, deși nu am nici o idee de ce ar fi așa. Aș vrea să stai departe de ea o vreme, ca să vedem dacă se întâmplă în alt mediu, bine?

John încuviință, deși dorea să o vadă din nou pe femeie, mai ales dacă era rudă cu ea. O soră. Ce tare!

– Acum, în legătură cu cealaltă problemă, spuse Havers cu subiect și predicat.

Wellsie se aplecă în față și își puse mâna pe genunchiul lui John.

– Havers are ceva despre care vrea să vorbească cu tine.

John se încruntă.

– *Ce?* gesticulă el încet.

Doctorul zâmbi, încercând să fie cât se putea de liniștitor.

– Aș vrea să-l vezi pe terapeutul acela.

John îngheță. Panicat, cercetă fața lui Wellsie, apoi pe cea a lui Tohr, întrebându-se cât de multe le-ar fi putut spune doctorul despre ceea ce i se întâmplase cu un an în urmă.

– *De ce m-aș duce?* gesticulă el. *Sunt bine.*

Răspunsul lui Wellsie fu calm.

– Doar pentru a te ajuta să faci tranziția către noua ta lume.

– Și prima ta programare este mâine-seară, spuse Havers, lăsând capul în jos. Se uită fix la fața lui John peste ramele ochelarilor și citi mesajul din ochii lui:

„Ori te duci, ori le voi spune adevăratul motiv pentru care trebuie să o faci".

John fu depășit, iar asta îl enerva. Dar se gândi că era mai bine să se supună unui șantaj din compasiune decât ca Tohr și Wellsie să afle ceva despre ce i se făcuse.

– *Bine. O voi face.*

– Te duc eu, spuse repede Tohr. Apoi se încruntă. Adică putem găsi pe cineva care să te ducă. Butch te va duce.

Fața lui John ardea. Da, nu voia ca Tohr să se apropie de terapeut. Nici vorbă de așa ceva.

Se auzi soneria de la ușa din față.

Wellsie zâmbi.

– Oh, ce bine! E Sarelle. A venit să lucreze pentru festivalul solstițiului. John, ai vrea să ne ajuți?

Sarelle era din nou acolo? Nu menționase asta când vorbiseră cu o seară în urmă.

– John? Vrei să lucrezi cu Sarelle?

El încuviință și încercă să-și păstreze calmul, deși corpul i se aprinsese ca un neon. Avea furnicături.

– *Da, pot să fac asta.*

Își puse mâinile în poală și se uită în jos la ele, încercând să-și păstreze zâmbetul pentru sine.

capitolul 23

Bella avea să se întoarcă acasă. În seara aceea.

Rehvenge nu era genul de bărbat care să gestioneze bine frustrarea în cele mai bune circumstanțe. Așa că nu mai suporta să aștepte ca sora lui să se întoarcă acolo unde trebuia să fie. La dracu', nu era doar fratele ei, ci și *ghardianul* ei, iar asta însemna că avea drepturi.

În timp ce-și trăgea pe el haina de zibelină, blana se învârti în jurul corpului său mare, apoi căzu și se opri la glezne. Costumul pe care îl purta era negru, semnat

Ermenegildo Zegna. Cele două pistoale gemene de 9 milimetri de sub brațele sale erau Heckler & Koch.

– Rehvenge, te rog, nu face asta!

Se uită la mama sa. Madalina stătea sub candelabrul din hol, imaginea aristocrației cu ținuta ei regală, cu diamantele și rochia ei de satin. Singurul lucru care nu era la locul lui era îngrijorarea de pe fața ei, și asta nu pentru că tensiunea intra în conflict cu Harry Winstonul ei și cu haute couture-ul. Ea nu se supăra niciodată. Niciodată.

Inspiră adânc. Avea mai multe șanse să o calmeze dacă nu-și arăta infamul temperament, dar, mai mult decât atât, în starea lui de spirit actuală risca să o facă bucăți acolo unde se afla, iar asta nu era corect.

– Ea va veni acasă astfel, spuse el.

Mâna grațioasă a mamei sale se ridică la gât, semn sigur că era prinsă între ceea ce voia și ceea ce credea că era corect.

– Dar este atât de extrem!

– Vrei ca ea să doarmă în propriul pat? Vrei ca ea să fie acolo unde ar trebui să fie? Vocea lui începu să lovească în aer. Sau vrei ca ea să rămână cu Frăția? Ăia sunt războinici, *Mahmen!* Războinici însetați de sânge, flămânzi de sânge. Crezi că ar ezita să ia o femeie? Și tu știi foarte bine că, prin lege, Regele Orb poate să se culce cu orice femeie dorește. Vrei ca ea să fie într-un astfel de mediu? Eu nu vreau.

În timp ce *Mahmen* se dădea înapoi, își dădu seama că țipa la ea. Mai trase o dată aer în piept.

– Dar, Rehvenge, am vorbit cu ea. Încă nu vrea să vină acasă. Și sunt bărbați de onoare. În Țara Veche...

– Nici măcar nu mai știm cine face parte din Frăție.

– Ei au salvat-o.

– Atunci o pot da înapoi familiei ei. Pentru numele lui Dumnezeu, e o femeie din aristocrație! Crezi că *glymera* o va accepta după asta? A avut deja o aventură.

Și ce situație fusese aceea! Bărbatul fusese total nedemn de ea, un biet idiot, și totuși ticălosul reușise să scape de despărțire fără să se vorbească despre el. Despre Bella, pe de altă parte, se șoptea de luni întregi și, deși încercase să pretindă că nu o deranja, Rehv știa că o deranja.

Ura aristocrația în care erau blocați, chiar o ura.

Clătină din cap, supărat pe el însuși.

– N-ar fi trebuit să se mute niciodată din casa asta. N-ar fi trebuit să permit asta.

Și, de îndată ce avea să o primească înapoi, nu urma să-i mai permită să iasă niciodată fără aprobarea lui. Urma să o ungă pentru *sehclusion*. Sângele ei era suficient de pur pentru a justifica acest lucru și, sincer, ar fi trebuit să fie așa de la început. Odată ce se făcea asta, Frăția avea obligația legală de a o da înapoi în grija lui Rehvenge, iar după aceea nu mai putea părăsi casa fără permisiunea lui. Și mai era ceva. Fiecare bărbat care dorea să o vadă trebuia să treacă de el, ca șef al casei, iar el avea de gând să-i refuze pe fiecare dintre acei nenorociți. Nu reușise să-și protejeze sora o dată. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta din nou.

Rehv își verifică ceasul, chiar dacă știa că întârzia la treabă. Avea să facă cererea de *sehclusion* către rege din biroul său. Era ciudat să faci ceva atât de vechi și tradițional prin e-mail, dar așa stăteau lucrurile acum.

– Rehvenge...

– Ce?

– O vei îndepărta.

– Nu este posibil. Odată ce mă voi ocupa de asta, nu va avea unde să se ducă decât aici.

Întinse mâna după baston și se opri. Mama lui părea atât de nefericită, încât se aplecă și îi sărută obrazul.

– Să nu-ți faci griji pentru nimic, *Mahmen!* O să repar totul, ca să nu mai fie rănită niciodată. De ce nu pregătești casa pentru ea? Ai putea să-i dai jos pânza de doliu.

Madalina clătină din cap. Cu o voce reverențioasă, spuse:

– Nu până ce nu-i trece pragul. Ar ofensa-o pe Fecioara Scrib să presupunem că se va întoarce în siguranță.

Își reținu un blestem. Devotamentul mamei sale față de Mama Rasei era legendar. La dracu', ar fi trebuit să fie membră a Aleselor cu toate rugăciunile ei, cu toate regulile ei și cu teama nezdruncinată că un singur cuvânt neclar ar fi adus osânda sigură.

Dar nu conta. Era cușca ei spirituală, nu a lui.

– Cum dorești, spuse el, sprijinindu-se pe baston și întorcându-se.

Se deplasă încet prin casă, bazându-se pe diferitele tipuri de pardoseli pentru a-și da seama în ce cameră se afla. Erau marmură pe hol, un covor persan în living, lemn de esență tare cu scândură lată în bucătărie. Se folosea de vedere pentru a-i spune că picioarele îi aterizau drept și că era sigur pentru el să își lase greutatea pe ele. Purta bastonul cu el în cazul în care greșea și își pierdea echilibrul.

Când ieși în garaj, se ținu de cadrul ușii înainte de a pune un picior și apoi celălalt pe cele patru trepte. După ce alunecă în Bentley-ul său antiglonț, apăsă pe butonul de deschidere a ușii de garaj și așteptă să iasă în siguranță.

La dracu'! Își dorea nespus să știe cine erau acei frați și unde locuiau. S-ar fi dus acolo, ar fi spart ușa și ar fi târât-o pe Bella departe de ei.

Când putu vedea aleea din spatele lui, băgă sedanul în marșarier și apăsă accelerația atât de tare, încât cauciucurile scârțâiră. Acum, când era la volan, putea să se miște cu viteza pe care o dorea. Rapid. Agil. Liber.

Peluza lungă era în ceață în timp ce el conducea în grabă pe aleea șerpuită până la porțile care se aflau departe de stradă. Făcu o pauză scurtă când acestea se deschiseră; apoi demară pe Thorne Avenue și înaintă pe una dintre cele mai bogate străzi din Caldwell.

CamScanner

Pentru a-și ține familia în siguranță și pentru a nu duce niciodată lipsă de nimic, făcea lucruri josnice. Dar era bun în ceea ce făcea, iar mama și sora lui meritau genul de viață pe care îl aveau. Le-ar fi dat tot ce-și doreau, le-ar fi îndeplinit orice capriciu. Lucrurile fuseseră prea grele pentru ei prea mult timp...

Da, moartea tatălui său fusese primul cadou pe care li-l făcuse, primul din multele moduri în care le îmbunătățise viața și le ținuse departe de pericol. Și nu avea de gând să oprească asta acum.

Rehv mergea cu viteză și se îndrepta spre centrul orașului când ceafa începu să îl furnice. Încercă să ignore senzația, dar în câteva clipe aceasta se condensă într-o strânsoare, ca și cum o menghină ar fi fost strânsă în jurul coloanei vertebrale. Ridică piciorul de pe accelerație și așteptă să treacă senzația.

Apoi se întâmplă.

Cu o înjunghiere de durere, vederea i se transformă în nuanțe de roșu, ca și cum și-ar fi tras un văl transparent peste față: farurile mașinilor care veneau din sens opus erau roz neon, șoseaua ruginie, iar cerul de un roșu ca vinul de Burgundia. Verifică ceasul de pe tabloul de bord, ale cărui cifre erau acum de o strălucire rubinie.

La dracu'! Totul era greșit. Nu trebuia să se întâmple asta...

Clipi și își frecă ochii. Când îi deschise din nou, acea senzație profundă dispăruse.

Da, la dracu', nu avea să se întâmple asta! Și nu avea de gând să ajungă în centru.

Răsuci volanul spre dreapta și opri în parcarea unui mall, cel în care fusese Academia de Arte Marțiale Caldwell înainte de a arde. Stinse farurile Bentley-ului și trecu prin spatele clădirilor lungi și înguste, parcând la nivel cu cărămizile, astfel încât, dacă

ar fi trebuit să plece repede, tot ce trebuia să facă era să apese pe accelerație.

Lăsând motorul pornit, își dădu jos haina de zibelină, își dezbrăcă sacoul costumului, apoi își suflecă mâneca stângă. Prin ceața roșie, băgă mâna în torpedou și scoase o seringă hipodermică și o bucată de garou de cauciuc. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât scăpă acul și trebui să se întindă și să-l ridice de pe podea.

Căută prin buzunarele jachetei până când găsi flaconul de sticlă cu dopamină, un neuromodulator. Îl puse pe bord.

Avu nevoie de două încercări ca să deschidă pliculețul steril al seringii, apoi aproape că rupse acul reușind să-l treacă prin cauciucul capacului de dopamină. Când seringa fu încărcată, își înfășură garoul de cauciuc în jurul bicepsului cu o mână și cu dinții; apoi încercă să găsească o venă. Într-un câmp vizual plat, totul era complicat.

Pur și simplu, nu putea vedea suficient de bine. Tot ce vedea în fața lui era... roșu.

Roșu... roșu... roșu... Cuvântul îi țâșnea prin minte, rezonând în interiorul craniului. Roșu era culoarea panicii. Roșu era culoarea disperării. Roșu era culoarea urii de sine.

Roșu nu era culoarea sângelui său. Nu acum, în orice caz.

Revenindu-și, își pipăi antebrațul și căută o rampă de lansare internă pentru drog, o autostradă care să ducă rahatul până la receptorii din creierul său. Numai că venele lui se prăbușeau.

Nu simțea nimic în timp ce împingea acul înăuntru, ceea ce era liniștitor. Dar apoi apăru... o mică înțepătură la locul injecției. Amorțeala în care se conservase era pe cale să se termine.

În timp ce căuta sub piele o venă utilizabilă, începu să simtă lucruri în corpul său: senzația greutății sale

pe scaunul de piele al mașinii. Căldura care-i sufla pe glezne. Aerul rapid care intra și ieșea din gura lui, uscându-i limba.

Teroarea îl făcu să împingă pistonul în jos și să elibereze garoul de cauciuc. Numai Dumnezeu știa dacă găsise locul potrivit.

Cu inima bătând cu putere, se holbă la ceas.

– Haide, murmură el, începând să se legene pe scaunul șoferului. Haide... dă-i drumul!

Roșu era culoarea minciunilor lui. Era prins într-o lume de roșu. Și într-una din zilele astea, dopamina avea să nu mai funcționeze. Avea să fie pierdut în roșu pentru totdeauna.

Ceasul schimbă cifrele. Trecu un minut.

– Oh, rahat... Își frecă ochii ca și cum asta putea să-i readucă profunzimea vederii și spectrul normal de culori. Îi sună telefonul mobil și îl ignoră.

– Te rog... Ura implorarea din vocea lui, dar nu se putea preface că era puternic. Nu vreau să mă pierd...

Dintr-odată, vederea îi reveni, roșul scurgându-se din câmpul său vizual, perspectiva tridimensională revenind. Era ca și cum răul fusese aspirat din el și corpul său amorțise, senzațiile evaporându-se până când tot ce știa erau gândurile din capul său. Cu ajutorul drogului, devenise un sac care se mișca, respira și vorbea, care, din fericire, avea doar patru simțuri pentru care să își facă griji acum, când atingerea fusese trecută pe plan secundar.

Se prăbuși pe scaun. Stresul legat de răpirea și salvarea Bellei îl afectase. De aceea atacul îl lovise atât de tare și de repede. Și poate că trebuia să ajusteze din nou doza. Avea să se ducă la Havers și să verifice asta.

Trecu ceva timp până când reuși să pună mașina în mișcare. În timp ce ieșea ușor din spatele mallului și se strecura în trafic, își spuse că era doar încă un sedan într-un șir lung de mașini. Anonim. La fel ca toți ceilalți.

Minciuna îl liniști oarecum... și îi spori singurătatea.

La un semafor, verifică mesajul care îi fusese lăsat.

Alarma de securitate de la Bella fusese oprită timp de o oră sau cam așa ceva și abia acum se reactivase. Cineva fusese din nou în casa ei.

Zsadist găsi Ford Explorerul negru parcat în pădure, la aproximativ 300 de metri de intrarea pe aleea lungă de un kilometru a Bellei. Singurul motiv pentru care dăduse peste chestia aia fusese pentru că răscolise zona, prea agitat ca să se ducă acasă, prea periculos ca să fie în compania altcuiva.

Urme de pași în zăpadă se îndreptau în direcția fermei.

Își puse mănușile și se uită pe geamurile mașinii. Alarma de securitate era activată.

Trebuia să fie mașina *lesserilor*. Putea să simtă mirosul dulce al acestora peste tot. Dar un singur rând de urme... Poate că șoferul își lăsase amicii, apoi o ascunsese? Sau poate că SUV-ul trebuise mutat din altă parte?

Nu conta. Lessening Society avea să se întoarcă pentru proprietatea sa. Și n-ar fi fost frumos să știe unde naiba ajunsese? Dar cum putea să dea de urma acelei nemernicii?

Își puse mâinile în șolduri și se întâmplă să se uite la centura armei.

În timp ce-și desfăcea telefonul mobil, se gândi cu plăcere la Vishous, ticălosul ăla priceput la tehnologie.

„Nevoia îl învață pe om."

El se dematerializă sub SUV, astfel încât lăsă foarte puține urme în zăpadă. În timp ce greutatea lui era absorbită, tresări. La naiba, avea să plătească pentru acea mică excursie prin ușa franțuzească! Și pentru lovitura în cap. Dar supraviețuise și în situații mai rele.

Scoase o lanternă și se uită în jurul trenului de rulare, încercând să aleagă locul potrivit. Avea nevoie de un loc destul de mare și nu putea fi în apropierea

sistemului de evacuare, deoarece, chiar și în frigul ăsta, genul ăla de căldură putea fi o problemă. Desigur, ar fi preferat să se urce în Explorer și să ascundă telefonul sub un scaun, dar sistemul de alarmă al SUV-ului era o complicație. Dacă se declanșa, era posibil să nu-l mai poată reactiva, astfel că *lesserii* ar fi știut că fusese cineva în mașină.

De parcă geamul perforat nu ar fi fost un indiciu.

La dracu'! Ar fi trebuit să le scotocească prin buzunare *lesserilor* ăstora înainte de a-i înjunghia până la uitare. Unul dintre ticăloșii ăia avea cheile. Doar că fusese atât de supărat, încât se mișcase prea repede.

Z blestemă, gândindu-se la felul în care Bella se uitase la el după ce îl înfulecase pe acel vânător în fața ei. Avea ochii mari pe fața ei palidă, cu gura căscată din cauza șocului provocat de ceea ce făcuse.

Problema era că afacerea Frăției de a proteja rasa era una urâtă. Era haotică, urâtă și uneori deranjantă. Întotdeauna sângeroasă. Și, pe lângă toate astea, ea văzuse în el dorința de a ucide. Cumva, el era dispus să parieze că asta era ceea ce o deranjase cel mai mult.

„Concentrează-te, tâmpitule! Haide, ieși din capul tău!"

Z mai scormoni puțin, foindu-se sub Explorer. În cele din urmă, găsi ce căuta: o mică gaură în partea inferioară a trenului de rulare. Își scoase pelerina, înfășură telefonul în ea și băgă pachetul în gaură. Testă dispozitivul pentru a se asigura că era bine înfipt acolo, apoi se dematerializă de sub SUV.

Știa că instalația nu avea să reziste mult timp acolo, dar era mai bine decât nimic. Iar acum Vishous ar fi putut să urmărească Explorerul de acasă, pentru că acel mic Nokia avea un cip GPS în el.

Z goni până la marginea pajiștii, astfel încât să poată vedea spatele fermei. Făcuse o treabă bună reparând ușa spartă a bucătăriei. Din fericire, rama încă era intactă, așa că reușise să o închidă și să reactiveze senzorii

de alarmă. Apoi găsi o prelată de plastic în garaj și acoperi gaura monstruoasă.

Aproape reparată.

Ciudat, nu credea că ar fi avut mai mult succes dacă ar fi încercat să schimbe părerea pe care Bella o avea despre el. Dar, la dracu', nu voia să fie un sălbatic pentru ea!

În depărtare, două faruri ieșiră de pe Route 22 și străluciră pe lunga alee privată. Mașina încetini când se apropie de casa Bellei, apoi intră pe aleea ei.

Era un Bentley? Cu siguranță că așa părea.

„Frate, o mașină scumpă ca aceea?" Trebuia să fie un membru al familiei Bellei. Fără îndoială, fuseseră anunțați că alarma de securitate fusese oprită o vreme și apoi fusese repornită cu zece minute în urmă.

La dracu'! Acum nu era un moment bun pentru cineva care făcea o vizită de recunoaștere. Având în vedere norocul lui Z, *lesserii* aveau să aleagă exact acest moment ca să se întoarcă după SUV-ul lor – și să decidă să facă un tur al fermei pentru a se distra și a chicoti.

Înjurând în sinea lui, așteptă ca una dintre ușile Bentley-ului să se deschidă, numai că nimeni nu coborî din mașină, iar motorul rămase la ralanti. Asta era bine. Atât timp cât alarma era activată, poate că nu avea să se gândească să intre. Pentru că bucătăria era un dezastru.

Z adulmecă aerul rece, dar nu reuși să prindă nici un miros. Instinctul îi spunea totuși că era un bărbat în interiorul sedanului. Fratele ei? Cel mai probabil. El ar fi fost cel care ar fi verificat locul faptei.

„Așa e, amice. Uită-te la geamurile din față. Vezi? Nu e nimic în neregulă. Nu e nimeni în casă. Acum fă-ne o favoare amândurora și pleacă dracului de aici!"

Sedanul rămase pe loc pentru ceea ce păreau a fi cinci ore. Apoi dădu cu spatele, făcu o întoarcere pe stradă și plecă.

CamScanner

Z luă o gură mare de aer. Dumnezeule... Nervii lui erau prea tari în seara asta.

Timpul trecea. În timp ce stătea singur printre pini, se uită fix la casa Bellei. Și se întrebă dacă nu cumva ea s-ar fi speriat de el acum.

Vântul se înteți, frigul devenind aspru cu el și sângerându-i în oase. Cu disperare, îmbrățișă durerea care venea odată cu el.

capitolul 24

John privea fix peste masa din birou. Sarelle avea capul plecat în timp ce răsfoia una dintre cărțile vechi, părul ei scurt și blond căzându-i pe față, astfel încât bărbia era tot ce putea vedea. Cei doi petrecuseră ore întregi făcând o listă de incantații pentru festivalul solstițiului. Între timp, Wellsie stătea în bucătărie, comandând provizii pentru ceremonie.

În timp ce Sarelle întorcea altă pagină, el se gândi că avea niște mâini foarte frumoase.

– Bine, spuse ea. Cred că asta e ultima.

Ochii ei se îndreptară spre ochii lui și fu ca și cum ar fi fost lovită de un fulger: un șoc de căldură și apoi dezorientare. În plus, acum ar fi crezut că și el strălucea în întuneric.

Ea zâmbi și închise cartea. Urmă o tăcere lungă.

– Deci... hm, cred că prietenul meu Lash este în clasa ta de antrenament.

Lash era prietenul ei? „Oh, grozav!"

– Da, și mi-a spus că ai semnul Frăției pe piept. Când John nu răspunse, ea întrebă: Ai?

John ridică din umeri și mâzgăli pe marginea listei pe care o făcuse.

– Pot să îl văd?

Strânse ochii. De parcă ar fi vrut ca ea să vadă pieptul lui sfrijit? Sau semnul acela din naștere care se dovedise a fi o pacoste?

– Nu cred că ți l-ai făcut singur, așa cum fac ei, spuse ea repede. Și, vreau să spun, nu e ca și cum aș vrea să îl inspectez sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu știu cum ar trebui să arate unul. Sunt doar curioasă.

Ea își apropie scaunul de al lui și el simți mirosul parfumului pe care îl purta – sau poate că nu era parfum. Poate că era doar... ea.

– Pe ce parte este?

Ca și cum mâna lui îi aparținea ei, el își mângâie pectoralul stâng.

– Descheie-ți puțin cămașa! Ea se aplecă într-o parte, cu capul înclinat, astfel încât să se poată uita la pieptul lui. John? Pot să îl văd, te rog?

El aruncă o privire spre ușă. Wellsie încă vorbea la telefon în bucătărie, așa că probabil nu avea de gând să dea buzna sau ceva de genul ăsta. Dar biroul tot părea mult prea public.

Oh, Dumnezeule! Chiar avea de gând să facă asta?

– John? Vreau doar să... văd.

Bine, avea de gând să facă asta.

Se ridică în picioare și dădu din cap spre ușă. Fără un cuvânt, Sarelle îl urmă, mergând până la capătul holului, până în dormitorul lui.

După ce pășiră înăuntru, închise ușa aproape complet și ajunse la nasturele de sus al cămășii. Își dorea ca mâinile lui să fie stabile, jurându-și să le taie cu fierăstrăul dacă îl făceau de râs. Amenințarea părea să funcționeze, pentru că descheie cămașa până la stomac fără prea multe probleme. Întinse partea stângă și se uită în altă parte.

Când simți o atingere ușoară pe piele, tresări.

– Îmi pare rău, am mâinile reci.

Sarelle suflă în vârful degetelor, apoi se întoarse la pieptul lui.

Dumnezeule mare! Ceva se întâmpla în corpul lui, un fel de schimbare sălbatică în interiorul pielii sale. Respirația îi devenea scurtă, sugrumată. Deschise gura ca să poată intra mai mult aer.

– Foarte tare!

Fu dezamăgit când ea își coborî mâna. Dar apoi ea îi zâmbi.

– Deci crezi că ai vrea să ieșim cândva? Știi, am putea merge la locul de laser-tag. Ar putea fi cool. Sau poate la film.

John încuviință ca un prostănac ce era.

– Bine.

Ochii lor se întâlniră. Era atât de drăguță, încât îl făcea să amețească.

– Vrei să mă săruți? șopti ea.

John făcu ochii mari. Ca și cum un balon s-ar fi spart în spatele capului său.

– Pentru că mi-ar plăcea să o faci. Ea își linse puțin buzele. Chiar mi-ar plăcea.

Uau... Șansa vieții, chiar acolo, chiar atunci, se gândi el.

„Să nu leșini. Să leșini ar fi o pierdere totală de energie."

John apelă rapid la toate filmele pe care le văzuse vreodată – și nu primi nici un ajutor. Fiind un fan al filmelor de groază, fu copleșit de viziuni cu Godzilla călcând în picioare orașul Tokyo și cu Jaws mestecând fundul unei orci. „Mare ajutor."

Se gândi la mecanică. „Înclină capul! Apleacă-te înainte! Inițiază contactul!"

Sarelle se uită în jur, înroșindu-se.

– Dacă nu vrei, e în regulă. Mă gândeam doar că...

– John? Vocea lui Wellsie veni din capătul holului. Și se apropia pe măsură ce ea continua să vorbească. Sarelle? Unde sunteți?

Tresări. Înainte să-și piardă curajul, apucă mâna lui Sarelle, o trase în față și îi lipi un sărut chiar pe gură,

buzele lui strânse pe ale ei. Fără limbă, fiindcă nu era timp, și oricum ar fi avut nevoie să sune la 911 după așa ceva. Chiar și așa, practic era în hiperventilație.

Apoi o împinse înapoi. Și se întrebă cum se descurcase. Riscă o privire. Zâmbetul ei era radios.

Crezu că avea să-i explodeze pieptul de fericire.

Tocmai își coborâse mâna când Wellsie își băgă capul pe ușă.

– Trebuie să mă duc la... ah... îmi pare rău. N-am știut că voi doi...

John încercă să mimeze un zâmbet care spunea că nimic special nu se întâmpla și apoi observă că ochii lui Wellsie erau fixați pe pieptul lui. Se uită în jos. Cămașa lui era larg deschisă.

Faptul că se chinuia să o încheie la nasturi nu făcea decât să înrăutățească situația, dar nu se putu abține.

– Mai bine aș pleca, spuse Sarelle cu ușurință. *Mahmen* a vrut să mă duc acasă mai devreme. John, voi fi la calculator mai târziu, bine? O să ne gândim la ce film să mergem sau altceva. Noapte bună, Wellsie!

În timp ce Sarelle cobora spre living, nu se putu abține să nu arunce o privire dincolo de Wellsie. Se uită cum Sarelle își luă haina din dulapul de pe hol, o puse pe ea și își scoase cheile din buzunar. Câteva clipe mai târziu, sunetul surd al ușii de la intrare care se închidea se auzi pe hol.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Wellsie râse și își dădu pe spate părul ei roșcat.

– Ah, habar n-am cum să mă descurc cu asta, spuse ea. În afară de a spune că îmi place mult de ea și că are gusturi bune la bărbați.

John își frecă fața, conștient că avea culoarea unei roșii.

– *Mă duc să mă plimb*, gesticulă el.

– Ei bine, tocmai a sunat Tohr. Voia să treacă pe acasă să te ia. Se gândea că ai vrea să stai cu el la centrul de antrenament, din moment ce are niște treburi

administrative. Oricum, e alegerea ta să rămâi sau nu. Iar eu mă duc la o ședință a Consiliului Princeps.

Încuviință în timp ce Wellsie începea să se îndepărteze.

– Ah, John? Se opri și se uită peste umăr. Cămașa ta e... încheiată cam strâmb.

El aruncă o privire în jos. Și începu să râdă. Chiar dacă nu scotea nici un sunet, trebuia doar să-și lase bucuria să iasă, iar Wellsie zâmbi, evident fericită pentru el. În timp ce încheia nasturii așa cum trebuia, nu o iubise niciodată mai mult pe această femeie.

La întoarcere, Bella își petrecu orele la conac stând în patul lui Zsadist cu jurnalul în poală. La început nu făcu nimic cu el, prea prinsă de ceea ce se întâmplase la ea acasă.

Dumnezeule, nu putea să spună că era surprinsă că Zsadist era fiecare dintre amenințările pe care le crezuse. Și el o salvase, nu-i așa? Dacă *lesserul* pe care îl omorâse ar fi pus mâna pe ea, ar fi ajuns din nou într-o gaură în pământ.

Problema era că nu se putea decide dacă ceea ce făcuse el era o dovadă a puterii sau a brutalității sale.

În timp ce se hotăra că probabil erau ambele, își făcea griji dacă el era bine. Fusese rănit și totuși era încă acolo, probabil încercând să găsească alți vânători. Dumnezeule, dacă el...

Dacă... Dacă... Avea să înnebunească dacă urma să continue cu asta...

Disperată să găsească altceva la care să se concentreze, răsfoi ce scrisese în jurnalul ei în ultimul an. Numele lui Zsadist jucase un rol important în însemnările de dinainte de a fi răpită. Fusese atât de obsedată de el și nu putea spune că asta se schimbase. De fapt, sentimentele ei pentru el erau atât de puternice acum, chiar și după ceea ce făcuse în seara asta, încât se întreba dacă nu cumva...

Îl iubea. Oh, Dumnezeule!

Dintr-odată, nu putu să fie singură, nu cu această conștientizare care îi dădea târcoale. Se spălă pe dinți și pe păr și o luă spre primul etaj, sperând că avea să dea peste cineva. Numai că la jumătatea scărilor auzi voci din living și se opri. Ultima masă a serii era în desfășurare, dar ideea de a se alătura tuturor fraților, lui Mary și lui Beth părea copleșitoare. În plus, nu cumva Zsadist avea să fie acolo? Și cum putea să-l înfrunte fără să se dea de gol? În nici un caz bărbatul acela nu avea de gând să se acomodeze cu faptul că ea îl iubea. Nici vorbă!

Ah, la dracu'! Trebuia să-l vadă mai devreme sau mai târziu. Și să se ascundă nu îi stătea în caracter.

Dar când ajunse la capătul scării și coborî pe podeaua de mozaic a holului, își dădu seama că uitase să se încalțe. Cum putea să intre în livingul regelui și al reginei cu picioarele goale?

Se uită înapoi la etajul al doilea și se simți complet epuizată. Prea obosită să urce și să coboare din nou, prea jenată să meargă mai departe, ascultă doar sunetele de la masă: voci masculine și feminine discutau și râdeau. O sticlă de vin fu destupată cu un pocnet. Cineva îi mulțumea lui Fritz că adusese mai mult miel.

Ea se uită în jos la picioarele ei goale, gândindu-se că era o proastă. O proastă distrusă. Era pierdută din cauza a ceea ce îi făcuse *lesserul*. Și zdruncinată din cauza a ceea ce făcuse Zsadist în seara aceea. Și atât de singură după ce își dăduse seama ce simțea pentru acel bărbat.

Era pe punctul de a renunța și de a se întoarce la etaj când ceva îi atinse piciorul. Tresări și se uită în jos, întâlnind ochii verzi ca jadul ai unei pisici negre. Felina clipi, toarse la ea și își frecă ușor capul de glezna ei.

Aplecându-se, îi mângâie blana cu mâini nesigure. Animalul era de o eleganță incomparabilă, numai

linii zvelte și mișcări grațioase și alunecoase. Și, fără nici un motiv întemeiat, ochii i se încețoșară. Cu cât se emoționa mai mult, cu atât ea și pisica deveneau mai apropiate, până când ajunse să stea pe ultima treaptă a scării și animalul se târî în poala ei.

– Numele lui este Boo.

Bella oftă și își ridică privirea. Phury stătea în fața ei – un bărbat impunător care nu mai era îmbrăcat în haine de război, ci în cașmir și lână. Avea un șervețel în mână, de parcă abia se ridicase de la masă, și mirosea foarte bine, de parcă ar fi făcut recent duș și se bărbierise. Privindu-l, deveni conștientă că toate discuțiile și sunetele de la masă se scurseseră din aer, lăsând o tăcere care îi spunea că toată lumea știa că ea coborâse scările și se blocase.

Phury îngenunche și îi puse șervețelul de in în mână. Așa își dădu seama că îi curgeau lacrimi pe obraji.

– Nu vrei să ni te alături? spuse el cu blândețe.

Ea își șterse fața în timp ce ținea pisica.

– Există vreo șansă să o iau cu mine?

– Absolut. Boo este întotdeauna binevenit la masa noastră. La fel și tu.

– Nu am pantofi în picioare.

– Nu ne pasă. Întinse mâna. Haide, Bella! Vino alături de noi!

Zsadist intră în foaier, atât de rece și de țeapăn încât practic se târa. Ar fi vrut să rămână până în zori la fermă, dar corpul lui nu se descurcase prea bine în aerul friguros.

Chiar dacă nu avea de gând să mănânce, se îndreptă spre living, doar pentru a se opri în umbră. Bella era la masă, așezată lângă Phury. Avea o farfurie cu mâncare în față, dar era mai atentă la pisica din poala ei. Îl mângâia pe Boo și nu rata nici o mângâiere în timp ce își ridica privirea când spunea Phury ceva. Zâmbea, iar când

își lăsa din nou capul în jos, ochii lui Phury rămâneau pe profilul ei, de parcă ar fi băut din ea.

Z se îndreptă repede spre scări, neavând de gând să ia parte la acea scenă. Aproape ajunsese când Tohr ieși pe ușa ascunsă de sub primul palier. Fratele părea posomorât, dar oricum nu fusese niciodată vreun petrecăreț.

– Hei, Z, stai așa!

Zsadist înjură, și nu printre dinți. Nu avea nici un interes să-și bată capul cu discuții despre politică și proceduri, iar Tohr nu vorbea decât despre asta în ultima vreme. Tipul lua măsuri drastice în cadrul Frăției, organiza ture, încerca să transforme patru tâlhari liberi precum V, Phury, Rhage și Z în soldați. Nu era de mirare că întotdeauna părea că îl durea capul.

– Zsadist, am spus *să aștepți!*

– Nu acum...

– Ba da, acum. Fratele Bellei a trimis o cerere către Wrath. Cerându-i să i se atribuie statutul de *sehclusion*, iar lui statutul de *ghardian*.

La dracu'! Dacă se întâmpla asta, Bella era ca pierdută. Era ca și cum ar fi fost un bagaj. Nici măcar Frăția n-ar fi putut s-o țină departe de *ghardianul* ei.

– Z? Ai auzit ce am spus?

„Dă din cap, dobitocule!", își spuse el.

Abia dacă reuși să își miște bărbia.

– Dar de ce îmi spui asta?

Gura lui Tohr se strânse.

– Vrei să te comporți ca și cum ea nu ar însemna nimic pentru tine? Bine. M-am gândit că vrei să știi.

Tohr se îndreptă spre salon.

Z se prinse de balustradă și își frecă pieptul, simțind că îi înlocuise cineva oxigenul din plămâni cu smoală. Se uită în sus pe scări și se întrebă dacă Bella avea să se întoarcă în camera lui înainte de a pleca. Ar fi trebuit să o facă, pentru că jurnalul ei era acolo. Putea să-și lase hainele în urmă, dar nu și jurnalul acela. Doar dacă nu cumva, desigur, se mutase deja.

CamScanner

Dumnezeule, cum avea să-i spună la revedere?

Frate, era o conversație pe care trebuia să o abandoneze! Nu-și putea imagina ce i-ar fi spus, mai ales după ce îl văzuse cum se manifestase asupra vânătorului.

Z intră în bibliotecă, luă unul dintre telefoanele de acolo și formă numărul de mobil al lui Vishous. Auzi sunetul prin receptor, precum și dinspre hol. Când V răspunse, îi povesti fratelui despre Explorer și telefonul mobil și despre isprăvile de sub trenul de rulare.

– Mă ocup de asta, spuse V. Dar tu unde ești? E un ecou ciudat la telefon.

– Sună-mă dacă mașina aia se mișcă. Voi fi în sala de sport. Închise și se îndreptă spre tunelul subteran.

Se gândi că putea să ia niște haine jos în vestiar și să alerge până la o stare de epuizare totală. Când coapsele aveau să îi țipe, gambele să i se transforme în piatră și gâtul să fie obturat din cauza gâfâielii, durerea avea să-i limpezească mintea, să-l curețe... Tânjea după durere mai mult decât după mâncare.

Când ajunse la vestiar, se duse la cabina care îi fusese repartizată și își scoase Air Shox-urile și o pereche de pantaloni scurți de alergare. Oricum, prefera să meargă fără tricou, mai ales dacă era singur.

Se dezarmase și era pe cale să se dezbrace când auzi ceva mișcându-se în jurul dulapurilor. Urmărind sunetul în tăcere, ieși în calea unui străin scund.

Se auzi bubuitura metalică în momentul în care acel corp micuț se izbi de unul dintre dulapuri.

La dracu'! Era puștiul. Cum îl chema? John cumva. Și John, băiatul, arăta de parcă urma să leșine, în timp ce se uita în sus cu ochii sticloși și stingheriți.

Z privi în jos, de la înălțimea lui maximă. Starea lui de spirit era absolut vicioasă în acel moment, neagră și rece ca spațiul, și totuși cumva să-l facă praf pe puști pentru că, dacă nu făcuse nimic rău, nu îl atrăgea.

– Pleacă de aici, puștiule!

John bâjbâi după ceva. Un carnețel și un pix. În timp ce le punea laolaltă, Z clătină din cap.

– Da, nu știu să citesc, îți amintești? Uite, du-te și gata! Tohr e sus, acasă.

Z se întoarse și își smulse cămașa. Când auzi un oftat, se uită peste umăr. Ochii lui John erau pe spatele lui.

– Dumnezeule! Puștiule, pleacă dracului de aici!

Când Z auzi zgomotul pașilor plecând, renunță la pantaloni, își puse pantalonii scurți negri de fotbal și se așeză pe bancă. Își apucă Nike-urile de șireturi și le lăsă să atârne între genunchi. În timp ce se uita fix la pantofii de alergare, avu un gând stupid – de câte ori își îndesase picioarele în ei și își pedepsise corpul chiar pe banda de alergare spre care se îndrepta. Apoi se gândi de câte ori se rănise în mod deliberat în luptele cu *lesserii*. Și de câte ori îi ceruse lui Phury să îl bată.

Nu, nu îi ceruse. Îi ordonase. Existaseră momente în care îi ceruse geamănului său să îl lovească iar și iar până când fața lui cicatrizată se umflase și durerea zdrobitoare din oase fusese tot ce știa. De fapt, nu-i plăcea ca Phury să fie implicat. Ar fi preferat ca durerea să fie privată și ar fi făcut el însuși răul dacă ar fi putut. Dar era greu să te bați măr singur.

Z coborî încet pantofii de alergare pe podea și se sprijini de dulap, gândindu-se unde era geamănul său. Sus, în salonul de luat masa. Alături de Bella.

Ochii lui se duseră spre telefonul care era montat pe peretele vestiarului. Poate că trebuia să sune acasă.

Un fluierat scăzut răsună chiar lângă el. Își întoarse privirea spre stânga și se încruntă.

Puștiul era acolo, cu o sticlă de apă în mână, și se apropia timid, cu brațul întins mult în fața lui, cu capul înclinat într-o parte. Ca și cum se înfrunta cu o panteră și spera să iasă din experiență cu membrele încă atașate.

CamScanner

John așeză sticla de apă Poland Spring la aproximativ un metru și jumătate de Z pe bancă. Apoi se întoarse și fugi.

Z se holba la ușa pe care puștiul o zbughise. În timp ce aceasta se închidea ușor, se gândi la alte uși din complex. La cele din fața conacului, mai exact.

Dumnezeule! Bella urma să plece în curând. Se putea să plece chiar atunci. Chiar în acel moment.

capitolul 25

– Mere? Ce dracu' îmi pasă mie de mere? țipă O în telefonul mobil. Era gata să spargă capete, era atât de supărat, iar U trăncănea despre niște fructe nenorocite? Tocmai ți-am spus că avem trei Beta morți. Trei dintre ei.

– Dar în seara asta au fost cincizeci de baniță de mere cumpărate de la patru persoane diferite...

O trebui să înceapă să se plimbe prin cabană. Ori făcea asta, ori avea de gând să îl vâneze pe U doar ca să se descarce.

De îndată ce O se întorsese de la Omega, se dusese la fermă, doar pentru a găsi două urme de arsură pe gazon, precum și ușa din spate spartă. Uitându-se pe fereastră în bucătărie, văzuse sânge negru peste tot și încă o urmă de arsură pe faianță.

La dracu', se gândise el, imaginându-și din nou scena. Știa că un frate făcuse asta, pentru că, având în vedere mizeria din bucătărie, *lesserul* care fusese terminat pe acel etaj fusese sfâșiat înainte de a fi înjunghiat.

Să fi fost soția lui cu războinicul în acel moment? Sau vizita fusese pentru că familia ei încerca să-i mute lucrurile, iar un frate doar îi păzea?

„Să-i ia dracu' pe Beta!" Acei trei nenorociți slabi de înger și inutili fuseseră uciși, așa că nu avea niciodată răspunsuri. Și dacă soția lui nu fusese acolo, cu siguranță, dacă era în viață, nu avea să se întoarcă acolo prea curând din cauza luptelor care avuseseră loc.

Flecăreala lui U îi atrase din nou atenția.

– ... cea mai scurtă zi din an, 21 decembrie, se apropie săptămâna viitoare. Solstițiul de iarnă este...

– Am o idee, răbufni O. De ce nu încetezi cu prostiile despre calendar? Vreau să te duci la acea fermă și să iei Explorerul pe care l-au lăsat acei Beta în pădure. Apoi...

– Ascultă ce-ți spun! Merele sunt folosite în ceremonia solstițiului pentru a o onora pe Fecioara Scrib.

Acele două cuvinte, *Scrib și Fecioară*, îi atraseră atenția lui O.

– De unde știi asta?

– Sunt prin preajmă de 200 de ani, spuse U sec. Festivalul nu a mai avut loc de... Dumnezeule, nu știu, poate de un secol. Merele ar trebui să reprezinte anticiparea primăverii. Semințe, creștere, genul ăsta de rahaturi de reînnoire.

– Despre ce fel de festival vorbim?

– În trecut, se adunau sute de oameni și cred că făceau niște incantații, niște chestii ritualice. Nu prea știu. Oricum, de ani întregi monitorizăm anumite tipare de cumpărare pe piața locală în anumite perioade ale anului. Merele în decembrie. Trestie de zahăr brut în aprilie. A fost mai mult din obișnuință decât din orice altceva, pentru că vampirii ăia au fost al dracului de tăcuți.

O se sprijini de ușa cabanei.

– Dar acum regele lor s-a ridicat. Așa că au reînviat vechile obiceiuri.

– Și trebuie să-ți placă sistemul. Mult mai eficient decât să întrebăm în jur, ceea ce trebuia să facem noi. Așa cum am mai spus, o încărcătură uriașă de mere Granny Smith a fost cumpărată din diverse localuri. Ca și cum ar fi împărțit comenzile.

CamScanner

– Deci vrei să spui că peste o săptămână o grămadă de vampiri se vor aduna într-un singur loc. Să facă un mic cântec și un dans. Să se roage la Fecioara Scrib.

– Da.

– Ei mănâncă merele?

– Eu așa am înțeles.

O își frecă ceafa. Fusese reticent în a aduce în discuție toată treaba cu transformarea soției sale într-un *lesser* în timpul ședinței cu Omega. Trebuia să afle mai întâi dacă ea era în viață, apoi trebuia să găsească o soluție pentru această idee. Evident, problema potențial insurmontabilă era că ea era vampir, iar singurul argument pe care putea să-l invoce era că ar fi fost arma secretă supremă. O femeie din propria specie? Frăția nu ar fi prevăzut niciodată asta...

Deși, desigur, aceasta era doar o justificare pentru Omega. Soția lui nu s-ar fi luptat niciodată cu altcineva în afară de el.

Da, propunerea urma să fie greu de vândut, dar un lucru pe care îl avea în favoarea lui era că Omega era deschis la lingușeli. Deci un sacrificiu mare și răsunător în onoarea lui nu ar fi făcut minuni pentru a-l înmuia?

U încă vorbea.

– ... mă gândeam că aș putea verifica piețele...

În timp ce U continua să trăncănească, O începu să se gândească la otravă. La o grămadă de otravă. O cisternă.

Mere otrăvite. Cât de bine semăna cu povestea Albă ca Zăpada?

– O? Ești acolo?

– Da.

– Așa că mă duc în piețe să aflu când...

– Nu te duci chiar acum. Lasă-mă să-ți spun ce vei face.

Când Bella părăsi biroul lui Wrath, tremura de furie și nici regele, nici Tohr nu încercară să o oprească sau

să o facă să intre în panică. Ceea ce dovedea că erau niște bărbați foarte inteligenți.

Străbătu holul în picioarele goale până în camera lui Zsadist și, după ce trânti ușa, se îndreptă spre telefon ca și cum acesta ar fi fost o armă. Formă numărul de mobil al fratelui ei.

Rehvenge răspunse și răbufni:

– Cine ești și cum ai făcut rost de acest număr?

– Să nu îndrăznești să-mi faci asta!

Urmă o tăcere lungă. Apoi:

– Bella, așteaptă o secundă! Se auzi un târșâit. Apoi el spuse cu o voce tăioasă: Ar fi bine să vină aici imediat. Ne-am înțeles? Dacă va trebui să mă duc după el, n-o să-i placă. Rehvenge își drese vocea când reveni la telefon. Bella, unde ești? Lasă-mă să vin să te iau. Sau cere-i unuia dintre războinici să te ducă acasă la noi și ne întâlnim acolo.

– Crezi că mă apropii de tine acum?

– E mai bine decât alternativa, spuse el cu mâhnire.

– Și care ar fi aceea?

– Frații să te înapoieze cu forța.

– De ce faci...

– *De ce fac asta?* Vocea lui se scufundă în basul adânc și exigent cu care ea era atât de obișnuită. Ai idee cum au fost ultimele șase săptămâni pentru mine? Știind că ai fost în mâinile acelor blestemați? Știind că mi-am lăsat sora, pe fiica mamei mele, în acel loc?

– Nu a fost vina ta...

– Trebuia să fii acasă!

Ca întotdeauna, furtuna de nisip creată de furia lui Rehv o zgudui și îi aminti că, la un nivel elementar, fratele ei întotdeauna o speriase puțin. Dar apoi îl auzi respirând adânc. Încă o dată. Apoi o disperare curioasă se strecură în cuvintele lui.

– Dumnezeule, Bella... vino acasă! Eu și *Mahmen* avem nevoie de tine aici. Ne e dor de tine. Noi... Trebuie să te văd ca să te cred că ești cu adevărat bine.

CamScanner

Ah, da... Acum, cealaltă parte a lui, cea pe care o iubea cu adevărat. Protectorul. Furnizorul. Bărbatul tandru și aspru care îi oferise întotdeauna tot ce avea nevoie.

Tentația de a i se supune era puternică. Dar apoi își imagină că nu mai avea voie să iasă niciodată din casă. Lucru de care el era al dracului de capabil.

– Vrei să anulezi cererea de *sehclusion?*

– Vom vorbi despre asta când vei dormi din nou în patul tău.

Bella apucă telefonul.

– Asta înseamnă că nu vrei, nu-i așa? Urmă o pauză. Alo? Rehvenge?

– Vreau doar să vii acasă.

– Da sau nu, Rehv? Spune-mi acum!

– Mama noastră nu poate trece din nou prin așa ceva.

– Și tu crezi că eu pot? ripostă ea. Scuză-mă, dar nu a fost *Mahmen* cea care a sfârșit cu numele unui *lesser* sculptat pe abdomen!

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, înjură. Da, genul ăsta de amănunt vesel avea să îl facă să se răzgândească. Ce mod de a negocia!

– Rehvenge...

Vocea lui deveni complet rece.

– Te vreau acasă!

– Tocmai am fost în captivitate, nu mă ofer voluntar pentru închisoare.

– Și ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Continuă să mă forțezi și vei afla!

Încheie apelul și trânti aparatul fără fir pe noptieră. La dracu' cu el!

Dintr-un impuls nebunesc, apucă receptorul și se întoarse, gata să îl arunce prin cameră.

– Zsadist!

Bâjbâi cu telefonul și îl prinse, ținându-l la piept.

Stând în tăcere lângă ușă, Zsadist era îmbrăcat în pantaloni scurți sport și fără cămașă... Și, dintr-un motiv absurd, observă că nu avea nici pantofi.

– Aruncă-l dacă vrei, zise el.

– Nu. Eu... Ah, nu. Se întoarse și îl puse la loc pe suportul lui mic, având nevoie de două încercări pentru a-l băga cum trebuia.

Înainte de a-l înfrunta din nou pe Zsadist, se gândi la el ghemuit deasupra *lesserului* mic, bătându-l până la moarte... Dar apoi își aminti că el îi adusese lucrurile din casa ei, că o dusese acolo și că o lăsase să aibă vena lui, deși invazia îl distrusese. În timp ce se învârtea spre el, se încurcă în plasa lui, prinsă între bunătate și cruzime.

El rupse tăcerea.

– Nu vreau să fugi nepregătită în noapte din cauza a ceea ce pune la cale fratele tău. Și să nu-mi spui că nu te gândești la asta.

La dracu', era deștept!

– Dar tu știi ce vrea să-mi facă.

– Da.

– Și, prin lege, Frăția va trebui să mă predea, așa că nu pot rămâne aici. Crezi că îmi place singura opțiune pe care o am?

Dar unde se putea duce?

– Ce e așa de rău în a merge acasă?

Ea îi aruncă o privire.

– Da, chiar vreau să fiu tratată ca o incompetentă, ca un copil, ca un obiect pe care fratele meu îl deține. Asta funcționează pentru mine. Întru totul.

Zsadist își trecu o mână peste cap. Mișcarea îi flexă bicepșii, astfel încât aceștia se încordară.

– Are sens să aduni familiile sub același acoperiș. Este o perioadă periculoasă pentru civili.

Oh, la naiba... Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca el să fie de acord cu fratele ei.

CamScanner

– O perioadă periculoasă și pentru *lesseri*, mormăi ea. După ce i-ai făcut aceluia în seara aia.

Ochii lui Zsadist se îngustară.

– Dacă vrei să-mi cer scuze pentru asta, nu o voi face.

– Bineînțeles că nu ai face-o, răbufni ea. Tu nu-ți ceri scuze pentru nimic.

El clătină încet din cap.

– Dacă vrei să te cerți cu cineva, vorbești cu bărbatul nepotrivit, Bella. Nu voi merge acolo cu tine.

– De ce nu? Tu excelezi în a fi furios!

Tăcerea care urmă o îndemna să țipe la el. Ea se lăsa copleșită de furia lui, ceva ce el le făcea tuturor, dar ea nu-și putea da seama de ce naiba dădea dovadă de autocontrol când era vorba de ea.

El se încruntă, ca și cum ar fi știut la ce se gândea ea.

– Ah, la dracu', spuse ea. Doar ne înțepăm, nu-i așa? Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

– Este înnebunitor să te simți între ciocan și nicovală. Nu-ți face griji!

Se așeză pe pat. Ideea de a fugi singură era ridicolă, dar refuza să trăiască sub controlul lui Rehvenge.

– Ai vreo sugestie? întrebă ea încet.

Când își ridică privirea, Zsadist se uita la podea.

Era atât de stăpân pe sine, sprijinit de perete în felul acela. Cu trupul său lung și slab, părea o crăpătură de culoarea cărnii în tencuială, o fisură care se deschisese în însăși structura camerei.

– Dă-mi cinci minute, spuse el.

El ieși, încă fără cămașă.

Bella se lăsă să cadă înapoi pe saltea, gândindu-se că cinci minute nu aveau să ajute situația. Ceea ce avea nevoie era alt frate care să o aștepte acasă.

Scumpă Fecioară Scrib... Faptul că se îndepărtase de *lesseri* ar fi trebuit să amelioreze situația. În schimb, viața ei părea în continuare să-i scape total de sub control.

E drept că acum putea să-și aleagă singură calea.

Își ridică privirea. Prin ușa de la baie văzu dușul și se imagină stând sub un jet de apă fierbinte. Asta ar fi fost bine. Relaxant. Revigorant. În plus, acolo putea să-și strige frustrarea fără să se simtă jenată.

Se ridică, se duse în baie și dădu drumul la apă. Sunetul jetului care lovea marmura era liniștitor, la fel jetul cald când se băgă sub el. Nu sfârși prin a plânge. Doar își dădu capul pe spate și lăsă apa să curgă pe corpul ei.

Când în sfârșit ieși, observă că ușa dormitorului fusese închisă.

Probabil Zsadist se întorsese.

Înfășurându-și un prosop în jurul ei, nu avea nici cea mai mică speranță că el găsise o soluție.

capitolul 26

Când se deschise ușa de la baie, Z se uită și se abținu să înjure. Bella era roz din cap până în picioare, cu părul înnodat sus pe cap. Mirosea ca acel săpun franțuzesc de lux pe care Fritz insista să-l cumpere. Iar prosopul acela înfășurat în jurul corpului ei îl făcea să se gândească cât de ușor ar fi fost să o dezbrace complet.

O singură tragere. Doar de asta era nevoie.

– Wrath e de acord să fie temporar de negăsit, spuse el. Ceea ce înseamnă doar o întârziere de vreo 48 de ore. Vorbește cu fratele tău! Vezi dacă poți să-l faci să se răzgândească. Altfel, Wrath trebuie să răspundă, iar el nu prea poate spune nu, având în vedere linia ta de sânge.

Bella ridică prosopul un pic mai sus.

– Bine... mulțumesc. Mulțumesc pentru că ai făcut efortul.

El încuviință și privi ușa, gândindu-se că se întorcea la planul A: să se epuizeze ori să-l facă pe Phury să îl rănească.

Doar că, în loc să plece, își puse mâinile în șolduri.

– Îmi pare rău pentru ceva.

– Ce? Oh... De ce?

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi ce i-am făcut acelui vânător. Ridică mâna, apoi o lăsă în jos, rezistând impulsului de a-și masa capul de durere. Când am spus că nu-mi voi cere scuze pentru asta, am vrut să spun că nu regret niciodată că i-am ucis pe ticăloșii ăia. Dar nu am... Nu-mi place să ai acele imagini în cap. Ți le-aș lua dacă aș putea. Aș lua toate astea de la tine... aș suporta totul pentru tine. Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat asta, Bella! Da, îmi pare rău pentru tot, inclusiv pentru... mine. Își dădu seama că aceasta era despărțirea lui de ea. Și nu mai avea răbdare, așa că își grăbi ultimele cuvinte. Ești o femeie de valoare. Își coborî capul. Și știu că vei găsi...

„Un partener", termină pentru el însuși. Da, o femeie ca ea cu siguranță avea să își găsească un partener. De fapt, era unul chiar în acea casă care nu numai că o dorea, dar era potrivit pentru ea. De fapt, Phury era chiar după colț.

Z își ridică privirea, cu intenția de a ieși din cameră, și se smuci, lovindu-se de ușă.

Bella era chiar în fața lui. Când îi simți parfumul de aproape, inima i-o luă razna, provocându-i un fel de fluturat care îl ameți.

– E adevărat că mi-ai făcut curățenie în casă? spuse ea.

Oh, frate... Singurul răspuns pe care îl avea era prea revelator.

– Chiar așa?

– Da, eu am făcut asta.

– O să te îmbrățișez acum.

Z încremeni, dar înainte ca el să se poată da laoparte, brațele ei se înfășurară în jurul taliei lui și capul ei veni pe pieptul lui gol.

Rămas în îmbrățișarea ei fără să se miște, fără să respire, fără să o întoarcă... Tot ce putea face era să-i simtă trupul. Era o femeie înaltă, dar el avea 15 centimetri

buni în plus. Și, chiar dacă era slab pentru un războinic, avea pe oase cu cel puțin 30 de kilograme mai mult decât ea. Și totuși ea îl copleșea.

Dumnezeule, ce bine mirosea!

Ea scoase un zgomot discret, ca un suspin, și se înfipse și mai mult în trupul lui. Sânii ei se presau pe trunchiul lui, iar când se uită în jos, curbura cefei ei era teribil de tentantă. Apoi mai era problema *aceea*. Acel lucru uitat de Dumnezeu se întărea, se umfla, se prelungea. Rapid.

Își puse mâinile pe umerii ei, plutind chiar deasupra pielii.

– Da, ah, Bella, trebuie să plec.

– De ce?

Mai aproape. Ea se apropie mai mult. Șoldurile ei se mișcau lipite de ale lui, iar el strânse din dinți când partea inferioară a corpurile lor intră în contact deplin.

La dracu', ea trebuia să simtă chestia aia dintre picioarele lui! Cum putea să o ignore? Partea excitată se împingea în burta ei, și nu era ca și cum pantalonii scurți zburătăciți ar fi putut-o ascunde.

– De ce trebuie să pleci? șopti ea, cu respirația trecându-i peste pectorali.

– Pentru că...

Când el lăsă cuvântul să alunece, ea murmură:

– Știi, îmi plac astea.

– Adică?

Ea îi atinse unul dintre inelele de la sfârcuri.

– Acestea.

El tuși scurt.

– Eu, ah... Mi le-am făcut singur.

– Îți stă bine.

Ea făcu un pas înapoi și scăpă prosopul.

Z se clătină. Era afurisit de frumoasă cu sânii aceia, abdomenul plat și șoldurile acelea... Și acea fantă mică și grațioasă dintre picioarele ei pe care o vedea cu o claritate cutremurătoare. Cei câțiva oameni cu care fusese

cu el aveau păr acolo, dar ea era din neamul lui, așa că era complet goală, dureros de netedă.

– Chiar trebuie să plec, spuse el răgușit.

– Nu fugi!

– Trebuie să plec. Dacă rămân...

– Întinde-te lângă mine, spuse ea, sprijinindu-se de el încă o dată.

Își trase elasticul din păr, iar valurile întunecate se revărsară peste amândoi.

El închise ochii și își înclină capul pe spate, încercând să nu se lase îngropat de parfumul ei. Cu o voce zglobie, spuse:

– Vrei doar să ți-o tragi, Bella? Pentru că asta e tot ce am în mine.

– Ai mult mai mult...

– Nu-i adevărat.

– Ai fost bun cu mine. Ai avut grijă de mine. M-ai spălat și m-ai ținut în brațe...

– Nu mă vrei înăuntrul tău.

– Ești deja, Zsadist. Sângele tău este în mine.

Urmă o tăcere lungă.

– Îmi cunoști reputația?

Ea se încruntă.

– Asta nu e relevant...

– Ce spun oamenii despre mine, Bella? Haide, vreau să aud de la tine! Ca să știu că înțelegi. Disperarea ei era palpabilă în timp ce el insista, dar trebuia să o scoată din orice amețeală în care se afla. Știu că trebuie să fi auzit despre mine. Bârfele ajung chiar și la nivelul tău social. Ce se spune?

– Unii... unii cred că ucizi femeile pentru distracție. Dar eu nu cred...

– Știi cum am ajuns să am această reputație?

Bella își acoperi sânii și făcu un pas înapoi, clătinând din cap. El se aplecă și îi întinse prosopul, apoi arătă spre craniul din colț.

– Am ucis-o pe acea femeie. Acum spune-mi, vrei să fii luată de un bărbat care ar putea face așa ceva? Care ar putea răni o femeie în felul acesta? Vrei ca un astfel de ticălos să fie deasupra ta, să pompeze în corpul tău?

– Ea a fost, șopti Bella. Te-ai întors și ți-ai ucis stăpâna, nu-i așa?

Z tresări.

– Pentru o vreme, am crezut că asta mă poate vindeca.

– Nu a fost așa.

– Nu mai spune! Trecu pe lângă ea și merse în jurul ei, presiunea crescând în el până când deschise gura și cuvintele ieșiră pur și simplu. La câțiva ani după ce am ieșit, am auzit că ea... Rahat, am auzit că mai avea un bărbat în celula aia. Eu am călătorit două zile la rând și m-am strecurat aproape de zori. Z clătină din cap. Nu voia să vorbească, chiar nu voia, dar gura lui continua să se miște. Dumnezeule, era atât de tânăr, exact cum eram eu când m-a prins. Și nu aveam nici o intenție să o omor, dar a coborât chiar când plecam cu sclavul. Când m-am uitat la ea, am știut că, dacă nu o lovesc, o să-și cheme gărzile. Știam, de asemenea, că în cele din urmă va lua alt bărbat, îl va lega acolo jos și-l va face... Ah, la dracu'! De ce naiba îți spun asta?

– Te iubesc!

Z își strânse ochii.

– Nu fi tragică, Bella!

Ieși din cameră în grabă, dar nu putu merge mai mult de cinci metri pe hol.

Ea îl iubea. *Ea îl iubea?*

Prostii. Ea *credea* că îl iubea. Și de îndată ce avea să se întoarcă în lumea reală, urma să-și dea seama de asta. Dumnezeule, ieșise dintr-o situație oribilă și trăia într-o bulă aici, la complex! Nimic din toate astea nu era viața ei, iar ea petrecea prea mult timp cu el.

Și totuși... Dumnezeule, el voia să fie cu ea! Voia să stea unul lângă altul și să o sărute. Voia să facă mai mult

decât atât. Voia... să-i facă totul: să o sărute, să o atingă, să o sugă și să o lingă. Dar unde anume credea el că aveau să ducă toate astea? Chiar dacă ar fi putut trece peste ideea de a o penetra pentru sex, nu voia să riște să intre în ea.

Nu că ar fi făcut asta vreodată cu vreo femeie. La dracu', nu ejaculase niciodată în nici o împrejurare. Când fusese un sclav de sânge, nu era ca și cum ar fi fost vreodată excitat sexual. Iar după aceea, când fusese cu acele câteva târfe pe care le cumpărase și le regulase, nu căutase orgasmul. Acele interludii anonime fuseseră doar experimente pentru a vedea dacă sexul era la fel de rău pentru el cum fusese întotdeauna.

Cât despre masturbare, nu suporta să atingă nenorocirea aia nici ca să urineze, cu atât mai puțin când se ridica pentru a atrage atenția. Și nu-și dorise niciodată să ejaculeze, nu fusese niciodată atât de excitat, nici măcar când i se întărea.

Era atât de amețit de rahatul ăsta de sex. Ca și cum ar fi avut un scurtcircuit în creier.

De fapt, avea multe, nu-i așa?

Se gândea la toate găurile din el, la locurile goale, la golurile în care alții simțeau lucruri. La urma urmei, el era de fapt doar un ecran, mai mult gol decât plin, emoțiile sale suflând prin el, doar furia prinzându-l și susținându-l.

Doar că asta nu era în întregime adevărat, nu-i așa? Bella îl făcea să simtă lucruri. Când îl sărutase pe pat înainte, îl făcuse să se simtă... fierbinte și înfometat. Foarte masculin. Sexual pentru prima dată în viața lui.

Dintr-o disperare ascuțită, un ecou a ceea ce fusese înainte ca Stăpâna să îl aibă începuse să iasă la suprafață. Se trezi dorindu-și din nou acea senzație pe care o avusese când o sărutase pe Bella. Și voia să o aibă și pe ea astfel. Voia să o vadă gâfâind, fără suflare și flămândă.

Nu era corect față de ea, dar el era un ticălos și își dorea lacom ceea ce ea îi dăduse înainte. Iar ea urma să plece în curând. Avea o singură zi la dispoziție.

Zsadist deschise ușa și se întoarse înăuntru.

Bella era întinsă în pat și era evident surprinsă că se întorsese. Când se așeză, vederea ei îi readuse un strop de decență. Cum naiba putea să fie cu ea? Dumnezeule, era atât de... frumoasă, iar el era urât, un nenorocit urât.

Cu elanul pierdut, se opri în mijlocul camerei. „Dovedește-i că nu ești un ticălos plecând. Dar mai întâi explică-i!", se gândi el.

- Vreau să fiu cu tine, Bella, fără să ți-o trag. Când ea începu să spună ceva, el o reduse la tăcere ridicând mâna. Te rog, ascultă-mă! Vreau să fiu cu tine, dar nu cred că sunt în stare să-ți ofer ceea ce ai nevoie. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, iar acesta este cu siguranță momentul nepotrivit.

Își dădu drumul la respirație, gândindu-se că era un nemernic. Îi spunea nu, făcând pe gentlemanul, în timp ce în mintea lui trăgea acele cearșafuri și le înlocuia cu o pătură din propria piele.

Chestia care îi atârna din fața șoldurilor bătea ca un ciocan pneumatic.

Ce gust ar fi avut ea, se întrebă el, în acel loc moale și dulce dintre picioarele ei?

- Vino aici, Zsadist! Ea trase pătura, dezgolindu-se în fața lui. Nu te mai gândi. Vino în pat!

- Eu... Cuvintele pe care nu le spusese niciodată nimănui îi pluteau pe buze, un fel de mărturisire, o dezvăluire perfidă. Își întoarse privirea și le lăsă să iasă fără nici un motiv bun la care se putea gândi. Bella, când am fost sclav, mi s-au făcut... ah, mi s-au făcut lucruri. Rahaturi sexuale. Trebuia să se oprească. Chiar în clipa aceea. Erau bărbați, Bella. Împotriva voinței mele, au fost bărbați.

Auzi un mic suspin.

Era bine, se gândi el, chiar dacă se simțea prost. Putea să o facă să se salveze revoltând-o. Pentru că ce femeie putea suporta să fie cu un bărbat căruia i se făcuse așa ceva? Nu era un ideal eroic. Nici pe departe.

Își drese vocea și făcu o gaură în podea cu privirea.

– Uite, eu nu... nu vreau mila ta. Motivul pentru care îți spun asta nu este ca să te îndepărtez. Doar că... sunt zăpăcit. E ca și cum toate firele mele sunt încrucișate când vine vorba de toată... știi tu, chestia asta nenorocită. Te vreau, dar nu e bine. Nu ar trebui să fii cu mine. Ești mai curată de atât.

Urmă o tăcere lungă. Ah, rahat... Trebuia să se uite la ea. În momentul în care o făcu, ea se ridică de pe pat ca și cum ar fi așteptat ca el să ridice ochii. Merse spre el goală, fără nimic pe piele, cu excepția luminii lumânării de la singurul fitil care ardea.

– Sărută-mă! șopti ea în penumbră. Sărută-mă numai!

– Dumnezeule, ce e în neregulă cu tine? Când ea tresări, el spuse: Adică de ce? Dintre toți bărbații pe care i-ai putea avea, de ce eu?

– Te doresc. Ea își puse mâna pe pieptul lui. Este un răspuns natural, normal în fața sexului opus, nu-i așa?

– Eu nu sunt normal.

– Știu. Dar nu ești murdar, contaminat sau nedemn.

Ea îi cuprinse mâinile tremurânde și le așeză pe umerii ei.

Pielea ei era atât de fină, încât ideea de a o strica în vreun fel îl înghețe. La fel imaginea lui împingându-se în ea. Doar că nu trebuia să implice jumătatea inferioară a corpului său, nu-i așa? Putea fi vorba numai despre ea.

„Oh, da!", se gândi el. Asta ar putea fi pentru ea.

O întoarse și o trase înapoi, lângă corpul său. Cu mișcări lente, își plimbă mâinile în sus și în jos pe curbele taliei și șoldurilor ei. Când ea își arcui coloana vertebrală și suspină, el putu să-i vadă vârful sânilor peste umăr. Vru să o atingă acolo... și își dădu seama că putea. Își mută mâinile pe cutia toracică, pipăind modelul

oaselor delicate până când palmele îi cuprinseră sânii. Capul ei se dădu mai mult pe spate și gura i se deschise.

Când ea se deschise pentru el în felul acesta, el avu un instinct țipător de a o pătrunde în orice fel ar fi putut. Din reflex, își linse buza de sus în timp ce îi freca unul dintre sfârcuri între degetul mare și arătător. Se imagină înfigându-și limba în gura ei, intrând între dinții și colții ei, luând-o în acel mod.

Ca și cum ar fi știut la ce se gândea el, încercă să se întoarcă și să se uite la el, dar i se părea cumva prea aproape... prea real faptul că i se dădea lui, că avea de gând să lase pe cineva ca el să facă lucruri intime și erotice cu trupul ei. El o opri apucând-o de șolduri și trăgând-o cu putere spre coapsele lui. Scrâșni din dinți la senzația fundului ei lipit de acel lucru țeapăn care i se încordase în pantalonii scurți.

– Zsadist... lasă-mă să te sărut!

Ea încercă să se întoarcă din nou, dar el o opri.

În timp ce ea se zbătea în strânsoarea lui, el o ținu pe loc cu ușurință. Va fi mai bine pentru tine în felul ăsta. Dacă nu mă poți vedea, va fi mai bine.

– Nu, nu va fi așa.

El își lăsă capul pe umărul ei.

– Dacă aș putea să ți-l aduc pe Phury... Cândva semănam cu el. Ai putea să te prefaci că sunt eu.

Ea își smulse trupul din mâinile lui.

– Dar nu ar fi. *Tu* ești cel pe care îl vreau.

În timp ce ea îl privea cu o așteptare feminină, el înțelese că se îndreptau spre patul din spatele ei. Și aveau de gând să se apuce de treabă. Dar, Dumnezeule, el nu avea nici o idee cum să o facă să se simtă bine! Ar fi putut la fel de bine să fie virgin, având în vedere câte știa despre a satisface o femeie.

Cu această mică revelație fericită, se gândi la celălalt bărbat pe care îl avusese, acel aristocrat care, fără îndoială, știa mult mai multe despre sex decât el. De nicăieri,

CamScanner

fu lovit de un impuls total irațional de a-l vâna pe fostul ei amant și de a-l face să sângereze.

Oh, la dracu'! Își închise ochii. Oh, rahat!

– Ce? întrebă ea.

Acest tip de impuls violent și teritorial era caracteristic unui bărbat legat. Semnul distinctiv al unuia, de fapt.

Z își ridică brațul, își puse nasul pe biceps și inspiră adânc... Mirosul de împerechere îi ieșea din piele. Era slab, probabil recognoscibil doar pentru el, dar era acolo.

La dracu'! Acum ce avea de gând să facă?

Din păcate, instinctele îi răspunseră. În timp ce trupul lui răcnea, o luă în brațe și se îndreptă spre pat.

capitolul 27

Bella se holba la fața lui Zsadist în timp ce el o purta prin cameră. Ochii lui negri erau mici, o lăcomie întunecată, erotică sclipind în ei. În timp ce o așeza pe pat și se uita în jos la trupul ei, se gândea clar că avea să o mănânce de vie.

Însă el doar se uita la ea.

– Îndoaie-ți spatele, îi ceru el.

Bine, nu se aștepta la asta.

– Îndoaie-ți spatele, Bella!

Simțindu-se ciudat de expusă, ea făcu așa cum îi ceru, ridicându-și corpul de pe saltea. În timp ce se mișca pe pat, se uita în fața pantalonilor lui scurți. Erecția se smuci puternic, iar ideea că urma să fie în curând în interiorul ei o ajută să se relaxeze.

El se întinse și îi atinse unul dintre sfârcuri cu degetul mare.

– Vreau asta în gura mea.

O lăcomie delicioasă prinse rădăcini în ea.

– Atunci sărută...

– Șșșt! Degetul lui călători între sânii ei și în jos pe abdomen. Se opri când ajunse la buricul ei. Făcu cu arătătorul un mic cerc în jurul buricului ei. Apoi făcu o pauză.

– Nu te opri, gemu ea.

El nu se opri. Coborî mai jos, până când trecu peste vârful despicăturii ei. Ea își mușcă buza și îi privi trupul, acel cadru uriaș, de războinic, cu toți acei mușchi duri și aspri. Dumnezeule, chiar se pregătea pentru el!

– Zsadist...

– O să vreau să te am acolo, jos. Și nu mă voi putea opri. Cu mâna liberă își frecă buzele, ca și cum și-ar fi imaginat actul. Ești pregătită să mă lași să fac asta?

– Da...

Își pipăi cu degetul partea deformată a gurii în timp ce îi mângâia fanta.

– Mi-aș dori să am ceva mai arătos să-ți ofer. Pentru că vei fi perfectă acolo jos. Știu asta.

Ea urî rușinea care se simțea prin mândria lui.

– Cred că tu...

– Ai o ultimă șansă să-mi spui nu, Bella. Dacă nu o faci chiar acum, voi fi peste tine. Fără oprire, și nu cred că pot fi blând în privința asta.

Își întinse brațele spre el. El încuviință din cap o dată, ca și cum ar fi făcut un fel de pact, și apoi se duse la capătul patului.

– Desfă-ți picioarele! Vreau să te văd.

O roșeață nervoasă o cuprinse.

El clătină din cap.

– Prea târziu, Bella. Acum... e prea târziu. Arată-mi!

Încet, ea își îndoi unul din genunchi și se arătă treptat. Fața lui se topi, tensiunea și asprimea sângerând din el.

– Oh, Dumnezeule... șopti el. Ești... frumoasă.

Sprijinindu-se pe brațe, el se urcă în pat până la trupul ei, cu ochii fixați pe pielea ei secretă de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Când ajunse în raza lui,

CamScanner

mâinile largi își neteziră drumul pe interiorul coapselor ei, deschizându-le și mai mult.

Dar apoi se încruntă și se uită la ea.

– Stai, ar trebui să te sărut mai întâi pe gură, nu-i așa? Adică masculii încep de sus și coboară, nu-i așa?

Ce întrebare ciudată... De parcă el nu făcuse asta niciodată?

Înainte ca ea să poată răspunde, el începu să se dea înapoi, așa că ea se așeză și îi prinse fața în mâini.

– Poți să-mi faci ce vrei.

Ochii lui sclipiră și își menținură poziția o fracțiune de secundă.

Apoi se năpusti asupra ei, doborând-o pe pat. Limba lui sări în gura ei și mâinile lui se încurcară în părul ei, trăgând-o, arcuind-o, prinzându-i capul. Foamea din el era feroce, nevoia de sex a unui războinic cu sânge aprig. Avea de gând să o ia cu toată puterea pe care o avea, iar ea urma să fie îndurerată când avea să termine. Dureroasă și complet fericită. Abia aștepta.

Dintr-odată, el se opri și se retrase din gura ei. Respira adânc și avea o roșeață în obraji în timp ce o privea în ochi.

Și apoi îi zâmbi.

Fu atât de surprinsă încât nu știa ce să facă. Nu-i mai văzuse niciodată acea expresie, iar ridicarea gurii lui alunga deformarea buzei superioare, arătându-i dinții și colții strălucitori.

– Îmi place, spuse el. Tu dedesubt... Te simți bine. Ești moale și caldă. Oare cântăresc prea mult? Lasă-mă să...

În timp ce se sprijinea pe brațe, excitarea lui se apăsă în miezul ei, iar zâmbetul lui dispăru rapid ca un oftat. Era ca și cum nu-i plăcea senzația, dar cum putea fi? Era excitat. Îi putea simți erecția.

Cu o mișcare lejeră, se repoziționă astfel încât picioarele ei să fie strânse și genunchii lui să fie de o parte și de alta a lor. Ea nu putea ghici ce se întâmplase, dar orice era în mintea lui nu era bine.

– Ești perfect deasupra mea, spuse ea pentru a-i distrage atenția. Cu excepția unui singur lucru.

– Ce anume?

– Te-ai oprit. Și dă-ți jos pantalonii!

Greutatea lui coborî imediat pe ea, iar gura lui se duse pe partea laterală a gâtului ei. În timp ce el îi ciupea pielea, ea își împinse capul înapoi în pernă și își dezgoli coloana gâtului. Apucându-l de ceafă, îl îndemnă spre vena ei.

– Oh, da... gemu ea, dorind ca el să se hrănească.

El scoase un sunet care însemna *nu*, dar înainte ca respingerea să se răsfrângă asupra ei, el își săruta drumul până la clavicula ei.

– Vreau să-ți cuprind sânul, spuse el pe pielea ei.

– Fă-o!

– Trebuie să știi ceva mai întâi.

– Ce?

El își ridică capul.

– În noaptea în care ai venit aici, când te-am îmbăiat, am făcut tot posibilul să nu mă uit la tine. Chiar m-am străduit. Te-am acoperit cu un prosop chiar dacă erai în apă.

– A fost drăguț...

– Dar când te-am scos afară, am văzut astea. Mâna lui îi prinse unul dintre sâni. Nu m-am putut abține. Jur! Am încercat să-ți permit să ai intimitate, dar erai... Nu mi-am putut opri privirea. Sfârcurile tale erau strânse de la răcoarea aerului. Atât de mici și de roz. Minunat!

Își mișcă degetul mare înainte și înapoi pe vârful ei tare, zăpăcindu-i mintea.

– E în regulă, mormăi ea.

– Nu a fost așa. Erai lipsită de apărare și am greșit că m-am uitat la tine.

– Nu, tu...

El se deplasă, iar erecția lui se apăsă pe coapsele ei.

– Asta s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat... Te-ai excitat?

Gura lui se strânse.

– Da. Nu m-am putut opri.

Ea zâmbi vag.

– Dar nu ai făcut nimic, nu-i așa?

– Nu.

– Deci e în regulă. Ea își arcui spatele și privi cum ochii lui se agățau de sânii ei. Sărută-mă, Zsadist! Chiar acolo unde te uiți. Chiar acum.

Buzele lui se despărțiră, iar limba îi deschise calea în timp ce se scufunda în jos. Gura lui era caldă pe carnea ei și atât de nesigură, sărutând, apoi sugându-i sfârcul. Trase de el, apoi parcurse un cerc languros în jurul ei, o atrase din nou înăuntru... Și în tot acest timp mâinile lui îi mângâiau talia, șoldurile și picioarele.

Cât de ironic era că se temea că nu avea să fie blând! Departe de a fi brutal, era de-a dreptul reverențios în timp ce sugea, cu genele coborâte pe obraz în timp ce o savura, cu chipul lui adorator și răpitor.

– Dumnezeule! murmură el, trecând la celălalt sân. Nu știam că va fi așa.

– Cum așa?

Oh, Dumnezeule, gura lui...

– Aș putea să te ling la nesfârșit.

Ea îi prinse capul cu mâinile, trăgându-l mai aproape. Și fu nevoie de ceva zvâcniri, dar reuși să-și despartă picioarele și să scoată unul de sub el, astfel încât el fu aproape întins în leagănul corpului ei. Murea de nerăbdare să-i simtă excitarea, numai că el doar plutea deasupra ei.

Când se trase înapoi, ea protestă, dar atunci mâinile lui se duseră în interiorul coapselor ei și coborâră pe corp. Când îi desfăcu picioarele, salteaua începu să tremure sub ea.

Întregul lui corp se cutremură în timp ce o privea.

– Ești atât de delicată... și strălucești.

Prima călătorie a degetului lui în josul miezului ei aproape că o făcu să-și piardă capul. În timp ce ea scotea

un sunet răgușit, ochii lui se îndreptară spre ai ei și apoi blestemă.

– La dracu', nu știu ce fac. Încerc să fiu atent...

Ea îi apucă mâna înainte ca el să i-o poată lua.

– Mai mult...

El păru ezitant o clipă. Apoi o atinse din nou.

– Ești perfectă. Și, Dumnezeule, ești moale! Trebuie să știu...

El se aplecă în jos, cu umerii încordați. Ea simți un pămătuf de catifea.

Buzele lui.

De data aceasta, când ea se ridică din pat și îi spuse numele, el doar apăsă din nou alt sărut pe ea, apoi urmă dezmierdarea umedă a limbii lui. Când își înălță capul și înghiți, mârâitul de extaz pe care îl scoase îi opri inima în piept. Ochii lor se întâlniră.

– Oh, Dumnezeule, ești delicioasă! spuse el, coborând din nou cu gura.

Se întinse pe pat, înfășurându-și brațele pe sub genunchii ei și revărsând spațiul dintre coapsele ei – era un mascul care nu mai pleca nicăieri pentru multă vreme. Respirația lui era fierbinte și plină de nevoi, gura lui era flămândă și disperată. O explora cu o constrângere erotică, lingând și sondând cu limba, sugând cu buzele.

Când șoldurile ei se clătinară, unul dintre brațele lui se mută peste stomacul ei, ținând-o pe loc. Ea tresări din nou, iar el se opri fără să ridice capul.

– Ești bine? o întrebă el cu vocea răgușită și înăbușită, cuvintele vibrând în miezul ei.

– Te rog...

Fu singurul lucru care îi veni în minte.

El se trase puțin înapoi, iar ea doar putu să se uite la buzele lui lucioase și să se gândească unde fuseseră.

– Bella, nu cred că mă pot opri. Există acest... vuiet în capul meu care îmi spune să nu mă desprind de tine. Cum pot să fac asta... să fie bine pentru tine?

CamScanner

– Fă-mi-o... termină-mă! spuse ea răgușit.

El clipi ca și cum ea l-ar fi surprins.

– Cum să te fac să termini?

– Continuă să faci ceea ce faci. Doar că mai repede.

El învăță repede când își dădu seama ce o făcea să se dezlănțuie și fu nemilos odată ce descoperi cum să-i ofere un orgasm. Împinse din greu, privind-o cum se spulberă o dată, de două ori... de multe ori. Era ca și cum se hrănea din plăcerea ei și era insațiabil.

Când în cele din urmă își ridică iar capul, ea era flască. El o privi cu seriozitate.

– Mulțumesc!

– Dumnezeule, eu sunt cel care ar trebui să spună asta! El clătină din cap. Ai lăsat un animal să intre în cea mai frumoasă parte a ta. Eu sunt cel care trebuie să fie recunoscător.

Se îndepărtă de corpul ei cu acea roșeață de excitare încă în obraji.

Acea erecție încă se încordase.

Ea își întinse brațele spre el.

– Unde te duci? Nu am terminat.

Când el ezită, ea își aminti. Se rostogoli pe burtă și se sprijini în patru labe – o ofertă nerușinată. Când el nu se mișcă, ea se uită înapoi la el. Închise ochii ca și cum ar fi avut dureri, iar asta o deruta.

– Știu că o faci doar așa, spuse ea încet. Asta mi-ai spus. Este în regulă pentru mine. Serios. Urmă o tăcere lungă. Zsadist, vreau să fie asta între noi. Vreau să te cunosc... așa.

El își frecă fața. Ea crezu că avea să plece, dar apoi el se mișcă astfel încât să fie în spatele ei. Mâinile lui căzură ușor pe șoldurile ei și o îndemnă într-o parte, pe spate.

– Dar tu doar...

– Nu cu tine. Vocea lui era aspră. Nu așa cu tine.

Ea își deschise picioarele, pregătită pentru el, dar el doar îngenunche.

Respirația îi tremura.

– Lasă-mă să aduc un prezervativ.

– De ce? Nu sunt fertilă acum, așa că nu ai nevoie de unul. Și vreau ca tu să... termini.

Sprâncenele lui căzură peste ochii lui negri.

– Zsadist, nu e de ajuns pentru mine. Vreau să fiu cu tine.

Ea era pe punctul de a se întinde spre el când el se ridică în genunchi și își duse mâinile în fața pantalonilor scurți. Bâjbâi după betelie și apoi trase talia elastică în în jos, dezvăluindu-se.

Bella înghiți în sec.

Excitația lui era enormă. O aberație a naturii, perfect frumoasă și solidă ca piatra.

Sfinte Sisoe! Oare măcar avea să se potrivească?

Mâinile îi tremurau în timp ce trăgea pantalonii scurți sub cele două greutăți gemene de sub erecția lui. Apoi se aplecă peste trupul ei, poziționându-se pe miezul ei.

Când ea întinse mâna pentru a-l mângâia, el se îndepărtă brusc.

– Nu! În timp ce ea se retrăgea, el blestemă. Îmi pare rău... Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

El își mișcă șoldurile înainte, iar ea îi simți capul tare și fierbinte lipit de ea. Mâna lui veni în spatele unuia dintre genunchii ei și îi întinse piciorul în sus; apoi împinse înăuntru un pic, după care puțin mai departe. În timp ce transpirația înflorea peste tot corpul lui, un miros întunecat îi ajunse la nas. Pentru o clipă, se întrebă dacă...

Nu, nu putea să se lege de ea. Nu era în natura lui.

– Dumnezeule, ești strâmtă! răcni el. Oh... Bella, nu vreau să te sfâșii!

– Continuă! Doar ia-o ușor!

Corpul ei tresări sub presiune și întindere. Chiar și așa pregătită cum era ea, el era o invazie, dar îi plăcea, mai ales când respirația îi exploda din piept și el tresărea.

CamScanner

Când intră până la capăt, gura lui se deschise, colții lui alungindu-se de plăcerea pe care o simțea.

Își plimbă mâinile pe umerii lui, simțindu-i mușchii și căldura.

– E în regulă? întrebă printre dinții strânși.

Bella apăsă un sărut pe partea laterală a gâtului lui și își roti șoldurile. El șuieră.

– Fă dragoste cu mine, spuse ea.

El gemu și începu să se miște ca un val mare deasupra ei, acea parte groasă și tare a lui mângâindu-i interiorul.

– Oh, rahat... Își lăsă capul în gâtul ei. Ritmul lui se intensifică, respirația ieșind din el, năvălind în urechea ei. Bella... Rahat, mi-e frică, dar nu mă pot... opri.

Cu un geamăt, el se sprijini pe brațe și își lăsă șoldurile să se balanseze liber, fixând-o cu fiecare mișcare și împingând-o mai sus pe pat. Ea se agăță de încheieturile lui pentru a-și ține corpul pe loc sub asalt. În timp ce el împingea, ea simțea că se apropia din nou de extaz și, cu cât el o făcea mai repede, cu atât era mai aproape.

Orgasmul se izbi în miezul ei, apoi îi alergă prin tot corpul, forța lui întinzându-se, astfel încât să fie infinit de lungă și infinit de largă. Senzațiile durară o veșnicie, contracțiile mușchilor ei interiori agățându-se de partea din el care o pătrundea.

Când se întoarse din nou în propria piele, își dădu seama că el era nemișcat, complet înghețat deasupra ei. Clipind pentru a-și alunga lacrimile, se uită la fața lui. Unghiurile dure ale acesteia erau încordate, la fel restul corpului lui.

– Te-am rănit? întrebă el apăsat. Ai strigat. Tare.

Ea îi atinse fața.

– Nu de durere.

– Slavă Domnului! Umerii lui se relaxară în timp ce expira. N-aș fi putut suporta să te rănesc așa.

El o sărută ușor. Apoi se retrase și se dădu jos din pat, trăgând de pantalonii scurți în timp ce intra în baie și închidea ușa.

Bella se încruntă. Oare terminase? Părea complet în erecție în timp ce se retrăsese.

Alunecă din pat și se uită în jos. Când nu văzu nimic în interiorul coapselor, își trase halatul și se duse după el, fără să se obosească să bată la ușă.

Brațele lui Zsadist erau sprijinite pe chiuvetă, cu capul atârnând jos. Respira neliniștit și părea febril, pielea îi era alunecoasă, iar poziția îi era nefiresc de rigidă.

– Ce e, *nalla?* spuse într-o șoaptă răgușită.

Ea se opri, nesigură că îl auzise bine. Dar o făcuse... *Iubito.*

El o numise *iubită.*

– De ce nu ai... Se pare că nu reușea să scoată restul cuvintelor. De ce te-ai oprit înainte de a...

Când el doar clătină din cap, ea se duse la el și îl întoarse. Prin pantalonii scurți, ea putu vedea că excitația lui era palpitantă, dureros de rigidă. De fapt, părea că îl durea tot corpul.

– Lasă-mă să te relaxez, spuse ea, întinzându-se spre el.

El se dădu cu spatele la peretele de marmură dintre duș și chiuvetă.

– Nu, nu... Bella...

Ea strânse halatul în mâini și începu să îngenuncheze la picioarele lui.

– Nu!

El o trase spre trupul lui.

Ea îi întâlni privirea și se îndreptă spre talia lui.

– Lasă-mă să fac asta pentru tine.

El o apucă de mâini și îi strânse încheieturile până când o dureră.

– Vreau să fac asta, Zsadist, spuse ea cu putere. Lasă-mă să am grijă de tine!

Urmă o tăcere lungă, iar ea își petrecu timpul măsurând durerea, dorința și frica din ochii lui. O străbătu un fior. Nu-i venea să creadă saltul de logică pe care îl făcea mintea ei, dar avea o impresie foarte vie că el nu-și

mai permisese niciodată să aibă orgasm. Sau oare se grăbea să tragă concluzii pripite?

În fine, nu era ca și cum avea de gând să-l întrebe. El se clătina, pe punctul de a o lua razna, iar dacă ea spunea sau făcea ceva greșit, el avea să o șteargă din cameră.

– Zsadist, nu-ți voi face rău. Și tu poți deține controlul. Ne vom opri dacă nu te simți bine. Poți avea încredere în mine.

Trecu mult timp până când strânsoarea lui se slăbi pe încheieturile ei. Apoi, în cele din urmă, îi dădu drumul. Cu ezitare, își dădu jos pantalonii scurți.

Excitarea aceea ieși în spațiul dintre ei.

– Ține-te bine, spuse el cu o voce răgușită.

– De tine. O să mă țin de tine.

Când ea își înfășură palmele în jurul lui, el scoase un geamăt, iar capul îi căzu pe spate. Dumnezeule, era tare! Tare ca fierul, dar înconjurat de o piele moale ca buzele lui.

– Ești...

– Șșșt! o întrerupse el. Nu vorbi. Nu pot să... nu vorbi.

El începu să se miște în strânsoarea ei. Încet la început, apoi cu o urgență crescândă. Îi luă fața în mâini și o sărută, apoi corpul lui preluă complet controlul cu o pompare sălbatică. O luase razna, trăgând din ce în ce mai sus, cu pieptul și șoldurile atât de frumoase în timp ce se unduia în acea mișcare masculină străveche de surpare. Mai repede, mai repede, se mișca înainte și înapoi...

Doar că apoi ajunse la un fel de platou. Era încordat, venele gâtului aproape că i se rupeau prin piele, corpul îi era acoperit de sudoare. Dar se părea că nu reușea să-și dea drumul.

Se opri, gâfâind.

– Nu va merge.

– Relaxează-te! Relaxează-te și lasă să se întâmple...

– Nu. Am nevoie... Îi luă una din mâini și o puse pe sacul de sub excitația lui. Strânge. Strânge tare.

Ochii Bellei se îndreptară spre fața lui.

– Ce? Nu vreau să te rănesc...

El își înfășură mâna în jurul mâinii ei ca într-o menghină și le răsuci în strânsoare până când strigă. Apoi o ținu de cealaltă încheietură, menținându-i palma pe bărbăția lui.

Ea se zbătu împotriva lui, luptând să oprească durerea pe care și-o provoca singur, dar el pompa din nou. Și cu cât ea încerca mai tare să se îndepărteze, cu atât mai mult îi strivea mâna în acel loc atât de delicat al bărbatului. Ochii ei se făcură mari și nu mai clipeau din cauza durerii actului, a agoniei lui.

Zsadist striga, strigătul lui puternic ricoșând în marmură până când ea fu sigură că toată lumea din conac trebuia să-l fi auzit. Apoi ea simți tresăririle puternice ale eliberării lui, pulsații fierbinți care îi umezeau mâinile și partea din față a halatului.

El se prăbuși pe umerii ei, corpul lui masiv căzând peste ea. Respira ca un tren de marfă, mușchii îi tremurau, trupul lui uriaș avea spasme. Când își eliberă mâna de pe a ei, ea trebui să-și desprindă palma de pe testiculele lui.

Bella era rece până la os în timp ce suporta greutatea lui.

Ceva urât răsărise între ei chiar atunci, un fel de rău sexual care estompa distincția dintre plăcere și durere. Și, deși o făcea crudă, voia să se îndepărteze de el. Voia să fugă de conștientizarea cruntă că îl rănise, pentru că el îl obligase și pentru că el avusese orgasm din acest motiv.

Numai că respirația îi fu întreruptă de un plânset. Sau cel puțin părea așa.

Ea își ținu respirația, ascultând. Sunetul moale se auzi din nou, iar ea simți cum umerii lui tremurau.

Oh, Dumnezeule! Plângea.

CamScanner

Își înfășură brațele în jurul lui, amintindu-și că el nu ceruse să fie torturat așa cum fusese. Și nici nu se oferise voluntar pentru efectele ulterioare.

Încercă să-i ridice capul pentru a-l săruta, dar el se împotrivi, trăgând-o aproape, ascunzându-se în părul ei. Ea îl legănă, ținându-l în brațe și liniștindu-l în timp ce el se străduia să mascheze faptul că plângea. În cele din urmă, se retrase și își frecă fața cu palmele. Refuză să-i întâlnească ochii în timp ce se întindea și dădea drumul la duș.

Cu o smucitură rapidă, îi dezbrăcă halatul, apoi îl mototoli și îl aruncă la gunoi.

– Stai, îmi place halatul ăla...

– O să-ți cumpăr unul nou.

O îndemnă să intre sub apă. Când ea se împotrivi, el o ridică lejer, o puse sub jet și începu să-i săpunească mâinile cu o panică nedisimulată.

– Zsadist, oprește-te! Ea se trase deoparte, dar el o prinse. Nu sunt murdară... Zsadist, oprește-te! Nu am nevoie să fiu curățată pentru că tu...

El închise ochii.

– Te rog... trebuie să fac asta. Nu pot să te las toată... acoperită cu chestia aia.

– Zsadist, izbucni ea. Uită-te la mine! Când el o făcu, ea spuse: Nu este nevoie.

– Nu știu ce altceva să fac.

– Vino înapoi în pat cu mine! Închide apa! Ține-mă în brațe! Lasă-mă să te țin în brațe! Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să-l faci.

Și ea avea nevoie de asta. Era zdruncinată până în măduva oaselor.

Își puse un prosop în jurul ei și îl trase în dormitor. Când fură împreună sub pătură, ea se încolăci în jurul lui, dar era la fel de țeapănă ca el. Crezuse că apropierea avea să o ajute. Dar nu fu așa.

După o vreme îndelungată, vocea lui se auzi prin întuneric.

– Dacă aș fi știut cum trebuia să fie, nu aș fi permis niciodată să se întâmple asta.

Ea își întoarse fața spre a lui.

– A fost prima dată când ai avut orgasm?

Tăcerea nu fu o surpriză. Faptul că el îi răspunse în cele din urmă fu.

– Da.

– Nu ți-a făcut niciodată... plăcere? șopti ea, chiar dacă știa răspunsul.

Dumnezeule... Cum trebuie să fi fost acei ani ca sclav de sânge! Atâtea abuzuri... Vru să plângă pentru el, dar știa că el s-ar fi simțit stânjenit de asta.

El expiră.

– Nu-mi place deloc să o ating. Sincer, urăsc faptul că a fost în tine. Vreau să fii într-o cadă chiar acum, înconjurată de înălbitor.

– Mi-a plăcut să fiu cu tine. Mă bucur că ne-am culcat împreună. Doar ceea ce venise mai târziu îi fusese greu să accepte. Dar în legătură cu ce s-a întâmplat în baie...

– Nu vreau să faci parte din asta. Nu vreau să-mi faci asta pentru ca eu... să îți fac ție asta peste tot.

– Mi-a plăcut să-ți ofer un orgasm. Doar că... țin prea mult la tine ca să te rănesc. Am putea încerca...

El se îndepărtă.

– Îmi pare rău, trebuie să... mă duc la V. Am ceva de lucru.

Ea îl apucă de braț.

– Ce-ar fi dacă ți-aș spune că te consider frumos?

– Ți-aș spune că îți este milă de mine și m-ar enerva.

– Nu-mi pare rău pentru tine. Îmi doresc să termini în mine și cred că ești superb când ești excitat. Ești gros și lung, iar eu abia așteptam să te ating. Și încă sunt. Și vreau să te iau în gura mea. Ce zici de asta?

El scăpă din strânsoarea ei și se ridică în picioare. Cu mișcări rapide, înțepenite, se îmbrăcă.

– Dacă ai nevoie să arăți acel sex într-o altă lumină ca să poți face față, e în regulă. Dar acum te minți singură.

CamScanner

În scurt timp te vei trezi la realitatea că încă ești o femeie de valoare. Și atunci vei regreta că te-ai culcat cu mine.

– Nu voi regreta.

– Așteaptă și o să vezi!

El ieși pe ușă înainte ca ea să găsească cuvintele potrivite pe care să i le arunce înapoi.

Bella își încrucișă brațele la piept și răbufni de frustrare. Apoi înlătură așternuturile. La dracu', era cald în camera aia! Sau poate că era atât de agitată, încât își dăduse peste cap chimia internă.

Neputând să rămână în pat, se îmbrăcă și coborî pe holul cu statui. Nu-i păsa unde ajungea; trebuia doar să iasă și să se elibereze de căldura aia.

capitolul 28

Zsadist se opri în tunelul subteran, la jumătatea distanței dintre casa principală și locuința lui Vishous și a lui Butch.

Când se uită în spatele lui, nu mai era nimic altceva decât un rând de lămpi în plafon. În fața lui se aflau mai multe la fel, o bandă de pete luminoase care se întindea la nesfârșit. Ușa pe care intrase și ușa pe care urma să iasă erau ambele invizibile pentru el.

Ei bine, nu era aceasta o metaforă perfectă pentru viață?

Se sprijini de peretele de oțel al tunelului, simțindu-se prins în capcană în ciuda faptului că nu era ținut de nimic și de nimeni.

Oh, dar asta era o prostie! Bella îl prindea în capcană. Îl înlănțuia. Îl lega cu trupul ei frumos, cu inima ei bună și cu acea himeră de dragoste deplasată care strălucea în ochii ei de safir. Era prins în capcană... Era atât de prins în capcană.

Cu o schimbare bruscă, mintea lui se fixă pe noaptea în care Phury îl scosese în sfârșit din sclavie.

*

Când Stăpâna apăruse cu încă un bărbat, sclavul fusese dezinteresat. După zece decenii, ochii altor masculi nu-l mai deranjau, iar violurile și invaziile nu mai aveau nici o oroare nouă din care să învețe. Existența lui era o întindere de iad uniformă, singura tortură reală rezidând în natura infinită a captivității sale.

Dar apoi simți ceva ciudat. Ceva... diferit. Întoarse capul și îl privi pe străin. Primul său gând fusese că bărbatul era uriaș și îmbrăcat scump, deci trebuia să fie un războinic. Următorul fusese că ochii galbeni care îl priveau fixau o mizerie șocantă. Într-adevăr, străinul care stătea în ușă pălise până când pielea îi deveni ca de ceară.

Când mirosul balsamului asaltă nasul sclavului, acesta se întoarse să privească tavanul, neinteresat de ceea ce avea să se întâmple în continuare. Cu toate acestea, în timp ce bărbăția lui era manipulată, un val de emoție năvăli în cameră. Se uită înapoi la bărbatul care stătea chiar în interiorul celulei. Sclavul se încruntă. Războinicul întindea mâna după un pumnal și se uita la Stăpână ca și cum ar fi vrut să ucidă...

Cealaltă ușă se deschise în forță, iar unul dintre curteni vorbi panicat. Dintr-odată, celula se umplu de gărzi, de arme și de furie. Stăpâna fu apucată cu brutalitate de bărbatul din fruntea grupului și fu pălmuită atât de tare, încât se lovi de peretele de piatră. Apoi bărbatul se îndreptă spre sclav, scoțând un cuțit. Sclavul țipă când văzu lama apropiindu-se de fața lui. O durere usturătoare îi tăie fruntea, nasul și obrazul; apoi îl cuprinse negura.

Când sclavul își reveni, era atârnat de gât, greutatea brațelor, picioarelor și a trunchiului sufocându-i viața din el. Reapariția sa mentală fu ca și cum corpul său ar fi știut că i se apropia ultima suflare și l-ar fi trezit, pentru ca astfel creierul său să îl ajute. O încercare jalnică de salvare, se gândi el.

Sfântă Fecioară, n-ar fi trebuit să simtă durere? Și se întrebă dacă nu cumva fusese stropit cu apă, căci pielea îi era udă. Apoi își dădu seama că i se scurgea în ochi ceva gros. Sângele lui. Era acoperit de propriul sânge.

CamScanner

Și ce era tot zgomotul acela în jurul lui? Săbii? Lupte?

În timp ce se sufoca, ridică ochii și, pentru o fracțiune de secundă, sufocarea îl părăsi. Marea. Privea marea imensă. Bucuria se înălță pentru o clipă și apoi vederea i se învolbură din lipsă de aer. Pleoapele îi pâlpâiră și se prăbuși, deși era recunoscător că mai văzuse o dată oceanul înainte de a muri. Se gândi vag dacă Exitusul avea să semene cu acel orizont vast, o întindere infinită care era în același timp necunoscută și un cămin.

În momentul în care văzu o lumină albă strălucitoare în fața lui, presiunea de la gât încetă, iar corpul îi fu manevrat cu asprime. Urmară strigăte și mișcări sacadate, apoi o călătorie zguduitoare și săltăreață care se încheie brusc. De-a lungul drumului, agonia înflori peste tot în el, intrându-i în oase, lovindu-l cu pumni surzi și bătători.

Două focuri de armă. Mormăieli de durere care nu erau ale lui. Apoi un țipăt și o rafală de vânt în spatele lui. Cădea... era în aer, cădea...

Oh, Dumnezeule, oceanul! Panica îl învălui. Sarea...

Simți perna dură a apei doar pentru o clipă, înainte ca senzația mării lovindu-i pielea dureroasă să-i copleșească mintea. Își pierdu cunoștința.

Când își reveni din nou, trupul său nu mai era decât un sac dezlănțuit care ținea în el durerile. Își dădu seama vag că era înghețat de frig pe o parte, moderat de cald pe cealaltă și se mișcă să vadă dacă putea. De îndată ce o făcu, simți căldura de lângă el schimbându-se în răspuns... Se afla într-o îmbrățișare. Un bărbat se sprijinea de spatele lui.

Sclavul împinse trupul dur de lângă al său și se târî prin noroi. Vederea lui încețoșată îi arătă drumul, scoțând un bolovan din negură, oferindu-i ceva în spatele căruia să se ascundă. Când fu la adăpost, respiră prin disconfortul din trupul său, mirosind sărătura mării și putreziciunea mizerabilă a peștilor morți.

Și de asemenea un miros de tinichea. Un miros ascuțit, de tinichea...

Aruncă o privire pe marginea stâncii. Deși ochii îi erau slabi, reuși să distingă forma bărbatului care intrase în celulă cu Stăpâna. Războinicul stătea acum rezemat de perete, cu părul lung atârnându-i în valuri pe umerii săi groși. Hainele lui elegante erau rupte, iar privirea galbenă îi strălucea de tristețe.

Ăsta era celălalt miros, se gândi sclavul. Acea emoție tristă pe care o simțea bărbatul avea un miros.

Când sclavul mirosi din nou, simți o strânsoare ciudată pe față și își ridică vârfurile degetelor spre obraz. Era o canelură, o linie rigidă în pielea lui... O urmări până la frunte. Apoi coborî până la buză. Și își aminti de lama cuțitului care venise spre el. Își aminti că țipase când fusese tăiat.

Sclavul începu să tremure și își înfășură brațele în jurul lui.

– Ar trebui să ne încălzim unul pe celălalt, spuse războinicul. Asta e tot ce făceam. Nu am nici o... intenție în ce te privește. Aș vrea doar să te reconfortez dacă aș putea.

Doar că toți masculii Stăpânei își doreau să fie cu sclavul. De aceea îi adusese. Și ei îi plăcea să privească...

Totuși, sclavul își aminti de războinicul care ridicase pumnalul, arătând de parcă ar fi vrut să o eviscereze pe Stăpână ca pe un porc.

Sclavul deschise gura și întrebă răgușit:

– Cine sunteți, sire?

Gura nu-i mai funcționa ca înainte, iar cuvintele îi erau confuze. Încercă din nou, dar războinicul îl întrerupse:

– Ți-am auzit întrebarea. Mirosul stins de tristețe deveni mai puternic, până când acoperi chiar și mirosul de pește. Eu sunt Phury. Eu sunt... fratele tău.

– Nu. Sclavul dădu din cap dezaprobator. Nu am familie, sire.

– Nu, eu nu sunt... Bărbatul își drese vocea. Eu nu sunt sire pentru tine. Și tu ai avut întotdeauna o familie. Ai fost luat de lângă noi. Te-am căutat timp de un secol.

– Mă tem că vă înșelați.

Războinicul se mișcă de parcă ar fi vrut să se ridice, iar sclavul sări înapoi, lăsându-și ochii în jos și acoperindu-și capul

cu brațele. Nu putea suporta să fie bătut din nou, chiar dacă o merita pentru insubordonarea sa.

Repede, spuse în felul său acum dezordonat:

– Nu vreau să vă jignesc, sire. Vă ofer doar respectul meu față de poziția dumneavoastră superioară.

– Sfântă Fecioară! Un zgomot sugrumat veni din cealaltă parte a peșterii. Nu te voi lovi. Ești în siguranță... Cu mine, ești în siguranță. Ești găsit, fratele meu!

Sclavul clătină din nou din cap, incapabil să audă ceva, pentru că înțelese brusc ce urma să se întâmple la căderea nopții, ce trebuia să se întâmple. El era proprietatea Stăpânei, ceea ce însemna că trebuia să fie dat înapoi.

– Vă implor, gemu el, nu mă duceți la ea! Omorâți-mă acum... Nu mă faceți să mă întorc la ea.

– Vom muri amândoi înainte de a-ți permite să te întorci acolo.

Sclavul își ridică privirea. Ochii galbeni ai războinicului ardeau prin întuneric.

Sclavul privi strălucirea pentru un timp trecător. Și apoi își aminti. Cu mult-mult timp în urmă, se trezise pentru prima dată din tranziție în captivitate. Stăpâna îi spusese că îi iubea ochii... ochii lui galbeni ca de canar.

Din specia lui, erau foarte puțini cei cu irisul auriu strălucitor.

Cuvintele și acțiunile războinicului începură să aibă sens. De ce s-ar fi luptat un străin pentru a-l elibera?

Războinicul se mișcă, tresări și își ridică una din coapse. Unul din picioarele bărbatului dispăruse.

Ochii sclavului deveniră mari privind spre membrul pierdut. Cum reușise războinicul să-i salveze pe amândoi în apă cu acea rană? Trebuie să se fi zbătut pur și simplu ca să se mențină la suprafață. De ce nu dăduse drumul sclavului?

Numai o legătură de sânge putea genera un asemenea altruism.

– Ești fratele meu? mormăi sclavul printre buzele distruse. Cu adevărat avem același sânge?

– Da. Eu sunt geamănul tău.

Sclavul începu să tremure.

– Neadevărat.

– Adevărat.

O teamă ciudată se așeză asupra sclavului, înfiorându-l. Se ghemui în el însuși, în ciuda cărnii crude care îl acoperea din cap până în picioare. Nu-i trecuse niciodată prin cap că era altceva decât un sclav, că ar fi putut avea o șansă să trăiască altfel... să trăiască precum un bărbat, nu ca o proprietate.

Sclavul se legăna înainte și înapoi în noroi. Când se opri, se uită din nou la războinic. Ce se întâmplase cu familia lui? De ce se întâmplase asta?

Cine era el? Și...

– Știi dacă am avut un nume? șopti sclavul. Mi s-a dat vreodată un nume?

Războinicul respira sacadat, de parcă fiecare coastă i-ar fi fost ruptă.

– Numele tău este Zsadist. Respirația războinicului se tot întrerupea până când își înecă vorbele. Ești fiul... lui Ahgony, un mare războinic. Ești iubitul... mamei noastre, Naseen.

Războinicul plânse nefericit și își lăsă capul în mâini.

În timp ce plângea, sclavul îl privea.

Zsadist clătină din cap, amintindu-și acele ore tăcute care urmaseră. Phury și el își petrecuseră cea mai mare parte a timpului doar privindu-se unul pe celălalt. Amândoi fuseseră în stare proastă, dar Phury era cel mai puternic dintre ei, chiar și cu membrul lipsă. Adunase lemne și fire de alge marine și le asamblase într-o plută șubredă și nesigură. Când soarele apusese, se târâseră în ocean și plutiseră de-a lungul coastei spre libertate.

Libertate.

Mda. El nu era liber; nu fusese niciodată. Anii aceia pierduți rămăseseră cu el, furia din cauza acelei înșelăciuni și a ceea ce i se făcuse fiind mai vie decât el.

O auzise pe Bella spunând că îl iubea. Și vru să țipe.

CamScanner

În schimb, porni spre Groapă. Nu avea nimic demn de ea în afară de răzbunarea lui, așa că avea de gând să se întoarcă la treabă. Avea să îi vadă pe toți *lesserii* zdrobiți în fața lui, stivuiți în zăpadă ca niște bușteni, ca o mărturie a singurului lucru pe care i-l putea oferi.

Iar pe cel care o luase, pe cel care o rănise îl aștepta o moarte specială. Z nu mai avea dragoste de oferit nimănui. Dar ura pe care o simțea avea s-o canalizeze în beneficiul Bellei până când ultima suflare avea să-i părăsească plămânii.

capitolul 29

Phury își aprinse o țigară și se uită la cele 16 tuburi de Aqua Net aliniate pe măsuța de cafea a lui Butch și V.

– Ce faceți cu fixativul de păr? Vreți să vă deghizați?

Butch ridică țeava din PVC în care făcea o gaură.

– Lansator de cartofi, omule. Mare distracție!

– Poftim?

– Nu ai fost niciodată în tabăra de vară?

– Țesutul coșurilor și sculptura în lemn sunt pentru oameni. Fără supărare, dar noi îi învățăm lucruri mai bune pe tinerii noștri.

– Ha! Nu ai trăit până când nu ai făcut un raid la miezul nopții în chiloți. Oricum, pui cartoful în acest capăt, umpli partea de jos cu spray...

– Și apoi îl aprinzi, interveni V din dormitorul său. Ieși în halat, frecându-și părul ud cu un prosop. Face un zgomot grozav.

– Un zgomot grozav, repetă Butch.

Phury se uită la fratele său.

– V, ai mai făcut asta înainte?

– Da, noaptea trecută. Dar lansatorul s-a blocat.

Butch înjură.

– Cartoful era prea mare. Afurisiții de brutari din Idaho. În seara asta o să fie grozav. Bineînțeles, traiectoria poate fi o nenorocire...

– Dar e chiar ca la golf, spuse V, lăsând prosopul peste un scaun. Își trase o mănușă peste mâna dreaptă, acoperind tatuajele sacre care marcau palma până la vârful degetelor și pe tot dosul palmei. Adică trebuie să te gândești la arcul tău în aer...

Butch încuviință cu năduf.

– Da, e exact ca la golf. Vântul joacă un rol important.

– Imens.

Phury fuma alături în timp ce își terminau unul altuia propozițiile încă două minute. După un timp, se simți obligat să menționeze:

– Voi doi petreceți prea mult timp împreună, mă înțelegeți?

V clătină din cap în fața polițistului.

– Fratele nu apreciază deloc genul ăsta de lucruri. Niciodată nu a făcut-o.

– Atunci țintim spre camera lui.

– Adevărat. Și dă spre grădină...

– Așa că nu trebuie să lucrăm în jurul mașinilor din curte. Excelent.

Ușa tunelului se deschise și toți trei se întoarseră.

Zsadist era în ușă, iar mirosul Bellei era peste tot pe el. Împreună cu miresmele înăbușitoare ale sexului. Precum și cea mai slabă urmă a semnului de legătură.

Phury încremeni și trase un fum adânc. Oh, Dumnezeule, fuseseră împreună!

La naiba, nevoia de a alerga până acasă și de a verifica dacă ea încă respira era aproape irezistibilă. La fel era dorința de a-și freca pieptul până când gaura dureroasă din el dispărea.

Geamănul lui avusese parte de ceea ce tânjea Phury să aibă.

– S-a mișcat SUV-ul ăla? îi spuse Z lui Vishous.

V se duse spre calculatoare și apăsă câteva taste.

CamScanner

– Nu.

– Arată-mi!

În timp ce Zsadist se apropie și se aplecă, V arătă spre un ecran.

– Iată-l! Dacă ajunge pe drum, pot urmări calea.

– Știi cum să pătrunzi într-unul din aceste Exploreruri fără să declanșezi alarma?

– Te rog, este doar o mașină. Dacă mai e acolo la căderea nopții, te voi băga cât ai clipi.

Z se îndreptă.

– Am nevoie de un telefon nou.

Vishous deschise un sertar al biroului, scoase unul și și-l verifică de două ori.

– Acum poți să pleci. O să trimit un SMS tuturor cu noul tău număr.

– Sună-mă dacă se mișcă treaba aia.

În timp ce Zsadist se întorcea cu spatele la ei, Phury mai trase un fum și își ținu respirația. Ușa spre tunel se închise cu putere.

Fără să-și dea seama ce făcea, Phury stinse țigara și se duse după geamănul său.

În tunel, Z se opri când auzi alți pași. Când bărbatul se întoarse, lumina de deasupra capului îi scoase în evidență adâncituri de sub pomeți, tăietura contondentă a maxilarului și linia cicatricei.

– Ce? întrebă el, cu vocea lui profundă răsunând. Apoi se încruntă. Lasă-mă să ghicesc! Este vorba despre Bella.

Phury se opri.

– Poate.

– Cu siguranță. Ochii lui Z alunecară în jos și rămaseră pe podeaua tunelului. O poți mirosi pe mine, nu-i așa?

În tăcerea lungă dintre ei, Phury își dori cu disperare să aibă o țigară între buze.

– Vreau doar să știu... este bine după ce te-ai culcat cu ea?

Z își puse mâinile în sân.

– Da. Și nu-ți face griji, nu va mai dori să facă asta din nou.

„Oh, Dumnezeule!"

– De ce?

– Am făcut-o să... Buza distorsionată a lui Z se subție. Mă rog.

– Ce? Ce ai făcut?

– Am făcut-o să mă rănească. În timp ce Phury se retrăgea, Z râse aspru, trist. Da, nu trebuie să devii atât de protector. Nu se va mai apropia de mine.

– Cum... Ce s-a întâmplat?

– Îhî, cum să nu. Lasă-mă să număr toate modurile în care tu și eu nu vom face asta.

Dintr-odată, fără nici un avertisment, Z se concentră la fața lui Phury. Forța privirii fu o surpriză, pentru că bărbatul rareori privea pe cineva în ochi.

– Sincer, fratele meu, știu ce simți pentru ea, iar eu... Ah, sper că, atunci când lucrurile se vor liniști puțin, poate vei putea... să fii cu ea sau ceva de genul ăsta.

Oare era nebun? se gândea Phury. Era oare nebun de legat?

– Cum naiba ar putea funcționa asta, Z? Te-ai legat de ea.

Zsadist își trecu mâna prin păr.

– Nu prea.

– Pe naiba!

– Nu contează, ce zici de asta? Foarte curând o să-și revină din această stare posttraumatică pe care o are și o să vrea pe cineva adevărat.

Phury clătină din cap, știind al naibii de bine că un bărbat legat nu renunța la sentimentele pentru femeia sa. Doar dacă nu murea.

– Z, ești nebun. Cum poți să spui că vrei să fiu cu ea? O să te omoare.

CamScanner

Fața lui Zsadist se schimbă și expresia lui fu șocantă. „Atâta tristețe", se gândi Phury. De o profunzime care părea imposibilă.

Și apoi bărbatul se apropie. Phury se pregăti pentru... Dumnezeule, habar n-avea ce venea spre el!

Când mâna lui Z se ridică, nu fu cu furie sau cu violență. Și când Phury simți palma geamănului său aterizându-i ușor pe față, nu-și putu aminti când îl atinsese Z ultima dată cu blândețe. Sau când îl atinsese vreodată.

Vocea lui Zsadist era joasă și liniștită, în timp ce degetul său mare se plimba pe un obraz neîntinat.

– Tu ești bărbatul care aș fi putut fi. Tu ești potențialul pe care l-am avut și l-am pierdut. Tu ești onoarea, puterea și bunătatea de care are nevoie. Tu vei avea grijă de ea. Vreau să ai grijă de ea. Zsadist își coborî mâna. Va fi o împerechere bună pentru ea. Cu tine ca *hellren* al ei, ea poate să țină capul sus. Poate fi mândră să fie văzută cu tine alături de ea. Ea va fi invincibilă din punct de vedere social. *Glymera* nu va putea să o atingă.

Tentația se încolăci, se condensă și deveni instinct în Phury. Dar cum rămânea cu geamănul lui?

– Oh, Dumnezeule, Z! Cum ai putut tolera ideea că voi fi cu ea?

Instantaneu, toată blândețea dispăru.

– Fie că e vorba de tine sau de altcineva, durerea este aceeași. În plus, crezi că nu sunt obișnuit să rănesc? Buzele lui Z se curbară într-un zâmbet urât. Pentru mine, e o obișnuință, fratele meu.

Phury se gândi la Bella și la faptul că îi refuzase vena.

– Dar nu crezi că ea are dreptul să decidă în toate astea?

– Ea va vedea lumina. Nu e proastă. Nici pe departe. Z se întoarse și începu să meargă. Apoi se opri. Fără să se uite înapoi, spuse: Mai este un motiv pentru care vreau să o ai.

– Ăsta o să aibă sens?

– Ar trebui să fii fericit. Phury încetă să mai respire în timp ce Zsadist murmura: Trăiești mai puțin de jumătate din viață. Întotdeauna ai făcut-o. Ea ar avea grijă de tine, iar asta... ar fi bine. Mi-ar plăcea asta pentru tine. Înainte ca Phury să poată spune ceva, Z îl întrerupse. Îți amintești peștera aia, după ce m-ai scos de acolo? Știi, în ziua în care am stat împreună așteptând să apună soarele?

– Da, șopti el, măsurându-i spatele geamănului său.

– Locul ăla mirosea ca naiba, nu-i așa? Îți amintești asta? Peștele?

– Îmi amintesc totul.

– Știi, încă mi te imaginez lipit de peretele peșterii, cu părul vâlvoi, cu hainele ude și pătate de sânge. Arătai ca naiba. Z izbucni în râs. Eu arătam mai rău, sunt sigur. Oricum... ai spus că mi-ai ușura durerea, dacă ai putea.

– Am spus.

Urmă o tăcere lungă. Apoi o explozie de frig ieși din corpul lui Z, iar el se uită peste umăr. Ochii lui negri erau glaciali, fața lui era întunecată ca umbrele fără temei ale iadului.

– Am trecut de perioada în care să fiu consolat. Pentru totdeauna. Dar cu siguranță există speranță pentru tine. Așa că ia-ți femeia pe care ți-o dorești atât de mult. Ia-o și bagă-i mințile în cap! Aș arunca-o afară din camera mea dacă aș putea, dar nu vrea să plece.

Z se îndepărtă, bocancii lovind în podea.

Câteva ore mai târziu, Bella se plimba prin conac. Își petrecuse o parte din noapte cu Beth și Mary, iar prietenia lor fusese apreciată. Dar acum totul era liniștit, pentru că frații și toți ceilalți se duseseră la culcare. Erau doar ea și Boo, care cutreierau holurile în timp ce ziua trecea, cu pisica lângă ea, de parcă ar fi știut că avea nevoie de companie.

CamScanner

Dumnezeule, era epuizată, atât de obosită încât abia se putea ține pe picioare; și o durea. Problema era că o neliniște îi anima trupul; motorul ei intern refuza să intre în ralanti.

În timp ce o străbătea o buimăceală, ca și cum cineva i-ar fi pus un uscător de păr pe fiecare centimetru de piele, își dădu seama că probabil se îmbolnăvise, deși nu știa cum. Stătuse șase săptămâni cu *lesserii* și nu era ca și cum ar fi putut lua un virus de la ei. Și nici unul dintre frați sau dintre *shellanii* lor nu era bolnav. Poate că era doar o problemă emoțională.

„Mda, așa zici?"

Coti și se opri, realizând că găsise drumul înapoi spre coridorul cu statui. Se întrebă dacă Zsadist era în cameră acum.

Și fu dezamăgită când deschise ușa, iar el nu era.

Bărbatul acela era ca o dependență, își dădu ea seama. Nu-i făcea bine, dar nici nu era ceva la care să renunțe.

– E timpul să te culci, Boo.

Pisica mieună, ca și cum ar fi renunțat la îndatoririle de escortă, apoi tropăi pe hol, tăcută ca zăpada care cădea și la fel de grațioasă.

Bella închise ușa chiar în momentul în care o cuprinse altă fierbințeală. Îndepărtându-și haina, se duse să deschidă o fereastră, dar bineînțeles că obloanele erau coborâte: era ora 14.00. Disperată să se răcorească, se îndreptă spre duș și stătu sub apa rece Dumnezeu știa cât timp. Se simți și mai rău când ieși, cu pielea înțepenită, cu capul greu.

Înfășurându-și un prosop în jurul ei, se duse în pat și rearanjă păturile dezordonate. Înainte de a se băga în pat, se uită la telefon și se gândi că trebuia să-și sune fratele. Trebuiau să se întâlnească față în față și să o facă repede, pentru că perioada de grație a lui Wrath nu avea să dureze prea mult. Și cum Rehv nu dormea niciodată, avea să fie treaz.

Numai că, în timp ce alt val de căldură o străbătea, știa că nu putea să se ocupe de fratele ei acum. Avea să aștepte până la căderea nopții, după ce urma să se odihnească puțin. Când avea să apună soarele, intenționa să îl sune pe Rehvenge și să se întâlnească cu el într-un loc neutru și public. Și să-l convingă să înceteze cu prostiile.

Se așeză pe marginea saltelei și simți o presiune ciudată între picioare.

Sexul cu Zsadist, se gândi ea. Trecuse atât de mult timp de când nu mai lăsase un bărbat înăuntru. Și singurul ei amant nu fusese construit așa. Nu se mișcase așa.

Imaginile cu Zsadist stând deasupra ei, cu fața lui crispată și întunecată, cu trupul lui încordat și tare, trimiseră o reverberație prin ea care o lăsă tremurând. Brusc, o senzație ascuțită îi străpunse miezul exact ca și cum el ar fi pătruns-o din nou, o combinație de miere și acid inundându-i venele.

Se încruntă, scăpă prosopul și se uită în jos la corpul ei. Sânii ei păreau mult mai mari decât în mod normal, iar vârfurile erau de un roz mai intens. Urmările gurii lui Zsadist? *Absolut*.

Înjurând, se întinse și trase un cearșaf peste ea. Mai multă căldură clocotea în corpul ei, iar ea se rostogoli pe burtă. Își desfăcu picioarele. Încercă să se răcorească. Însă durerea părea să se acutizeze.

Când zăpada începu să cadă cu adevărat și lumina după-amiezii începu să se stingă, O conduse camioneta spre sud pe Route 22. Când ajunse la locul potrivit, trase pe dreapta și se uită la U.

– Explorerul este la 90 de metri drept în spate de aici. Scoate-l naibii din pădurea aia! Apoi începe să cumperi proviziile de care avem nevoie și fixează datele de livrare. Vreau ca merele alea să fie urmărite și vreau ca arsenicul ăla să fie gata.

CamScanner

– Bine. U își desfăcu centura de siguranță. Dar, ascultă, trebuie să te adresezi Societății. Este un obicei ca *lesserul* suprem...

– Cum zici tu.

O se uită pe parbriz, urmărind cum ștergătoarele răsucesc fulgii de zăpadă. Acum, după ce U trecuse cu totul peste rahatul ăsta de festival al solstițiului, se întorsese să-și stoarcă din nou creierii pentru a găsi răspunsuri la principala lui problemă: cum naiba avea de gând să-și găsească soția?

– Dar *lesserul* suprem se adresează întotdeauna membrilor când preia conducerea.

Dumnezeule, vocea lui U începea să-l enerveze rău de tot! La fel mentalitatea de manual a tipului.

– O, trebuie să...

– Taci dracului din gură, omule! Nu mă interesează întâlnirile!

– Bine, rosti U, dezaprobarea lui fiind evidentă. Deci unde vrei să fie escadrilele?

– Unde crezi? În centru.

– Dacă vor găsi civili între luptele cu frații, vrei ca echipele să ia prizonieri sau doar să ucidă? Și vom construi un alt centru de persuasiune?

– Nu-mi pasă.

– Dar avem nevoie...

Vocea lui U continuă să bâzâie.

Cum avea de gând să o găsească? Unde avea să...

– O!

Domnul O privi fix în interiorul camionetei, gata să explodeze.

– Ce?

Gura lui U făcu precum a unui pește. Se deschise. Se închise.

– Nimic.

– Așa este. Nu vreau să mai aud nimic de la tine. Acum ieși dracului din camioneta mea și du-te să faci altceva decât să țipi la mine!

Apăsă accelerația în secunda în care cizmele lui U atinseră pietrișul. Dar nu merse prea departe. Vină pe aleea fermei pentru o recunoaștere la locuința soției sale.

Nici o urmă în zăpada proaspătă. Nici o lumină aprinsă. Era pustiu.

„Ai dracului Beta!"

El se întoarse și se îndreptă spre centru. Ochii îi erau uscați din cauza lipsei de somn, dar nu avea de gând să irosească orele nopții pentru a se reîncărca. La dracu' cu asta!

La naiba, dacă nu reușea să ucidă ceva în seara asta, avea să înnebunească!

capitolul 30

Zsadist își petrecu ziua în sala de antrenament. Lovi sacul de box cu pumnii goi. Ridica. Alerga. Mai ridica iarăși ceva. Exersa cu pumnalele. Când se întoarse la casa principală, era aproape ora 16.00 și era gata să iasă la vânătoare.

În momentul în care puse piciorul în hol, se opri. Ceva nu era în regulă.

Se uită prin hol. Aruncă o privire la etajul doi. Ascultă sunete ciudate. Când adulmecă aerul, tot ce simți fu mirosul micului-dejun care se servea în salon și se duse acolo, convins că era ceva în neregulă, dar incapabil să stabilească ce anume. Îi găsi pe frați așezați și ciudat de liniștiți, deși Mary și Beth mâncau și vorbeau cu ușurință. Pe Bella nu o văzu nicăieri.

Nu-l interesa prea mult mâncarea, dar se îndreptă oricum spre locul gol de lângă Vishous. Când se așeză, își simțea corpul încordat și știa că era de la exercițiile grele pe care le făcuse în timpul zilei.

– S-a mișcat Explorerul ăla? îl întrebă pe fratele său.

– Nu până când am venit aici să mănânc. O să-l verific imediat ce mă întorc, dar nu-ți face griji. Computerul

va urmări orice traseu pe care îl va urma, chiar dacă eu nu sunt acolo. Vom putea să vedem calea.

– Ești sigur?

Vishous îi aruncă o privire secătuită.

– Da, sunt sigur. Am conceput eu însumi programul.

Z încuviință, apoi își puse o mână sub bărbie și își trosni gâtul. La naiba, era țeapăn!

O secundă mai târziu, Fritz veni cu două mere lucioase și un cuțit. După ce îi mulțumi majordomului, Z se apucă să roadă unul dintre merele Granny Smith. În timp ce-l descojea, se foi în scaun. La dracu', picioarele i se simțeau ciudat, la fel partea inferioară a spatelui. Poate că se forțase prea mult? El se mișcă iar pe scaun, apoi se concentră din nou asupra mărului, tot întorcându-l în mână, păstrând lama lipită de pulpa albă. Aproape că terminase când își dădu seama că își încrucișa și își desfăcea picioarele sub masă, ca un nenorocit.

Se uită la ceilalți masculi. V își tot desfăcea bricheta și bătea din picior. Rhage își masa umărul. Acum și brațul superior. Apoi pectoralul drept. Phury își împingea ceașca de cafea în cercuri, își rodea buza de jos și lovea cu degetele în masă. Wrath își rotea capul în stânga, dreapta, înainte, înapoi, încordat ca o linie de înaltă tensiune. Butch părea și el crispat.

Nici unul dintre ei, nici măcar Rhage, nu mâncase nimic.

Dar Mary și Beth erau destul de normale în timp ce se ridicară să își strângă farfuriile. Începură să râdă și să se certe cu Fritz că ar fi trebuit să-l ajute să aducă mai multă cafea și fructe.

Femeile tocmai ieșiseră din cameră când primul val de energie intră în casă. Valul invizibil se îndreptă direct spre chestia dintre picioarele lui Zsadist, întărindu-l instantaneu. El înțepeni și văzu că frații și Butch înghețaseră cu toții, ca și cum fiecare se întreba dacă ceea ce simțise era corect.

O clipă mai târziu, al doilea val lovi. Chestia din pantalonii lui Z se îngroșă și mai tare, la fel de repede ca înjurătura care îi ieși pe gură.

– Sfinte Sisoe! spuse cineva cu un geamăt. Nu se poate să se întâmple asta, mârâi altul.

Ușa majordomului se deschise, iar Beth intră cu o tavă de fructe tăiate în mâini.

– Mary aduce mai multă cafea...

Wrath se ridică în picioare atât de repede, încât scaunul lui căzu pe spate și ateriză pe podea. Se îndreptă spre Beth, îi smulse tava din mâini și o aruncă neglijent pe masă. În timp ce căpșunele tăiate și bucățile de pepene galben ricoșau de pe argintărie și aterizau pe mahon, Beth îi aruncă o privire.

– Wrath, ce naiba...

El o trase spre trupul său, sărutând-o adânc și puternic, aplecându-i spatele ca și cum ar fi vrut să se târască în interiorul ei chiar în fața Frăției. Fără să își despartă gurile, o luă de talie și o ridică de fund. Beth râse încet și își încleștă picioarele în jurul șoldurilor lui. Fața regelui era îngropată în gâtul *leelanului* său în timp ce ieșea din cameră.

Un alt val reverberă prin casă, zguduind trupurile masculine din cameră. Zsadist se agăță de marginea mesei, și nu era singurul. Încheieturile lui Vishous erau albe de cât de tare se ținea de ea.

Bella... trebuia să fie Bella. Trebuia să fie. Bella intrase în perioada de împerechere.

Havers îl avertizase, se gândi Z. Când doctorul îi făcuse examenul intern, spusese că părea aproape de perioada fertilă.

Sfinte Sisoe! O femeie în nevoie. Într-o casă cu șase bărbați.

Era doar o chestiune de timp până când frații aveau să se lase învinețiți de instinctele sexuale. Și pericolul pentru toată lumea deveni foarte real.

CamScanner

Când Mary intră pe ușa majordomului, Rhage se luă după ea ca un tanc, smulgându-i cafetiera din mână și aruncând-o pe măsuță, astfel încât alunecă și se împrăștie. O împinse de perete și o acoperi cu trupul lui, cu capul lăsat în jos, toarcerea lui erotică făcând să ticăie cristalul de pe candelabru. Gâfâitul șocat al lui Mary fu urmat de un suspin foarte feminin.

Rhage o ridică în brațe și ieși din cameră într-o clipă.

Butch se uită în jos la poala lui și apoi în sus la ceilalți.

– Ascultați, nu vreau să fiu răutăcios, dar toată lumea este... Ah...

– Da, spuse V cu buzele strânse.

– Vreți să-mi spuneți ce naiba se întâmplă aici?

– Bella a intrat în perioada de împerechere, spuse V, aruncând șervețelul. Dumnezeule! Cât mai e până la căderea nopții?

Phury își verifică ceasul.

– Aproape două ore.

– Vom fi un dezastru până atunci. Spune-mi că ai niște fum roșu!

– Da, destul.

– Butch, fă-ți o favoare și pleacă repede de pe proprietate. Groapa nu va fi suficient de departe de ea. Nu credeam că oamenii vor reacționa, dar din moment ce și tu ești, mai bine pleci înainte de a fi aspirat.

Un alt asalt îi lovi, iar Z se prăbuși pe spate în scaun, cu șoldurile mișcându-i-se involuntar. Auzi gemetele celorlalți și își dădu seama că erau în rahat până-n gât. Indiferent cât de civilizați pretindeau a fi, masculii nu se puteau abține să nu reacționeze la o femelă în perioada ei fertilă, iar impulsurile lor sexuale creșteau pe măsură ce nevoia progresa și se întărea.

Dacă nu ar fi fost ziuă, s-ar fi putut salva dacă ar fi fugit. Dar erau blocați în incintă și, până când se întuneca suficient pentru a ieși, era prea târziu. După o expunere prelungită, masculii se împotriveau instinctiv să părăsească vecinătatea femelei. Indiferent ce le spunea

creierul lor, corpul lor se opunea chemării de a pleca, iar dacă se îndepărtau de ea, sufereau de dureri care erau mai rele decât poftele lor. Wrath și Rhage aveau o soluție pentru răspunsul lor, dar restul fraților aveau probleme. Singura lor speranță era să amorțească.

Iar Bella... Oh, Dumnezeule! Avea să sufere mai mult decât toți la un loc.

V se ridică de la masă, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Haide, Phury! Trebuie să începem să fumăm. Z, acum te duci la ea, nu-i așa?

Zsadist închise ochii.

– Z? Z, te duci să o slujești, *nu-i așa?*

John își ridică privirea de la masa din bucătărie când sună telefonul. Sal și Regin, *doggenii* familiei, erau plecați să facă cumpărături. Răspunse la apel.

– John, tu ești?

Era Tohr pe linia de la parter.

John fluieră și mai luă o înghițitură din orezul alb cu sos de ghimbir.

– Ascultă, școala s-a anulat pentru astăzi. Sun acum toate familiile.

John își coborî furculița și fluieră o notă ascendentă.

– Există o... complicație la complex. Dar ar trebui să ne întoarcem mâine sau poimâine seară. Vom vedea cum merg lucrurile. Având în vedere acest lucru, am devansat întâlnirea ta cu Havers. Butch va veni să te ia chiar acum, bine?

John fluieră de două ori, în pufăituri mici și scurte.

– Bine, e om, dar e de treabă. Am încredere în el. Soneria sună. Probabil că e el – da, e Butch. Îl văd pe monitorul video. Ascultă, John... În legătură cu treaba asta cu terapeutul. Dacă te sperie, nu trebuie să te întorci, bine? Nu voi lăsa pe nimeni să te oblige.

John oftă în telefon și se gândi: „Mulțumesc!"

Tohr râse încet.

CamScanner

– Da, nici mie nu prea îmi plac prostiile emoționale... Au! Wellsie, ce naiba?

Avu loc o conversație rapidă în limba veche.

– Oricum, spuse Tohr în telefon, să-mi trimiți un mesaj când e gata, da?

John fluieră de două ori, închise și își puse farfuria și furculița în mașina de spălat vase.

Terapeut... pregătire... Nici una nu era ceva de care să se bucure cu nerăbdare, dar nu îi păsa pentru că ar fi preferat oricând psihiatrul pe care urma să-l vadă în locul lui Lash. La dracu', cel puțin întâlnirea cu doctorul nu avea să dureze mai mult de 60 de minute. Cu Lash trebuia să aibă de-a face cu ore întregi.

La ieșire, își luă geaca și caietul. Când deschise ușa, omul mare de pe scara din față îi zâmbi.

– Hei, J, omule! Eu sunt Butch. Butch O'Neal. Taximetristul tău.

Uau! Acest Butch O'Neal era... Ei bine, mai întâi omul era îmbrăcat ca un model din reviste. Sub o haină neagră de cașmir purta un costum elegant cu dungi, o cravată roșie grozavă și o cămașă albă strălucitoare. Părul său negru era dat de pe frunte într-un mod casual, periat cu degetele, ceea ce era de-a dreptul cool. Iar pantofii lui... Uau! Gucci, cu adevărat Gucci – piele neagră, bandă roșie și verde, chestii aurii strălucitoare.

Ciudat, nu era chipeș, cel puțin nu era Domnul Perfect. Individul avea un nas care, în mod clar, fusese spart o dată sau de două ori, iar ochii lui de culoarea alunei erau prea ageri și prea obosiți pentru a fi considerați drept atractivi. Dar era ca un pistol armat: avea o inteligență de oțel și o putere periculoasă pe care o respectai. Combinația era criminală la propriu.

– John? Suntem în regulă aici?

John fluieră și întinse mâna. Dădură mâna, iar Butch zâmbi din nou.

– Deci ești gata de plecare? întrebă bărbatul ceva mai blând, de parcă i se spusese că John trebuia să se întoarcă la Havers pentru „a vorbi cu cineva".

Dumnezeule, oare toată lumea avea să afle?

În timp ce John închidea ușa, își imagină că băieții din clasa lui de pregătire aflau și îi venea să vomite.

El și Butch se îndreptară spre un Escalade negru, cu geamurile întunecate și cu niște crom serios pe roți. Înăuntru, mașina era caldă și mirosea a piele și a aftershave-ul grozav pe care Butch îl purta.

O luară din loc, iar Butch porni casetofonul, la care cânta Mystikal. În timp ce John se uita pe geam la rafalele de vânt și la lumina de culoarea piersicii care sângera din cer, chiar își dorea să meargă în altă parte. Ei bine, în afară de a merge la cursuri.

– Deci, John, spuse Butch, nu vreau să fiu nesimțit. Știu de ce te îndrepți spre clinică și vreau să-ți spun că și eu am fost nevoit să merg la psihiatru.

Când John se uită surprins la el, bărbatul încuviință din cap. Da, când eram în poliție. Am fost detectiv la Omucideri timp de zece ani, iar la Omucideri vezi lucruri destul de încurcate. Întotdeauna era un tip profund sincer, cu ochelari de bunică și un carnețel, care mă sâcâia să vorbesc. Am urât asta.

John trase aer în piept adânc, ciudat de liniștit că tipului nu-i plăcuse experiența mai mult decât avea să o facă el.

Butch ajunse la un semn de oprire și semnaliză. O secundă mai târziu, ieși în trafic.

– Dar lucrul amuzant a fost că a ajutat. Nu când stăteam vizavi de dr. Earnest, supereroul care-ți împărtășește sentimentele. Sincer, am vrut să o iau la fugă tot timpul, atât de tare mi se făcea pielea de găină. Doar că după aceea mă gândeam la ce am vorbit. Și, știi, a avut niște puncte de vedere valabile. M-a răcorit, chiar dacă credeam că sunt bine. Așa că totul a fost bine.

John își înclină capul într-o parte.

– Dar ce văd? murmură Butch. Bărbatul rămase tăcut mult timp. Abia după ce opriră într-un alt cartier foarte cochet, adăugă: Nimic special, fiule. Nimic special.

Butch vira pe o alee, se opri la o pereche de porți și coborî geamul. După ce apăsă un buton de interfon și își spuse numele, li se permise să treacă.

Când Escalade-ul fu parcat în spatele unui conac stucat de mărimea unui liceu, John deschise portiera. Când îl întâlni pe Butch de cealaltă parte a SUV-ului, văzu că tipul scosese un pistol – obiectul ăla era în tocul lui, atârna de coapsă și abia dacă se observa.

John mai văzuse acest truc înainte. Phury se înarmase într-un mod asemănător când cei doi merseseră la clinică cu câteva nopți în urmă. Nu erau frații în siguranță aici?

John se uită în jur. Totul părea foarte normal pentru o proprietate cu bani mulți.

Poate că frații nu erau în siguranță nicăieri.

Butch îl luă de braț pe John și merseră repede spre o ușă din oțel masiv, scrutând în tot acest timp garajul cu zece mașini din spatele casei, stejarii de la periferie, celelalte două mașini parcate lângă ceea ce părea a fi o intrare în bucătărie. John alerga pentru a ține pasul.

Când ajunseră la ușa din spate, Butch își arătă fața unei camere de luat vederi, iar panourile de oțel din fața lor făcură un declic, apoi alunecară înapoi.

Intrară într-un vestibul, ușile se închiseră în urma lor, apoi se deschise un lift de marfă. Coborâră și ieșiră.

În fața lor se afla o asistentă pe care John o recunoscu de mai înainte. În timp ce ea le zâmbea și le ura bun venit, Butch puse pistolul într-un toc sub brațul stâng.

Asistenta își întinse mâna spre un hol.

– Petrilla așteaptă.

Strângându-și caietul, John trase aer în piept și o urmă pe femeie, simțindu-se ca și cum ar fi mers la spânzurătoare.

*

Z se opri în fața ușii dormitorului său. Avea de gând să verifice ce făcea Bella și apoi intenționa să se îndrepte spre camera lui Phury și să se drogheze bine. Ura orice fel de senzație de drog, dar orice era mai bun decât această dorință furibundă de a face sex.

Crăpă ușa și se sprijini de toc. Parfumul din cameră era ca o grădină în plină floare, cel mai frumos lucru care îi urcase vreodată pe nări.

Partea din față a pantalonilor i se zbătea, ceva urlând să iasă afară.

– Bella? spuse el în întuneric.

Când auzi un geamăt, intră înăuntru, închizând ușa în urma lui.

„Oh, Dumnezeule, parfumul ei...“ Începu să mârâie adânc, iar degetele i se transformară în gheare. Picioarele lui preluară controlul, mărșăluind spre pat, instinctele lăsându-i mintea în urmă.

Bella se zvârcolea deasupra saltelei, încurcată în cearșafuri. Când îl văzu, țipă, dar apoi se liniști, ca și cum și-ar fi dorit să se calmeze.

– Sunt bine. Se rostogoli pe burtă, coapsele ei frecându-se una de alta în timp ce își trăgea pătura peste corp. Chiar sunt... O să fie...

O altă undă de șoc ieși din ea, atât de puternică încât îl împinse înapoi în timp ce ea se ghemuia într-o minge.

– Pleacă, gemu ea. E mai rău... când ești aici. Oh, Dumnezeule...

În timp ce ea înjură zdravăn, Z se împiedică înapoi spre ușă, deși corpul lui urla să rămână.

Să iasă pe coridor fu ca și cum ar fi tras un mastodont de pe o țintă și, odată ce închise ușa, se repezi la Phury.

De la capătul holului de statui putea să simtă mirosul țigărilor aprinse de geamănul său și de V. Iar când dădu buzna în dormitor, pătura de fum era deja groasă precum ceața.

CamScanner

Vishous și Phury erau pe pat, cu jointuri groase între degete, cu gurile strânse, cu trupurile încordate.

– Ce naiba faceți aici? îi întrebă V.

– Dă-mi și mie, spuse el, dând din cap spre cutia de mahon dintre ei.

– De ce ai părăsit-o? V trase cu putere, vârful portocaliu al țigării rulate de mână strălucind puternic. Nevoia nu a trecut.

– A spus că era mai rău când eram acolo.

Z se aplecă peste geamănul său și luă o țigară. Avu probleme în a o aprinde pentru că mâinile îi tremurau foarte tare.

– Cum e posibil așa ceva?

– Arăt eu ca și cum aș avea experiență cu rahatul ăsta?

– Dar ar trebui să fie mai bine dacă un bărbat este cu ea. V își frecă fața, apoi se uită neîncrezător. Stai puțin, nu te-ai culcat cu ea, nu-i așa? Z...? Z, răspunde naibii la întrebare!

– Nu, n-am făcut-o, răbufni el, conștient că Phury era foarte-foarte tăcut.

– Cum ai putut s-o lași pe biata femelă neservită în starea ei?

– A spus că e bine.

– Da, ei bine, abia acum începe. Ea nu va fi bine. Singura modalitate de a ușura durerea este ca un mascul să termine în ea, mă înțelegi? Nu poți să o lași așa. E o cruzime.

Z se îndreptă spre una dintre ferestre. Obloanele încă erau coborâte în timpul zilei și se gândi la soare, acel mare și luminos temnicer. Dumnezeule, își dorea să poată ieși din casă! Se simțea ca și cum o capcană se închidea în jurul lui, iar nevoia de a fugi era aproape la fel de rea ca pofta în care era paralizat.

Se gândi la Phury, care își ținea ochii în jos și nu scotea nici un cuvânt.

„Acum e șansa ta", se gândi Z. „Trimite-ți geamănul pe hol la ea. Trimite-l să îi servească nevoia. Haide!

Spune-i să părăsească această cameră și să se ducă în camera ta, să-și dea jos hainele și să o acopere cu trupul lui. Oh, Dumnezeule!"

Vocea lui Vishous îi penetră autoflagelarea, tonul fiind grăitor de rezonabil.

– Zsadist, este greșit și știi asta, nu-i așa? Nu-i poți face asta, ea este...

– Ce-ar fi să o lași baltă, fratele meu?

Urmă o tăcere scurtă.

– Bine, mă ocup eu de ea.

Capul lui Z se întoarse exact în momentul în care Vishous își stingea jointul și se ridica în picioare. În timp ce-și trăgea pantalonii, excitarea lui era evidentă.

Zsadist se aruncă prin cameră atât de repede, încât nici măcar nu își simți picioarele. Îl puse pe Vishous la podea și își prinse mâinile în jurul gâtului gros al fratelui său. În timp ce din maxilarul superior îi ieșeau colții ca niște cuțite, și le arătă cu un șuierat.

– Dacă te apropii de ea, te voi ucide!

În spatele lui era o învălmășeală nebună, fără îndoială Phury grăbindu-se să-i despartă, dar V puse capăt oricărei încercări de salvare.

– Phury! Nu! V trase aer în piept. Între mine... și el.

Ochii de diamant ai lui Vishous erau tăioși în timp ce privea în sus și, deși se chinuia să respire, vocea lui era puternică, așa cum era întotdeauna.

– Calmează-te, Zsadist, tâmpitule... Trase aer adânc. Nu mă duc nicăieri... Trebuia doar să-ți atrag atenția. Acum slăbește-ți... strânsoarea!

Z își slăbi strânsoarea, dar nu se dădu jos de pe frate.

Vishous trase o gură sănătoasă de aer. De câteva ori.

– Îți simți fluxul chiar acum, Z? Simți acel impuls teritorial? Te-ai legat de ea.

Z vru să nege, dar era greu având în vedere defensiva de care dăduse dovadă. Și faptul că încă avea mâinile în jurul gâtului masculului.

Vocea lui V scăzu până la o șoaptă.

CamScanner

– Calea de ieșire din iad te așteaptă. E în capătul acelui hol, omule. Nu fi prost! Du-te la ea! Va avea grijă de amândoi.

Z își îndepărtă piciorul și descălecă, lăsându-se să se rostogolească pe podea. Ca să evite să se gândească la ieșiri, la femei și la sex, se întrebă cu nesaț ce se întâmplase cu țigara pe care o fumase. Aruncând o privire spre fereastră, constată că avusese decența de a o pune pe pervaz înainte de a se lansa spre Vishous ca o rachetă.

Ei bine, nu era un gentleman.

– Ea te poate vindeca, rosti V.

– Nu caut să fiu vindecat. În plus, nu vreau să o las însărcinată, mă înțelegi? Ce mizerie nenorocită ar fi asta!

– E prima dată pentru ea?

– Nu știu.

– Dacă este, șansele sunt practic zero.

– *Practic* nu e suficient de bun. Ce altceva o poate ușura?

Phury vorbi de pe pat.

– Încă ai morfină, nu? Știi, seringa pe care am pregătit-o din ce a lăsat Havers? Atunci folosește-o! Am auzit că asta fac femelele neîmperecheate.

V se ridică în picioare, echilibrându-și brațele groase pe genunchi. În timp ce-și dădea părul pe spate, tatuajul tentacular de la tâmpla dreaptă îi sclipi.

– Nu va rezolva complet problema, dar cu siguranță e mai bine decât nimic.

Un alt val de căldură se răspândi în aer. Cei trei gemură și fură momentan incapacitați, corpurile lor zvâcnind, încordându-se, dorind să meargă acolo unde era nevoie de ele, unde puteau fi folosite pentru a ușura durerea unei femei.

De îndată ce Z fu în stare, se ridică în picioare. În timp ce pleca, Vishous se cățără din nou pe patul lui Phury și își aprinse altă țigară.

Când Z se întoarse la celălalt capăt al casei, se excită înainte de a intra în camera lui. Deschizând ușa, nu îndrăzni să se uite în direcția ei, în timp ce-și forța trupul să ajungă până la birou.

Găsi seringile și o luă pe cea pe care o umpluse Phury. Respirând adânc, se întoarse, doar pentru a descoperi că patul era gol.

– Bella? Se îndreptă spre ea. Bella, unde...

O găsi prăbușită pe podea, cu o pernă între picioare și cu trupul tremurând.

Începu să plângă în timp ce el îngenunche lângă ea.

– Mă doare...

– Oh, Dumnezeule... știu, *nalla*. El îi dădu părul laoparte din ochi. Voi avea grijă de tine.

– Te rog... mă doare atât de tare! Se rostogoli, cu sânii strânși și roșii la vârfuri... Frumoasă. Irezistibilă. Mă doare. Doare atât de tare. Zsadist, nu se oprește! E din ce în ce mai rău. E...

Într-un val masiv, ea se ondulă sălbatic, o explozie de energie ieșind din corpul ei. Puterea hormonilor pe care îi emană îl orbi, iar el fu atât de prins de răspunsul corpului său încât nu simți nimic, nici măcar când ea îl apucă de antebraț cu suficientă forță încât să-i îndoaie oasele.

Când punctul culminant se estompă, se întrebă dacă nu cumva ea îi rupsese încheietura. Nu îi păsa de durere; ar fi acceptat orice durere pe care ea ar fi avut nevoie să i-o dea. Dar dacă ea se agăța de el atât de disperată, își putea imagina prin ce trecea în interiorul ei.

Cu o tresărire, își dădu seama că își mușcase buza inferioară suficient de tare încât să o facă să sângereze. Îi șterse sângele de pe gură cu degetul mare. Apoi trebui să se frece pe piciorul pantalonului ca să nu-l lingă și să nu vrea mai mult.

– *Nalla*...

Se uită la seringa din mâna lui. „Fă-o! Drogheaz-o! Ia-i durerea!"

– Bella, trebuie să știu ceva.

– Ce? gemu ea.

– E prima dată pentru tine?

Ea încuviință.

– Nu știam că va fi atât de rău... Oh, Dumnezeule...

Corpul ei avu din nou spasme, picioarele ei strivind perna.

El se uită înapoi la seringă. Mai bine decât nimic nu era destul de bun pentru ea, dar eliberarea lui în ea părea un sacrilegiu. La dracu', ejacularea lui era cea mai proastă dintre cele două opțiuni de rahat pe care le avea, dar biologic vorbind, el putea face mai mult pentru ea decât morfina.

Z se întinse și puse acul pe noptieră. Apoi se ridică în picioare și își dădu jos cizmele în timp ce-și trăgea cămașa peste cap. Își desfăcu fermoarul, lăsând să iasă la iveală acea lungime hidoasă și dureroasă, și ieși din pantalonii din piele.

Avea nevoie de durere pentru a avea orgasm, dar nu-și făcea griji pentru asta. La dracu', putea să se rănească suficient de tare ca să declanșeze o eliberare. De aceea avea colți, nu?

Bella se zvârcolea de suferință când el o luă în brațe și o întinse pe pat. Era atât de magnifică lipită de perne, cu obrajii înroșiți, buzele întredeschise, cu pielea strălucind de nevoie. Dar suferea atât de tare.

– Șșșt, șopti el în timp ce se urca în pat, deasupra ei.

Când pielea lor goală se atinse, ea gemu și își mușcă din nou buza. De data aceasta, el se aplecă și îi linse sângele proaspăt de pe gură. Gustul lui, furnicăturile electrice de pe limba lui îl încântau. Îl speriau. Îi amintiră că trăia din hrană slabă de peste un secol.

Înjurând, își dădu laoparte toate hainele stupide și se concentră asupra Bellei. Picioarele ei se zvârcoleau sub el, iar el trebui să le forțeze cu mâinile, apoi să le prindă cu coapsele. Când îi atinse miezul cu mâna, fu șocat. Era în flăcări, îmbibată, umflată. Strigă, iar orgasmul care urmă îi ușură puțin zbaterea, brațele și picioarele nemișcându-se, respirația devenind mai puțin aspră.

Poate că avea să fie mai ușor decât credea el. Poate că Vishous se înșelase în privința faptului că avea nevoie de un bărbat înăuntru. În acest caz, putea să îi facă un oral din nou și din nou. La naiba, i-ar plăcea să facă asta o zi! Prima dată când își pusese gura pe ea nu durase nici pe departe suficient de mult.

Își privi cu atenție hainele. Probabil ar fi trebuit să le păstreze pe...

Forța de energie care ieși atunci din ea fu atât de mare, încât fu împins în sus de corpul ei, ca și cum mâini invizibile i-ar fi lovit trunchiul cu pumnul. Țipă de suferință în timp ce el plutea în aer deasupra ei. Când valul trecu, el căzu înapoi peste ea. Orgasmul înrăutățise evident situația, iar acum plângea atât de tare, încât lacrimile nu-i mai cădeau din ochi. Tot ce avea era un fel de tuse uscată în timp ce se răsucea și se contorsiona sub el.

– Stai nemișcată, *nalla!* spuse el frenetic. Lasă-mă să te pătrund!

Dar ea era prea departe pentru a-l auzi. Trebui să o forțeze pentru a o ține pe loc, împingând-o în jos pe claviculă cu un antebraț în timp ce îi forța unul din picioare în sus și în lateral. Încercă să o poziționeze pentru penetrare mișcându-și șoldurile, dar nu reuși să obțină unghiul potrivit. Chiar și prinsă sub forța și greutatea lui superioară, ea tot reușea să se agite.

Înjurând urât, Z se întinse între picioarele lui și apucă obiectul pe care trebuia să-l folosească în ea. Îl ghidă pe ticălos până la pragul ei și apoi împinse cu putere, unindu-i adânc. Amândoi țipară.

Apoi își lăsă capul și se prinse de el, pierzându-se în senzația sexului ei strâns și alunecos. Corpul lui preluă controlul, șoldurile mișcându-i-se ca niște pistoane, ritmul pedepsitor, măcinat creând o presiune puternică în testicule și o arsură în partea de jos a pântecului.

„Oh, Dumnezeule!" O eliberare se apropia pentru el. La fel cum se întâmplase în baie, când ea se ținuse

de el în timp ce el pompa. Doar că mai fierbinte. Mai sălbatic. Fără control.

– Oh, Dumnezeule! strigă el.

Trupurile lor se loveau unul de altul, el era aproape orb și transpira peste tot pe ea, iar mirosul de legătură era un răcnet la nasul lui... Apoi ea îl strigă pe nume și încremeni sub el. Miezul ei se agăța de el în spasme care îl mulse până când... „Oh, rahat, Dumnezeule, nu..."

Din reflex, încercă să se retragă, dar orgasmul îl atacă din spate, urcându-i pe șira spinării și lovindu-l în ceafă exact în momentul în care simțea cum eliberarea se proiecta din corpul lui în al ei. Și chestia aia blestemată nu se opri. Ejaculă în valuri mari, revărsându-se în ea, umplând-o. Nu putea face nimic pentru a opri erupțiile, chiar dacă știa ce revărsa în ea.

Când ultimul fior îl părăsi, își înălță capul. Ochii Bellei erau închiși, respirația îi era egală, iar șanțurile adânci de pe fața ei dispăruseră.

Mâinile ei urcau pe coastele și pe umerii lui, iar ea își întoarse fața în bicepsul lui cu un oftat. Liniștea din încăpere, din corpul ei fu zguduitoare. La fel faptul că el ejaculase doar pentru că ea îl făcuse să se simtă... bine.

Bine? Nu, era puțin spus. Ea îl făcuse să se simtă... viu.

Trezit.

Z îi atinse părul, împrăștiind valurile întunecate pe perna crem.

Nu fusese nici o durere pentru el, pentru corpul lui. Doar plăcere. Un miracol... Doar că apoi deveni conștient de umezeala din locul unde erau uniți.

Implicațiile a ceea ce revărsase în ea îl făcură să se agite și nu se putu împotrivi impulsului de a o curăța. Se retrase și se îndreptă rapid spre baie, de unde luă un prosop. Însă când se întoarse în pat, ea începuse să se unduiască din nou, nevoia din ea crescând. El se uită

în jos la el însuși și văzu cum chestia care îi atârna în zona inghinală devenea tare și lungă ca răspuns.

– Zsadist... gemu ea. S-a... întors.

Dădu laoparte prosopul și o încălecă din nou, dar înainte de a se împinge în ea, se uită la ochii ei sticloși și avu un atac de conștiință. Cât de rău era pentru că voia mai mult când consecințele erau atât de urâte pentru ea? Dumnezeule, ejaculase în ea, iar rahatul era peste tot pe părțile ei frumoase, pe pielea netedă a coapselor și...

– Pot să te droghez, spuse el. Pot să te fac să nu simți nici o durere și nu mă vei avea în tine. Pot să te ajut fără să te rănesc.

Se holba la ea, așteptând răspunsul ei, prins între biologia ei și realitatea lui.

capitolul 31

Butch era foarte agitat când își dădu jos haina și luă loc în sala de așteptare a doctorului.

Noroc că abia se lăsase noaptea și că nu apăruse încă nici o clientelă de vampiri. Avea nevoie de puțin timp singur. Cel puțin până când urma să își revină.

Problema era că această clinică mică și fericită se afla în subsolul conacului lui Havers. Ceea ce însemna că Butch se afla acum, chiar în acel moment, în aceeași casă cu sora tipului. Da, Marissa, femeia vampir pe care o dorea ca pe nimeni altcineva de pe planetă, se afla sub același acoperiș cu el.

La naiba, această obsesie pentru ea era un coșmar nou și diferit! Nu mai transpirase niciodată așa pentru o femeie și nu putea spune că era plăcut. Nimic altceva decât o pacoste. Și o durere de inimă.

În septembrie, când venise să o vadă, iar ea îi închisese gura fără să o facă măcar față în față, își jurase că nu avea să o mai deranjeze niciodată. Și nu o mai făcuse.

CamScanner

Teoretic vorbind. Acele vizite pe care le făcuse de atunci, acele vizite patetice și jalnice în care Escalade-ul se trezea cumva trecând chiar pe lângă casa asta, nu o deranjau cu adevărat. Pentru că ea nu știa despre ele.

El era atât de patetic. Dar atât timp cât ea nu știa cât de terminat era el, aproape că se putea descurca. Tocmai de aceea era la limită în seara asta. Nu voia să fie prins în clinică în caz că ea ar fi crezut că o urmărea. La urma urmei, un bărbat trebuia să aibă mândria lui. Cel puțin, în ceea ce privea lumea exterioară.

Își verifică ceasul. Trecuseră 13 minute. Se gândi că ședința cu psihiatrul dura o oră, așa că limba lungă a ceasului său Patek Philippe trebuia să mai facă 47 de ture înainte de a putea să bage copilul înapoi în mașină și să plece de acolo.

– Dorești o cafea? spuse o voce feminină.

Își ridică privirea. O asistentă îmbrăcată într-o uniformă albă stătea în fața lui. Părea tânără, mai ales că se juca cu una din mâneci. Părea, de asemenea, disperată a face ceva.

– Da, sigur. O cafea ar fi bună.

Zâmbi larg, arătându-și colții.

– Cum îți place?

– Neagră. Neagră e bine. Mulțumesc!

Șoapta pantofilor ei cu talpă moale se estompă în timp ce ea pleca pe coridor.

Butch își descheie jacheta cu două rânduri de nasturi și se aplecă în față, punându-și coatele pe genunchi. Costumul Valentino pe care și-l pusese înainte de a veni era unul dintre preferatele lui. La fel cravata Hermès din jurul gâtului său. Și mocasinii Gucci din picioarele lui.

Dacă avea să fie prins de Marissa, se gândea că putea să arate la fel de bine ca întotdeauna.

– Vrei să te droghez?

Bella se concentră asupra feței lui Zsadist în timp ce se înălța deasupra ei. Ochii lui negri erau doar niște

fante, iar pe pomeții aspri avea acea roșeață frumoasă de excitare. Era greu deasupra ei și, în timp ce nevoia se ridica din nou, ea se gândea la el eliberându-se în interiorul ei. Simțise o ușurare minunată și răcoroasă imediat ce el începuse să ejaculeze, primul confort pe care îl avusese de când simptomele nevoii începuseră cu câteva ore în urmă.

Dar impulsul revenise.

– Vrei să te sting, Bella?

Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi drogat-o. Avea să fie o noapte lungă și, din câte înțelegea, urma să devină din ce în ce mai grea și mai intensă pe măsură ce orele se scurgeau. Era oare corect din partea ei să îi ceară să rămână?

Ceva moale îi mângâie obrazul. Degetul lui mare trecând peste pielea ei.

– Nu te voi părăsi, spuse el. Nu contează cât timp, nu contează de câte ori. Te voi servi și te voi lăsa să-mi iei vena până când se va termina. Nu te voi abandona.

Privindu-l în față, ea știa, fără să întrebe, că avea să fie singura dată când puteau fi împreună. Hotărârea se citea în ochii lui. Ea o putea vedea clar.

O singură noapte și nu alta.

Brusc, el își ridică trupul de pe al ei și se întinse spre noptieră. Erecția lui enormă ieșea în evidență direct din șolduri și, în momentul în care el se întoarse cu o seringă, ea îi cuprinse carnea tare.

El șuieră și se clătină înainte de a se surprinde aruncând o mână pe saltea.

– Tu, șopti ea. Nu drogul. Te vreau pe tine.

El aruncă acul pe podea și o sărută, despărțindu-i coapsele cu genunchii. Ea îl ghidă în corpul ei și simți o adrenalină glorioasă când el o umplu. Cu o umflătură puternică, plăcerea ei crescu și apoi se rupse în două nevoi separate, una pentru sexul lui, alta pentru sângele

CamScanner

lui. Colții ei se alungiră în timp ce privea vena groasă de pe partea laterală a gâtului lui.

Ca și cum ar fi simțit ce avea ea nevoie, el își răsuci corpul pentru a putea rămâne în interiorul ei, oferindu-i în același timp acces la gâtul lui.

– Hrănește-te, spuse el răgușit, corpul lui mișcându-se în ea și retrăgându-se. Ia ceea ce ai nevoie!

Ea îl mușcă fără ezitare, străpungând chiar prin banda de sclav, intrând adânc în pielea lui. Când gustul lui îi atinse limba, ea auzi un răget care îl părăsi. Și apoi puterea și tăria lui o cuprinseră, trecând prin ea.

Domnul O căzu nemișcat peste prizonierul lui, nesigur că auzise bine.

Vampirul pe care îl prinsese în centru și îl adusese în șopronul din spatele cabanei era legat de masă. Capturase masculul doar cu gândul de a-și rezolva frustrarea. Nu-și imaginase niciodată că avea să învețe ceva util.

– Ce a fost asta?

Domnul O își coborî urechea mai aproape de gura civilului.

– Se numește... Bella. Cea... femela care a fost luată... numele ei... e Bella.

Domnul O se îndreptă, o floare amețitoare și balsamică curgându-i pe piele.

– Știi dacă este în viață?

– Credeam că e moartă. Civilul tuși slab. A fost plecată atât de mult timp.

– Unde locuiește familia ei? Când nu primi un răspuns imediat, O făcu ceva garantat pentru a deschide gura bărbatului. După ce țipătul se stinse, O spuse: Unde este familia ei?

– Nu știu. Eu... sincer nu știu. Familia ei... nu știu... Nu știu...

Bâlbâială, bâlbâială, bâlbâială. Civilul alunecă în stadiul de diaree verbală al interogatoriului, devenind aproape inutil.

Domnul O îl plesni și îl făcu să tacă.

– Adresa. Vreau o adresă.

Când nu primi nici un răspuns, oferi altă sursă de încurajare. Bărbatul gâfâi sub noul atac, apoi scăpă:

– Formann Lane 27.

Inima lui O începu să bată cu putere, dar se aplecă cu dezinvoltură asupra vampirului.

– O să mă duc acolo chiar acum. Dacă ai spus adevărul, te voi elibera. Dacă nu ai spus adevărul, o să te omor încet, imediat ce mă întorc. Acum vrei să schimbi ceva?

Ochii civilului fugiră în altă parte. Se întoarse.

– Alo? spuse O. Mă auzi?

Pentru a-l grăbi pe civil, aplică o presiune pe o zonă sensibilă. Individul țipă ca un câine.

– Spune-mi, zise O încet. Și îți voi da drumul. Totul se va opri.

Fața bărbatului se încordă, gura i se deschise și dezvălui dinții încleștați. O lacrimă îi șerpui pe obrazul vânăt. Deși exista tentația de a adăuga o doză de agonie ca stimulent, O decise să nu tulbure lupta dintre conștiință și autoconservare.

– Thorne 27.

– Avenue, nu-i așa?

– Da.

Domnul O îi șterse lacrima. Apoi îi tăie gâtul civilului.

– Ești un mincinos, spuse el în timp ce vampirul sângera.

O nu mai rămase prin preajmă, doar își luă geaca plină de arme și plecă. Era al naibii de sigur că adresele nu reprezentau nimic. Asta era problema cu persuasiunea. Chiar nu puteai să ai încredere în informațiile pe care le primeai.

CamScanner

Ar fi verificat tot ce era acolo pe ambele străzi, dar era clar că fusese tras pe sfoară.

O pierdere de timp.

capitolul 32

Butch învârti ultimul centimetru de cafea pe fundul cănii, gândindu-se că avea culoarea whisky-ului. În timp ce dădea pe gât băutura rece, își dorea să fie un Lagavulin de înaltă calitate.

Își verifică ceasul. Șase minute până la 19.00. Dumnezeule, spera ca ședința să dureze doar o oră! Dacă totul decurgea fără probleme, putea să-l lase pe John la Tohr și Wellsie și să stea pe canapea cu un pahar de shot înainte să înceapă CSI.

Tresări. Nu era de mirare că Marissa nu voia să-l vadă. Ce partidă nenorocită! Un alcoolic cu funcții înalte care trăia într-o lume care nu era a lui.

„Ura! Hai să batem pasul spre altar!"

În timp ce se imagina acasă, avu un gând trecător despre avertismentul lui V de a se îndepărta de complex. Problema era că a ieși singur la un bar sau pe străzi nu era un plan bun, nu cu starea de spirit în care se afla. Era la fel de crud ca vremea.

Câteva minute mai târziu, niște voci se auziră pe coridor, iar John apăru de după colț cu o femeie mai în vârstă. Bietul copil arăta de parcă ar fi fost trecut prin chinuri. Avea părul ridicat ca buruienile, de parcă și-ar fi băgat mâinile în el, iar ochii îi erau lipiți de podea. Caietul era strâns la piept ca și cum ar fi fost o vestă antiglonț.

– Deci vom vedea ce facem cu următoarea întâlnire, John, spuse femeia cu blândețe. După ce te vei gândi la asta.

John nu răspunse, iar Butch uită de toate prostiile lui plângăcioase. Orice se dezvăluise în acel birou era

încă afară, iar băiatul avea nevoie de un amic. Își puse brațul în jurul puștiului timid, iar când John se aplecă spre el, toate instinctele de protecție ale lui Butch se ridicară și răcniră. Nu îi păsă că terapeutul semăna cu Mary Poppins; voia să țipe la ea pentru că îl supărase pe micuț.

– John? spuse ea. Mă vei contacta din nou în legătură cu următoarea...

– Da, te vom suna, bombăni Butch.

„Aha, cum să nu."

– I-am spus că nu e nici o grabă. Dar cred că ar trebui să vină din nou.

Butch aruncă o privire spre femeie, complet enervat, doar pentru ca ochii ei să-l sperie de moarte. Erau al naibii de serioși, atât de serioși, atât de gravi. Ce naiba se întâmplase în ședința aceea?

Butch se uită în creștetul lui John.

– Să mergem, J, omule!

John nu se mișcă, așa că Butch îl împinse puțin și conduse către ieșirea din clinică, cu brațul încă pe umerii subțiri ai puștiului. Când ajunseră la mașină, John se urcă, dar nu își puse centura. Se uita drept în față.

Butch închise portiera și încuie SUV-ul. Apoi se întoarse și se uită fix la John.

– Nici măcar nu am de gând să întreb ce se întâmplă. Singurul lucru pe care trebuie să-l știu este unde vrei să mergi. Dacă simți că vrei să te îndrepți spre casă, te voi duce la Tohr și Wellsie. Dacă vrei să stai cu mine la Groapă, mergem la complex. Dacă vrei doar să conduc, te duc până în Canada și înapoi. Sunt dispus la orice, așa că trebuie doar să spui un cuvânt. Și dacă nu vrei să te hotărăști acum, mă voi plimba prin oraș până când te vei hotărî.

Pieptul micuțului John se ridică și coborî. Deschise carnetul și scoase stiloul. Urmă o pauză, apoi scrise ceva și întoarse hârtia către Butch.

– Seventh Street.

CamScanner

Butch se încruntă. Era o parte foarte mizerabilă a orașului.

Deschise gura să întrebe de ce tocmai acolo, dar apoi o închise. Puștiului i se puseseră în mod clar destule întrebări în seara aceea. În plus, Butch era înarmat și acolo voia să meargă John. O promisiune era o promisiune.

– Bine, amice. Seventh Street e în sus.

– *Dar mai întâi condu un pic pe aici*, scrise puștiul.

– Nici o problemă. Ne vom relaxa.

Butch porni motorul. În momentul în care puse Escalade-ul în marșarier, văzu o străfulgerare în spatele lor. O mașină se oprea în spatele conacului, un Bentley foarte mare și foarte scump. Frână ca să poată trece și...

Uită cum să respire.

Marissa ieși din casă pe o ușă laterală. Părul ei blond, lung până la șolduri flutura în vânt, iar ea se acoperi mai bine cu pelerina neagră pe care o purta. Mișcându-se rapid prin parcarea din spate, se feri de zonele cu zăpadă, sărind dintr-un loc cu asfalt la altul.

Luminile de securitate îi surprinseră liniile rafinate ale feței, părul ei superb blond și pielea perfect albă. Își aminti cum se simțise să o sărute, acea singură dată când o făcuse, iar pieptul îl ustura de parcă plămânii îi erau striviți. Copleșit, vru să se grăbească să iasă din mașină, să se arunce în noroi și să se roage ca un câine ce era.

Numai că ea se îndrepta spre Bentley. Privi cum ușa se deschidea pentru ea, ca și cum șoferul s-ar fi aplecat și ar fi tras de mâner. Când luminile se aprinseră în interior, Butch nu putu vedea mare lucru, doar atât cât să-i spună că la volan se afla un bărbat sau un mascul. Umeri atât de mari nu se găseau pe trupuri feminine.

Marissa își strânse pelerina cu mâinile și se strecură înăuntru, închizând ușa.

Lumina se stinse.

Butch auzi vag un fel de zbenguială lângă el și se uită la John. Puștiul se retrăsese la geam și se uita peste scaune cu teamă în ochi. Atunci Butch își dădu seama că își pusese arma în palmă și mârâia.

Complet înfiorat de reacția nebună, își luă piciorul de pe frâna Escalade-ului și călcă pe pedala de accelerație.

– Nu-ți face griji, fiule. Nu se întâmplă nimic.

În timp ce întorcea, se uită în oglinda retrovizoare la Bentley. Se mișca acum, făcând propriul viraj în parcare. Cu o înjurătură sumbră, Butch porni în jos pe alee, cu mâinile apucând volanul atât de tare, încât îl usturau încheieturile degetelor.

Rehvenge se încruntă când Marissa se urcă în Bentley-ul lui. Dumnezeule, uitase cât de frumoasă era! Și mirosea la fel de bine – mirosul curat al oceanului îi umplea nasul.

– De ce nu mă lași să vin la ușa din față? spuse el, privindu-i părul blond și pielea fără cusur. Ar fi trebuit să mă lași să te iau cum trebuie.

– Știi cum este Havers. Ușa se închise cu un sunet puternic. O să vrea să ne împerecheze.

– Asta e ridicol.

– Și tu nu faci la fel cu sora ta?

– Fără comentarii.

În timp ce aștepta ca un Escalade să plece din parcare, Marissa își puse o mână pe mâneca lui de zibelină.

– Știu că am mai spus asta, dar îmi pare foarte rău pentru tot ce i se întâmplă Bellei. Ce mai face?

De unde naiba să știe el?

– Aș prefera să nu vorbesc despre ea. Fără supărare, dar eu doar... Da, nu vreau să ajung acolo.

– Rehv, seara asta nu trebuie să se întâmple. Știu că ai trecut prin multe și, sincer, am fost surprinsă că m-ai primit.

– Nu fi ridicolă! Mă bucur că m-ai chemat.

El întinse mâna și i-o strânse. Oasele de sub pielea ei erau atât de delicate, încât își aminti că trebuia să fie

foarte blând cu ea. Ea nu era de tipul celor cu care era el obișnuit.

În timp ce conducea spre centru, îi simțea nervii încordați.

– O să fie bine. Chiar mă simt bine că ai sunat.

– Sunt mai degrabă jenată, de fapt. Pur și simplu nu știu ce să fac.

– O vom lua încet.

– Am fost doar cu Wrath.

– Știu. De aceea am vrut să te iau cu mașina. Am crezut că vei fi prea nervoasă ca să te dematerializezi.

– Sunt.

Când ajunseră la un semafor, el îi zâmbi.

– O să am grijă de tine.

Ochii ei de un albastru pal îl priviră.

– Ești un bărbat bun, Rehvenge.

El ignoră această eroare de calcul și se concentră asupra traficului.

Douăzeci de minute mai târziu ieșeau dintr-un lift de înaltă tehnologie și intrau în vestibulul apartamentului său de lux. Locuința lui ocupa jumătate din ultimul etaj al clădirii de treizeci de etaje, cu vedere la râul Hudson și la tot orașul Caldwell. Din cauza ferestrelor imense, nu folosea niciodată apartamentul în timpul zilei. Dar era perfect pe timp de noapte.

Ținea luminile scăzute și aștepta ca Marissa să se plimbe și să se uite la lucrurile pe care un decorator le cumpărase pentru bârlogul lui. Nu-i păsa de lucruri, de priveliște sau de gadgeturi sofisticate. Îi păsa de intimitatea față de familia sa.

Bella nu fusese niciodată acolo și nici mama lor nu fusese. De fapt, nici una din ele nu știa că el avea apartamentul.

Ca și cum și-ar fi dat seama că pierdea timpul, Marissa se întoarse și îl privi în față. În lumină, frumusețea ei era absolut uluitoare, iar el era recunoscător pentru doza suplimentară de dopamină pe care și-o pompase

în organism cu o oră în urmă. La *symphathi*, drogul avea un efect opus celui al oamenilor sau al vampirilor. Substanța chimică creștea activitatea anumitor neurotransmițători și recepția, asigurându-se că pacientul *symphath* nu putea simți nici o plăcere, nici un... nimic. Odată dispărut simțul tactil al lui Rehv, creierul său putea controla mai bine restul impulsurilor.

Acesta era singurul motiv pentru care Marissa era în siguranță să stea singură cu el, având în vedere ce aveau de gând să facă.

Rehv își dădu jos haina, apoi se îndreptă spre ea, bazându-se pe baston mai mult decât de obicei, pentru că nu-și putea lua ochii de la ea. Echilibrându-și bastonul pe coapse, desfăcu încet funda care îi ținea pelerina strâns. Ea îi privea fix mâinile, tremurând în timp ce el își lăsa faldurile de lână neagră de pe umeri. Zâmbi în timp ce aruncă greutatea pe un scaun. Rochia ei era genul de lucru pe care l-ar fi purtat mama lui și exact ceea ce și-ar fi dorit ca sora lui să îmbrace mai des: o rochie din satin de un albastru pal care se potrivea perfect. Era Dior. Trebuia să fie.

– Vino aici, Marissa!

O trase spre o canapea din piele lângă el. În strălucirea de la ferestre, părul ei blond era ca un șal de mătase, iar el luă o parte între degete. Foamea ei era atât de puternică, încât el o simțea clar.

– Aștepți de mult timp, nu-i așa?

Ea încuviință și-și privi mâinile. Erau împreunate în poala ei, de culoarea fildeșului pe satinul albastru-deschis.

– De cât timp?

– Luni întregi, șopti ea.

– Atunci vei avea nevoie de mult, nu-i așa? În timp ce ea se înroșea, el insistă. Nu-i așa, Marissa?

– Da, respiră ea, evident incomodată de foamea ei.

CamScanner

Rehv zâmbi cu ferocitate. Era bine să fie în preajma unei femei de valoare. Modestia și blândețea ei erau teribil de atrăgătoare.

Își dădu jos jacheta și își desfăcu cravata. Se pregătise să-i ofere încheietura mâinii, dar acum, când era în fața lui, o voia la gâtul său. Trecuse o veșnicie de când nu mai permisese unei femele să se hrănească de la el și era surprins de cât de încântat era de această perspectivă.

Își desfăcu nasturii de la guler și îi descheie și pe ceilalți, până jos pe piept. Cu un val de anticipare, smulse cămașa și o deschise larg.

Ea făcu ochii mari când îi privi pieptul gol și tatuajele.

– Nu știam că ești însemnat, murmură ea cu vocea tremurând odată cu trupul ei.

Se lăsă pe spate pe canapea, întinzându-și brațele, aducându-și unul dintre picioare în sus.

– Vino aici, Marissa! Ia ceea ce ai nevoie!

Ea se uită la încheietura lui, care era acoperită de o manșetă franțuzească.

– Nu, spuse el. Așa vreau să o faci. La gâtul meu. Este singurul lucru pe care ți-l cer.

Cum ea ezită, el știu că zvonurile despre ea erau adevărate. Ea era într-adevăr neatinsă de vreun bărbat. Iar puritatea ei era... ceva de luat cu asalt.

Își strânse ochii în timp ce întunericul din el se mișca și respira, o fiară închisă într-o cușcă de medicamente. Dumnezeule, poate că nu era o idee bună! Dar apoi ea se mișcă pe el încet, târându-se pe corpul lui, mirosul ei fiind atât de asemănător cu cel al oceanului. Își deschise pleoapele ca să-i vadă fața și știu că era neputincios în a opri hrănirea. Și nu avea de gând să rateze asta; trebuia să lase câteva senzații să vină la el. Slăbindu-și disciplina, deschise canalul către simțul tactil, iar acesta primi cu lăcomie, chiar și cu drogul, tot felul de informații amețitoare care se revărsau prin ceața de dopamină.

Satinul rochiei ei era moale pe pielea lui, iar el îi simți căldura trupului amestecându-se cu propria căldură.

Greutatea ei ușoară era sprijinită pe umărul lui și... da, genunchiul ei era între coapsele lui.

Gura i se deschise și colții ei apărură.

Pentru o fracțiune de secundă, răul din el urlă, iar el își invocă mintea panicată. Mulțumită Fecioarei, blestemăția veni în ajutor, partea rațională din el grăbindu-se, înlănțuindu-i instinctele, potolindu-i nevoia sexuală de a o domina.

Se clătină în timp ce se apleca spre gâtul lui, nesigură în timp ce se ținea deasupra lui.

– Întinde-te pe mine, spuse el cu o voce guturală. Întinde-te... pe mine!

Cu o tresărire, își lăsă jumătatea inferioară a corpului să se scufunde în leagănul șoldurilor lui. În mod evident, era îngrijorată că avea să se lovească de o erecție, iar când nu întâlni nimic de acest fel, aruncă o privire între corpurile lor, ca și cum s-ar fi gândit că nimerise unde nu trebuia.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, murmură el, trecându-și mâinile peste brațele ei subțiri. Nu de la mine. Ușurarea ei era atât de palpabilă, încât el se simți jignit. Să te culci cu mine ar fi o corvoadă?

– Oh, nu, Rehvenge! Nu. Ea se uită în jos la mușchii groși ai pieptului lui. Ești... destul de drăguț. Doar că... există altcineva. Pentru mine, există altul.

– Încă îl iubești pe Wrath.

Ea neagă din cap.

– Nu, dar nu mă pot gândi la cel pe care îl vreau. Nu... acum.

Rehv își înclină bărbia în sus.

– Ce fel de idiot nu te-ar hrăni când ai nevoie?

– Te rog, nu mai vorbi așa! Brusc, ochii ei se fixară pe gâtul lui și se dilatară.

– Câtă foame, mârâi el, încântat să fie folosit. Dă-i drumul! Și nu-ți face griji că trebuie să fii blândă. Ia-mă! Cu cât mai tare, cu atât mai bine.

CamScanner

Marissa își arătă colții și îl mușcă. Cele două pătrunderi ascuțite trecură prin ceața de droguri, iar durerea dulce îi pătrunse ca sulița în corp. În timp ce gemea, se gândi că nu fusese niciodată recunoscător pentru impotența lui înainte, dar acum era. Dacă penisul lui ar fi funcționat cât de cât, cu siguranță ar fi dat rochia aia laoparte, i-ar fi despărțit picioarele și ar fi avut-o frumos și adânc în timp ce se hrănea.

Aproape imediat se trase înapoi și își linse buzele.

– O să am un gust diferit de cel al lui Wrath, spuse el, mizând pe faptul că, deoarece ea se hrănise de la un singur mascul, nu ar fi știut exact de ce sângele lui îi lovea limba într-un mod ciudat. De fapt, lipsa ei de experiență fusese singurul motiv pentru care reușise să o ajute. Oricare altă femeie care fusese puțin prin preajmă ar fi știut prea multe. Haide, mai ia puțin! O să te obișnuiești.

Capul ei căzu din nou, și el simți înțepătura furnicătoare a altei mușcături.

Își înfășură brațele grele în jurul spatelui ei fragil și o îmbrățișă strâns, în timp ce închidea ochii. Trecuse atât de mult de când nu mai ținuse pe nimeni în brațe și, deși nu-și putea permite să lase să pătrundă prea mult din experiența asta, o găsea sublimă.

În timp ce ea îi sugea vena, el avu impulsul absurd de a plânge.

Domnul O apăsă mai ușor pe accelerația camionetei și alunecă pe lângă un alt zid înalt de piatră.

La dracu', casele erau imense pe Thorne Avenue! Ei bine, asta nu însemna că puteai vedea vilele de pe stradă. Doar presupunea că, cu garduri vii și ziduri înalte ca acestea, nu erau prea multe case simple și căsuțe de vacanță.

Când baricada respectivă se despică pentru a dezvălui o alee, frână. În stânga se afla o mică placă de alamă pe care scria Thorne Avenue 27. Se aplecă în față,

întinzându-se să vadă dincolo, dar cum aleea și zidul dispăreau în întuneric, nu putea să spună ce se afla de cealaltă parte.

Dintr-un capriciu, întoarse și înaintă pe alee. La vreo 90 de metri de stradă se afla un set impunător de porți negre, iar el se opri, observând camerele de luat vederi montate în vârful lor, sistemul de interfon și aerul de pază.

Ei bine, asta era interesant. Cealaltă adresă fusese un rahat, doar o casă obișnuită într-un cartier obișnuit, cu oameni în living care se uitau la televizor. Dar orice se afla în spatele unei astfel de instalații era o afacere mare.

Acum era curios.

Însă infiltrarea acestor bariere ar fi necesitat o strategie coordonată și o execuție atentă. Și ultimul lucru de care avea nevoie era inconvenientul de a se încurca cu poliția doar pentru că intrase în vila unui bogătaș.

Dar de ce și-ar fi scos vampirul ăla adresa asta din fund ca să se salveze?

Apoi văzu ceva ciudat: o panglică neagră legată de poartă. Nu, două, câte una pe fiecare parte, fluturând în vânt.

De parcă ar fi fost pentru doliu?

Condus de propria spaimă, coborî din camionetă și gheața trosni sub picioarele lui când se îndreptă spre panglica din dreapta. Era montată la doi metri și jumătate de la sol, așa că trebui să își întindă brațul pentru a o atinge cu degetul.

– Ești moartă, soție? șopti el.

Coborî mâna și privi prin porți în noaptea neagră de dincolo.

Se întoarse la camionetă și dădu cu spatele pe alee. Trebuia să treacă de zidul acela. Trebuia să găsească un loc unde să arunce F-150.

Cinci minute mai târziu, înjura. La dracu' ! Nu era nici un loc de parcare pe Thorne care să nu fie vizibil.

CamScanner

Strada era doar din ziduri, și abia dacă avea vreo banchetă. „Bogați nenorociți!"

Domnul O apăsă accelerația și se uită în stânga. La dreapta. Putea lăsa camioneta jos, la poalele dealului, și să alerge de pe strada principală. Era un kilometru în pantă, dar putea să parcurgă distanța destul de repede. Luminile de pe stradă, pe sub care ar fi trebuit să treacă, erau o pacoste, desigur, dar nu era ca și cum cineva care locuia pe drumul ăsta ar fi putut vedea din turnurile lor de fildeș.

Telefonul lui mobil sună și răspunse cu un „Ce?" urât.

Vocea lui U, pe care începuse să o urască, era încordată.

– Avem o problemă. Doi *lesseri* au fost arestați de poliție.

Domnul O strânse ochii.

– Ce dracu' au făcut?

– Se ocupau de un vampir civil și a trecut o mașină de patrulă nemarcată. Doi polițiști s-au luptat cu vânătorii și au apărut mai mulți polițiști. Vânătorii au fost luați în custodie, iar eu am fost sunat chiar acum de unul dintre ei.

– Atunci scoate-i pe cauțiune, răbufni O. De ce mă suni pe mine?

Urmă o pauză. Apoi tonul lui U avu impregnat un aer încurcat.

– Pentru că trebuie să știi asta. Ascultă, aveau o mulțime de arme ascunse, pentru nici una dintre ele nu aveau permis, toate veniseră de pe piața neagră, fără numere de serie pe țevi. Nu au cum să iasă pe cauțiune mâine-dimineață. Nici un avocat din oficiu nu e atât de bun. Trebuie să-i scoatem de acolo.

Domnul O scană în stânga și în dreapta și apoi se întoarse pe o alee de mărimea unui teren de fotbal. Da, cu siguranță nu era nici un loc de parcare pe acolo. Trebuia să coboare până la locul unde Thorne Avenue se intersecta cu Bellman Road și să lase camioneta în acel orășel.

– O?

– Am niște lucruri de făcut.

U tuși de parcă ar fi înăbușit un exces de nervi.

– Fără supărare, dar nu-mi imaginez că e ceva atât de important ca asta. Ce se întâmplă dacă vânătorii ăia se iau la bătaie în holul general? Vrei să curgă sânge negru și vreun tip de paramedic să-și dea seama că nu sunt oameni? Trebuie să-l contactezi pe Omega și să-l faci să-i cheme pe cei doi acasă.

– Fă-o tu!

Domnul O acceleră chiar dacă acum se îndrepta în josul dealului.

– Ce?

– Întinde mâna și atinge-l pe Omega!

Ajunse la un stop la capătul Thorne Avenue și făcu stânga. Pe stradă erau tot felul de magazine drăguțe de cartier, iar el parcă în fața unuia numit Kitty's Attic.

– O... Genul ăsta de cerere trebuie să vină de la *lesserul* suprem. Știi asta.

Domnul O făcu o pauză înainte de a opri contactul.

Grozav. Exact ce-și dorea. Mai mult timp de calitate cu stăpânul lui nenorocit. La dracu'! Nu mai putea trăi fără să știe soarta femeii sale. Nu mai era timp pentru Societatea asta de rahat.

– O?

Își lăsă capul pe volan. Îl lovi de câteva ori.

Pe de altă parte, dacă acel contact cu oamenii de la secția de poliție îi făcea probleme, Omega avea să vină să-l caute. Și atunci ce s-ar fi ales de el?

– Bine. Mă duc să-l văd acum.

Înjură în timp ce băgă camioneta în viteză. Înainte de a ieși din mașină, se uită din nou pe Thorne Avenue.

– Și, O, am o îngrijorare în legătură cu membrii. Trebuie să te întâlnești cu vânătorii. Lucrurile se clatină.

– Tu te ocupi de verificări.

– Vor să te vadă. Îți pun la îndoială conducerea.

– U, știi ce se spune despre mesageri, nu?

CamScanner

– Poftim?

– Dacă dai prea multe vești proaste, vei fi împușcat. Închise telefonul. Apoi apăsă accelerația.

capitolul 33

În timp ce Phury stătea pe patul lui, era atât de încordat de nevoia de a face sex, încât abia își mai putea turna un pahar de vodcă. Sticla tremura, paharul tremura. La dracu', toată salteaua tremura!

Se uită la Vishous, care se sprijinea de tăblia de lângă el. Fratele era la fel de crispat și de nefericit în timp ce dădea din cap pe *The Massacre* a lui 50 Cent.

Cinci ore în perioada fertilă a Bellei și amândoi erau un dezastru, cu trupurile lor în mare parte instinct, iar mințile lor în mare parte ceață. Constrângerea de a rămâne la conac nu putea fi înfrântă, nevoia care îi trăgea înăuntru paralizându-i. Slavă Domnului pentru fumul roșu și vodca Grey Goose! Amorțeala îi ajută mult.

Deși nu întru totul. Phury încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmpla în camera lui Z. Pentru că, atunci când fratele nu se mai întorsese, era evident că trupul lui era folosit, nu morfina.

Dumnezeule! Ei doi. Împreună. Iar și iar...

– Ce mai faci? întrebă V.

– Cam la fel ca tine, omule.

Bău lung din pahar, corpul lui înotând, pierdut, înecându-se în senzațiile erotice prinse sub pielea lui. Privi cu atenție baia.

Era pe cale să se ridice și să se îndrepte din nou spre puțină intimitate, când Vishous spuse:

– Cred că am probleme.

Phury râse.

– Asta nu va dura la nesfârșit.

– Nu, vreau să spun... cred că este ceva în neregulă. Cu mine.

Phury miji ochii. Fața fratelui său părea încordată, dar în rest era la fel ca întotdeauna. Linii arătoase, barbișon în jurul gurii, tatuaje vârtoase la tâmpla dreaptă. Ochii aceia de diamant erau ascuțiți, neștirbiți nici măcar de Grey Goose, de țigări, de nevoi. Centrii lor foarte negri străluceau de o inteligență vastă, de neînțeles, un geniu atât de puternic, încât era enervant.

– Cam ce fel de probleme, V?

– Eu, ah... Vishous își drese vocea. Numai Butch știe asta. Nu spui nimănui altcuiva, bine?

– Da. Nici o problemă.

V își mângâie ciocul.

– Viziunile mele au dispărut.

– Vrei să spui că nu mai poți vedea...

– Ceea ce urmează. Da, nu mai văd nimic. Ultimul lucru pe care l-am primit a fost acum vreo trei zile, chiar înainte ca Z să se ducă după Bella. I-am văzut împreună. În acel Ford Taurus. Venind aici. După asta, nu a mai fost... nimic.

– Ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

– Nu, și nici nu mai primesc gânduri de la nimeni. E ca și cum totul s-a uscat în fața mea.

Brusc, tensiunea fratelui părea să nu mai aibă nici o legătură cu nevoia. Părea rigid din cauza... fricii. Sfinte Sisoe! Vishous era speriat. Iar anomalia era de-a dreptul zguduitoare. Dintre toți frații, V era cel care nu se temea niciodată. Era ca și cum s-ar fi născut fără receptori de frică în creier.

– Poate că e doar ceva temporar, spuse Phury. Sau crezi că Havers te-ar putea ajuta?

– Nu este vorba de fiziologie. V termină vodca din pahar și îi întinse mâna. Nu pune stăpânire pe Goose, fratele meu!

Phury îi dădu sticla.

– Ai putea vorbi cu...

Dar cu cine? Unde putea V, care știa totul, să caute răspunsuri? Vishous clătină din cap.

CamScanner

– Nu vreau... nu vreau să vorbesc despre asta, de fapt. Uită că am spus ceva. În timp ce turna, fața i se încordă, ca o casă împrejmuită. Sunt sigur că se va întoarce. Adică da, se va întoarce. Puse sticla pe masa de lângă el și ridică mâna înmănușată. La urma urmei, chestia asta uitată de Dumnezeu încă strălucește ca o lampă. Și până când nu pierd această lampă de veghe nebună, mă gândesc că încă sunt normal. Ei bine, normal pentru mine.

Tăcură o vreme, Phury uitându-se în paharul lui, V uitându-se în al lui, rapul din fundal bătând, trecând la G-Unit.

Phury își drese vocea.

– Pot să te întreb despre ei?

– Despre cine?

– Bella. Bella și Zsadist.

V înjură.

– Nu sunt un glob de cristal, să știi. Și urăsc să ghicesc viitorul.

– Da, îmi pare rău. Las-o baltă!

Urmă o pauză lungă. Apoi Vishous murmură:

– Nu știu ce se va întâmpla cu ei. Nu știu pentru că nu mai pot... vedea.

În timp ce Butch cobora din Escalade, se uita la clădirea de apartamente murdară și se întreba din nou de ce naiba voise John să vină acolo. Seventh Street era urâtă și periculoasă.

– Asta e?

Când băiatul încuviință, Butch activă alarma de securitate a SUV-ului. Nu era prea îngrijorat de faptul că ar fi fost jefuit în timp ce ei erau plecați. Oamenii de pe aici ar fi fost convinși că unul dintre traficanții lor se afla înăuntru. Sau cineva și mai pretențios că rahatul lor ar fi fost prădat.

John se apropie de ușa blocului și o împinse. Se deschise cu un scâncet. Nu avea încuietori. Mare surpriză!

În timp ce Butch îl urmărea, băgă mâna în haina costumului ca să poată ajunge la pistol dacă avea nevoie.

John o luă la stânga pe un coridor lung. Locul mirosea a fum de țigară vechi și a mucegai putred și era aproape la fel de rece ca afară. Rezidenții din interior erau ca niște șobolani: nevăzuți, doar auziți, de cealaltă parte a pereților subțiri.

Jos, la capăt, băiatul împinse o ușă de incendiu.

O scară ducea în sus, în dreapta. Treptele fuseseră uzate până la plăci aglomerate și se auzea un zgomot de apă care picura de undeva de la câteva etaje mai sus.

John puse mâna pe o balustradă care era înșurubată lejer în perete și urcă încet până când ajunse la palierul dintre etajele doi și trei. Sus, lumina fluorescentă care era înfiptă în tavan se afla pe moarte, tuburile pâlpâind ca și cum ar fi încercat cu disperare să își mențină o viață utilă.

John se uită la linoleumul crăpat de pe podea, apoi se uită în sus, la fereastră. Modele de steluțe o acopereau de parcă ar fi fost lovită cu sticle. Singurul motiv pentru care geamul murdar nu se spărsese era faptul că fusese încastrat cu plasă de sârmă.

De la etajul de deasupra se auzea o ploaie de înjurături, un fel de pușcă verbală care era fără îndoială începutul unei bătăi. Butch era pe punctul de a sugera să plece când John se întoarse din proprie inițiativă și începu să alerge pe scări.

Mai puțin de un minut și jumătate mai târziu, erau din nou în Escalade și se îndreptau spre ieșirea din partea rău famată a orașului.

Butch se opri la un semafor.

Încotro? scrise John și apoi flutură carnețelul.

– Acasă, bolborosi Butch, neavând încă nici o idee despre motivul pentru care puștiul voise să viziteze acea scară.

*

John o salută în treacăt pe Wellsie când intră în casă și apoi se duse spre camera lui. Era recunoscător că ea părea să înțeleagă că avea nevoie de puțin spațiu. După ce închise ușa, își lăsă caietul pe pat, își dădu jos haina și se îndreptă imediat spre duș. În timp ce apa se încălzea, se dezbrăcă. Odată ce fu sub jetul de apă, se opri din tremurat.

Când ieși, își puse un tricou și o pereche de pantaloni de trening, apoi își privi laptopul de pe birou. Se așeză în fața lui, gândindu-se că ar fi trebuit să scrie ceva. Terapeutul îi sugerase acest lucru.

Dumnezeule... Să vorbească cu ea despre ce i se întâmplase fusese aproape la fel de rău, ca și cum ar fi trăit experiența prima dată. Și nu intenționase să fie atât de sincer cum fusese. Doar că, după vreo 20 de minute de ședință, cedase, iar mâna lui începuse să mâzgălească și nu se mai putuse opri odată ce povestea începuse.

Închise ochii și încercă să-și amintească cum arăta bărbatul care îl încolțise. Îi venea în minte doar o imagine vagă, dar își amintea clar cuțitul. Fusese un briceag cu două fețe, de cinci centimetri, cu vârful extrem de ascuțit.

Își trecu degetul arătător peste touchpadul de pe laptop, iar screensaverul Windows XP se aprinse. Contul său de e-mail avea un mesaj nou. De la Sarelle. Îl citi de trei ori înainte de a încerca să răspundă.

În cele din urmă, îi trimise răspuns: „Hei, Sarelle, mâine-seară nu e bine pentru mine. Îmi pare foarte rău. O să revin cândva. Vb. John".

El chiar nu voia să o mai vadă. Nu pentru o vreme, în orice caz. Nu voia să mai vadă nici o femeie în afară de Wellsie, Mary, Beth și Bella. Nu mai voia să existe nimic nici măcar aproape sexual în viața lui până când nu avea să se împace cu ceea ce i se făcuse cu aproape un an în urmă.

Ieși din Hotmail și deschise un document nou în Microsoft Word.

Își odihni degetele pe tastatură doar o clipă. Apoi începură să zboare.

capitolul 34

Zsadist întoarse capul într-o parte și se uită la ceas. 10.00 dimineața. 10.00... ora 10.00. Câte ore? 16.00...

Închise ochii, atât de epuizat, încât abia mai putea respira. Era întins pe spate, cu picioarele desfăcute, cu brațele întinse oriunde. Stătuse în poziția asta de când se rostogolise de pe Bella, poate cu o oră în urmă.

I se părea că trecuse un an de când se întorsese în cameră cu o seară înainte. Gâtul și încheieturile îi ardeau după ce se hrănise de la el de atâtea ori, iar chestia dintre picioare îl durea. Aerul din jurul lor era saturat de mirosul legăturii, iar așternuturile erau ude de o combinație dintre sângele lui și de celălalt lucru de care ea avusese nevoie de la el.

Nu ar fi renunțat la nici o clipă.

În timp ce închidea ochii, se întreba dacă putea dormi acum. Era înfometat de mâncare și de sânge, atât de înfometat încât nici măcar înclinația lui de a se menține la limită nu putea să anuleze nevoile. Dar nu se putea mișca.

Când simți o mână trecându-i peste abdomen, își desprinse pleoapele pentru a se uita la Bella. Hormonii se ridicau din nou în ea, iar răspunsul pe care îl aștepta de la el îi răspundea, acesta devenind din nou tare.

Zsadist se străduia să se rostogolească pentru a se putea duce acolo unde trebuia să ajungă, dar era prea slab. Bella se apropie de el, iar el încercă să se ridice din nou, dar capul îi cântărea 1 000 de kilograme.

Întinzând mâna, o apucă de braț și o trase deasupra lui. Când coapsele ei se despărțiră peste șoldurile lui, ea îl privi șocată și începu să se dezmorțească.

CamScanner

– E în regulă, spuse el. Își drese vocea, dar nu-i alungă răgușeala. Știu că ești tu.

Buzele ei coborâră pe ale lui, iar el îi răspunse la sărut, chiar dacă nu-și putea ridica brațele pentru a o ține lângă el. Dumnezeule, cât de mult îi plăcea să o sărute! El iubea să-i simtă gura pe a lui, iubea să o aibă aproape de față, iubea respirația ei în plămânii lui, o iubea... pe ea? Oare asta se întâmplase în timpul nopții? Căzuse?

Mirosul de legătură care îi acoperea pe amândoi îi dădu răspunsul. Iar constatarea ar fi trebuit să-l șocheze, dar era prea obosit ca să se mai obosească să se lupte cu ea.

Bella se relaxă și lăsă chestia să alunece în interiorul ei. Oricât de obosit era, gemu de extaz. Senzația era ceva de care nu se mai sătura, și știa că nu era pentru că avea nevoie de ea.

Ea îl călărea, plantându-și mâinile pe pectoralii lui și găsind un ritm cu șoldurile ei, pentru că el nu mai putea să se împingă cu ale lui. Simțea că se pregătea pentru o nouă explozie, mai ales când îi privea sânii legănându-se odată cu mișcările ei.

– Ești atât de frumoasă! spuse el cu vocea răgușită.

Ea se opri pentru a se apleca și îl sărută din nou, părul ei negru căzând în jurul lui, ca un adăpost blând. Când ea se îndreptă, el se minună la vederea ei. Strălucea de sănătate și vitalitate din tot ceea ce îi dăduse el, o femeie strălucitoare pe care el...

O iubea. Da, o iubea.

Ăsta fu gândul care îi trecu prin minte când intră din nou în ea.

Bella se prăbuși peste el, expiră tremurând și, dintr-odată, nevoia se termină. Energia feminină răgușită ieși din încăpere, ca o furtună care trecuse. Suspinând ușurată, ea se dădu jos de pe el, separându-și sexul ei superb de chestia lui. În timp ce acesta se lăsase fără

viață pe burtă, simți frigul camerei pe acea carne, atât de neatrăgătoare în comparație cu căldura ei.

– Ești bine? o întrebă el.

– Da... șopti ea, așezându-se pe o parte, lăsându-se deja ușor cuprinsă de somn. Da, Zsadist... da.

„O să aibă nevoie de mâncare", se gândi el. Trebuia să se ducă să-i aducă mâncare.

Adunându-și voința, trase adânc aer în piept și încă o dată, și încă o dată, iar în cele din urmă își forță partea superioară a corpului să se ridice de pe pat. Capul i se învârtea sălbatic, mobila, podeaua și pereții se învârteau, schimbând locurile, până când nu mai fu sigur dacă era sau nu pe tavan.

Vertijul se înrăutățea pe măsură ce-și muta picioarele de pe saltea, iar când se ridică în picioare, echilibrul îl părăsi complet. Căzu pe perete, se izbi la chestia aia și trebui să se țină pe picioare agățându-se de niște draperii.

Când fu gata, se eliberă și se aplecă spre ea. Ridicarea ei în brațe fu o luptă, dar nevoia lui de a avea grijă de ea era mai puternică decât epuizarea. O duse pe salteaua lui și o întinse, apoi o acoperi cu plapuma pe care o împinseseră demult pe podea. Tocmai se întorcea când ea îl luă de braț.

– Trebuie să te hrănești, spuse ea, încercând să-l tragă aproape. Vino la gâtul meu!

Dumnezeule, era tentat!

– Mă voi întoarce, spuse el, împiedicându-se în timp ce se ridica în picioare.

Se repezi spre dulap și își trase o pereche de boxeri. Apoi trase cearșafurile și salteaua de pe pat și plecă.

Phury deschise ochii și își dădu seama că nu mai putea respira.

Ceea ce avea sens, presupunea el. Fața îi era strivită într-un mănunchi de pături. Își mișcă gura și nasul pentru a se elibera de blocaj și încercă să focalizeze. Primul

lucru pe care îl văzu, la aproximativ 15 centimetri de capul lui, fu o scrumieră plină de mucuri de țigară. Pe podea.

Ce naiba? Oh... Un picior îi atârna de pe saltea.

Când auzi un geamăt, se împinse în sus, întoarse capul și se trezi față în față cu unul dintre picioarele lui Vishous. Dincolo de talpă se afla coapsa lui Butch.

Phury nu se putu abține să nu râdă, iar asta scoase privirea încețoșată a polițistului din pernă. Omul se uită la el însuși și apoi la Phury. Clipi de câteva ori, de parcă ar fi sperat să se trezească cu adevărat.

– Oh, omule, spuse el cu o voce guturală. Apoi aruncă o privire spre Vishous, care era leșinat lângă el. Oh, omule, asta e prea ciudat.

– Revino-ți, polițistule! Nu ești atât de atrăgător.

– Corect. Își frecă fața. Dar asta nu înseamnă că îmi place să mă trezesc cu doi bărbați.

– V ți-a spus să nu te întorci.

– Adevărat. Asta a fost decizia mea greșită.

Că tot venise vorba despre o noapte lungă... În cele din urmă, când chiar și senzația hainelor pe pielea lor ajunsese să fie prea mult, își pierduseră orice pretenție de decență. Fusese doar vorba de a îndura nevoia: aprinzând fum roșu unul după altul, bând whisky sau vodcă, strecurându-se singuri în baie pentru a se ușura în intimitate.

– Deci s-a terminat? întrebă Butch. Spune-mi că s-a terminat!

Phury se dădu jos din pat.

– Da, așa cred.

Luă un cearșaf și îl aruncă spre Butch, care se acoperi pe el și pe Vishous. V nici măcar nu tresări. Dormea ca un mort pe burtă, cu ochii strânși, un sforăit moale ieșindu-i din gură.

Polițistul înjură și se așeză mai bine, sprijinind o pernă de tăblia patului și lăsându-se pe spate. Își frecă părul

până când i se ridică drept de pe cap și căscă atât de larg, încât Phury auzi maxilarul tipului pocnind.

– La dracu', vampirule, nu credeam că o să spun asta vreodată, dar nu mă interesează absolut deloc sexul. Slavă Domnului!

Phury își trase pe el o pereche de pantaloni de nailon de sport.

– Vrei să mănânci? Merg la bucătărie.

Ochii lui Butch scânteiară de fericire.

– Chiar ai de gând să o aduci aici sus? Adică nu trebuie să mă mișc?

– O să-mi rămâi dator, dar da, sunt dispus să livrez.

– Ești un zeu.

Phury își puse un tricou.

– Ce vrei?

– Orice e în bucătărie. La dracu', fă-te cu adevărat util și trage frigiderul ăla până aici! Mi-e foame.

Phury coborî în bucătărie și era pe cale să înceapă să caute ceva, când auzi sunete venind dinspre spălătorie. Se duse acolo și împinse ușa.

Zsadist înghesuia cearșafuri în mașina de spălat.

Și, Sfântă Fecioară din Exitus, arăta ca dracu'! Stomacul lui avea un gol; șoldurile îi ieșeau din piele ca niște stâlpi de cort; cutia toracică arăta ca un câmp de arat. Trebuie să fi slăbit vreo patru sau șase kilograme peste noapte. Și, Sfinte Sisoe, gâtul și încheieturile mâinilor îi erau supte! Dar mirosea a mirodenii frumoase și întunecate și era o pace în jurul lui atât de profundă și puțin credibilă încât Phury se întrebă dacă nu cumva simțurile îi jucau feste.

– Frate? spuse el.

Z nu își ridică privirea.

– Știi cum funcționează asta?

– Ah, da. Pui ceva din chestiile din cutie și miști cadranul ăla de colo-colo... Aici, lasă-mă să te ajut!

Z termină de umplut cuva mașinii de spălat și apoi făcu un pas înapoi, cu ochii încă fixați pe podea. Când

mașina se umplu de apă, Z mormăi un mulțumesc și se îndreptă spre bucătărie.

Phury îl urmă, cu inima în gât. Voia să întrebe dacă totul era în regulă, și nu doar cu Bella.

Încerca să își aleagă cu grijă cuvintele când Z scoase un curcan prăjit din frigider, rupse piciorul și mușcă din el. Mestecă cu disperare, curățând carnea de pe os cât de repede putu, iar în momentul în care termină, smulse și celălalt picior de curcan și făcu același lucru.

Dumnezeule! Fratele său nu mânca niciodată carne. Pe de altă parte, nu mai trecuse niciodată printr-o noapte ca aceea. Nici unul dintre ei nu trecuse.

Z putea simți ochii lui Phury ațintiți asupra lui și s-ar fi oprit din mâncat dacă ar fi putut. Nu-i plăcea ca oamenii să se uite la el, mai ales când mesteca ceva, dar pur și simplu nu reușea să înghită mâncarea destul de repede.

Continua să îngrămădească diverse lucruri, scoase un cuțit și o farfurie și începu să taie bucăți subțiri de piept de curcan. Avu grijă să ia doar cele mai bune părți de carne pentru Bella. Bucățile ciudate, colțurile, pe acelea le mânca el însuși, căci nu erau la fel de bune.

Ce i-ar mai fi trebuit? Voia ca ea să mănânce ceva bogat în calorii. Și să bea – trebuia să-i aducă ceva de băut. Se întoarse la frigider și începu să adune o grămadă de mâncare pentru a o trece în revistă. Avea să aleagă cu grijă, ducându-i doar ceea ce era mai bun pentru ea.

– Zsadist?

Dumnezeule, uitase că Phury încă dădea din picioare!

– Da, spuse el în timp ce spărgea un bol Tupperware.

Piureul de cartofi dinăuntru arăta bine, deși chiar ar fi preferat să-i aducă ceva făcut de el. Nu că ar fi știut cum să facă asta. Dumnezeule, nu știa să citească, nu știa să utilizeze o afurisită de mașină de spălat, nu știa să gătească!

Trebuia să o lase să plece ca să găsească un bărbat care să aibă măcar jumătate de creier.

– Nu vreau să fiu indiscret, spuse Phury.

– Ba da, vrei. Scoase din dulap o pâine de casă cu aluat acrișor făcută de Fritz și o strânse. Era moale, dar o mirosi oricum. Bun, era destul de proaspătă pentru ea.

– Este bine? Tu... ești?

– Noi suntem bine.

– Cum a fost? Phury tuși scurt. Adică vreau să știu nu pentru că a fost Bella. Doar că... am auzit o mulțime de zvonuri și nu știu ce să cred.

Z luă niște piure de cartofi și îl puse în farfurie împreună cu curcanul; apoi puse cu lingura orez sălbatic și acoperi totul cu o cantitate bună de sos. Aruncă grămada în cuptorul cu microunde, bucuros că acesta era un aparat pe care știa cum să îl folosească.

În timp ce privea mâncarea învârtindu-se, se gândi la întrebarea geamănului său și își aminti de senzația pe care i-o dădea Bella ridicându-se pe șoldurile lui. Acea acuplare, dintre zecile pe care le avuseseră în timpul nopții, era cea care ieșise cel mai mult în evidență. Fusese atât de încântătoare deasupra lui, mai ales când îl sărutase...

De-a lungul nevoii, dar mai ales în timpul acelei uniuni anume, ea alungase efectul avut de trecut asupra lui, marcându-l cu ceva bun. El avea să prețuiască căldura pe care ea i-o dăruise pentru tot restul zilelor sale.

Când cuptorul cu microunde sună, își dădu seama că Phury încă aștepta un răspuns.

Z puse mâncarea pe o tavă și luă niște tacâmuri de argint ca să o poată hrăni cum se cuvenea.

În timp ce se întorcea și se îndrepta spre ieșirea din cameră, murmură:

– Este mai frumoasă decât pot să descriu în cuvinte. Își ridică ochii spre cei ai lui Phury. Și aseară am fost binecuvântat peste măsură să o servesc.

Dintr-un motiv oarecare, fratele său se dădu înapoi șocat și întinse mâna.

– Zsadist, tu...

– Trebuie să duc mâncarea asta pentru *nalla* mea. Ne vedem mai târziu.

– Așteaptă! Zsadist! Tu...

Z doar clătină din cap și își continuă drumul.

capitolul 35

– De ce nu mi-ai arătat asta imediat ce am ajuns acasă? îl întrebă Rehvenge pe *doggenul* său. În timp ce servitorul se înroșea de rușine și groază, el întinse mâna spre bietul mascul. Este în regulă. Nu contează.

– Stăpâne, am venit la tine când mi-am dat seama că te-ai întors acasă. Dar dormeai. Nu știam sigur ce era imaginea și nu am vrut să te deranjez. Tu nu te odihnești niciodată.

Da, hrănirea Marissei îl stinsese ca o lumină. Prima dată când închisese ochii și își pierduse cunoștința în... Dumnezeule, dintotdeauna! Dar asta era o problemă.

Rehv se așeză în fața ecranului calculatorului și reluă fișierul digital. Era la fel ca prima dată când îl văzuse: un bărbat cu părul negru și haine negre care parca în fața porților. Coborând dintr-o camionetă. Venind în față pentru a atinge panglicile de doliu care fuseseră legate pe barele de fier.

Rehv mări zoomul până când văzu clar fața bărbatului. Neremarcabil, nici frumos, nici urât. Dar trupul său era mare. Iar jacheta aceea părea că era fie căptușită, fie că ascundea niște arme.

Rehv blocă imaginea și făcu o copie pentru citirea datei și a orei din colțul din dreapta jos. Schimbă ecranul, deschizând fișierele de pe cealaltă cameră care monitoriza poarta din față, cea cu senzor de căldură. Cu o acțiune rapidă, obținu înregistrarea de la acel echipament exact în același moment.

Și ce să vezi! Temperatura corporală a acelui „om" era în jur de 10 grade. Un *lesser*.

Rehv schimbă din nou ecranele și mări fața vânătorului, în timp ce ucigașul se uita la acele panglici. Tristețe, teamă... furie. Nici una nu era o emoție anonimă. Toate erau legate de ceva personal. Ceva pierdut.

Deci el era ticălosul care o luase pe Bella. Și se întorcea după ea.

Rehv nu fu surprins că *lesserul* găsise casa. Capturarea Bellei devenise o știre în rândul speciei, iar adresa familiei nu fusese niciodată ascunsă de rasă... De fapt, datorită laturii spirituale a lui *mahmen*, conacul de pe Thorne Avenue era bine cunoscut. Ar fi fost nevoie doar de capturarea unui civil care să știe unde locuiau.

Adevărata întrebare era: de ce nu intrase vânătorul pe porți?

Dumnezeule, ce oră era? 16.00. Rahat!

– Ăsta e un *lesser*, spuse Rehv, lovindu-și bastonul în podea și ridicându-se repede. Așa că evacuăm casa chiar acum. O vei găsi imediat pe Lahni și îi vei spune că stăpâna trebuie să fie îmbrăcată. Apoi le vei lua pe amândouă prin tunel și le vei duce cu duba la casa sigură.

Doggenul păli.

– Stăpâne, habar n-aveam că era un...

Rehv puse o mână pe umărul masculului pentru a-i potoli panica.

– Te-ai descurcat bine cu ceea ce știai. Dar mișcă-te repede acum! Du-te după Lahni!

Rehv merse cât de repede putu spre dormitorul mamei sale.

– *Mahmen*? spuse el când deschise ușa ei. *Mahmen*, trezește-te!

Mama lui se ridică în patul ei cu așternuturi de mătase, cu părul alb încolăcit într-o bonetă.

– Dar e... e încă după-amiază. De ce...

– Lahni vine să te ajute să te îmbraci.

– Sfântă Fecioară, Rehvenge. De ce?

– Pleci din casa asta.

– Ce...

– Acum, *mahmen!* O să-ți explic mai târziu. Îi sărută ambii obraji în timp ce servitoarea ei intră. Ah, bine. Lahni, o vei îmbrăca repede pe stăpâna ta.

– Da, stăpâne, spuse *doggenul* cu o plecăciune.

– Rehvenge! Ce este...

– Grăbește-te! Pleacă cu *doggenul!* O să te sun eu.

În timp ce mama lui îi striga numele, el coborî în camera lui privată și închise ușile ca să nu o audă. Luă telefonul și formă numărul Frăției, disprețuind ceea ce avea de făcut. Dar siguranța Bellei trebuia să fie pe primul loc. După ce lăsă un mesaj care îi înțepă gâtul, se duse în vestiar.

În momentul de față, conacul era sigilat ermetic pentru orele de zi, așa că nu avea cum să pătrundă un necunoscut. Obloanele care acopereau ferestrele și ușile erau antiglonț și antifoc, iar casa era făcută din ziduri de piatră groase de un metru și jumătate. În plus, existau suficiente camere de luat vederi și alarme de securitate pentru ca el să știe fie și dacă măcar cineva strănuta pe proprietatea sa. Dar oricum voia ca *mahmen* să iasă de acolo.

În plus, de îndată ce se lăsa întunericul, avea de gând să deschidă porțile de fier și să întindă covorul de bun venit. Îl voia pe *lesser* înăuntru.

Rehv se dezbrăcă de haina de nurcă și îmbrăcă o pereche de pantaloni negri și un pulover gros cu guler înalt. Nu avea de gând să scoată armele până când nu pleca mama lui. Dacă nu era deja complet isterică, să-l vadă acoperit de metal avea să o arunce direct în prăpastie.

Înainte de a se întoarce să verifice etapa evacuării, se uită la dulapul încuiat din vestiarul său. Venise timpul pentru doza de dopamină de după-amiază. Perfect.

Zâmbind, ieși din camera lui fără să se injecteze, gata să-și pună toate simțurile la bătaie.

Când obloanele se ridicară pentru noapte, Zsadist se întinse pe o parte lângă Bella, privind-o cum dormea.

Ea era pe spate, cuprinsă în strâmtoarea brațului lui, cu capul la nivelul pieptului său. Nici un cearșaf și nici o pătură nu-i acoperea trupul gol, pentru că încă radia după efectele căldurilor.

Când se întorsese după ce se dusese la bucătărie, ea mâncase din mâna lui și apoi ațipise în timp ce el îi aranjase patul cu lenjerie curată. De atunci zăceau împreună în beznă.

El își mută mâna din partea superioară a coapsei ei spre partea inferioară a sânului și îi atinse sfârcul cu degetul arătător. Stătuse așa ore întregi, mângâind-o, fredonându-i. Deși era atât de obosit încât pleoapele îi erau pe jumătate închise, calmul dintre ei era mai bun decât orice odihnă pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi închis ochii.

Când ea se foi lângă el, șoldul ei îl atinse pe al lui, iar el fu surprins când simți că se întețea nevoia de a o avea. Se gândise că nu mai avea nevoie de asta pentru o vreme.

Se aplecă pe spate și își privi corpul. Prin crăpătura din partea din față a boxerilor lui, capul chestiei pe care o folosise pentru ea scăpase și, pe măsură ce mădularul se lungea, vârful bont se împingea tot mai departe.

Simțind că încălca un fel de lege, luă degetul care se învârtea în cercuri în jurul sfârcului Bellei și împunse bărbăția. Era țeapănă, așa că se mișcă imediat la loc.

Închise ochii și, cu o tresărire, o prinse în palmă. Când o mângâie, fu surprins de modul în care pielea moale aluneca peste miezul dur. Iar senzațiile erau ciudate. Deloc neplăcute. De fapt, îi aminteau oarecum de faptul că se afla în interiorul Bellei, doar că nu atât de bine. Nici pe departe.

Dumnezeule, era un fătălău! Îi era frică de propria... sculă. Sulă? Penis? Cum naiba să-i spună? Cum își spuneau bărbații normali? Bine, George nu era o opțiune. Dar cumva să se refere la ea spunând *chestia* nu mai părea corect.

CamScanner

Acum, după ce își dăduseră mâna, ca să zică așa.

Dădu drumul chestiei și își strecură palma sub talia boxerilor. Era stingherit și nervos, dar se gândi că trebuia să termine expediția. Nu știa când mai avea curaj să facă asta din nou.

Își mută *scula* – da, avea să-i spună doar *scula* –, astfel încât să fie înăuntru, dar într-o parte, și apoi atinse bilele dedesubt. Simți un șoc urcând pe axul ei, iar în vârf simți furnicături.

Se simțea destul de bine.

Se încruntă în timp ce explora pentru prima dată ceea ce îi dăduse Fecioara cea bună. Ciudat că toate acestea fuseseră atașate de el, atârnând de el atât de mult timp și totuși nu făcuse niciodată ceea ce, fără îndoială, făceau tinerii masculi zile întregi după tranziție.

Când îi atinse din nou bilele, acestea se strânseră, iar scula deveni și mai tare. Senzațiile clocoteau în partea de jos a corpului său și în minte îi apărură imagini cu Bella, imagini cu ei doi făcând sex, cu el întinzându-i picioarele în sus și intrând adânc în ea. Își amintea cu o claritate dureroasă cum se simțea ea sub el, ce-i făcea canalul ei, cât de strâmtă era...

Totul începu să se transforme în bulgăre de zăpadă - imaginile din mintea lui, curenții de energie care se răspândeau din locul unde se afla mâna lui. Respirația i se scurtă. Gura i se deschise. Corpul lui avu un fel de zvâcnire, șoldurile lui sărind în sus. Dintr-un impuls, se rostogoli pe spate și își dădu boxerii jos. Și apoi își dădu seama ce făcea. Se masturba? Lângă Bella? Dumnezeule, era un nenorocit urât!

Dezgustat de el însuși, își eliberă mâna și începu să tragă boxerii înapoi...

– Nu te opri, spuse Bella încet.

O rafală friguroasă coborî pe spinarea lui Z. Fusese prins.

Ochii lui se îndreptară spre ai ei în timp ce sângele îi înroșise fața.

Dar ea doar îi zâmbi și îl mângâie pe braț.

– Ești atât de frumos! Felul în care te-ai arcuit chiar acum. Termină, Zsadist! Știu că asta e ceea ce vrei să faci și nu ai de ce să te simți jenat. Ești frumos când te atingi. Ea îi sărută bicepsul, ochii ei mergând spre cortul boxerilor lui. Termină, șopti ea. Lasă-mă să te văd cum termini!

Simțindu-se ca un prost anxios, dar surprins că nu se putea opri, se așeză și se dezbrăcă.

Bella scoase un mic sunet de aprobare când se întinse din nou. Luându-și puterea de la ea, își lăsă mâna să alunece încet pe abdomen, simțind pătrățelele mușchilor și pielea netedă și fără păr care îi acoperea. Nu se aștepta cu adevărat să poată continua...

Sfinte Sisoe! Chestia era atât de tare, încât își simțea bătăile inimii reverberând prin ea.

Se holba la ochii albaștri și adânci ai Bellei în timp ce-și mișca palma în sus și în jos. Stele de plăcere începură să explodeze și să curgă prin corpul lui. Dumnezeule, faptul că ea îl privea funcționa pentru el, chiar dacă nu ar fi trebuit să o facă! Când fusese privit înainte...

Nu, trecutul nu era bine-venit aici. Dacă zăbovea asupra a ceea ce se întâmplase cu un secol în urmă, avea să piardă acest moment cu Bella.

Împingând și trăgând, închise amintirile a ceea ce i se făcuse în fața unui public. „Ochii Bellei... Privește-i! Îneacă-te în ei!"

Privirea ei era atât de încântătoare, strălucind spre el cu căldură, ținându-l ca și cum ar fi fost în brațele ei. Îi privi buzele. Sânii. Abdomenul... Nevoia care se aduna în sângele lui făcu un salt geometric, explodând, astfel încât fiecare centimetru din el simți o tensiune erotică.

Ochii Bellei alunecară în jos. În timp ce-l privea cum se atingea, își mușcă buza de jos. Colții ei erau două mici pumnale albe, iar el și-i dorea din nou în pielea lui. Voia ca ea să-l sugă.

– Bella... gemu el.

La dracu', chiar îi plăcea asta!

Își ridică un picior, gemând înăbușit în timp ce-și mișca mâna mai repede și apoi își concentră mișcarea la vârf. O secundă mai târziu, își pierdu cumpătul. Strigă în timp ce capul i se înfipse înapoi în pernă și coloana vertebrală i se curba spre tavan. Jeturi calde îi loviră pieptul și pântecul, iar eliberările ritmice continuară o vreme, în timp ce el termina singur. Se opri când capul era prea sensibil pentru a mai fi atins.

Respira greu și era amețit ca naiba în timp ce se aplecă într-o parte și o sărută. Când se retrase, ochii ei arătară cât de clar îl citea. Știa că ea îl ajutase să treacă peste această primă dată. Și totuși, cumva, nu se uita la el cu milă. Nu părea să-i pese că era un fraier care până acum nu suportase să se atingă.

Deschise gura.

– Eu...

O bătaie în ușă îi întrerupse declarația pe care nu avea de ce să o facă.

– Nu deschideți ușa aia! strigă el, ștergându-se cu boxerii.

O sărută pe Bella și trase un cearșaf peste ea înainte de a traversa camera.

Își sprijini umărul de ușă, ca și cum oricine ar fi fost de cealaltă parte ar fi putut să se prăbușească în cameră. Era un impuls prostesc, dar în nici un caz nu avea cum să o vadă cineva pe Bella în strălucirea ei de după perioada de împerechere. Asta era doar pentru el.

– Ce e? întrebă el.

Vocea lui Phury era înăbușită.

– Explorerul în care ți-ai băgat telefonul s-a mutat aseară. S-a dus la supermarketurile de unde Wellsie a cumpărat merele pentru festivalul solstițiului. Am anulat comenzile, dar trebuie să facem o recunoaștere. Frăția se întâlnește în biroul lui Wrath în zece minute.

Z închise ochii și își sprijini fruntea pe lemn. Viața reală se întorsese.

– Zsadist? M-ai auzit?

Se uită la Bella, crezând că timpul petrecut împreună se terminase. Și, după felul în care își strânsese cearșafurile la bărbie, ca și cum i-ar fi fost frig, și ea știa asta.

„Dumnezeule, asta doare", se gândi el. Chiar simțea că... durea.

– Vin imediat, spuse el.

Luându-și ochii de la Bella, se întoarse și se îndreptă spre duș.

capitolul 36

Când se lăsă noaptea, O era furios în timp ce se plimba prin cabană și aduna muniția de care avea nevoie. Se întorsese cu doar o jumătate de oră în urmă, iar ultima zi fusese de rahat. Mai întâi se dusese la Omega și primise o a dracului de mustruluială. La propriu. Stăpânul se înfuriase din cauza celor doi *lesseri* arestați, de parcă ar fi fost numai vina lui O că incompetenții ăia fuseseră încătușați și băgați la zdup.

După ce Omega terminase cu primul său val de batjocură, nenorocitul de stăpân îi scosese pe vânători din lumea umană, retrăgându-și stăpânirea asupra lor de parcă ar fi fost niște câini în lesă. Interesant era că nu îi fusese atât de ușor. Chemarea acasă a membrilor Societății nu era un lucru care se făcea dintr-o mișcare de mână, iar slăbiciunea era ceva de ținut minte.

Nu că fragilitatea ar fi durat. La naiba, O nu se îndoia că cei doi *lesseri* blestemau ziua în care își schimbaseră sufletele. Omega începuse imediat să se năpustească asupra lor, iar scena fusese desprinsă dintr-un film de Clive Barker. Iar problema era că vânătorii erau strigoi, așa că pedeapsa putea continua la nesfârșit până când Omega se plictisea.

Arăta foarte concentrat în timp ce O pleca.

CamScanner

Întoarcerea în lumea temporală fusese o adevărată nebunie. În absența lui O, o insurgență Beta prinsese rădăcini. O diviziune, din patru membri, se plictisise și hotărâse să atace alți *lesseri*, un fel de joc de vânătoare și ucidere care se soldase cu un număr de victime în rândul Societății. Mesajele vocale din ce în ce mai frenetice ale lui U, lăsate pe parcursul a șase ore, erau genul de actualizări care îl făceau să vrea să țipe.

La dracu'! U fusese un eșec total ca secund de comandă. Nu reușise să controleze bătăliile Beta, iar un om fusese măcelărit în timpul violențelor. Lui O nu-i păsa deloc de mortul ăla, dar ceea ce îl îngrijora era cadavrul. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca poliția să se implice. Din nou.

Așa că O se dusese la locul faptei și se murdărise pe mâini să scape de cadavrul ăla nenorocit; apoi își irosise câteva ore identificându-i pe Beta cei răufăcători și făcându-le fiecăruia o vizită. Ar fi vrut să-i ucidă, dar dacă existau și alte locuri libere în rândurile Societății, avea să aibă o altă problemă cu stăpânul.

Când terminase de bătut crunt acel cvartet de idioți, ceea ce se întâmplase cu doar o jumătate de oră în urmă, era într-o furie totală. Și atunci îl sunase U cu vestea fericită că toate comenzile de mere care fuseseră făcute pentru festivalul solstițiului fuseseră anulate. Și de ce fuseseră anulate toate acele cumpărături? Deoarece, cumva, vampirii își dăduseră seama că erau urmăriți.

Da, U se descurcase bine cu furtișagul. Mda.

Așa că omagiul de ucidere în masă adus lui Omega se dusese pe apa Sâmbetei. Deci O nu avea ce să îi ofere drept ofrandă stăpânului. Iar dacă soția lui trăia, avea să fie mai greu să o facă *lesser*.

O își pierduse mințile în acel moment. Țipase la U la telefon. Dăduse drumul la tot felul de obscenități. Iar U încasa bătaia în direct ca un fătălău, tăcând, ascunzându-se. Tăcerea îl înnebunise pe O, dar întotdeauna urâse când oamenii nu ripostau.

Dumnezeule, crezuse că U era stabil, dar în realitate nenorocitul era slab, iar O se săturase de asta. Știa că trebuia să-i înfigă un cuțit în piept lui U și avea de gând s-o facă, dar se săturase de distracții.

La dracu' cu Lessening Society, și cu U, și cu Beta, și cu Omega! Avea o treabă de făcut care conta.

Domnul O luă cheile de la camionetă și ieși din cabană. Se îndrepta direct spre Thorne Avenue 27 și urma să intre în interiorul conacului acela. Poate că vorbea disperarea, dar era sigur că răspunsul pe care îl căuta se afla în spatele acelor porți de fier.

În sfârșit, avea să afle unde se afla soția lui.

Tocmai era aproape de F-150 când gâtul începu să-i hârâie, fără îndoială de la atâtea țipete către U. Ignoră senzația și se urcă la volan. În timp ce se îndrepta spre ieșire, trase de gulerul cămășii, apoi tuși de câteva ori, încercând să îl slăbească. Rahat. Se simțea ciudat.

800 de metri mai târziu, se străduia să respire. Apucându-și gâtul, înecându-se, smuci volanul spre dreapta și călcă pe frâne. Deschise ușa cu pumnul și ieși. Aerul rece îi aduse o secundă sau două de ușurare, apoi se întoarse la sufocare.

El căzu în genunchi. În timp ce cădea cu fața în zăpadă, vederea îi pâlpâia ca o lampă stricată. Și apoi se stinse.

În timp ce Zsadist mergea pe hol spre biroul lui Wrath, mintea lui era ascuțită, deși corpul îi era lent. Când intră în cameră, frații erau cu toții acolo, iar grupul tăcu. Ignorându-i pe cei din jur, își ținu privirea spre podea și se îndreptă spre colțul în care se sprijinea de obicei. Auzi cum cineva își dregea gâtul pentru a porni discuția. Probabil Wrath.

Tohrment vorbi:

– A sunat fratele Bellei. A amânat *sehclusion* și a cerut ca ea să rămână aici câteva zile.

Z ridică în sus capul.

– De ce?

– Nu a dat un motiv... Thor îl privi pe Z cu ochii mijind. Oh, Dumnezeule!

Ceilalți din cameră aruncară o privire și se auziră câteva oftaturi joase. Apoi Frăția și Butch se holbară la el.

– La ce naiba vă uitați?

Phury arătă spre oglinda antică atârnată pe peretele de lângă ușile duble.

– Vezi cu ochii tăi.

Zsadist mărșălui prin încăpere, gata să le dea tuturor o mamă de bătaie. Bella era cea care conta...

Rămase cu gura căscată în fața reflexiei sale. Cu o mână tremurândă, fixă ochii din sticla cu plumb de modă veche. Irisurile lui nu mai erau negre. Erau galbene. La fel ca ale geamănului său.

– Phury? spuse el încet. Phury, ce s-a întâmplat cu mine?

În timp ce masculul venea în spatele lui, fața fratelui apăru chiar lângă cea a lui Z. Apoi reflexia întunecată a lui Wrath apăru în oglindă, cu părul lui lung și ochelarii de soare. Apoi frumusețea cerească a lui Rhage. Și șapca Sox a lui Vishous. Și tunsoarea lui Tohrment. Și nasul spart al lui Butch.

Unul câte unul întinseră mâna și îl atinseră, mâinile lor mari aterizând ușor pe umerii lui.

– Bine ai revenit, fratele meu, șopti Phury.

Zsadist se uită fix la masculii care erau în spatele lui. Și avu cel mai ciudat gând că, dacă s-ar fi lăsat moale și ar fi căzut pe spate, ei l-ar fi prins.

La scurt timp după ce Zsadist plecă, Bella ieși din dormitor și plecă în căutarea lui. Era pe punctul de a-și suna fratele și de a aranja o întâlnire, când își dădu seama că trebuia să se ocupe de iubitul ei înainte de a fi din nou implicată în drama familiei sale.

În sfârșit, Zsadist avea nevoie de ceva de la ea. Și chiar foarte mult. Fusese aproape secătuit după timpul

petrecut cu ea, iar ea știa exact cât de înfometat era, știa cât de disperat era să se hrănească. Cu atât de mult sânge din sângele lui în venele ei, îi simțea foamea vie și știa, de asemenea, cu exactitate unde se afla în casă. Tot ce trebuia să facă era să-și întindă simțurile și putea să-l simtă, să-l găsească.

Bella îi urmărea pulsul pe coridorul cu statui, după colț, și spre ușile duble deschise în capul scărilor. Voci masculine furioase clocoteau din birou, iar cea a lui Zsadist era una dintre ele.

- Ieși pe dracu' în seara asta! striga cineva.

Tonul lui Zsadist era de-a dreptul malefic.

- Nu încerca să-mi dai ordine, Tohr. Nu faci decât să mă enervezi și să-ți pierzi timpul.

- Uită-te la tine, ești un schelet nenorocit! Dacă nu te hrănești, rămâi înăuntru.

Bella intră în cameră chiar în momentul în care Zsadist spuse:

- Încearcă să mă ții aici și vei vedea unde ajungi, frate!

Cu toată Frăția privindu-i, cei doi masculi erau nas în nas, cu ochii închiși, cu colții dezveliți.

„Dumnezeule, câtă agresivitate!", se gândi ea.

Dar Tohrment avea dreptate. Nu reușise să vadă în întunericul din dormitor, dar aici, la lumină, Zsadist părea pe jumătate mort. Oasele craniului împingeau prin piele; tricoul îi atârna de corp; pantalonii îi erau lăsați. Ochii lui negri erau intenși ca întotdeauna, dar restul corpului era într-o stare proastă.

Tohrment clătină din cap.

- Fii rezonabil...

- Aș vrea s-o văd pe Bella răzbunată. Asta este total rezonabil.

- Nu, nu este, spuse ea.

Intervenția ei aduse toate capetele în direcția ei.

În timp ce Zsadist se uita la ea, irisurile lui își schimbau culoarea, trecând de la negrul furios cu care era obișnuită la un galben incandescent, strălucitor.

CamScanner

– Ochii tăi, șopti ea. Ce s-a întâmplat cu tine...

Wrath interveni:

– Bella, fratele tău te-a rugat să mai rămâi aici puțin timp.

Surprinderea ei fu atât de mare, încât își întoarse privirea de la Zsadist.

– Poftim, milord?

– Nu vrea ca eu să mă pronunț asupra izolării tale acum și vrea să rămâi aici.

– De ce?

– Habar n-am. Ai putea să-l întrebi.

Dumnezeule, de parcă lucrurile nu erau destul de confuze! Ea se uită înapoi la Zsadist, dar el era concentrat la o fereastră din cealaltă parte a camerei.

– Ești, desigur, bine-venită să rămâi, spuse Wrath.

În timp ce Zsadist înțepeni, ea se întrebă cât de adevărat era.

– Nu vreau să fiu răzbunată, spuse ea cu voce tare. Când capul lui Zsadist se întoarse, ea îi vorbi direct. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine. Dar nu vreau să fie rănit cineva încercând să ajungă la *lesserul* care m-a ținut captivă. Mai ales tu.

Sprâncenele i se încruntară.

– Asta nu este decizia ta.

– Pe naiba nu este! În timp ce-și închipuia că avea să se lupte, teroarea învinse totul. Doamne, Dumnezeule, Zsadist, nu vreau să fiu responsabilă pentru faptul că te duci și te omori!

– Acel *lesser* va sfârși într-un coșciug, nu eu.

– Nu poți să vorbești serios! Sfântă Fecioară, uită-te la tine! Nu ai cum să lupți. Ești atât de slab!

Urmă un șuierat colectiv în cameră, iar ochii lui Zsadist se înnegriră.

„Oh, rahat!" Bella își puse mâna la gură. Slab. Ea îl numise slab. În fața întregii Frății.

Nu exista o insultă mai mare. Să insinuezi pur și simplu că un bărbat nu era puternic era de neiertat în clasa

războinicilor, indiferent de motiv. Dar să vii direct și să spui asta, în fața unor martori, era o castrare socială completă, o condamnare irevocabilă a valorii sale ca mascul.

Bella se apropie în grabă.

– Îmi pare rău, nu am vrut să...

Zsadist își îndepărtă brațele de ea.

– Pleacă de lângă mine!

Își duse din nou mâna la gură în timp ce el o ocolea ca și cum ar fi fost o grenadă. Se îndreptă spre ușă, iar pașii lui se retraseră pe hol. Când fu în stare, întâlni ochii dezaprobatori ai fraților lui.

– Îi voi cere scuze imediat. Și, ascultați-mă, nu mă îndoiesc de curajul sau de puterea lui. Îmi fac griji pentru el pentru că... „Spune-le, cu siguranță vor înțelege", se gândi ea. Îl iubesc.

Brusc, tensiunea din încăpere se mai domoli. Ei bine, cea mai mare parte din ea. Phury se întoarse și se duse la foc, sprijinindu-se de șemineu. Capul îi coborî, ca și cum ar fi vrut să se afle în flăcări.

– Mă bucur că simți așa, spuse Wrath. El are nevoie de asta. Acum du-te să-l găsești și cere-ți scuze!

În timp ce ieșea din birou, Tohrment păși în fața ei și îi aruncă o privire prudentă.

– Încearcă să-l hrănești cât timp ești acolo, bine?

– Mă rog ca el să mă lase.

capitolul 37

Rehvenge se plimba prin casă, mergând din cameră în cameră cu un pas neliniștit și nervos. Câmpul său vizual era roșu, simțurile sale erau vii, bastonul fusese lăsat în urmă cu câteva ore. Nu-i mai era frig ca întotdeauna, renunțase la bluza pe gât, agățându-și armele pe pielea goală. Își simțea tot corpul, se bucura de toată

puterea mușchilor și a oaselor sale. Dar erau și alte lucruri. Lucruri pe care nu le mai experimentase de...

Dumnezeule, trecuse un deceniu de când se lăsase purtat atât de departe, și pentru că asta era o adâncire planificată și deliberată spre nebunie, se simțea stăpân pe sine – ceea ce era probabil o eroare periculoasă, dar nu-i păsa. Se simțea... eliberat. Și voia să se lupte cu dușmanul său cu o disperare de-a dreptul sexuală.

Așa că era și frustrat ca naiba.

Se uită pe una dintre ferestrele bibliotecii. Lăsase poarta din față larg deschisă, încercând să încurajeze vizitatorii. Nimic. *Nada*. Zero.

Ceasul de perete bătu de 12 ori.

Fusese atât de sigur că *lesserii* aveau să apară, dar nimeni nu intrase pe poartă, pe alee, până la casă. Și, conform camerelor de supraveghere de la periferie, mașinile care trecuseră pe stradă erau doar cele autohtone din cartier: mai multe Mercedesuri, un Maybach, câteva SUV-uri Lexus, patru BMW-uri.

Fir-ar să fie! Și-l dorea pe acel vânător suficient de mult încât să țipe, iar nevoia de a lupta, de a-și răzbuna familia, de a-și proteja teritoriul avea sens. Linia lui de sânge se întindea până la elita războinicilor din partea mamei sale, iar agresivitatea îi curgea din plin; așa fusese întotdeauna. Adăugând la natura lui fundamentală furia legată de sora lui și de faptul că fusese nevoit să o scoată în grabă *pe mahmen* din casa ei în plină zi, și era un butoi cu pulbere.

Se gândi la Frăție. Ar fi fost un candidat bun pentru ei dacă ar fi fost recrutat înainte de tranziție. Dar cine naiba mai știa ce făceau? Se ascunseseră în subteran pe măsură ce civilizația vampirilor se prăbușise, devenind această enclavă ascunsă, protejându-se mai mult pe ei înșiși decât rasa pe care juraseră să o apere.

La dracu', nu se putea abține să nu se gândească la faptul că, dacă s-ar fi concentrat mai mult la munca lor și mai puțin la ei înșiși, ar fi putut preveni răpirea Bellei. Sau ar fi găsit-o imediat.

Mâhnit de o furie nouă, continuă să se plimbe prin casă într-un mod aleatoriu, uitându-se pe la ferestre și pe la uși, verificând monitoarele. În cele din urmă, decise că așteptarea fără țintă era o porcărie. Avea să își piardă mințile rătăcind pe acolo toată noaptea, iar el avea treburi de rezolvat în centru. Dacă punea alarmele și acestea se declanșau, putea să se dematerializeze într-o clipită.

Când urcă în camera lui, se duse la dulap și se opri în fața ușii încuiate din spate. Să se ducă la muncă fără să fi luat medicamente nu era o opțiune, chiar dacă asta însemna că trebuia să folosească o armă în locul luptei corp la corp cu *lesserul* dacă nenorocitul apărea.

Rehv scoase o fiolă de dopamină, precum și seringa și garoul. În timp ce pregătea acul și își înfășura cordonul de cauciuc în jurul brațului, se uită fix la lichidul limpede pe care urma să și-l pompeze în venă. Havers menționase că, la acest tip de doză mare, paranoia era un efect secundar la unii vampiri. Iar Rehv dublase doza prescrisă de... Dumnezeule, de când Bella fusese răpită! Deci poate că își pierdea mințile.

Dar apoi se gândi la temperatura corporală a chestiei care se oprise în fața porților. 10 grade nu însemnau că era viu. Nu pentru oameni.

Se injectă și așteptă până când își recăpătă vederea și corpul îi dispăru. Apoi se îmbrăcă în ceva călduros, își luă bastonul și plecă.

Zsadist intră în ZeroSum, total conștient de îngrijorarea tăcută a lui Phury, care se profila în spatele lui ca o ceață umedă. Bine că îl găsea pe geamănul său ușor de ignorat, altfel toată acea disperare l-ar fi absorbit.

„Slab. Ești atât de slab."

Da, ei bine, avea să se ocupe de asta.

CamScanner

– Dă-mi 20 de minute, îi spuse el lui Phury. Apoi ne întâlnim afară, pe alee.

Nu pierdu timpul. Alese o târfă om care muncea și care avea părul prins într-un coc, îi dădu doar 200 de dolari, apoi practic o împinse afară din club. Nu părea să-i pese de fața lui, de mărimea lui sau de felul în care o ținea. Ochii ei nu îl urmăreau deloc, atât era de drogată.

Când ieșiră pe alee, ea râse prea tare.

– Cum o vrei? spuse ea, făcând un mic dans pe tocurile ei zgârie-nori. Se împiedică, apoi își ridică mâinile deasupra capului și se întinse în frig. Arăți de parcă ai face-o dur. Ceea ce mie îmi convine.

O învârti cu fața la cărămizi și o ținu pe loc de ceafă. În timp ce ea chicotea și se prefăcea că se zbătea, el o imobiliză și se gândi la nenumăratele femei oameni pe care le supsese de-a lungul anilor. Cât de bine le curățase memoria? Oare se trezeau din coșmaruri cu el când subconștientul lor se agita?

Utilizator, se gândi el. El era un utilizator. La fel ca Stăpâna. Singura diferență era că nu avea de ales.

Sau avea? Ar fi putut s-o folosească pe Bella în seara asta; ea ar fi vrut. Dar, dacă se hrănea de la ea, avea să le fie amândurora mai greu să renunțe. Și spre asta se îndreptau. Ea nu voia să fie înșelată. Nu putea să se odihnească atât timp cât *lesserul* ocupa spațiu pe pământ...

Mai mult decât atât, nu putea suporta să o vadă pe Bella cum se distrugea încercând să iubească un bărbat pe care nu trebuia să-l iubească. Trebuia să o facă să plece de lângă el. Voia ca ea să fie fericită și în siguranță, voia 1 000 de ani în care să se trezească cu un zâmbet liniștit pe față. Voia ca ea să fie bine împerecheată cu un mascul cu care să se poată mândri.

În ciuda legăturii pe care o avea cu ea, voia ca ea să cunoască bucuria mai mult decât o voia cu el.

Prostituata se clătină.

– O facem sau nu, tati? Pentru că încep să mă cam excit.

Z își arătă colții și se retrase, pregătit să lovească.

– Zsadist, nu! Vocea Bellei îi întoarse capul. Stătea în mijlocul aleii, la vreo cinci metri distanță. Ochii ei erau îngroziți, cu gura deschisă. Nu, spuse ea răgușit. Nu... o face!

Primul lui impuls fu să o ducă naibii înapoi în casă și apoi să țipe la ea pentru că plecase. Al doilea fu că avusese șansa de a rupe legătura dintre ei. Avea să fie o manevră chirurgicală, care să implice multă durere, dar ea avea să se vindece în urma amputării. Chiar dacă el nu ar fi făcut-o.

Curva se uită spre ea, apoi râse – un tril înalt, fericit.

– Are de gând să privească? Pentru că asta te va costa 50 de dolari în plus.

Bella își duse mâna la gât în timp ce Zsadist o ținea pe femeie între corpul său și peretele de cărămidă al unei clădiri. Durerea din pieptul ei era atât de mare, încât nu putea respira. Să-l vadă atât de aproape de altă femelă – un om, o prostituată pe deasupra – și cu scopul de a se hrăni? După tot ce împărtășiseră seara trecută?

– Te rog, spuse ea. Folosește-mă! Ia-mă! Nu face asta!

El o învârti pe femeie în așa fel încât să fie cu fața; apoi puse un braț pe pieptul femeii. Prostituata râse și se arcui spre el, frecându-și trupul de al lui, cu șoldurile mișcându-se sinuos.

Bella își întinse mâinile în aerul înghețat.

– Te iubesc. Nu am vrut să te insult în fața fraților! Te rog să nu faci asta ca să te răzbuni pe mine.

Ochii lui Zsadist îi fixară pe ai ei. Nefericirea strălucea în ei, o pustietate totală, dar el își arătă colții, apoi îi înfipse în gâtul femeii. Bella strigă când înghiți; femeia râse din nou cu un sunet vioi și sălbatic.

CamScanner

Bella se dădu înapoi. Și totuși ochii lui nu se îndepărtară de ai ei, chiar dacă își repoziționă mușcătura și bău mai tare. Neputând să mai privească încă o clipă, se dematerializă în singurul loc la care se putea gândi.

Casa familiei ei.

capitolul 38

– Reverendul vrea să te vadă.

Phury își ridică privirea din paharul de apă minerală pe care îl comandase. Una dintre gărzile de corp masive de la ZeroSum stătea deasupra lui, maurul emanând o amenințare tăcută.

– Vreun motiv anume?

– Ești un client apreciat.

– Așa că ar trebui să mă lase în pace.

– Asta înseamnă că nu?

Phury ridică o sprânceană.

– Da, ăsta e un nu.

Maurul dispăru și se întoarse cu întăriri: doi tipi la fel de mari ca el.

– Reverendul vrea să te vadă.

– Da, mi-ai spus.

– Acum.

Singurul motiv pentru care Phury se ridică de la masă fu că trioul părea gata să-l ia în brațe, iar el nu avea nevoie de genul de atenție care ar fi venit când i-ar fi pocnit.

Din momentul în care intră în biroul Reverendului, știu că bărbatul era într-o stare de spirit periculoasă. Nu că asta ar fi fost o noutate.

– Lasă-ne, murmură vampirul din spatele biroului său.

În timp ce încăperea se goli, se așeză înapoi pe scaun, cu ochii violeți și vicleni. Instinctul îl făcu pe Phury să-și ducă o mână la spate, aproape de pumnalul pe care îl purta la centură.

– M-am gândit la ultima noastră întâlnire, spuse Reverendul, creând un templu din degetele lungi. Lumina de deasupra lui îi scotea în evidență pomeții înalți, maxilarul dur și umerii grei. Creasta îi fusese tunsă, iar acum nu avea mai mult de cinci centimetri. Da... m-am gândit la faptul că îmi cunoști micul secret. Mă simt expus.

Phury rămase tăcut, întrebându-se unde naiba ducea asta.

Reverendul își împinse scaunul înapoi și își încrucișă picioarele, cu o gleznă pe genunchi. Costumul său scump se deschise, dezvăluindu-i pieptul lat.

– Îți poți imagina cum mă simt. Cum mă ține treaz.

– Încearcă niște ambien. O să te adoarmă.

– Sau aș putea să aprind o grămadă de fum roșu. La fel ca tine, nu? Bărbatul își trecu o mână peste creastă, buzele ridicându-i-se într-un zâmbet viclean. Da, chiar nu mă simt în siguranță.

Ce minciună era asta? Tipul se ținea înconjurat de mauri care erau la fel de deștepți pe cât erau de letali, iar el era cu siguranță cineva care se putea descurca singur. În plus, simpatizanții aveau avantaje în conflicte pe care nimeni altcineva nu le avea.

Reverendul nu mai zâmbi.

– Mă gândeam că ai putea să-ți mărturisești secretul. Atunci am fi chit.

– Nu am nici unul.

– Prostii... frate. Gura Reverendului se ridică din nou la colțuri, dar ochii lui erau de un violet rece. Pentru că ești un membru al Frăției. Tu și masculii ăia mari cu care vii aici. Cel cu cioc care îmi bea vodca. Cel cu fața aia de rahat care îmi suge curvele. Nu știu ce să zic despre omul ăla cu care umbli, dar mă rog!

Phury se uită fix pe birou.

– Tocmai ai încălcat toate obiceiurile sociale pe care le are specia noastră. Dar de ce m-aș aștepta la un comportament bun din partea unui traficant de droguri?

– Și consumatorii mint întotdeauna. Așa că întrebarea era oricum inutilă, nu-i așa?

– Ai grijă, omule, spuse Phury cu voce joasă.

– Sau ce vei face? Spui că ești un frate, așa că ar fi bine să mă pregătesc înainte să mă rănești?

– Sănătatea nu ar trebui să fie niciodată luată de-a gata.

– De ce nu vrei să recunoști asta? Sau ți-e teamă, frate, că se va răzvrăti rasa pe care o dezamăgești? Te ascunzi de noi toți din cauza muncii de rahat pe care ai făcut-o în ultima vreme?

Phury se întoarse cu spatele.

– Nu știu ce vrei să vorbești cu mine.

– În legătură cu fumul roșu. Vocea Reverendului era tăioasă ca un cuțit. Tocmai am rămas fără el.

Un pâlpâit de neliniște strânse pieptul lui Phury. Se uită peste umăr.

– Mai sunt și alți traficanți.

– Distracție plăcută la găsirea lor!

Phury puse mâna pe clanța ușii. Când aceasta refuză să se rotească, aruncă o privire înapoi prin cameră. Reverendul îl privea, nemișcat ca o pisică. Și îl ținea captiv în birou pentru că așa voia.

Phury strânse mâna și trase, smulgând bucata de alamă.

În timp ce ușa se deschidea, aruncă clanța pe biroul Reverendului.

– Cred că va trebui să repari asta.

Făcu doi pași înainte, dar o mână se prinse de brațul lui. Fața Reverendului era dură ca piatra, la fel strânsoarea lui. Clipind din ochii violeți, ceva izbucni între ei, un fel de schimb, un curent...

De nicăieri, Phury simți un val copleșitor de vinovăție, ca și cum cineva ar fi scos la iveală toate preocupările sale cele mai profunde și temerile sale pentru viitorul rasei. Trebuia să răspundă, nu putea suporta presiunea.

Călăuzind valul, se trezi spunând în grabă:

– Trăim și murim pentru neamul nostru. Specia este prima și singura noastră preocupare. Ne luptăm în fiecare noapte și numărăm borcanele *lesserilor* pe care îi ucidem. Furișarea este modul în care protejăm civilii. Cu cât știu mai puțin despre noi, cu atât sunt mai în siguranță. De aceea am dispărut.

De îndată ce cuvintele îl părăsiră, înjură.

„La dracu', nu puteai avea niciodată încredere într-un *symphath*", se gândi el. Sau în sentimentele pe care le aveai când erai în preajma lor.

– Dă-mi drumul, exploatatorule de păcate! scrâșni el. Și nu te mai băga în capul meu!

Strânsoarea dură se atenuă, iar Reverendul se înclină puțin, o dovadă de respect care fu șocantă.

– Ei bine, ca să vezi, războinicule! Tocmai a sosit un transport de fum roșu.

Bărbatul trecu pe lângă el și intră încet în mulțime, cu creasta lui, cu umerii lui lați, cu aura lui pierzându-se printre oamenii ale căror dependențe le alimenta.

Bella se materializă în fața casei familiei ei. Luminile exterioare erau stinse, ceea ce era ciudat, dar ea plângea, așa că nu era ca și cum ar fi văzut prea multe. Intră, opri alarma de securitate și rămase în hol.

Cum putea Zsadist să-i facă așa ceva? Oricât de mult ar fi durut, ar fi putut la fel de bine să facă sex în fața ei. Dumnezeule, ea știuse mereu că putea fi crud, dar cu asta mersese prea departe, chiar și pentru el...

Doar că nu era vorba de răzbunare pentru afrontul social, nu-i așa? Nu, era ceva prea meschin. Ea bănuia că o mușcase pe acea femeie ca să facă o declarație. Pentru că voia să-i transmită un mesaj, un mesaj absolut incontestabil că Bella nu era bine-venită în viața lui.

Ei bine, funcționase.

Dezumflată, înfrântă, aruncă o privire în holul din casa familiei ei. Totul era la fel. Tapetul de mătase albastră, podeaua de marmură neagră, candelabrul sclipitor

de deasupra capului. Era ca și cum s-ar fi întors în timp. Crescuse în această casă, ultimul copil pe care mama ei avea să-l nască vreodată, sora alintată a unui frate care o iubea, fiica unui tată pe care nu-l cunoscuse niciodată...

Așteptă puțin. Era liniște. Mult prea multă liniște.

– *Mahmen?* Lahni? Liniște. Își șterse lacrimile. Lahni?

Unde erau *doggenii?* Și mama ei? Știa că Rehv putea fi plecat să facă lucrurile cu care se ocupa în timpul nopților, așa că nu se aștepta să-l vadă. Dar ceilalți erau întotdeauna acasă.

Bella se îndreptă spre scara curbată și strigă:

– *Mahmen?*

Urcă scările și alergă până în dormitorul mamei sale. Cearșafurile de pe pat erau date laoparte, totul era în dezordine, ceva ce *doggenul* nu ar fi permis niciodată în mod normal. Cu un sentiment de teamă, merse pe hol până în camera lui Rehvenge. Patul lui era la fel de dezordonat, cearșafurile Frette și grămezile de plăpumi de blană pe care le folosea mereu erau aruncate într-o parte. Dezordinea era incredibilă.

Casa nu era sigură. De aceea Rehv insistase ca ea să rămână cu Frăția.

Bella ieși în grabă pe hol și coborî în fugă scările. Trebuia să iasă în aer liber pentru a se dematerializa, pentru că pereții conacului erau toți încastrați în oțel.

Smulse aproape ușa de la intrare, dar nu știa unde să se ducă. Nici măcar ea nu știa adresa casei sigure a fratelui ei, iar acolo ar fi fost locul unde i-ar fi dus pe *mahmen* și pe *doggeni*. Și nu avea de gând să piardă timpul să-l sune, nu în casă.

Nu avea de ales. Avea inima frântă, era furioasă, epuizată, iar ideea de a se întoarce la complexul Frăției înrăutățea toate acestea. Dar nu avea de gând să fie proastă. Închise ochii și dispăru înapoi în conacul Fraților.

Zsadist termină repede cu târfa, apoi se concentră asupra Bellei. Pentru că sângele lui era în ea, o putea simți materializându-se undeva la sud și la est. Localiză

destinația ei în zona Bellman Road și Thorne Avenue: un cartier foarte luxos. Evident că se dusese la casa familiei ei.

Instinctul i se trezi, pentru că acel apel de la fratele ei fusese prea ciudat. Existau șanse ca acolo să se întâmple ceva. Altfel de ce ar fi vrut bărbatul să o lase să stea cu Frăția după ce fusese pe punctul de a-i cere *sehclusion?*

Tocmai când Z se pregătea să se ducă după ea, simți că ea călătorea din nou. De data asta ateriză în fața conacului Frăției. Și rămase acolo.

Slavă Domnului! Deocamdată nu trebuia să-și facă griji pentru siguranța ei.

Brusc, ușa laterală a clubului se deschise, iar Phury ieși hotărât.

– Te hrănești?

– Da.

– Ar trebui să te duci acasă și să aștepți să îți revină puterea.

– Deja a început. Într-un fel.

– Z...

Phury tăcu și amândoi își întoarseră capul spre Trade Street. La capătul aleii, trei bărbați cu părul alb, îmbrăcați în negru, treceau pe lângă ei în formație. *Lesserii* se uitau drept înainte, ca și cum ar fi găsit o țintă și se apropiau.

Fără să scoată un cuvânt, Z și Phury porniră într-o alergare tăcută, mișcându-se ușor pe zăpada proaspăt depusă. Când ajunseră pe Trade Street, se dovedi că *lesserii* nu găsiseră o victimă, ci se întâlneau cu altă haită din specia lor – dintre care doi aveau părul șaten.

Z își puse palma pe unul dintre mânerele pumnalului și își îndreptă privirea spre perechea cu capetele întunecate. Sfântă Fecioară din Exitus, fă ca unul dintre ei să fie ceea ce căuta el!

– Stai așa, Z, spuse Phury în timp ce-și scotea mobilul. Tu stai pe loc, iar eu o să aduc întăriri.

CamScanner

– Ce-ar fi să suni tu – scoase pumnalul – în timp ce eu ucid?

Z o luă la fugă, păstrând cuțitul lângă coapsă, pentru că aceasta era o zonă cu expunere mare, cu oameni în jur.

Lesserii îl zăriră imediat și luară poziție de atac, cu genunchii îndoiți și cu brațele ridicate. Pentru a-i încolți pe ticăloși, alergă într-un cerc mare în jurul lor, iar ei porniră după el, întorcându-se, coalizându-se într-un triunghi care se îndrepta spre el. Când se retrase în umbră, ei îl urmară ca o unitate.

După ce întunericul îi înghiți pe toți, Zsadist își ridică pumnalul negru, își arătă colții și atacă. Se ruga ca naiba ca, atunci când cântecul și dansul violent aveau să se fi terminat, unul dintre cei doi *lesseri* cu părul negru să aibă rădăcini albe la nivelul scalpului.

capitolul 39

Zorii tocmai se iveau când U se îndreptă spre cabană și deschise ușa. Încetini în timp ce pășea înăuntru, dorind să savureze momentul. Sediul era al lui. Devenise *lesser* suprem. O nu mai era.

Lui U nu-i venea să creadă că se dusese și o făcuse. Nu-i venea să creadă că avusese curajul să facă o petiție către Omega pentru o schimbare de conducere. Și chiar nu-i venea să creadă că stăpânul fusese de acord cu el și îl chemase pe O acasă.

Nu era în firea lui U să conducă, dar vedea că nu avea de ales. După tot ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă cu grupările Beta răzvrătite, cu arestările și cu insurgențele, anarhia totală în rândul vânătorilor se apropia cu repeziciune și în forță. Între timp, O nu făcea nimic la vârf. Părea chiar supărat că trebuia să-și facă treaba.

U fusese pus cu spatele la zid. Făcea parte din Societate de aproape două secole și nu avea de gând să vadă

cum se transforma într-o confederație de ucigași pe bază de contract neglijenți și dezorganizați, care se duceau ocazional după vampiri. Pentru numele lui Dumnezeu, deja uitaseră cine trebuia să fie ținta lor și trecuseră trei nenorocite de zile de când O lăsase lucrurile să o ia razna!

Nu, Lessening Society trebuia să fie condusă cu o mână concentrată și grea pe tărâmul temporal. Așa că O trebuia să fie înlocuit.

U se așeză la masa rugoasă și porni laptopul. Primul lucru pe agendă era să convoace o adunare generală și să facă o demonstrație de forță. Acesta era singurul lucru pe care O îl făcuse bine. Ceilalți *lesseri* se temuseră de el.

U apelă la o listă de Beta pentru a găsi unul care să fie sacrificat ca exemplu, dar înainte de a ajunge prea departe, primi un mesaj cu o veste proastă. Noaptea trecută avusese loc o luptă sângeroasă în centrul orașului. Doi membri ai Frăției împotriva a șapte vânători. Din fericire, se părea că ambii frați fuseseră răniți.

Dar numai unul dintre *lesseri* supraviețuise, așa că mai mulți membri ai Societății fuseseră pierduți.

La naiba, recrutarea avea să fie primordială! Dar cum avea de gând să câștige timp? Trebuia să preia frâiele mai întâi.

U își frecă ochii, gândindu-se la munca pe care o avea în față.

„Bine ai venit în slujba de *lesser* suprem!“, se gândi el în timp ce începea să formeze numărul de mobil.

Bella îl privi Rhage, fără să-i pese că masculul avea 150 de kilograme și cu 20 de centimetri mai mult decât ea.

Din nefericire, fratelui nu părea să-i pese că era supărată.

Și nu se mișcă de la ușa dormitorului pe care o bloca.

– Dar vreau să-l văd.

– Acum nu e cel mai bun moment, Bella.

CamScanner

– Cât de grav este rănit?

– Asta e treaba Frăției, spuse Rhage cu blândețe. Lasă-l în pace! Te vom anunța ce se va întâmpla.

– Oh, sigur că da. Așa cum mi-ați spus cu toții că a fost rănit. Pentru numele lui Dumnezeu, a trebuit să aflu de la Fritz!

În acel moment, ușa dormitorului se deschise.

Zsadist era la fel de posomorât ca întotdeauna și era rănit rău de tot. Unul dintre ochi era umflat, buza îi era despicată, iar brațul îi era în fular. Avea mici tăieturi pe gât și pe craniu, de parcă ar fi fost împroșcat cu pietricele sau ceva de genul ăsta.

Când ea tresări, el o privi. Ochii lui trecură de la negru la galben, dar apoi se uită doar la Rhage și vorbi repede.

– Phury în sfârșit se odihnește. Dădu din cap în direcția Bellei. Dacă a venit să stea lângă el, las-o! Prezența ei îl va liniști.

Zsadist se întoarse. În timp ce mergea pe hol, șchiopăta, piciorul stâng târându-se ca și cum coapsa nu-i funcționa bine.

Blestemând, Bella plecă după el, deși habar n-avea de ce se deranja. El nu ar fi acceptat nimic de la ea, nici sângele ei, nici dragostea ei, cu siguranță nu compasiunea ei. Nu voia nimic de la ea.

Ei bine, cu excepția faptului că ea trebuia să plece.

Înainte ca ea să-l ajungă din urmă, Zsadist se opri brusc și se uită înapoi.

– Dacă Phury are nevoie să se hrănească, îl vei lăsa să-ți folosească vena?

Încremeni. Nu numai că bea de la alta, dar îi era ușor să o împartă cu geamănul său. Ceva de moment, nimic deosebit. Dumnezeule, oare era atât de dispensabilă? Oare nimic din ce împărtășiseră nu însemnase ceva pentru el?

– Îl lași? Ochii gălbui ai lui Zsadist o priviră mijiți. Bella?

- Da, spuse ea cu voce joasă. Voi avea grijă de el.

- Mulțumesc.

- Cred că te disprețuiesc în acest moment.

- Era și timpul.

Ea se întoarse pe călcâie, gata să se ducă cu pași mari în camera lui Phury, când Zsadist spuse încet:

- Ai sângerat deja?

„Oh, grozav, încă ceva stânjenitor!" Voia să știe dacă o lăsase însărcinată. Ar fi fost, fără îndoială, ușurat când ar fi auzit vestea bună că nu o făcuse.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

- Am avut crampe. Nu ai de ce să-ți faci griji.

El clătină din cap.

Înainte ca el să se îndepărteze, ea spuse:

- Spune-mi ceva! Dacă aș fi fost însărcinată, m-ai fi împerecheat?

- Aș avea grijă de tine și de copilul tău până când un alt mascul ar face-o.

- Copilul meu... de parcă nu ar fi pe jumătate al tău? Când el nu spuse nimic, ea trebui să insiste: Nici măcar nu l-ai recunoaște?

Singurul lui răspuns fu să-și încrucișeze brațele la piept.

Ea clătină din cap.

- Sfinte Sisoe, chiar ești rece până la os, nu-i așa?

El o privi lung.

- Nu ți-am cerut niciodată nimic, nu-i așa?

- Oh, nu! Nu ai făcut niciodată asta. Ea râse trist. Doamne ferește să te deschizi la așa ceva!

- Ai grijă de Phury! El are nevoie de asta. Și tu ai nevoie.

- Să nu îndrăznești să-mi spui de ce am nevoie!

Ea nu așteptă un răspuns. Mărșălui pe hol până la ușa lui Phury, îl împinse pe Rhage din drum și se închise înăuntru cu geamănul lui Zsadist. Era atât de supărată încât îi luă o secundă ca să-și dea seama că se afla

în întuneric și că în cameră mirosea a fum roșu, un miros minunat, de ciocolată.

– Cine e acolo? întrebă Phury răgușit din pat.

Ea își drese vocea.

– Bella.

Un oftat zdravăn se ridică în aer.

– Bună.

– Bună. Cum te simți?

– Foarte bine, mulțumesc că ai întrebat.

Ea zâmbi puțin până când se apropie de el. Cu ajutorul vederii ei nocturne, observă că el era întins deasupra păturilor, având pe el doar o pereche de boxeri. Avea o compresă de tifon în jurul burții și era acoperit de vânătăi. Și, oh, Dumnezeule, piciorul lui...

– Nu-ți face griji, spuse el sec. Nu am mai avut combinația asta de picior și tibie de peste un secol. Și chiar sunt bine. Doar niște stricăciuni estetice.

– Atunci de ce porți bandajul ăla ca pe o eșarfă?

– Îmi face fundul să pară mai mic.

Ea râse. Se așteptase să fie pe jumătate mort, iar el arăta ca și cum ar fi avut parte de o luptă infernală. Dar nu era în pragul morții.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea.

– Am fost lovit în lateral.

– Cu ce?

– Cu un cuțit.

Acum asta o făcu să ezite. Poate că el doar părea în regulă.

– Sunt bine, Bella. Sincer. În alte șase ore voi fi gata să ies din nou afară. Urmă o tăcere scurtă. Ce se întâmplă? Ești bine?

– Am vrut doar să văd ce mai faci.

– Ei bine, sunt în regulă.

– Și, ah, ai nevoie să te hrănești?

El încremeni, apoi întinse brusc mâna spre pătură, trăgând-o peste șolduri. Se întrebă de ce se purta de parcă ar fi avut ceva de ascuns... Oh, da! Da!

Pentru prima dată îl evaluă ca bărbat. Chiar era frumos, cu tot acel păr superb și luxuriant și cu o față cu o frumusețe clasică. Corpul lui era spectaculos, împachetat în genul de mușchi grei de care geamănul lui nu dispunea. Dar oricât de bine arăta, nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Era păcat, se gândea ea. Pentru amândoi. Dumnezeule, cât de mult ura să-l rănească!

– Ai? întrebă ea. Ai nevoie să te hrănești?

– Te oferi?

Ea înghiți în sec.

– Da, mă ofer. Așa că ai vrea... pot să-ți dau vena mea?

Un parfum întunecat pătrunse în cameră, atât de puternic încât eclipsă aroma de fum roșu: mirosul era parfumul gros și bogat al foamei unui bărbat. Foamea lui Phury pentru ea.

Bella închise ochii și se rugă ca, dacă el accepta, să poată trece peste asta fără să plângă.

În timp ce soarele apunea mai târziu în cursul zilei, Rehvenge se uita la draperiile funerare care atârnau pe portretul surorii sale. Când îi sună telefonul mobil, se uită la ID-ul apelantului și răspunse.

– Bună, Bella, spuse el încet.

– De unde ai știut...

– Tu erai? Un număr nedetectabil. Foarte nedetectabil dacă acest telefon nu poate localiza sursa. Cel puțin încă era în siguranță în incinta Frăției, se gândi el. Oriunde ar fi fost asta. Mă bucur că ai sunat.

– Aseară am fost acasă.

Mâna lui Rehv strivi telefonul.

– Aseară? Ce naiba! Nu am vrut să pleci...

Prin telefon se auzeau suspine, suspine adânci, nenorocite. Nefericirea îi fură cuvintele, furia, respirația.

– Bella? Ce s-a întâmplat? Bella? *Bella!* „Oh, Dumnezeule..." *Te-a rănit vreunul dintre frații ăia?*

– Nu. Ea inspiră adânc. Și nu țipa la mine. Nu pot să suport asta. M-am săturat de tine și de țipete. Gata!

Trase aer în plămâni, înăbușindu-și temperamentul.

– Ce s-a întâmplat?

– Când pot să vin acasă?

– Vorbește cu mine!

Se lăsă tăcerea între ei. Era clar că sora lui nu mai avea încredere în el. Rahat... Putea să o învinovățească?

– Bella, te rog! Îmi pare rău... Vorbește cu mine! Când nu primi nici un răspuns, spuse: Am... Își drese vocea. Am stricat atât de mult lucrurile dintre noi?

– Când pot să vin acasă?

– Bella...

– Răspunde la întrebare, frate!

– Nu știu.

– Atunci vreau să merg la casa sigură.

– Nu poți. Ți-am spus demult, dacă sunt probleme, nu vreau ca tu și *Mahmen* să fiți în același loc. Acum de ce vrei să pleci de acolo? Cu doar o zi în urmă nu voiai să fii în altă parte.

Urmă o pauză lungă.

– Mi-am reevaluat nevoile.

Rehv simți cum aerul i se scurgea din plămâni și rămânea blocat în cavitatea toracică. Închise ochii.

– Ai fost cu unul dintre ei?

– Da.

Să se așeze era o idee afurisit de bună acum, dar nu era nici un scaun suficient de aproape. Se sprijini pe baston și se lăsă în genunchi pe covorul Aubusson. Chiar în fața portretului ei.

– Te simți... bine?

– Da.

– Și el te-a revendicat.

– Nu.

– Poftim?

– El nu mă vrea.

Rehv își arătă colții.

– Ești însărcinată?

– Nu.

Slavă Domnului!

– Cine a fost?

– Nu ți-aș spune asta nici ca să-mi salvez viața, Rehv. Acum aș vrea să plec de aici.

Dumnezeule, ea, în perioada de împerechere, într-un complex plin de bărbați, plin de războinici cu sânge gros. Și Regele Orb... Rahat!

– Bella, spune-mi că a fost doar unul singur care te-a servit. Spune-mi că a fost doar unul și că nu ți-a făcut rău.

– De ce? Pentru că ți-e frică să ai o soră târfă? Ți-e teamă că *glymera* mă va evita din nou?

– La dracu' cu *glymera!* Este pentru că te iubesc și nu pot suporta gândul că ai fost folosită de Frăție când erai atât de vulnerabilă.

Urmă o pauză. În timp ce aștepta, gâtul îi ardea atât de tare, încât se simțea de parcă ar fi înghițit o cutie de pioneze.

– A fost doar unul singur și îl iubesc, spuse ea. Și să știi că mi-a dat de ales între el și a fi drogată până la inconștiență. L-am ales pe el. Dar nu-ți voi spune niciodată numele lui. Sincer, nu vreau să mai vorbesc vreodată despre el. Acum, când pot să vin acasă?

Bine. Asta era bine. Măcar o putea duce departe de acolo.

– Lasă-mă doar să găsesc un loc sigur! Sună-mă în 30 de minute!

– Așteaptă, Rehvenge, vreau să anulezi cererea de *sehclusion*. Dacă faci asta, mă voi supune de bunăvoie unui detașament de securitate ori de câte ori voi ieși, dacă asta te face să te simți în siguranță. Este un schimb corect?

Își puse mâna la ochi.

– Rehvenge? Tu spui că mă iubești. Dovedește-o! Revocă această cerere și îți promit că vom lucra împreună... Rehvenge?

El coborî brațul și se uită la tabloul ei. Atât de frumoasă, atât de pură! Ar fi păstrat-o așa mereu dacă ar fi putut, dar nu mai era un copil. Iar ea se dovedea mult mai rezistentă și mai puternică decât și-ar fi putut imagina el. Să treacă prin toate astea, să supraviețuiască...

– În regulă, o voi face.

– Și te voi suna peste o jumătate de oră.

capitolul 40

Noaptea căzu și lumina sângera din cabană. U nu se mișcase din fața calculatorului toată ziua. Între e-mailuri și telefonul mobil, îi localizase pe cei 28 de vânători rămași în Caldwell și programase o adunare generală pentru miezul nopții. La acea oră avea de gând să îi reorganizeze în escadroane și să desemneze un grup de lucru de cinci oameni pentru recrutare.

În urma întâlnirii din seara aceea, urma să pună în centru doar două escadrile Beta. Vampirii civili nu mai apăreau în baruri așa cum o făceau înainte, pentru că prea mulți dintre cei de felul lor fuseseră prinși din acea vecinătate pentru a fi torturați. Era timpul să își mute atenția în altă parte.

După ce se gândi puțin, decise să trimită restul oamenilor săi în zonele rezidențiale. Vampirii erau activi pe timp de noapte. În casele lor. Trebuia doar să-i găsească printre oameni...

– Ești așa un rahat!

U sări de pe scaun.

Domnul O stătea gol în ușa cabanei. Pieptul îi era acoperit de urme de gheare, de parcă ceva îl ținuse cu putere, iar fața îi era umflată, cu părul răvășit. Părea scuturat bine și supărat.

Și cum amândoi erau înăuntru, U era incapabil să se miște: nici unul dintre mușchii lui mari nu căpăta încordarea defensivă pe care o striga, iar asta îi spunea tot ce trebuia să știe despre cine era acum *lesserul* suprem. Numai vânătorul suprem avea un asemenea control fizic asupra subordonaților săi.

– Ai uitat două lucruri importante. Domnul O scoase cu dezinvoltură un cuțit dintr-un toc care atârna pe perete. Unu: Omega este foarte capricios. Și doi: are o slăbiciune pentru mine. Chiar nu mi-a luat mult timp să mă întorc în rândurile lui.

În timp ce cuțitul venea spre el, U se zbătu, încercă să fugă, vru să țipe.

– Așa că spune noapte bună, U! Și salută-l pe Omega când îl vezi. Te așteaptă!

Ora 18.00. Aproape că venise timpul să plece.

Bella se uită prin camera de oaspeți în care se afla și își dădu seama că împachetase tot ce adusese cu ea. Nu avusese prea multe la început și oricum mutase totul din camera lui Zsadist cu o seară înainte. Cea mai mare parte era deja într-o geantă L.L. Bean.

Fritz urma să vină după lucrurile ei din clipă în clipă, iar el avea să ducă lucrurile la Havers și Marissa. Slavă Domnului că cei doi frați erau dispuși să-i facă o favoare lui Rehvenge și să o primească la ei! Conacul lor și clinica erau o adevărată fortăreață. Chiar și Rehv era mulțumit că avea să fie în siguranță.

Apoi, la ora 18.30 avea să se dematerializeze acolo, iar Rehv avea să se întâlnească cu ea.

În mod compulsiv, se duse în baie și verifică din nou în spatele perdelei de duș pentru a se asigura că luase șamponul. Da, nimic acolo. Și nu mai era nimic al ei în dormitor. Sau, de fapt, în casă. Când urma să plece, nimeni nu avea să afle vreodată că fusese la conac. Nimeni nu avea să...

„Oh, Dumnezeule! Taci din gură!", se gândi ea.

Se auzi o bătaie în ușă. Se apropie și o deschise.

– Bună, Fritz, geanta mea e pe...

Zsadist era în picioare în hol, îmbrăcat pentru luptă. În piele. Arme de foc. Lame.

Făcu un pas înapoi.

– Ce faci aici?

Intră în cameră fără să spună nimic. Dar, Dumnezeule, părea gata să se năpustească asupra cuiva!

– Nu am nevoie de un paznic înarmat, spuse Bella, încercând să-și păstreze calmul. Dacă despre asta este vorba. O să mă dematerializez acolo, iar clinica este perfect sigură.

Zsadist nu scoase nici un cuvânt. Doar se holba la ea, numai putere și forță masculină.

– Ai venit să te holbezi la mine? răbufni ea. Sau există vreun scop în asta?

Când închise ușa în urma lui, inima ei începu să bată cu putere.

Mai ales când auzi încuietoarea rotindu-se.

Se dădu înapoi până când se lipi de pat.

– Ce vrei, Zsadist?

El înainta ca și cum ar fi urmărit-o cu ochii lui galbeni ficși. Trupul lui era plin de tensiune și, dintr-odată, nu fu nevoie de un geniu pentru a-și da seama ce fel de eliberare căuta.

– Să nu-mi spui că ai venit aici ca să te împerechezi.

– Bine, n-o să-ți spun.

Vocea lui nu era altceva decât un mârâit adânc și tors.

Ea întinse mâna. Da, de parcă asta ar fi făcut vreo diferență. Putea să o ia dacă voia, indiferent dacă ea spunea da sau nu. Dar, ca o idioată, ea nu l-ar fi refuzat. Chiar și după toate prostiile pe care le făcuse, ea tot îl dorea. La dracu'!

– Nu fac sex cu tine.

– Nu sunt aici pentru mine, spuse el, apropiindu-se de ea.

Oh, Dumnezeule! Mirosul lui, corpul lui... atât de aproape. Era atât de proastă!

– Pleacă de lângă mine! Nu te mai vreau.

– Ba da, mă vrei. Pot să simt asta. El se întinse și îi atinse gâtul, trecându-și degetul arătător pe jugulară. Și simt cum bate în această venă.

– O să te urăsc dacă faci asta.

– Deja mă urăști.

Dacă ar fi fost adevărat...

– Zsadist, în nici un caz nu mă voi culca cu tine.

Se aplecă astfel încât gura lui să fie la urechea ei.

– Nu-ți cer asta.

– Atunci ce vrei? Ea se împinse în umerii lui. Nu ajunse nicăieri. La dracu', de ce faci asta?

– Pentru că tocmai am venit din camera geamănului meu.

– Poftim?

– Nu l-ai lăsat să bea de la tine. Gura lui Zsadist se apropie de gâtul ei. Apoi se trase înapoi și se uită la ea. Nu-l vei accepta niciodată, nu-i așa? Nu vei fi niciodată cu Phury, indiferent cât de potrivit este el pentru tine din punct de vedere social, personal.

– Zsadist, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace...

– Nu-l vei avea pe geamănul meu. Deci nu te vei mai întoarce niciodată aici, nu-i așa?

Ea expiră în grabă.

– Nu, nu mă mai întorc.

– De aceea a trebuit să vin.

Furia clocotea în ea, ridicându-se pentru a se întâlni cu dorința pentru sexul lui.

– Nu înțeleg. Ai profitat de fiecare ocazie pentru a mă îndepărta. Îți amintești acel mic episod de aseară de pe alee? Ai băut din ea ca să mă faci să plec, nu-i așa? Nu a fost vorba de comentariul pe care l-am făcut.

– Bella...

– Și apoi ai vrut ca eu să fiu cu *fratele* tău. Uite, știu că nu mă iubești, dar știi foarte bine ce simt pentru tine. Ai idee cum e ca bărbatul pe care îl iubești să-ți spună să hrănești pe altcineva?

El își coborî mâna. Se îndepărtă.

– Ai dreptate. Își frecă fața. Nu ar trebui să fiu aici, dar nu puteam să te las să pleci fără... În adâncul minții mele, întotdeauna mi-am imaginat că te vei întoarce. Știi, să fii cu Phury. Întotdeauna am crezut că te voi revedea, chiar dacă de la distanță.

Dumnezeu să o ajute, se săturase de asta!

– De ce naiba ți-ar păsa dacă m-ai vedea?

El doar clătină din cap și se întoarse spre ușă. Ceea ce o făcu aproape violentă.

– Răspunde-mi! De ce îți pasă dacă nu mă mai întorc niciodată? El avea mâna pe clanță în timp ce ea țipa la el: *De ce îți pasă?*

– Nu-mi pasă!

Sări prin cameră, cu intenția de a-l lovi, de a-l zgâria, de a-l face să sufere, atât de frustrată era. Dar el se întoarse și, în loc să-l pălmuiască, ea îl apucă de cap și îi trase gura spre a ei. Brațele lui se prinseră în jurul ei, ținând-o suficient de tare încât să nu poată respira. În timp ce limba lui intra în gura ei, el o luă în brațe și se îndreptă spre pat.

Sexul disperat și furios era o idee proastă. O idee foarte proastă.

Se încâlciră pe saltea într-o fracțiune de secundă. El îi dăduse jos blugii și era pe punctul de a mușca din chiloții ei când se auzi un ciocănit în ușă.

Vocea lui Fritz pătrunse prin ușă, plăcută și respectuoasă.

– Doamnă, dacă bagajele dumneavoastră sunt pregătite...

– Nu acum, Fritz, spuse Zsadist cu o voce guturală. Își arătă colții, sfâșie mătasea dintre coapsele ei și o linse până în centru. La dracu'...

Limba lui coborî din nou și o linse, gemând. Ea își mușcă buza ca să nu țipe și se ținu de capul lui, mișcându-și șoldurile.

– Oh, sire, îmi cer scuze. Credeam că ești la centrul de antrenament...

– Mai târziu, Fritz.

– Dar bineînțeles că da. Cât timp ai vrea să...

Restul cuvintelor *doggenului* fură întrerupte când mârâitul erotic al lui Zsadist îi spuse lui Fritz tot ce avea nevoie să știe. Și, probabil, ceva mai mult.

– Oh... Dumnezeule! Iartă-mă, sire! Nu mă voi întoarce după lucrurile ei până când, ah... ne vedem!

Limba lui Zsadist se învârtea în timp ce mâinile lui se prindeau de coapsele ei. O împingea cu putere, tot timpul șoptindu-i lucruri fierbinți și înfometate lipit de carnea ei secretă. Ea se împingea aproape de gura lui, arcuindu-se. El era atât de crud, atât de vorace, încât ea se sfărâmă în bucăți. El întârzie orgasmul cât mai mult, menținându-l ca și cum ar fi fost disperat să nu-l lase să se stingă.

Liniștea de după aceea o înfioră la fel de mult ca eliberarea pe gura lui a miezului ei. El se ridică între picioarele ei, ștergându-se cu mâna pe buze. Când se uită în jos la ea, își linse palma, prinzând până la ultima bucățică din ceea ce îndepărtase de pe fața lui.

– O să te oprești acum, nu-i așa? spuse ea cu asprime.

– Ți-am spus. Nu am venit aici pentru sex. Am vrut doar asta. Am vrut doar să te am lipită de gura mea pentru ultima oară.

– Ticălos egoist!

Și cât de ironic era să-i spună așa pentru că *nu* i-o trăgea! Dumnezeule, era groaznic.

În timp ce ea se întindea după blugi, el scoase un sunet scăzut din fundul gâtului.

– Crezi că n-aș ucide să fiu în tine chiar în clipa asta?

– Du-te dracului, Zsadist! Du-te acolo chiar acum...

CamScanner

Se mișcă rapid ca un fulger, doborând-o cu putere pe pat, doborând-o cu greutatea lui.

– Sunt în iad, șopti el, împingându-și șoldurile în ea.

Le roti lângă miezul ei, acea erecție masivă împingând în locul moale pe care tocmai îl avusese în gura lui. Cu un blestem, se trase înapoi, își desfăcu fermoarul de la pantalonii din piele și se împinse în ea, întinzând-o atât de mult încât aproape că o duru. Ea țipă din cauza asaltului, dar își înclină șoldurile în sus ca el să poată intra și mai mult.

Zsadist o apucă de genunchi și îi întinse picioarele în sus, împingând-o sub el; apoi o lovi cu putere, trupul lui de războinic neprivând-o de nimic. Ea se ținea de gâtul lui, bând sânge, pierdută în ritmul lui. Era așa cum crezuse întotdeauna că avea să fie cu el. Greu, dur, sălbatic... crud. Când ea avu din nou orgasm, el se eliberă cu un răcnet, izbindu-se de ea. Jeturi fierbinți o umplură, apoi se revărsară pe coapsele ei în timp ce el continua să pompeze.

Când, în cele din urmă, se prăbuși peste ea, îi eliberă picioarele și respiră lipit de gâtul ei.

– Oh, Dumnezeule, nu am vrut să se întâmple asta! spuse el în cele din urmă.

– Sunt foarte sigură de asta. Îl dădu laoparte și se ridică în picioare, mai obosită decât fusese în toată viața ei. Trebuie să mă întâlnesc cu fratele meu în curând. Vreau să pleci.

El înjură, scoțând un sunet dureros și gol. Apoi îi întinse pantalonii, deși nu îi dădu drumul. Se uită la ea vreme îndelungată, iar ea, ca o proastă, așteptă ca el să-i spună ce voia să audă: „Îmi pare rău că te-am rănit, te iubesc, nu pleca".

După o clipă, el lăsă mâna și se ridică, aranjându-se și închizându-și fermoarul pantalonilor. Se îndreptă spre ușă, mișcându-se cu grația aceea mortală cu care mergea întotdeauna. Când se uită peste umăr, ea își dădu seama

că făcuseră dragoste în timp ce el fusese înarmat complet. Complet îmbrăcat, de asemenea.

Oh, dar asta fusese doar sex, nu-i așa?

Vocea lui era joasă.

– Îmi pare rău...

– Nu-mi spune asta acum.

– Atunci... îți mulțumesc, Bella pentru... tot. Da, serios. Îți mulțumesc.

Și uite așa dispăru.

John rămase în sala de sport în timp ce restul clasei se îndreptă spre vestiare. Era 19.00 seara, dar ar fi putut jura că era 3.00 dimineața. Ce zi! Antrenamentele începuseră la prânz pentru că Frăția voia să iasă mai devreme, iar orele de curs despre tactici și tehnologia informatică fuseseră predate de doi frați pe nume Vishous și Rhage. Apoi Tohr sosise chiar la apus și începuse bătaia. Antrenamentul de trei ore fusese brutal. Ture de alergare. Jiu-jitsu. Mai multe antrenamente cu arme corp la corp, inclusiv o introducere în nunceak sau nunceag.

Aceste două bețe de lemn conectate printr-un lanț fură un coșmar pentru John, expunându-i toate slăbiciunile, în special coordonarea mână-ochi. Dar el nu avea de gând să renunțe. În timp ce ceilalți băieți plecau după ce făcuseră un duș, el se întoarse în camera de echipament și luă unul dintre seturi. Se gândi să se antreneze până ce avea să plece și să facă un duș acasă.

Începu să învârtă încet nunceagurile pe lângă el, sunetul de vârtej fiind ciudat de relaxant. Mărind treptat viteza, le puse să zboare cu viteză și apoi le schimbă spre stânga. Le luă înapoi. Din nou și din nou, până când sudoarea îi ieși din nou pe piele. Din nou, și din nou, și din nou, și...

Și se lovi, făcându-se praf. Chiar în cap.

Lovitura îi slăbi genunchii și, după ce se luptă o clipă cu căderea, se lăsă moale. Sprijinindu-se cu un braț,

CamScanner

își duse o mână la tâmpla stângă. Stele. Cu siguranță vedea stele.

În timp ce clipea, un râset moale răsări din spatele lui. Satisfacția sunetului îi spuse cine era, dar trebui să se uite oricum. Aruncând o privire pe sub braț, îl văzu pe Lash stând la aproximativ cinci metri distanță. Părul spălăcit al tipului era umed, hainele de stradă fiind elegante, zâmbetul, însă, rece.

– Ești un ratat!

John se concentră din nou asupra covorului, fără să-i pese cu adevărat că Lash îl surprinsese în timp ce-și bătea cuie în talpă. Tipul văzuse deja asta în clasă, așa că nu era o nouă umilință.

Dumnezeule! Dacă ar fi putut să-și limpezească ochii! Își scutură capul, își întinse gâtul și văzu altă pereche de nunceaguri pe covor. Oare Lash le aruncase spre el?

– Nimeni nu te place, John. De ce nu pleci pur și simplu? Stai! Asta ar însemna că nu ai putea să-i urmărești pe Frați. Atunci ce ai face toată ziua?

Râsul tipului se întrerupse brusc când o voce adâncă răcni:

– Blondinule, tu te miști doar cât să respiri!

O mână uriașă apăru în fața lui John, iar acesta își ridică privirea. Zsadist stătea deasupra lui, îmbrăcat în echipament de război complet.

John se agăță din reflex de ceea ce se afla în fața lui și fu ridicat cu ușurință de pe podea.

Ochii negri ai lui Zsadist erau înguști, strălucind de furie.

– Autobuzul este gata, așa că ia-ți lucrurile! Ne întâlnim în fața vestiarului.

John traversă pe saltele, gândindu-se că, atunci când un mascul ca Zsadist îți spunea să faci ceva, o făceai repede. Însă, când ajunse la ușă, trebui să se uite înapoi.

Zsadist îl luase pe Lash de gât și îl ridicase pe tip de pe saltea, astfel încât picioarele îi atârnau. Vocea războinicului era rece ca un cimitir.

– Te-am văzut cum l-ai pus la pământ și te-aș ucide chiar acum pentru asta, doar că nu mă interesează să am de-a face cu părinții tăi. Așa că ascultă-mă bine, băiete! Dacă mai faci vreodată așa ceva, o să-ți scot ochii cu degetul mare și o să ți-i dau de mâncare. Ne-am înțeles?

Ca răspuns, gura lui Lash se mișcă precum o supapă cu sens unic. Aerul intra. Nu ieșea nimic. Și apoi urină în pantaloni.

– Voi lua asta ca pe un da.

Zsadist îi dădu drumul.

John nu mai rămase prin preajmă. Fugi la vestiar, își luă geanta și ieși pe hol o clipă mai târziu.

Zsadist îl aștepta.

– Haide!

John îl urmă pe frate în parcare până la dubă, tot timpul întrebându-se cum putea să-i mulțumească bărbatului. Dar apoi Zsadist se opri lângă autobuz și aproape că îl împinse înăuntru. Apoi urcă și el.

Fiecare cursant se retrase în scaunul lui. Mai ales când Zsadist își dezveli unul dintre pumnale.

– Stăm aici, îi spuse lui John, arătând cu lama neagră a armei spre prima banchetă.

– *Da, bine. Bine. Aici e bine.*

John se înghesui la fereastră în timp ce Zsadist scoase un măr din buzunar și se așeză.

– Mai așteptăm unul, îi spuse Zsadist șoferului. Iar eu și John vom fi ultima voastră oprire.

Doggenul se aplecă încet în spatele volanului.

– Bineînțeles, sire. Cum doriți.

Lash urcă încet, dunga roșie din jurul gâtului fiind o pată pe pielea lui palidă. Când îl văzu pe Zsadist, se împiedică.

– Ne faci să pierdem timpul, băiete! spuse Zsadist în timp ce strecura cuțitul sub coaja mărului. Stai jos!

Lash făcu așa cum i se spuse.

CamScanner

În timp ce duba pleca, nimeni nu spuse nimic. Mai ales când peretele despărțitor se închise și fură închiși cu toții împreună în spate.

Zsadist descoji mărul Granny Smith într-o singură fâșie lungă, coaja coborând treptat până când ajunse pe podeaua dubei. Când termină, întinse panglica verde peste genunchi, apoi despică o felie de carne albă și i-o întinse lui John pe lamă. John luă bucata și mâncă în timp ce Zsadist tăie o bucată pentru el și o duse la gură pe cuțit. Alternară până când mărul nu mai rămase decât un miez subțirel.

Zsadist luă coaja și ce rămăsese și le aruncă în micul sac de gunoi de lângă peretele despărțitor. Apoi șterse lama pe piele și începu să o arunce în aer și să o prindă. Continuă așa tot drumul spre oraș. Când ajunseră la prima coborâre, urmă o lungă ezitare când ușa despărțitoare se deschise. Apoi doi dintre băieți trecură repede.

Ochii negri ai lui Zsadist îi urmări și îi privi fix, ca și cum le-ar fi memorat fețele. Și tot timpul cu lama în sus și în jos, metalul negru sclipind, palma mare prinzând-o în același loc pe mâner după fiecare aruncare – chiar și atunci când se uita la băieți.

Asta se întâmpla la fiecare oprire. Până când John și el rămaseră singuri.

Când paravanul se închise, Zsadist strecură pumnalul în teaca de la piept. Apoi se mută pe scaunul de vizavi și se sprijini de geam, închizând ochii.

John știa că bărbatul nu dormea, pentru că respirația lui nu se schimbase și nu se relaxase deloc. Pur și simplu, nu voia să interacționeze.

John își scoase caietul și pixul. Scrise îngrijit, împături hârtia și o ținu în mână. Trebuia să spună „mulțumesc". Chiar dacă Zsadist nu știa să citească, trebuia să spună ceva.

Când furgoneta se opri și despărțitorul se deschise, John lăsă hârtia pe scaunul lui Zsadist, fără să încerce

măcar să i-o dea războinicului. Și se asigură că acesta nu-și ridică privirea în timp ce cobora și se îndrepta spre partea cealaltă a drumului. Totuși, se opri pe peluza din față pentru a privi duba plecând, zăpada căzându-i pe cap, pe umeri și pe geantă.

Când autobuzul dispăru în furtuna care se anunța, Zsadist apăru stând peste drum. Fratele flutură biletul, ținându-l în aer între primul și al doilea deget. Apoi încuviință din cap o dată, îl puse în buzunarul de la spate și se dematerializă.

John continuă să se holbeze la locul unde fusese Zsadist. Mănunchiuri groase de fulgi umpleau urmele pe care le lăsaseră bocancii masculului.

Cu un bubuit, ușa garajului se deschise în spatele lui, iar Range Roverul dădu cu spatele. Wellsie lăsă geamul în jos. Părul ei roșcat era încolăcit sus pe cap și purta o geacă neagră de schi. Încălzitorul din interiorul mașinii mergea la maximum, un vuiet surd aproape la fel de puternic ca motorul.

– Bună, John. Ea îi întinse mâna, iar el își puse palma pe a ei. Ascultă, acela pe care tocmai l-am văzut era Zsadist?

John încuviință din cap.

– Ce făcea el aici?

John lăsă geanta și gesticulă:

– *A venit acasă cu autobuzul cu mine.*

Wellsie se încruntă.

– Aș vrea să stai departe de el, bine? Nu e... nu e în regulă din multe puncte de vedere. Înțelegi ce vreau să spun?

De fapt, John nu era atât de sigur de asta. Da, tipul era suficient de bun ca să te facă să te gândești uneori cu drag la baubau, dar clar nu era chiar atât de rău.

– Oricum, mă duc să o iau pe Sarelle. Am avut o problemă cu festivalul și am pierdut toate merele. Eu și ea o să facem un tur pe la niște iluminați spiritual

ca să vedem ce putem face în legătură cu festivalul care se apropie. Vrei să vii și tu?

John neagă din cap.

– *Nu vreau să rămân în urmă la tactică.*

– Bine. Wellsie îi zâmbi. Ți-am lăsat niște orez și sos de ghimbir în frigider.

– *Mulțumesc! Sunt lihnit de foame.*

– M-am gândit că o să fii. Ne vedem în curând.

Îi făcu cu mâna în timp ce ea dădea cu spatele pe restul aleii și plecă. Când se îndrepta spre casă, observă absent cum lanțurile pe care Tohr le pusese la Rover făceau crestături ascuțite în zăpada proaspătă.

capitolul 41

– Oprește-te aici! Domnul O deschise portiera Explorerului înainte ca SUV-ul să se oprească la baza Thorne Avenue. Aruncă o privire rapidă în susul dealului, apoi îi aruncă lui Beta de la volan o privire aspră.

– Vreau să înconjori cartierul ăsta până când te chem eu. Apoi vreau să vii la numărul 27. Nu te îndrepta spre alee, continuă să mergi! E un colț în zidul de piatră la vreo 25 de metri mai încolo. Acolo te vreau. În timp ce Beta dădea din cap, O răbufni: Dacă o dai în bară, te pun sub picioarele lui Omega.

Nu așteptă ca vânătorul să înceapă cu sentimentalismele. Ajunse pe trotuar și o luă la fugă pe panta înclinată a drumului. În timp ce alerga, era un arsenal mobil, cu trupul îngreunat de armele și explozibilii pe care și-i agățase de el ca pe un pom de Crăciun paramilitar.

Trecu pe lângă stâlpii gemeni ai numărului 27 și privi cu atenție aleea care dispărea între ei. 50 de metri mai târziu, se afla la intersecția zidului de stuc de unde îi spusese prostului de Beta să-l ia. Făcu trei pași în alergare și sări în aer, în stil Michael Jordan,

în timp ce se îndrepta spre buza de sus a zidului de trei metri.

Recuperă distanța fără probleme, dar apoi mâinile lui făcură contact. Explozia de electricitate care îi străbătu corpul fu un adevărat ondulator de păr. Dacă încă ar fi fost om, ar fi fost prăjit, și chiar ca vânător, șocul fu suficient pentru a-l lăsa fără suflare în timp ce se trăgea în sus și apoi plonja pe partea cealaltă.

Luminile de securitate se aprinseră, iar el se adăposti în spatele unui arțar, scoțându-și pistolul din toc. Dacă veneau spre el câinii de atac, era gata să-i împuște, așa că așteptă lătratul. Însă nu era nici unul. Și nu erau nici lumini aprinse în conac și nici pașii zdrobitori ai agenților de securitate.

În timp ce mai aștepta un minut, evaluă locul. Partea din spate a casei era grandioasă, cu toată cărămida roșie și ornamentele albe și terasele întinse cu verande la etajul doi. Grădina era și ea deosebită. Dumnezeule! Întreținerea anuală a unei întinderi monstruoase ca aceasta era probabil mai mult decât câștiga un om obișnuit într-un deceniu.

„E timpul să ne apropiem." Traversă peluza spre casă ghemuit, alergând încordat, cu arma ridicată în față. Când ajunse lipit de cărămizi, fu exaltat. Fereastra lângă care se afla era dotată cu șine care îi străbăteau laturile lungi, iar în partea de sus a acestora se afla o trapă boțită discret mascată.

Obloane retractabile din oțel. Și se părea că exista câte un set la fiecare fereastră și ușă.

În nord-est, unde nu trebuia să-ți faci griji cu privire la furtuni tropicale și uragane, exista un singur tip de proprietar care punea așa ceva peste fiecare bucată de geam: cel care trebuia să fie protejat de soare.

Aici trăiau vampiri.

Obloanele erau ridicate pentru că era noapte, iar O se uită în interiorul casei. Era întuneric, ceea ce nu era încurajator, dar el intră oricum.

Întrebarea era cum să intre prin efracție. Era de la sine înțeles că locul era securizat în fiecare colțișor și cablat la sistemul de alarmă. Și era dispus să parieze că persoana care instalase gardul electric nu făcuse o treabă de mântuială. Era vorba de o tehnologie sofisticată.

Decise că cea mai bună mutare era să taie curentul, așa că se duse să vâneze linia electrică principală de la conac. Găsi cablul de alimentare pentru utilități în jurul porțiunii din spate a garajului pentru șase mașini, cuibărit într-o enclavă de rahaturi care includea trei unități de aer condiționat, un ventilator de evacuare și un generator de rezervă. Linia electrică principală, învelită în metal, ieșea din pământ și se redistribuia, legându-se la o serie de patru contoare care zburdau.

Puse o încărcătură de explozibil plastic cu fuzibil scurt chiar în dreptul trunchiului și apoi montă altă instalație asemănătoare în centrul principal al generatorului. Pășind în spatele garajului, le declanșă pe amândouă de la distanță. Se auziră două pocnituri, iar flacăra și fumul dispărură rapid.

Așteptă să vadă dacă venea cineva în fugă. Nimeni nu o făcu. Din impuls, aruncă o privire în câteva dintre boxele garajului. Două erau goale; în celelalte erau mașini foarte frumoase, atât de frumoase, încât nici măcar nu-și putea da seama ce fel de mașină era una dintre ele.

Nemaifiind curent, alergă și cercetă partea din față a casei, ocolind gardul de cimișir care se întindea pe fațadă. Un set de uși franțuzești era perfect pentru intrare. Trecu cu pumnul înmănușat prin unul dintre geamuri, spărgând sticla, și apoi scoase lacătul. De îndată ce intră, închise din nou ușa. Era esențial ca legăturile pentru alarma de securitate să fie la locul lor în cazul în care un generator alternativ intra în funcțiune... Sfinte Moise!

Aceia de pe uși erau electrozi alimentați cu litiu, ceea ce însemna că legăturile nu funcționau pe bază de curent. Și, la dracu', stătea chiar în mijlocul unui fascicul

laser. Dumnezeule! Totul era high-tech – ca la Muzeul de Arte Frumoase, Casa Albă, dormitorul papei high-tech.

Singurul motiv pentru care intrase în casă fusese pentru că cineva voise asta.

Ascultă. Liniște totală. O capcană?

Domnul O rămase încremenit, abia respirând pentru puțin timp și apoi se asigură că arma lui era pregătită înainte de a trece în tăcere printr-o mulțime de camere care păreau desprinse dintr-o revistă glossy. În timp ce mergea, îi venea să taie tablourile de pe pereți, să smulgă candelabrele și să rupă picioarele filiforme ale meselor și ale scaunelor de lux. Vru să dea foc draperiilor. Vru să se cace pe podea. Voia să distrugă totul pentru că era frumos și pentru că, dacă femeia lui locuise vreodată aici, însemna că era mult mai bună decât el.

Coti spre un fel de living și se opri în loc.

Pe perete, într-o ramă aurită, era un portret al soției sale – și totul era acoperit cu mătase neagră. Sub tablou, pe o masă cu vârful de marmură, se aflau un potir de aur întors cu susul în jos și un pătrat de pânză albă cu trei rânduri de zece pietricele. 29 erau rubine. Ultima, în colțul din stânga jos, era neagră.

Ritualul era diferit de rahatul creștin cu care trăise ca om, dar acesta era un memorial pentru soția lui.

Intestinele lui O se transformară în șerpi, clocotind și șuierând în partea de jos a pântecului său. Îi veni să vomite.

Femeia lui era moartă.

– Nu te uita așa la mine, murmură Phury în timp ce șchiopăta prin cameră.

Îl durea coasta ca dracu', iar el încerca să se pregătească să iasă, dar imaginea de cloșcă a lui Butch nu-l ajuta.

Polițistul clătină din cap.

– Trebuie să te duci la doctor, uriașule.

Faptul că omul avea dreptate îl ardea și mai tare pe Phury.

– Nu, nu am nevoie.

– Dacă aveai de gând să-ți petreci ziua pe canapea, poate. Dar să te lupți? Haide, omule! Dacă Tohr ar ști că ieși așa, ți-ar pune capul în băț.

Adevărat.

– Voi fi bine. Trebuie doar să mă încălzesc.

– Da, stretchingul o să te și ajute cu gaura ta din ficat. De fapt, îți pot aduce niște Ben-Gay și o să facem un masaj. Bun plan!

Phury privi în cealaltă parte a camerei. Butch se încruntă.

– Mă scoți din sărite, polițistule!

– Nu mai spune! Hei, ce zici de asta: poți să țipi la mine în timp ce te duc cu mașina la Havers.

– Nu am nevoie de o escortă.

– Dar dacă te duc eu, o să știu că ai fost. Butch scoase cheile de la Escalade din buzunar și le flutură în aer. În plus, sunt un taximetrist bun. Întreabă-l pe John!

– Nu vreau să merg.

– Ei bine, după cum spune Vishous – cu dorința într-o mână și rahatul în cealaltă –, vezi cu ce te alegi.

Rehvenge parcă Bentley-ul în fața casei lui Havers și a Marissei și merse cu grijă până la ușa mare. Ridică mânerul greu cu cap de leu și lovi, sunetul reverberând. Imediat fu întâmpinat de un *doggen* și condus într-un salon.

Marissa se ridică de pe o canapea de mătase, iar el făcu o plecăciune în fața ei în timp ce îi spunea majordomului că avea să își păstreze haina. Când rămaseră singuri, Marissa se repezi spre el cu mâinile întinse, rochia ei lungă, galben pal, târându-se după ea ca o ceață. El îi prinse ambele palme și le sărută.

– Rehv, mă bucur atât de mult că ne-ai vizitat! Vrem să te ajutăm.

– Apreciez că ai primit-o pe Bella.

– Este bine-venită să stea cât timp are nevoie. Deși aș vrea să ne spui ce s-a întâmplat.

– Doar vremuri periculoase.

– Adevărat. Ea se încruntă și se uită peste umăr. Ea nu este cu tine?

– Se întâlnește cu mine aici. Nu ar trebui să dureze mult. Își verifică ceasul. Da, am ajuns devreme.

O trase pe Marissa spre canapea și, când se așezară, faldurile hainei lui de zibelină căzură peste picioare. Ea întinse mâna și îi mângâie blana, zâmbind vag. Rămaseră tăcuți o vreme.

El era nerăbdător să o vadă pe Bella, își dădu seama. De fapt, era nervos.

– Cum te simți? întrebă el, vrând să se concentreze la altceva.

– Oh, vrei să spui, după... Marissa se înroși. Bine. Foarte bine. Eu... mulțumesc!

Chiar îi plăcea felul ei de a fi. Atât de delicat și de blând. Atât de timidă și de modestă, deși ea era una dintre frumusețile rare ale speciei sale și toată lumea știa asta. Frate, cum se abținuse Wrath în fața ei era o curiozitate!

– Vei veni din nou la mine? spuse Rehv cu o voce joasă. Mă vei lăsa să te hrănesc din nou?

– Da, răspunse ea, coborându-și privirea. Dacă îmi vei permite.

– Abia aștept, mârâi el. Când ochii ei se îndreptară spre ochii lui, el se forță să zâmbească, chiar dacă nu prea avea chef. Voia să facă alte lucruri cu gura lui în acel moment, dintre care nici unul nu ar fi liniștit-o. Slavă Domnului pentru dopamină, se gândi el. Nu-ți face griji, *tahlly*. Doar băutura, știu.

Ea îl evaluă, apoi încuviință.

– Și dacă... dacă ai nevoie să te hrănești...

Rehv își coborî bărbia și o privi pe sub pleoape, imagini erotice trecându-i prin minte. Ea se trase înapoi, clar alarmată de expresia lui, iar el nu fu surprins.

CamScanner

Nu avea cum să facă față genului de lucruri bolnave în care se băga el.

Rehv își ridică din nou capul.

– Este o ofertă generoasă, *tahlly*. Dar o să păstrăm asta unilateral. În timp ce ușurarea i se citea pe chip, telefonul lui mobil începu să sune, iar el scoase obiectul pentru a verifica ID-ul apelantului. Inima lui tresări. Erau cei de la serviciul de monitorizare a securității pentru casa lui. Scuză-mă o clipă!

După ce auzi raportul că un intrus străpunsese zidul, activase o serie de detectoare de mișcare din curtea din spate și tăiase curentul, Rehv le spuse oamenilor săi să oprească toate alarmele interioare. El voia ca acela care se afla acolo să rămână înăuntru.

De îndată ce o văzu pe Bella, se îndreptă direct spre casă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Marissa în timp ce el închidea telefonul.

– Oh, nu. Nu, deloc. *Dimpotrivă*.

Când se auzi un ciocănit în ușa de la intrare, Rehvenge încremeni.

Un *doggen* trecu prin fața ușii salonului pentru a merge să răspundă.

– Vreți să vă las singuri? întrebă Marissa.

Ușa mare a conacului se deschise și se închise. Se auzeau voci blânde, una era a *doggenului*, cealaltă... a Bellei.

Rehv se sprijini de baston și se ridică încet în picioare când Bella apăru în ușă. Purta blugi albaștri și o geacă neagră, iar părul lung îi strălucea pe umeri. Părea vie, sănătoasă. Dar vârsta i se vedea pe față, având noi linii de stres și de îngrijorare în jurul gurii.

Se aștepta ca ea să se repeadă în brațele lui, dar ea doar îl privea fix, izolată, de neatins. Sau poate că era atât de amorțită după toate prin câte trecuse, încât nu mai avea reacții pe care să le arate lumii.

Ochii lui Rehvenge lăcrimară când își înfipse bastonul în podea și se duse spre ea, grăbit, deși nu simțea

covorul fin sub pantofii lui. Surprinse șocul de pe fața ei în timp ce o trăgea spre el.

Sfântă Fecioară! Ar fi vrut să simtă îmbrățișarea pe care i-o dădea. Apoi își dădu seama că nu știa dacă ea îl îmbrățișa. Nu voia să o forțeze. Se sili să-i dea drumul.

Când își îndepărtă brațele, ea se agăță de el, fără să se îndepărteze, ci rămânând aproape. El o îmbrățișă din nou.

- Oh, Dumnezeule, Rehvenge...

Ea tresări.

- Te iubesc, sora mea, spuse el slab, fără să se rușineze în acel moment dacă era mai puțin bărbat decât ar fi trebuit să fie.

capitolul 42

Domnul O ieși pe ușa din față a conacului de cărămidă și o lăsă larg deschisă în urma lui. În timp ce se plimba pe alee, zăpada se învârtea în vântul rece.

Priveliștea acelui portret era un ecou în creierul său care nu dispărea, nu se estompa. Își omorâse femeia. O bătuse atât de rău, încât murise.

Dumnezeule, ar fi trebuit să o ducă la un doctor! Sau dacă acel frate cu cicatrice nu ar fi furat-o, poate că ar fi trăit... Poate că murise pentru că fusese transportată.

Deci o omorâse O? Sau ar fi trăit dacă i s-ar fi permis să rămână cu el? Ce-ar fi fost dacă... La dracu'! Căutarea adevărului era o prostie. Ea era moartă, iar el nu avea nimic de îngropat, pentru că nenorocitul ăla de frate o luase de lângă el. Punct.

Brusc, surprinse luminile unei mașini în față. Când se apropie puțin mai mult, văzu că un SUV negru se oprise în fața porților.

Acel Beta blestemat! Ce naiba făcea? El nu-l chemase pe vânător pentru transport, iar acela era locul nepotrivit... Stai, mașina era un Range Rover, nu un Explorer.

CamScanner

El alergă prin zăpadă, rămânând în umbră. Era la câțiva metri de poartă, când geamul Roverului coborî.

Auzi o voce feminină spunând:

– După tot ce s-a întâmplat cu Bella, nu știu dacă mama ei va fi ospitalieră. Dar putem măcar să încercăm.

Domnul O se apropie de porți și își scoase pistolul, ascunzându-se în spatele unuia dintre stâlpii. Văzu o străfulgerare de păr roșcat, în timp ce femeia de la volan se aplecă afară și sună la interfon. Alături de ea se afla altă femeie pe scaunul pasagerului, o blondă cu părul scurt. Aceasta spuse ceva, iar roșcata zâmbi slab, dezvăluindu-și colții.

Când sună din nou la interfon, O vorbi tare:

– Nu e nimeni acasă.

Roșcata ridică privirea, iar el îndreptă spre ea pistolul Smith & Wesson.

– Sarelle, fugi! strigă ea.

Domnul O apăsă pe trăgaci.

John era adâncit în tactică și era gata să-și treacă capul prin geamul de sticlă de la atâta concentrare, când cineva bătu la ușă. El fluieră fără să-și ridice privirea din manual.

– Salut, fiule, spuse Tohr. Cum merge cu învățatul?

John întinse brațele deasupra capului, apoi gesticulă:

– *Mai bine ca la pregătirea fizică.*

– Nu-ți face griji pentru asta. O să vină și asta.

– *Poate.*

– Nu, serios. Și eu eram la fel înainte de tranziție. Peste tot. Crede-mă, va fi mai bine.

John zâmbi.

– *Deci ai ajuns acasă mai devreme.*

– De fapt, aveam de gând să mă duc la centru și să mă ocup de niște treburi administrative acolo. Vrei să stăm împreună? Ai putea studia în biroul meu.

John încuviință și trase pe el o helancă, apoi își împachetă cărțile. O schimbare de peisaj ar fi fost bună.

Îi era somn și mai avea 22 de pagini de parcurs. Să plece din patul lui era o idee grozavă.

Se îndreptau spre hol când Tohr se clătină brusc și se lovi de perete. Mâna i se duse la inimă și părea că se chinuie să respire.

John se prinse de el, alarmat de culoarea fratelui. Devenise cenușiu.

- Sunt bine... Tohr își freca sternul. Tresări. Trase câteva guri de aer. Nu, sunt... am doar o durere sau ceva de genul ăsta. Probabil de la chestiile pe care le-am mâncat la Taco Hell în drum spre casă. Sunt bine.

Doar că bărbatul era palid și neputincios când intrară în garaj și se îndreptară spre Volvo.

- Am pus-o pe Wellsie să ia Range Roverul în seara asta, spuse Tohr în timp ce se urcau în mașina ei. I-am pus lanțurile pentru ea. Urăsc să conducă în zăpadă. Părea să vorbească de dragul de a vorbi, cuvintele fiind rapide, apăsate. Crede că sunt prea protector.

– *Ești sigur că ar trebui să ieșim?* gesticulă John. *Arăți rău.*

Tohr ezită înainte de a porni breakul în timp ce își freca pieptul sub geaca de piele.

- Oh, da. Voi fi bine. Nu e mare lucru.

Butch îl privea pe Havers cum se apucă de treabă cu Phury, mâinile medicului fiind ferme și sigure în timp ce îndepărtau bandajul.

Phury clar nu era încântat de rolul său de pacient. Așezat pe masa de examinare, fără cămașă, cu trupul său uriaș dominând mica încăpere, avea o privire de căpcăun. Direct din Frații Grimm.

- Asta nu s-a vindecat așa cum ar fi trebuit, se pronunță Havers. Ai spus că ai fost rănit aseară, nu-i așa? Așa că ar trebui să fie numai cicatrice. În schimb, abia s-a închis.

Butch îi aruncă lui Phury o privire care spunea „Ți-am zis eu".

Fratele mimă „Mușcă-mă", apoi mormăi:

– E în regulă.

– Nu, sire, nu este. Când te-ai hrănit ultima oară?

– Nu știu. De ceva vreme. Phury se strâmbă și se uită la rană.

Se încruntă, ca și cum ar fi fost surprins de cât de rău arăta.

– Trebuie să te hrănești. Doctorul pregăti o compresă de tifon și acoperi rana. După ce lipi pătratul gros și alb la locul lui, spuse: Și ar trebui să o faci în seara asta. Havers își scoase mănușile, le băgă într-un container de risc biologic și își notă în fișă. Ezită lângă ușă. Există cineva la care te-ai putea duce acum?

Phury negă din cap în timp ce-și lua cămașa pe el.

– O să mă ocup eu de asta. Mulțumesc, doctore.

Când rămaseră singuri, Butch spuse:

– Unde te duc, uriașule?

– În centru. E timpul să vânez.

– Da, sigur. L-ai auzit pe omul cu stetoscopul. Sau crezi că se juca cu tine?

Phury alunecă de pe masa de examinare, iar ghetele lui căzură cu un bum. Se întoarse, ducându-se spre teaca pumnalului său.

– Uite, polițistule, îmi ia ceva timp să cooptez pe cineva, spuse el. Pentru că nu sunt... din cauza felului meu de a fi, îmi place să mă duc doar la anumite femele și mai întâi trebuie să vorbesc cu ele. Știi, să văd dacă sunt dispuse să mă lase să le iau vena. Celibatul este complicat.

– Atunci sună acum. Nu ești în stare să lupți și știi asta.

– Atunci folosește-mă!

Butch și Phury se întoarseră amândoi spre ușă. Bella stătea în ea.

– Nu am vrut să trag cu urechea, spuse ea. Ușa era deschisă, iar eu treceam pe acolo. Fratele meu, ah... fratele meu tocmai a plecat.

Butch se uită la Phury. Masculul era nemișcat ca o fotografie.

– Ce s-a schimbat? întrebă Phury cu o voce care devenise răgușită.

– Nimic. Încă vreau să te ajut. Așa că îți mai dau o șansă să accepți.

– Nu puteai face asta acum douăsprezece ore.

– Ba da, aș fi putut. Tu ai fost cel care a refuzat.

– Ai fi plâns pe tot parcursul procesului.

Uau! Era ceva foarte personal.

Butch se îndreptă ușor spre ușă.

– Mă duc să aștept afară...

– Rămâi, polițistule, spuse Phury. Dacă nu te superi.

Butch înjură și se uită în jur. Era un scaun chiar lângă ieșire. Își coborî fundul în el și încercă să devină un obiect inanimat.

– Zsadist a...

Bella întrerupse întrebarea lui Phury.

– Este vorba despre tine. Nu despre el.

Urmă o tăcere lungă. Și apoi aerul fu pătruns de ceva asemănător cu mirodeniile întunecate, mirosul emanat de corpul lui Phury.

Ca și cum parfumul ar fi fost un fel de răspuns, Bella intră în cameră, închise ușa și începu să-și suflece mâneca.

Butch se uită la Phury și văzu că tipul tremura, ochii îi străluceau ca soarele, corpul lui... Ei bine, era evident că se excita.

„Bine, e timpul să plec..."

– Polițistule, vreau să rămâi cât timp facem asta.

Vocea lui Phury semăna mai degrabă cu un mârâit.

Butch gemu, deși știa al naibii de bine de ce fratele nu ar fi vrut să fie singur cu acea femeie chiar acum. Emana călduri erotice ca un armăsar.

– Butch?

– Da, o să rămân.

Chiar dacă nu avea de gând să se uite. Nici vorbă de așa ceva. Dintr-un motiv oarecare, asta părea ca și cum s-ar fi aflat la 45 de metri în timp ce Phury făcea sex.

Cu o înjurătură, Butch se sprijini pe genunchi, își duse mâna la frunte și își privi pantofii Ferragamos.

Se auzea un hârșâit, ca și cum hârtia de protecție de pe masa de examinare se mișca deoarece cineva se urca pe chestia aia. Apoi un foșnet de pânză.

Tăcere.

Rahat! Trebuia să se uite.

Butch aruncă o privire și apoi nu își mai putu desprinde ochii ca să-și salveze viața. Bella era sus pe masă, cu picioarele atârnând pe o parte, cu încheietura interioară expusă pe coapsă. Phury o privea cu foame și cu o dragoste îngrozitoare și blestemată pe față, în timp ce se lăsase în genunchi în fața ei. Cu mâinile care tremurau, îi apucă palma și partea superioară a antebrațului și își dezveli colții. Blestematele erau uriașe acum, suficient de lungi pentru a-l împiedica să închidă gura până la capăt.

Cu un șuierat, își coborî capul spre brațul Bellei. Ea tresărise când el mușcase, deși ochii ei goi se uitau doar drept înainte, la perete. Apoi Phury tresări, se eliberă și se uită la ea.

Fu rapid.

– De ce te-ai oprit? îl întrebă Bella.

– Pentru că ești... Phury aruncă o privire spre Butch, care se înroși și se uită din nou la mocasini. Fratele șopti: Ai sângerat deja?

Butch tresări. Oh, da! Asta era mult prea ciudat.

– Bella, crezi că ești însărcinată?

Sfinte Sisoe, asta era ciudat.

– Vrei să plec? întrebă Butch, sperând că aveau să îl dea afară.

Când amândoi spuseră nu, se întoarse să se uite la pantofii lui.

– Nu sunt, spuse Bella. Chiar nu sunt... știți voi. Adică am... crampe. Urmează sângerarea și apoi totul se termină.

– Havers trebuie să te examineze.

– Vrei să bei sau nu?

Mai multă tăcere. Apoi alt șuierat. Urmat de un geamăt scăzut.

Butch aruncă o privire. Phury se înghesuia la încheietura Bellei, brațul ei subțire fiind capturat de corpul lui în timp ce trăgea lacom. Bella se uita la el. După o clipă, ea își luă mâna și o puse pe părul lui multicolor. Atingerea ei era tandră. În ochii ei străluceau lacrimile.

Butch se ridică de pe scaun și se strecură pe ușă, lăsându-i să se ocupe de treburile lor. Intimitatea tristă a ceea ce se petrecea între ei trebuia să fie privată.

Odată ieșit din cameră, se sprijini de perete, cumva încă prins în dramă, deși nu o mai urmărea.

– Bună, Butch.

Întoarse capul. Marissa stătea în picioare la celălalt capăt al holului.

Dumnezeule mare!

În timp ce se îndrepta spre el, putu să o miroasă, mirosul acela curat de ocean care îi pătrundea în nas, în creier, în sânge. Avea părul ridicat și purta o rochie galbenă cu talie imperială.

Dumnezeule! Cele mai multe blonde ar fi arătat pe jumătate moarte în această culoare. Era radioasă.

Își drese vocea.

– Bună, Marissa. Ce mai faci?

– Arăți bine.

– Mulțumesc.

Ea arăta fantastic, dar el nu spuse nimic despre asta.

„Omule, e ca și cum ai fi înjunghiat-o! Mda...", se gândi el. A vedea această femelă și a fi bătut în cuie cu 15 centimetri de oțel în stern erau doar fețe diferite ale aceleiași monede urâte.

La dracu'! Tot ce-și putea imagina era cum se urca în Bentley cu bărbatul ăla.

– Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea.

Ce mai făcuse el? În ultimele cinci luni fusese un idiot care își făcea de cap.

– Bine. Foarte bine.

– Butch, eu...

El îi zâmbi și se îndreptă.

– Ascultă, poți să-mi faci o favoare? Mă duc să aștept în mașină. Vrei să-l anunți pe Phury când iese? Mulțumesc. Își aranjă cravata și își încheie nasturii sacoului, apoi își închise paltonul. Ai grijă de tine, Marissa!

Se îndreptă spre lift.

– Butch, așteaptă!

Dumnezeu să-l ajute, fiindcă picioarele i se opriră.

– Ce... mai faci? spuse ea.

Se gândi să se întoarcă, dar refuză să se lase absorbit.

– Așa cum am spus, excelent, mulțumesc că ai întrebat. Ai grijă de tine, Marissa!

La dracu'! Tocmai spusese asta, nu-i așa?

– Vreau să... Se opri. Vrei să mă suni? Cândva?

Asta îl făcu să se întoarcă. Oh, Sfântă Maria, mama lui Dumnezeu... Era atât de frumoasă. Frumoasă ca Grace Kelly. Și cu discursul ei victorian și cu felul ei de a fi gentil, îl făcea să se simtă ca un adevărat ratat, numai bâlbâieli și zbenguieli în ciuda hainelor sale scumpe.

– Butch? Ai putea... să mă suni.

– De ce aș face asta?

Ea se înroși și păru să se ofilească.

– Am sperat...

– Sperai ce?

– Că poate...

– Ce?

– M-ai putea vizita. Dacă ai avea ceva timp. Ai putea veni... în vizită.

Dumnezeule! El făcuse deja asta, iar ea refuzase să-l primească. În nici un caz nu se oferea voluntar pentru

alt curs intensiv de lovire a egoului. Această femeie – femelă, mă rog – era perfect capabilă să îl biciuiască, iar el nu mai avea nevoie de astfel de ieșiri, mulțumesc mult. În plus, domnul Bentley apărea la ușa ei din spate.

La acest gând, o parte malefică și foarte masculină din el se întrebă dacă ea mai era virgina neatinsă care fusese când o cunoscuse în vară. Probabil nu. Chiar dacă încă era timidă, acum, când era departe de Wrath, trebuie să-și fi luat un amant. La dracu', Butch știa pe propria piele ce fel de sărut putea să-i dea unui bărbat; fusese doar o singură dată, dar ea îl făcuse să rupă brațul unui scaun, atât de tare îl excitase. Deci, da, cu siguranță își găsise un bărbat. Poate mai mulți. Și avea să le ofere un timp pe cinste.

În timp ce ea își deschidea din nou gura perfectă, roz, de trandafir uitat de Dumnezeu, el o întrerupse:

– Nu, nu am de gând să te vizitez. Dar am vorbit serios. Sper că... ai grijă de tine.

Bine, asta fusese a treia oară când o spusese. Trebuia să pornească la drum înainte de a o spune a patra oară.

Butch se îndreptă spre lift. Printr-un miracol, se deschise în momentul în care apăsă pe butonul de urcare. Intră și își ținu ochii departe de ea.

În timp ce ușile se închideau, se gândi că ea ar fi putut să-i spună numele pentru ultima oară. Dar, cunoscându-se, era doar o închipuire. Pentru că el chiar își dorea ca ea...

„Oh, taci, O'Neal! Taci din gură și las-o baltă!"

Când ieși din clinică, mergea atât de repede, încât practic alerga.

capitolul 43

Zsadist îl urmări pe *lesserul* cu părul alb în labirintul de alei din centrul orașului. Vânătorul se mișca rapid în zăpada care cădea, alert, scanând, căutând o pradă

printre petrecăreții rătăciți din baruri care se aflau în frig în hainele lor de club.

În spatele lui, Z se mișca ușor pe jos, alergând în vârful picioarelor, ținându-se aproape, dar nu prea aproape. Zorii se apropiau repede și, chiar dacă noaptea era pe sfârșite, își dorea această pradă. Tot ce avea nevoie era să îl ducă pe vânător departe de ochii curioși și umani...

Momentul potrivit veni când *lesserul* încetini și luă în considerare intersecția dintre Eight și Trade Street. Urmă doar o pauză, o scurtă dezbatere internă dacă să meargă la stânga sau la dreapta.

Zsadist lovi repede, materializându-se chiar în spatele vânătorului, înfășurând un braț în jurul gâtului ticălosului și trăgându-l în întuneric. *Lesserul* ripostă, iar lupta sună ca niște steaguri fluturând în vânt, în timp ce două trupuri masculine se zbăteau, iar jachetele și pantalonii se agitau în aerul rece. În câteva clipe, *lesserul* era la pământ, iar Z îl privi în ochi în timp ce-și ridică pumnalul. Înfipse lama neagră într-un piept gros. Pocnetul și flacăra dispărură rapid.

În timp ce Z se ridica în picioare, nu exista nici o satisfacție. Era pe un fel de pilot automat violent. Gata, dispus și capabil să ucidă, dar se mișca într-o stare de vis.

Bella era tot ce avea în minte. De fapt, era mai mult decât atât. Absența ei era o greutate tangibilă care îi atârna de corp: Îi era dor de ea cu o disperare paralizantă.

Mda. Deci zvonurile erau adevărate. Un mascul legat fără femelă putea la fel de bine să fie mort. Mai auzise prostiile astea și nu le crezuse niciodată. Acum trăia adevărul.

Îi sună telefonul mobil și răspunse, pentru că asta făceai când suna. Nu-l interesa cu adevărat cine era la celălalt capăt al firului.

– Z, omule, spuse Vishous. Am primit un mesaj foarte ciudat în căsuța vocală generală. Un tip care vrea să vorbească cu tine.

– A întrebat de mine rostindu-mi numele?

– De fapt, a fost puțin cam greu de urmărit pentru că era atât de agitat, dar a menționat cicatricea ta.

Fratele Bellei? se întrebă Z. Deși acum, când era din nou în lume, ce motiv ar mai fi avut acel bărbat să se plângă?

Ei bine, în afară de faptul că sora lui fusese servită la nevoie și că nu exista o ceremonie de împerechere în calendar. Da, asta era ceva pentru care un frate s-ar fi supărat.

– Care este numărul de apelare?

Vishous recită șirul de cifre.

– Și a lăsat numele Ormond.

Bănuia că nu era fratele mai mare și rău al Bellei.

– Ormond? Ăsta e nume de om.

– N-aș putea să-ți spun. Așa că ar fi bine să ai grijă de asta.

Z închise, formă încet și așteptă, sperând că reușise să nimerească numerele corecte.

Când răspunse la apel, nu fu nici un salut la celălalt capăt al firului. Doar o voce joasă de bărbat care spunea:

– În afara rețelei mele și nedetectabil. Deci trebuie să fii tu, frate.

– Și tu ești?

– Vreau să te cunosc personal.

– Îmi pare rău, nu mă interesează întâlnirile.

– Da, îmi imaginez că, cu fața asta a ta, nu prea ai noroc. Dar nu te vreau pentru sex.

– Sunt atât de ușurat! Acum, cine dracu' ești tu?

– Numele meu este David. Îți sună cunoscut?

Furia întunecă vederea lui Z până când tot ce văzu fură semnele de pe abdomenul Bellei. Strânse telefonul până când îl auzi scârțâind, dar terminase cu furia.

Forțându-și vocea, spuse:

– Mă tem că nu, Davy. Dar reîmprospătează-mi memoria.

– Ai luat ceea ce este al meu.

– Ți-am furat portofelul? Mi-aș fi amintit asta.

– Femeia mea! țipă *lesserul*.

Deodată se declanșă fiecare instinct de marcare din corpul lui Z și nu mai putu să rețină mârâitul care îi ieși pe gură. Îndepărtă telefonul până când sunetul dispăru.

– ... prea aproape de răsărit.

– Ce-a fost asta? spuse Z cu un aer răutăcios. Conexiune proastă.

– Crezi că e o glumă nenorocită? se răsti *lesserul*.

– Ușurel, n-aș vrea să faci o embolie.

Vânătorul gâfâia de furie, dar apoi își recăpătă controlul.

– Vreau să ne întâlnim la căderea nopții. Noi doi avem mult teren de parcurs și nu vreau să mă grăbesc până în zori. În plus, am fost ocupat în ultimele ore și am nevoie de o pauză. Am luat-o pe una dintre femelele tale, o roșcată frumoasă. I-am dat o lovitură bună. La revedere.

Acum mârâitul lui Z ajunse în telefon. Vânătorul râse.

– Voi, fraților, sunteți atât de protectori, nu-i așa? Ei bine, ce ziceți de asta? Mi-am luat încă una. O altă femelă. Am convins-o să-mi dea numărul pe care l-am format ca să te găsesc. A fost foarte comunicativă. Și o blondă drăguță.

Mâna lui Z se duse la unul dintre mânerele pumnalului său.

– Unde vrei să ne întâlnim?

Urmă o pauză.

– Mai întâi termenii. Bineînțeles că vreau să vii singur și iată cum ne vom asigura că asta se va întâmpla. Z auzi un geamăt feminin în fundal. Dacă vreunul dintre asociații mei îți prinde frații pe aici, acesta va fi tăiat în bucăți. Tot ce va fi nevoie este un telefon. Și o vor face încet.

Zsadist închise ochii. Se săturase atât de mult de moarte, de suferință și de durere. A lui și a altora. Acea biată femeie...

– Unde?

– La ora 18.00, la Rocky Horror Picture Show în Lucas Square. Stai în spate! O să te găsesc eu.

Apelul se întrerupse, dar telefonul sună din nou imediat.

Acum vocea lui V era strangulată.

– Avem o problemă. Fratele Bellei a găsit-o pe Wellsie împușcată pe aleea lui. Întoarce-te acasă, Z! Chiar acum.

John privi de peste birou cum Tohr închidea telefonul. Mâinile bărbatului tremurau atât de tare, încât receptorul zornăia în suport.

– Probabil a uitat să pornească telefonul. Lasă-mă să mai încerc o dată acasă!

Tohr luă telefonul. Formă repede numărul. Greși cifrele, așa că trebui să sune din nou. Și în tot acest timp se freca în mijlocul pieptului, pe cămașa șifonată.

În timp ce Tohr privea în gol, încremenit când telefonul de acasă suna, John auzi pași care veneau pe holul spre birou. Îl străbătu un sentiment oribil ca o febră ce creștea. Se uită la ușă, apoi își mută din nou privirea spre Tohr.

Tohr auzi în mod evident și el bătăile grele. Lăsă încet receptorul să cadă pe birou, sunetul de apel pe linia deschisă răsunând puternic în încăpere. Ochii lui se fixară pe ușă, mâinile lui apucând brațele scaunului.

Când se făcu conexiunea, mesageria vocală intră în funcțiune, iar sunetul vocii lui Wellsie ieși din receptor.

– Bună, aici Wellsie și Tohr. Nu putem ajunge la telefon acum...

Fiecare dintre frați era afară, pe hol. Iar Wrath se afla în fața grupului sumbru și tăcut.

Se auzi un zgomot, iar John se uită înapoi la Tohr. Omul se ridicase în picioare și își răsturnase scaunul. Tremura din cap până în picioare, transpirând prin cămașă și având pete mari la subraț.

– Frate, spuse Wrath.

Vocea lui avea un ton neajutorat, unul total în dezacord cu fața lui feroce. Și acea neputință era terifiantă.

Tohr gemu și se apucă de stern, frecându-se în cercuri rapide și disperate.

– Tu... nu poți fi aici. Nu poți. Întinse o mână ca și cum ar fi vrut să-i împingă pe toți, apoi se dădu înapoi. Doar că nu avea unde să se ducă. Se lovi de un dulap cu dosare. Wrath, nu, sire, te rog, nu... oh, Dumnezeule! Nu o spuneți. Nu-mi spune...

– Îmi pare atât de rău...

Tohr începu să se balanseze înainte și înapoi, cu brațele în jurul mijlocului ca și cum ar fi vrut să vomite. Respira tot mai sacadat, începând să sughițe, și nu părea să mai expire deloc.

John izbucni în plâns.

Nu voise să facă asta. Dar realitatea se contura, iar oroarea era prea greu de suportat. Își lăsă capul în mâini și nu se putea gândi decât la Wellsie ieșind cu spatele de pe alee ca și cum ar fi fost o zi ca oricare alta.

Când o mână mare îl ridică de pe scaun și fu țintuit de un piept, crezu că era unul dintre frați. Dar era Tohr. Tohr îl ținea tare, se agăța de el.

Bărbatul începu să murmure ca un nebun, cuvintele sale fiind rapide și de neînțeles până când, în cele din urmă, se uniră într-un fel de sens.

– De ce nu am fost chemat? De ce nu m-a sunat Havers? Ar fi trebuit să mă cheme... Oh, Dumnezeule, copilul a luat-o... Știam că nu trebuia să o las însărcinată...

Brusc, totul se schimbă în cameră, ca și cum cineva ar fi dat drumul la lumină sau poate la căldură. John simți mai întâi schimbarea în aer, apoi cuvintele lui Tohr se uscară când, în mod evident, simți și el acest lucru.

Brațele lui Tohr se slăbiră.

– Wrath? A fost... copilul, nu-i așa?

– Scoateți-l pe băiat de aici!

John clătină din cap și se agăță de talia lui Tohr cu o strângere letală.

– Cum a murit, Wrath? Vocea lui Tohrment deveni plată, iar mâinile îi căzură de pe John. Spune-mi acum! Chiar acum, la dracu'!

– Scoate-l pe puști de aici! îi porunci Wrath lui Phury.

John se lupta în timp ce Phury îl prinse de talie și îl ridică de pe podea. În același timp, Vishous și Rhage se poziționară de o parte și de alta a lui Tohr. Ușa se închise.

În afara biroului, Phury îl puse jos pe John și îl ținu pe loc. Urmară o clipă sau două de tăcere, apoi un țipăt crud spulberă aerul ca și cum oxigenul ar fi fost solid.

Explozia de energie care urmă fu atât de puternică, încât spulberă ușa de sticlă. Cioburile se sfărâmară și se împrăștiară în timp ce Phury îl adăpostea pe John de schije.

Una câte una pe ambele lungimi ale holului, luminile fluorescente din tavan explodară, sclipind puternic și lăsând șiruri de scântei să sângereze din corpurile de iluminat. Energia vibra în sus prin podeaua de beton, lăsând fisuri care se îndreptau spre pereții din blocuri de zgură.

Prin ușa spartă, John văzu un vârtej de vânt în birou, iar frații se fereau de el, cu brațele în fața feței. Bucăți de mobilă biciuiau în jurul unei găuri negre în centrul camerei, una care avea forma vagă a capului și a corpului lui Tohr.

Se auzi alt urlet nepământean și apoi vidul de cerneală dispăru, mobila se prăbuși, tremurul din podea se opri. Hârtiile zburau ca un repaus blând în haos, ca zăpada peste un accident de circulație.

Tohrment dispăruse.

John se împinse din brațele lui Phury și fugi în birou. În timp ce frații îl priveau, gura i se deschise și țipă fără să scoată un sunet.

– *Tată... tată... tată!*

capitolul 44

Unele zile durau o veșnicie, se gândi Phury mult mai târziu. Iar când soarele apunea, tot nu se sfârșeau.

În timp ce obloanele se ridicau pentru seară, luă loc pe o canapea filiformă și se uită peste biroul lui Wrath la Zsadist. Ceilalți frați erau la fel de muți ca el.

Z tocmai aruncase încă o bombă în ceea ce era deja o zonă de explozii fulgerătoare. Mai întâi fuseseră Tohr, Wellsie și tânăra aceea. Acum asta.

– Dumnezeule, Z... Wrath își frecă ochii și scutură din cap. Nu te-ai gândit să menționezi asta până acum?

– Am avut alte rahaturi de rezolvat. În plus, mă întâlnesc cu vânătorul singur, indiferent ce spui tu. Chiar nu e de discutat.

– Z, omule, nu te pot lăsa să faci asta!

Phury se pregăti pentru reacția geamănului său. La fel ca toți ceilalți din cameră. Erau cu toții epuizați, dar cunoscându-l pe Z, îi rămăsese destulă energie pentru a ataca.

Fratele doar ridică din umeri.

– *Lesserul* mă vrea pe mine, iar eu vreau să mă ocup de el. Pentru Bella. Pentru Tohr. În plus, cum rămâne cu femeia ostatică? Nu pot să nu mă duc, iar ajutorul nu e o opțiune.

– Frate, ar fi ca și cum ți-ai săpa singur mormântul!

– Așa că voi face o grămadă de pagube înainte să mă elimine.

Wrath își încrucișă brațele la piept.

– Nu, Z, nu te pot lăsa să pleci!

– O vor ucide pe acea femelă.

– Există altă cale de a rezolva asta. Trebuie doar să ne dăm seama care este.

Urmă o scurtă pauză. Apoi Z spuse:

– Vreau ca toată lumea să iasă din această cameră ca să pot vorbi cu Wrath. Cu excepția ta, Phury. Tu rămâi.

Butch, Vishous și Rhage se uitară unul la altul, apoi se concentrară asupra regelui. Când acesta încuviință, plecară.

Z închise ușa în urma lor și rămase cu spatele la ea.

– Nu mă puteți opri. Îmi răzbun *shellanul*. Și răzbun *shellanul* fratelui meu. Nu aveți dreptul să mă împiedicați. Acesta este dreptul meu ca războinic.

Wrath înjură.

– Nu te-ai împerecheat niciodată cu ea.

– Nu am nevoie de o ceremonie ca să știu că e *shellanul* meu.

– Z...

– Și cum rămâne cu Tohr? Vrei să spui că nu e fratele meu? Pentru că ai fost acolo în noaptea în care am fost adus în Frăția Pumnalului Negru. Știi că Tohrment este carne din carnea mea acum. Am dreptul de a-l răzbuna și pe el.

Wrath se lăsă pe spate în scaun, greutatea lui făcând ca acesta să scârțâie în semn de protest.

– Dumnezeule, Zsadist, nu spun că nu poți pleca! Doar că nu vreau să te duci singur.

Phury se uită când la unul, când la celălalt. Nu-l văzuse niciodată pe Zsadist atât de calm. Fratele era concentrat pe deplin, nimic altceva decât ochi limpezi și un scop mortal. Dacă n-ar fi fost atât de sinistru, ar fi fost remarcabil.

– Nu am inventat eu regulile acestui scenariu, spuse Z.

– O să mori dacă te duci singur.

– Ei bine, cam sunt gata să închei călătoria.

Phury simți cum i se strânge pielea peste tot.

– Poftim? zise Wrath.

Z se îndepărtă de ușă și se plimbă prin camera franțuzească elegantă. Se opri în fața focului, iar flăcările parcă ricoșau pe fața lui distrusă.

– Sunt gata să pun capăt lucrurilor.

– Ce naiba...

– Vreau să mă sting așa și vreau să-l iau cu mine pe lesser când o voi face. Un adevărat sfârșit glorios. În flăcări cu dușmanul meu.

Gura lui Wrath deveni laxă.

– Îmi ceri să-ți aprob sinuciderea?

Z neagă din cap.

– Nu, pentru că, în afară de a mă lega cu lanțuri, nu mă vei împiedica să mă prezint la cinematograful acela în seara asta. Ceea ce îți cer este să te asiguri că nimeni altcineva nu va fi rănit. Vreau să le poruncești celorlalți, în special lui – Z se uită cu atenție la Phury – să stea deoparte.

Wrath își scoase ochelarii de soare și își frecă din nou ochii. Când își ridică privirea, irisurile sale de un verde palid străluceau, discurile fiind ca niște proiectoare pe fața lui.

– Au fost prea multe morți în Frăție. Nu face asta!

– Trebuie să o fac. Mă duc. Așa că ordonă-le celorlalți să stea departe.

Urmă o tăcere lungă și tensionată. Apoi Wrath dădu singurul răspuns pe care îl avea.

– Așa să fie.

Cu rotițele puse în mișcare pentru moartea lui Z, Phury se aplecă în față și își puse coatele pe genunchi. Se gândi la gustul sângelui Bellei și la acel condiment foarte special pe care limba lui îl detectase.

– Îmi pare rău.

Când simți că Wrath și Z se uitau la el, își dădu seama că vorbise cu voce tare. Se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, vreți să mă scuzați amândoi?

Zsadist se încruntă.

– Așteaptă! Am nevoie de ceva de la tine.

Phury se holbă la fața geamănului său, urmărind cicatricea care îl străbătea, absorbindu-i nuanțele într-un mod în care nu o mai făcuse până atunci.

– Spune-mi!

– Promite-mi că nu vei părăsi Frăția după ce voi pleca. Z arătă spre Wrath. Și fă-o peste inelul lui!

– De ce?

– Doar fă-o!

Phury se încruntă.

– De ce?

– Nu vreau să rămâi singur.

Phury se uită lung și intens la Z, gândindu-se la viețile amândurora. La naiba, amândoi chiar fuseseră blestemați, deși motivul era o necunoscută totală. Poate că fusese doar ghinion, deși îi plăcea să creadă că exista un motiv.

Logica... logica era mai bună decât o soartă capricioasă care te trăsese pe sfoară rău de tot.

– Am băut de la ea, spuse el brusc. Bella. Am băut de la ea aseară, când m-am dus la Havers. Încă ai chef să ai pe cineva care să mă păzească?

Zsadist închise ochii. Ca un curent de aer rece, un val de disperare ieși din el și trecu prin cameră.

– Mă bucur că ai făcut-o. Acum ai de gând să-mi dai cuvântul tău?

– Haide, Z...

– Tot ce vreau este jurământul tău. Nimic altceva.

– Sigur. Cum zici tu.

Dumnezeule!

Phury se îndreptă spre Wrath, se puse în genunchi și se aplecă deasupra inelului regelui. În limba veche, spuse:

– Atât timp cât voi respira, voi rămâne în cadrul Frăției. Îți ofer cu umilință acest jurământ, ca să fie acceptat de urechile tale, sire!

– Este acceptat, răspunse Wrath. Apleacă-ți buzele peste inelul meu și pecetluiește cuvintele pe onoarea ta!

Phury sărută diamantul negru al regelui și se ridică din nou.

– Acum, dacă drama s-a terminat, am plecat de aici.

CamScanner

Numai că, atunci când ajunse la ușă, se opri și se uită din nou la fața lui Wrath.

– Ți-am spus vreodată cât de onorat am fost să te servesc?

Wrath se dădu puțin înapoi.

– Ah, nu, dar...

– Chiar a fost o onoare. Când regele miji ochii, Phury zâmbi vag. Nu știu de ce mi-a venit brusc asta în minte. Probabil pentru că acum te-am văzut de la picioare.

Phury plecă și se bucură când se întâlni cu Vishous și Butch în fața biroului.

– Bună, băieți! Îi bătu scurt pe umeri. Voi doi sunteți o pereche pe cinste, știați asta? Geniul nostru rezident și un om priceput la biliard. Cine ar fi crezut? Cum cei doi îl priveau ciudat, întrebă: Rhage s-a dus în camera lui?

Când încuviințară, merse și bătu la ușa lui Hollywood. Rhage deschise, iar Phury zâmbi, ducându-și mâna la gâtul acela gros.

– Hei, frate!

Probabil făcu o pauză prea lungă, pentru că ochii lui Rhage deveniră vicleni.

– Ce faci, Phury?

– Nimic. Își coborî mâna. Doar o plimbare cu mașina. Ai grijă de femela aia a ta, mă înțelegi? Norocos, norocos... ești un mascul foarte norocos. Pe mai târziu!

Phury se duse în camera lui, dorindu-și ca Tohr să fie prin preajmă, dorind să știe unde era fratele. În timp ce plângea după mascul, se înarmă, apoi verifică holul. Îi putea auzi pe cei din Frăție vorbind în biroul lui Wrath.

Pentru a-i evita, se dematerializă pe coridorul statuilor și intră în camera de lângă cea a lui Zsadist. După ce închise ușa, se îndreptă spre baie și aprinse lumina. Își privi reflexia în oglindă.

Desfăcându-și unul dintre pumnale, apucă o bucată groasă de păr și duse lama la ea, tăind bucle. Făcu asta de mai multe ori, lăsând șuvițele roșcate, blonde și șatene să cadă pe podea în bucăți care îi acopereau

bocancii. Când părul ajunse la 2,5 cm, luă o cutie de cremă de ras de pe măsuță, își dădu cu spumă pe craniu și scoase o lamă de ras de sub chiuvetă.

Când rămase chel, își șterse scalpul și își perie cămașa. Îl mânca gâtul din cauza unor fire de păr care îi căzuseră în guler, iar capul i se părea prea ușor. Își frecă scalpul cu mâna, se aplecă în oglindă și se privi.

Apoi luă pumnalul și îl îndreptă cu vârful spre frunte.

Cu o mână care tremura, trase cuțitul în jos pe centrul feței, terminând cu o curbă în formă de S la buza superioară. Sângele țâșni și se scurse în jos. Îl șterse cu un prosop alb și curat.

Zsadist se înarmă cu grijă. Când fu gata, ieși din garderobă. Dormitorul era întunecat și îl traversă mai mult din obișnuință decât pentru că putea vedea, îndreptându-se spre pata de lumină care se revărsa din baie. Se duse la chiuvetă, deschise robinetul și se aplecă deasupra apei curgătoare, cuprinzând în mâini torentul rece. Se stropi pe față și își frecă ochii. Bău puțin din ce ținea între palme.

Când se duse să se usuce, simți că Phury intrase în dormitor și se mișca, deși nu-l putea vedea pe mascul.

– Phury... aveam de gând să vin să te caut înainte de a pleca.

Cu prosopul sub bărbie, Z se uită la reflexia sa din oglindă, văzându-și noii ochi galbeni. Se gândea la arcul vieții sale și știa că fusese de rahat cea mai mare parte din ea. Dar fuseseră două lucruri altfel. O femeie. Și un bărbat.

– Te iubesc, spuse cu o voce aspră, dându-și seama că era prima dată când îi spunea aceste cuvinte geamănului său. Voiam doar să spun asta.

Phury păși în spatele lui.

Z se dădu înapoi cu groază la reflexia geamănului său. Fără păr. Cicatrice pe față.

Ochii goi și fără viață.

CamScanner

– Oh, Sfântă Fecioară, suspină Z. Ce naiba ți-ai făcut?

– Și eu te iubesc, fratele meu. Phury își ridică brațul. În mâna lui era o seringă hipodermică, una dintre cele două care fuseseră lăsate pentru Bella. Și tu trebuie să trăiești.

Zsadist se întoarse exact când brațul fratelui său geamăn se înclină în jos. Acul îl înțepă pe Z în gât, iar el simți cum morfina îi intră direct în jugulară. Țipând, se agăță de umerii lui Phury. Pe măsură ce drogul își făcea efectul, cedă și simți cum se lasă pe podea.

Phury îngenunche lângă el și îi mângâie fața.

– Te-am avut doar pe tine ca să trăiesc. Dacă mori, nu mai am nimic. Sunt complet pierdut. Și e nevoie de tine aici.

Zsadist încercă să se întindă, dar nu își putea mișca brațele când Phury se ridică în picioare.

– Dumnezeule, Z, mă tot gândesc că tragedia noastră se va sfârși! Dar tot continuă, nu-i așa?

Zsadist își pierdu cunoștința la sunetul cizmelor geamănului său care se îndreptau spre ieșirea din cameră.

capitolul 45

John stătea întins pe pat, ghemuit pe o parte, privind în întuneric. Camera care i se dăduse în conacul Frăției era luxoasă și obscură și nu-l făcea să se simtă nici mai bine, nici mai rău.

De undeva din colț, auzi un ceas sunând o dată, de două ori, de trei ori... Continuă să numere tonurile joase și ritmice până când ajunse la șase. Rostogolindu-se pe spate, se gândi la faptul că peste alte șase ore avea să fie începutul unei noi zile. La miezul nopții. Nu mai era marți, ci miercuri.

Se gândi la zilele, săptămânile, lunile și anii din viața lui, timp pe care îl deținea pentru că îl trăise și, prin urmare, putea pretinde trecerea lui.

Cât de arbitrară era această distincție a timpului! Cât de mult le stătea în fire oamenilor – și vampirilor – să reducă infinitul la ceva pe care credeau că îl controlau!

„Ce prostie! Nu ai controlat nimic în viața ta. Și nici altcineva nu a făcut-o în a lui."

Dumnezeule, dacă ar fi existat o cale de a face asta! Sau cel puțin să poată reface unele lucruri. Cât de minunat ar fi fost dacă ar fi putut să apese un buton de derulare înapoi și apoi să editeze naibii ziua trecută! În felul ăsta n-ar mai fi fost nevoit să se simtă așa cum se simțea acum.

Gemu și se întoarse pe burtă. Durerea asta era incomparabilă, cea mai rea descoperire.

Disperarea lui era ca o boală, afectându-i întregul corp, făcându-l să tremure, deși nu-i era frig, răscolindu-i stomacul, deși era gol, făcând să-i înflorească durerile în articulații și în piept. Nu considerase niciodată devastarea emoțională ca fiind o afecțiune, dar era și știa că avea să fie bolnav din cauza ei o bună bucată de vreme.

Dumnezeule, ar fi trebuit să plece cu Wellsie în loc să stea acasă să lucreze la tactică! Dacă ar fi fost în mașina aia, poate că ar fi putut să o salveze... Sau poate că ar fi fost și el mort?

Ei bine, ar fi fost mai bine decât să trăiască așa. Chiar dacă nu ar fi existat nimic în viața de apoi, chiar dacă doar și-ai fi pierdut cunoștința și asta ar fi fost tot, cu siguranță ar fi fost mai bine decât asta.

Wellsie se dusese, se dusese. Corpul ei era cenușă. Din câte auzise John, Vishous își pusese mâna dreaptă peste ea la locul faptei și apoi luase ce rămăsese în urmă. O ceremonie formală de dispariție în Exitus, orice ar fi fost aceea, urma să aibă loc, doar că nu se putea face asta fără Tohr.

Iar Tohr dispăruse și el. Dispăruse. Poate că era mort? Era atât de aproape de răsărit când plecase de pe... De fapt, poate că asta fusese ideea. Poate că fugise în lumină ca să fie cu spiritul lui Wellsie.

CamScanner

Plecase, plecase... Totul părea să fi dispărut.

Sarelle... pierdută și ea în mâinile *lesserilor* acum. Pierdută înainte de a o cunoaște cu adevărat. Zsadist avea de gând să încerce să o aducă înapoi, dar cine știa ce avea să se întâmple?

John își imagină chipul lui Wellsie, părul ei roșcat și mica ei burtă de gravidă. Văzu tunsoarea lui Tohr, ochii lui de un albastru marin și umerii lui lați în geaca de piele neagră. Și-o imagină pe Sarelle răsfoind acele texte vechi, cu claia ei blondă de păr atârnând în față, cu mâinile ei lungi și frumoase dând paginile.

Tentația de a vărsa din nou lacrimi reapăru, iar John se așeză repede, forțând impulsul de a se controla. Terminase cu plânsul. Nu avea să mai plângă pentru nici unul dintre ei. Lacrimile erau cu totul inutile, o slăbiciune nedemnă de amintirile lor.

Puterea avea să fie ofranda lui pentru ei. Puterea, elogiul său. Răzbunarea avea să fie rugăciunea de la mormintele lor.

John se dădu jos din pat, folosi baia, apoi se îmbrăcă, strecurându-și picioarele în încălțările Nike pe care Wellsie i le cumpărase. În câteva clipe era jos, intrând pe ușa secretă care ducea în tunelul subteran. Coborî rapid în labirintul de oțel, cu ochii drept înainte, cu brațele legănându-se în ritmul precis al unui soldat.

Când păși prin spatele dulapului și ieși în biroul lui Tohr, văzu că mizeria fusese curățată: biroul era din nou în locul unde fusese înainte, iar scaunul verde și urât era ascuns în spatele lui. Hârtiile, pixurile, dosarele și toate celelalte lucruri fuseseră puse în ordine. Chiar și computerul și telefonul erau unde trebuiau să fie, deși ambele fuseseră sparte în bucăți cu o seară înainte. Probabil erau unele noi...

Ordinea fusese restabilită, iar minciuna tridimensională funcționa pentru el.

Se duse în sala de sport și aprinse luminile din tavan. Nu erau cursuri în acea zi din cauza a tot ce se întâmplase și se întrebă dacă, odată cu plecarea lui Tohr, antrenamentele se vor opri cu totul.

John alergă pe saltele până la sala de echipament, adidașii lui lovindu-se de pieile albastre și dure. Din dulapul cu cuțite scoase două pumnale și apoi înșfăcă un toc de piept suficient de mic ca să i se potrivească. După ce armele fură legate, se duse în centrul sălii de sport.

Așa cum îl învățase Tohr, începu prin a-și coborî capul.

Apoi luă în palmă pumnalele și începu să le manevreze, umplându-se de furie împotriva dușmanului său, imaginându-și toți *lesserii* pe care avea să-i ucidă.

Phury intră în sală și se așeză în spate. Locul era aglomerat, zgomotos, plin de cupluri de tineri și de legiuni de șmecherași. Auzea voci înăbușite și unele care vorbeau tare. Asculta râsete și bomboane care se desfăceau, care se sorbeau și se ronțăiau.

Când începu filmul, luminile se stinseră și toată lumea începu să strige replici.

Știu când se apropie *lesserul*. Putea să simtă dulceața din aer, chiar și prin floricele și parfumurile feminine emanate de perechile care se întâlneau.

Un telefon mobil apăru în fața lui.

– Ia-l! Pune-l la ureche!

Phury o făcu și auzi respirații aspre pe linie.

Mulțimea din sală striga:

– La dracu', Janet, hai să ne-o tragem!

Vocea *lesserului* venea chiar din spatele capului său.

– Spune-i că o să vii cu mine fără să ripostezi. Promite-i că va trăi pentru că vei face ce ți se va spune. Și fă-o în engleză, ca să te pot înțelege.

Phury vorbi în telefon, neînțelegând șirul exact de cuvinte pe care îl rosti. Tot ce urmărea era ca femeia să înceapă să plângă.

Lesserul trase telefonul înapoi.

– Acum pune-ți astea!

Cătușe de oțel îi căzură în poală. Se încătușă singur și așteptă.

– Vezi ieșirea aia din dreapta? Într-acolo ne îndreptăm. Tu mergi primul, iar afară te așteaptă o camionetă. Te urci pe ușa din partea pasagerului. În tot acest timp eu sunt chiar în spatele tău cu telefonul la gură. Dacă te pui cu mine sau dacă îl văd pe vreunul dintre frații tăi, o să pun să fie măcelărită. Și ca să știi, are un cuțit la gât, așa că nu e timp de pierdut. Ne-am înțeles?

Phury încuviință.

– Acum ridică-te și pune-te în mișcare!

Phury se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. În timp ce mergea, își dădu seama că se gândise că avea să iasă viu din asta. Era vicios de bun cu armele și își împachetase câteva în locuri ascunse. Dar acest *lesser* era deștept, legându-l, amenințându-l cu viața acelei femei civile.

În timp ce Phury deschidea cu piciorul ușa laterală a teatrului, știa fără îndoială că în seara aceea își lua adio de la el.

Zsadist își reveni cu forța voinței, întinzând mâna prin ceața drogurilor și agățându-se de conștiință. Cu un geamăt, se târî pe podeaua de marmură a băii și pe covorul din dormitor. Făcându-și loc cu ghearele pe covor, împingând cu picioarele, abia dacă avu puterea să forțeze ușa să se deschidă când ajunse la ea.

De îndată ce ajunse în holul cu statui, încercă să strige. La început fură doar șoapte răgușite, dar apoi reuși să scoată un țipăt. Și încă unul. Și încă unul.

Pașii zdrobitori și grăbiți îl făcură să amețească ușurat.

Wrath și Rhage îngenuncheară lângă el și îl rostogoliră. El oscila printre întrebările lor, incapabil să le urmărească toate cuvintele.

– Phury... s-a dus... Phury s-a dus... Când stomacul i se ridică, se trânti înapoi pe o parte și vomită. Vomitatul îl ajută, făcându-l să se simtă puțin mai lucid după ce se opri. Trebuie să-l găsesc...

Wrath și Rhage încă îl asaltau cu întrebările, vorbind repede, iar Z se gândi că probabil ei erau cauza tuturor bâzâiturilor din urechile lui. Ori asta, ori capul lui era pe cale să explodeze.

În timp ce-și împingea fața de pe covor, vederea îi era încețoșată și îi mulțumi lui Dumnezeu că doza de morfină fusese calibrată în funcție de greutatea Bellei. Pentru că era un dezastru.

Avea spasme și vomită din nou pe tot covorul. Rahat...

Niciodată nu fusese în stare să se descurce cu opiaceele.

Mai mulți pași pe hol. Alte voci. Cineva îi ștergea gura cu o cârpă umedă. Fritz. Când gâtul lui Z începu să se miște la altă rundă de deschis gura, un coș de gunoi îi fu împins în față.

– Mulțumesc, spuse el în timp ce vomita din nou.

Cu fiecare icnet, mintea îi revenea la normal, la fel corpul. Își băgă două degete în gât ca să continue. Cu cât scotea mai repede drogul ăla din organism, cu atât mai iute se putea duce după Phury.

„Nenorocitul ăla eroic..." Dumnezeule! Avea de gând să-și omoare geamănul pentru asta, chiar avea de gând. Phury era cel care trebuia să trăiască.

Dar unde naiba fusese dus? Și cum să-l găsească? Cinematograful era locul de pornire, dar nu ar fi stat prea mult acolo.

Zsadist începu să tușească pentru că nu mai avea nimic în stomac. Când vomită, se gândi că asta era singura soluție, iar când o făcu, stomacul i se strânse de la altceva, nu de la drog. Drumul spre geamănul său încălca toate instinctele pe care le avea.

Mai mulți pași pe hol. Vocea lui Vishous. O urgență civilă. O familie de șase persoane prinsă în casa lor, înconjurată de *lesseri*.

CamScanner

Z își înălță capul. Apoi trunchiul. Apoi se ridică în picioare. Voința, întotdeauna singurul har salvator pe care îl avea, îi veni din nou în ajutor. Elimină mai mult drog, se concentră, iar asta îi limpezi mintea mai bine decât vărsăturile.

– Mă duc să-l aduc pe Phury, le spuse fraților săi. Voi mergeți și ocupați-vă de problemă!

Urmă o scurtă pauză. Apoi Wrath spuse:

– Fie!

capitolul 46

Bella stătea pe un scaun Ludovic al XIV-lea, cu picioarele încrucișate la glezne și mâinile în poală. O flacără scânteia în șemineul de marmură din stânga, iar la cotul ei se afla o ceașcă de ceai Earl Grey. Marissa se afla vizavi, pe o canapea elegantă, trăgând un fir de mătase galbenă printr-o plasă de broderie. Mișcarea nu era însoțită de nici un sunet.

Bella credea că avea să țipe...

Tresări, energizată de instinct. Zsadist... Zsadist era în apropiere.

– Ce este? spuse Marissa.

Bătăile în ușa din față se aprinseră ca o tobă, iar o clipă mai târziu Zsadist intră în salon. Era îmbrăcat ca la carte, cu pistoalele la șolduri și pumnalele legate la piept. *Doggenul* aflat chiar pe urmele lui părea speriat de el.

– Lasă-ne, îi spuse Marissei. Și ia-ți servitorul cu tine! Cum femeia ezită, Bella își drese vocea.

– Este în regulă. Este... Pleacă.

Marissa încuviință din cap.

– Nu voi fi departe.

Bella rămase pe loc în timp ce erau lăsați singuri.

– Am nevoie de tine, spuse Zsadist.

Miji ochii. Dumnezeule, cuvintele acelea pe care ar fi vrut să le audă! Ce crud că veniseră atât de târziu.

– Pentru ce?

– Phury ți-a folosit vena.

– Da.

– Vreau să-l găsești.

– A dispărut?

– Sângele tău este în venele lui. Am nevoie de tine...

– Să-l găsești. Am auzit asta. Spune-mi de ce!

Pauza scurtă care urmă o înfioră.

– *Lesserul* l-a prins. David l-a prins.

Rămase fără aer. Inima i se opri.

– Cum...?

– Nu am timp să-ți explic. Zsadist înaintă, părând că voia să o ia de mâini, dar apoi se opri. Te rog! Tu ești singura care mă poate duce la el, pentru că sângele tău este în el.

– Bineînțeles... bineînțeles că îl voi găsi pentru tine.

Era lanțul legăturilor de sânge, se gândi ea. Îl putea localiza pe Phury oriunde, pentru că se hrănise din ea. Și după ce ea se hrănise de la gâtul lui Zsadist, el ar fi putut să o urmărească din același motiv.

Se așeză în fața ei.

– Vreau să te apropii la 45 de metri de el, nu mai aproape, ne-am înțeles? Și apoi te dematerializezi chiar aici.

Ea îl privi în ochi.

– Nu te voi dezamăgi.

– Mi-aș dori să existe altă cale de a-l găsi.

Oh, asta duru!

– Fără îndoială că ți-ai dori.

Ieși din salon și își luă haina, apoi rămase în hol. Închise ochii și întinse mâna în aer, străpungând mai întâi pereții intrării în care se afla, apoi structura exterioară a casei lui Havers. Mintea ei trecea peste arbuști și peste gazon și o tăia prin alți copaci și case, prin mașini, camioane și clădiri și prin parcuri, râuri și păraie. Și mai departe, spre terenurile agricole și munți...

CamScanner

Când găsi sursa de energie a lui Phury, o durere țipătoare o asaltă, ca și cum asta ar fi fost ce simțea el. În timp ce se legăna, Zsadist o apucă de braț.

Ea îl împinse.

– L-am găsit. Oh, Dumnezeule, el este...

Zsadist o apucă din nou de braț și o strânse.

– 45 de metri. Nu mai aproape. Ne-am înțeles?

– Da. Acum dă-mi drumul!

Ea ieși pe ușa din față, se dematerializă și luă formă la aproximativ 20 de metri de o cabană mică din pădure.

Îl simți pe Zsadist luând formă lângă cotul ei.

– Du-te! strigă el. Pleacă de aici!

– Dar...

– Dacă vrei să mă ajuți, pleacă, ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru tine. Pleacă!

Bella îi aruncă o ultimă privire și se dematerializă.

Zsadist se apropie de cabana din bușteni, recunoscător pentru aerul rece care îl ajuta să mai scape un pic de morfină. În timp ce se apleca pe lângă un perete cioplit grosolan, dezveli un pumnal și trase cu ochiul pe una dintre ferestre.. Nu era nimic înăuntru, doar niște mobilă rustică prăpădită și o instalație de calculator.

Îl străbătu panica, precum o ploaie rece în sângele lui. Și apoi auzi un sunet – o lovitură. Apoi altul.

Era o dependință mai mică, fără ferestre, la vreo 20 de metri în spate. Alergă până acolo și ascultă doar o fracțiune de secundă. Apoi își schimbă cuțitul cu un Beretta și dărâmă ușa.

Priveliștea din fața lui era desprinsă din propriul trecut: un bărbat înlănțuit de o masă, bătut crunt. Un psihopat dement care stătea deasupra victimei.

Phury își ridică fața bătută, sângele sclipindu-i pe buzele umflate și pe nasul bătut mă. *Lesserul* cu pumnii de alamă se întoarse și păru momentan confuz.

Zsadist își îndreptă arma spre nenorocit, dar ucigașul era chiar în fața lui Phury: cea mai mică greșeală

de calcul, și glonțul avea să-i găurească geamănul. Z lăsă pistolul în jos, apăsă pe trăgaci și îl nimeri pe *lesser* în picior, spulberându-i genunchiul. Nenorocitul țipă și căzu la podea.

Z se duse după el. Numai că, exact când reuși să-l prindă pe strigoi, se auzi altă pocnitură.

O flacără de durere trecu prin umărul lui Z. Știa că fusese înțepat bine, dar nu se putea gândi la asta acum. Se concentră asupra obținerii controlului asupra armei *lesserului*, același lucru pe care nenorocitul încerca să-l facă cu arma lui Z. Se zbăteau pe podea, fiecare încercând să se prindă de celălalt în ciuda sângelui care curgea. Își aruncau pumni, se apucau de mâini și dădeau din picioare. Ambele arme fură pierdute în luptă.

După aproximativ patru minute de luptă, puterea lui Z începu să scadă cu o viteză alarmantă. Apoi ajunse la capătul puterii, cu *lesserul* așezat pe pieptul său. Z îl împinse, dorindu-și ca trupul său să arunce greutatea de pe el, dar, deși mintea lui dădea comanda, pentru prima dată membrele sale refuzară să se supună. Aruncă o privire spre umăr. Sângera, fără îndoială, pentru că glonțul acela lovise o arteră. Iar acea injecție cu morfină nu îl ajuta.

În pauza luptei, *lesserul* gâfâia și tresărea, de parcă piciorul îl omora.

– Cine... naiba... ești tu?

– Cel pe care... îl vrei, ripostă Z, respirând la fel de greu. Rahat... Trebuia să se străduiască să nu-și piardă vederea. Eu sunt cel care... a luat-o pe ea... de la tine.

– De unde să știu asta... sigur?

– Am privit cicatricile... de pe abdomenul ei cum s-au vindecat. Până când semnul tău... de pe ea a dispărut.

Lesserul îngheță.

Acum ar fi fost un moment excelent să preia conducerea, doar că Z era prea obosit.

– E moartă, șopti vânătorul.

– Nu.

– Portretul ei...

– Ea trăiește. Respiră. Și nu o vei... mai găsi niciodată.

Gura vânătorului se deschise și un țipăt primar de furie ieși ca o explozie.

În mijlocul zgomotului, Z se liniști. Dintr-odată, respirația îi fu ușoară. Sau poate că se oprise de tot. Privi cum vânătorul se mișca în reluare, desprinzând unul dintre pumnalele negre ale lui Z și ridicând obiectul deasupra capului cu ambele mâini.

Zsadist îi urmărea gândurile cu atenție, pentru că voia să știe care avea să fie ultimul. Se gândea la Phury și îi venea să plângă, pentru că, fără îndoială, geamănul său nu avea să reziste prea mult. Dumnezeule! Întotdeauna îl dezamăgise pe acel mascul, nu-i așa?

Și apoi se gândi la Bella. Lacrimile îi umpleau ochii în timp ce imagini cu ea îi treceau prin minte – atât de vii, atât de clare – până când, peste umărul *lesserului*, îi apăru o viziune cu ea. Era atât de reală, de parcă ar fi stat chiar în pragul ușii.

– Te iubesc, șopti el, în timp ce propria sabie cobora spre pieptul lui.

– David! porunci vocea ei.

Întregul corp al *lesserului* se smuci, traiectoria pumnalului fiind deviată, astfel încât acesta ateriză în scândurile de pe podea, lângă brațul lui Z.

– David, vino aici!

Lesserul sări în picioare, în timp ce Bella întindea brațul.

– Erai moartă, spuse *lesserul*, cu vocea spartă.

– Nu.

– Am fost în casa ta... Am văzut portretul. Oh, Dumnezeule! *Lesserul* începu să plângă în timp ce șchiopăta din ce în ce mai aproape de ea, sângele negru urmărindu-l. Am crezut că te-am omorât.

–Nu ai făcut-o. Vino aici!

Z încerca cu disperare să-și miște gura, cuprins de o bănuială îngrozitoare că nu era o viziune. Începu să țipe, dar îi ieși ca un geamăt. Apoi *lesserul* fu în brațele Bellei, plângând.

Z privi cum mâna ei ajunse în spatele vânătorului. În ea se afla micul pistol, cel pe care i-l dăduse înainte de a merge la ea acasă.

„Oh, Sfântă Fecioară... Nu!"

Bella era într-o stare de calm ciudat în timp ce aducea pistolul tot mai sus. Mișcându-se încet, continuă să murmure cuvinte liniștitoare până când țeava ajunse la nivelul craniului lui David. Ea se lăsă pe spate și, în timp ce el înălță capul ca să-i întâlnească privirea, își apropie urechea chiar de vârful pistolului.

– Te iubesc, spuse el.

Ea apăsă pe trăgaci.

Explozia îi făcu brațul să se dea în spate, dezechilibrând-o. Când sunetul se estompă, auzi un zgomot surd și privi în jos. *Lesserul* era pe o parte, clipind. Se așteptase să îi explodeze capul, dar avea doar o gaură mică la tâmplă.

Greața o lovi puternic, dar o ignoră, trecând peste cadavru și mergând spre Zsadist.

Oh, Dumnezeule! Era sânge peste tot.

– Bella...

Mâinile i se ridicară de la pământ și gura i se mișca încet.

Ea îi tăie calea, ajungând la teaca de la piept și luându-i pumnalul rămas.

– Trebuie să o fac în stern, nu?

Ah, la dracu'! Vocea ei era la fel de slabă precum corpul ei. Se clătină. Slabă.

– Fugi... ieși... din...

– În inimă, nu? Altfel nu e mort. Zsadist, răspunde-mi!

Când el încuviință din cap, ea se duse la *lesser* și îl împinse pe spate cu piciorul. Ochii lui se holbau, iar ea știu că avea să-i vadă în coșmarurile ei ani întregi. Apucând cuțitul cu ambele mâini, ea îl ridică deasupra

capului și îl înfipse în el. Rezistența pe care o întâmpină lama o îngrețoșă, dar pocnetul și flash-ul fură un fel de încheiere.

Se lăsă pe spate și căzu pe podea, dar nu avea timp decât să-și tragă sufletul de două ori. Se duse la Zsadist, smulgându-și haina și puloverul. Îi înfășură puloverul în jurul umărului, apoi își dădu jos centura, o înfășură în jurul puloverului gros și o strânse bine pentru a-l ține nemișcat.

În tot acest timp, Zsadist se zbătea, îndemnând-o să fugă, să îi părăsească.

– Taci din gură, îi spuse ea, și își mușcă propria încheietură. Bea asta sau mori, e alegerea ta. Dar hotărăște-te repede, pentru că trebuie să-l verific pe Phury și apoi să vă scot pe amândoi de aici.

Își întinse brațul spre el, chiar deasupra gurii lui. Sângele ei se scurse pe buzele lui închise.

– Ticălosule! șopti ea. Mă urăști atât de mult...

El își înălță capul și se prinse de vena ei, gura lui rece spunându-i cât de aproape de moarte era. Bău încet la început, apoi cu o lăcomie din ce în ce mai mare. Din el ieșeau sunete slabe, în dezacord cu trupul lui mare de războinic. Suna ca și cum ar fi mieunat ca o pisică înfometată la un izvor de lapte.

Când își lăsă capul să cadă pe spate, ochii i se închiseră de satietate. Sângele ei se infiltra în el; îl privi cum respira prin gura deschisă. Dar nu avea timp să se holbeze. Alergă prin șopron spre Phury. Era inconștient, înlănțuit de masă, însângerat ca naiba. Dar pieptul lui urca și cobora.

La dracu'! Lanțurile alea de oțel aveau lacăte Master care atârnau de ele. Trebuia să-l elibereze cu ceva. Se duse în stânga, spre niște unelte oribile...

Și atunci văzu cadavrul din colț. O femeie tânără cu părul scurt și blond.

Lacrimile îi curgeau și se prelingeau în timp ce se asigură că fata era moartă. Când fu evident că trecuse în Exitus, Bella își șterse ochii și se forță să se concentreze. Trebuia să îi scoată pe cei vii de acolo; ei erau prima ei prioritate. După aceea, unul dintre Frați se putea întoarce și...

Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

Tremurând, aproape isterică, luă un fierăstrău, îl porni și desfăcu repede legăturile lui Phury. Când acesta nu își reveni după tot zgomotul strident, se îngrozi din nou.

Se uită la Zsadist, care se luptase să-și ridice partea superioară a corpului de pe podea.

– Mă duc să aduc camioneta de lângă cabană, spuse ea. Tu rămâi aici și păstrează-ți puterile. Am nevoie de tine să mă ajuți să-l mut pe Phury. Este inconștient. Și fata... Vocea ei se înecă. Va trebui să o părăsim...

Bella alergă prin zăpadă până la cabană, sperând cu disperare să găsească cheile de la camionetă, încercând din răsputeri să nu se gândească la ce ar fi făcut dacă nu le-ar fi găsit.

Fecioară milostivă, erau pe un cârlig lângă ușă! Le apucă, alergă spre F-150, porni afurisita de mașină și dădu ocol până la magazie. O curbă rapidă și dădu cu spatele la ușă.

Tocmai ieșea din partea șoferului când îl văzu pe Zsadist zbătându-se ca un bețiv. Phury era în brațele lui, iar Zsadist nu avea să reziste mult timp ținând toată greutatea aceea. Deschise remorca, iar cei doi căzură înăuntru, cu membrele încâlcite și însângerate. Le împinse trupurile cu picioarele, apoi sări și îi trase de centuri mai în spate.

Când fură destul de sus, își aruncă un picior peste bordajul camionetei și sări pe pământ. Trânti ușa și întâlni ochii lui Zsadist.

CamScanner

– Bella! Vocea lui era o simplă șoaptă, doar o mișcare a buzelor susținută de un suspin de tristețe. Nu vreau asta pentru tine. Toată această... urâțenie.

Ea se întoarse cu spatele la el. O clipă mai târziu, apăsă accelerația.

Drumul cu o singură bandă care ducea departe de cabană era singura ei opțiune și se ruga să nu întâlnească pe nimeni pe drum. Când ieși pe Route 22, spuse o rugăciune de mulțumire către Fecioara Scrib și se îndreptă spre Havers în viteză.

Înclinând oglinda retrovizoare, ea se uită pe bancheta camionetei. Probabil înghețaseră acolo în spate, dar nu îndrăzni să încetinească.

Poate că frigul ar fi încetinit pierderea de sânge pentru amândoi.

Oh, Dumnezeule!

Phury era conștient că un vânt înghețat îi sufla peste pielea goală și peste capul chel. Gemu și se ghemui. Oh, Dumnezeule, îi era frig! „Prin asta trebuia să treci pentru a ajunge în Exitus? Atunci mulțumește-i Fecioarei că s-a întâmplat doar o singură dată!"

Ceva se mișca lângă el. Brațe... erau brațe care veneau în jurul lui, brațe care îl strângeau într-un fel de căldură. Tremurând, el se ridică spre cel care îl ținea atât de ușor.

Ce era zgomotul acela? Aproape de urechea lui... un alt sunet decât vuietul vântului.

Un cântec. Cineva cânta pentru el.

Phury zâmbi slab. Ce frumos! Îngerii care îl duceau în Exitus chiar aveau voci frumoase.

Se gândi la Zsadist și compară melodia frumoasă pe care o auzea acum cu cele pe care le ascultase în viața reală.

Da, Zsadist avusese o voce de înger, după cum se dovedise. O avea cu adevărat.

capitolul 47

Când Zsadist se trezi, primul său instinct fu să se ridice. „O idee a dracului de proastă." Umărul său trosni și îl doborî cu o nouă lovitură de durere atât de intensă, încât leșină din nou.

Runda a doua.

De data asta, când se trezi, cel puțin își aminti ce să nu facă. Își întoarse capul încet în loc să încerce să se ridice la verticală. Unde naiba se afla? Locul părea la jumătatea distanței dintre un dormitor de oaspeți și un salon de spital – Havers. Se afla la clinica lui Havers.

Și cineva stătea în umbră în cealaltă parte a camerei necunoscute.

– Bella? răcni el.

– Îmi pare rău! Butch se aplecă înainte, spre lumină. Doar eu.

– Ea unde este? La naiba, era răgușit! E bine?

– E bine.

– Unde... unde este?

– Pleacă din oraș, Z. De fapt, cred că a plecat deja.

Zsadist închise ochii. Se gândi câteva clipe la avantajul de a leșina din nou.

Totuși, nu o putea învinovăți că plecase. Oh, Dumnezeule, în ce situații fusese pusă! Nici mai mult, nici mai puțin decât uciderea *lesserului*. Era mai bine ca ea să plece departe de Caldwell.

Deși îl durea tot corpul din cauza pierderii. Își drese vocea.

– Phury? El este...

– Chiar alături. Capsat, dar bine. Amândoi zăceți aici de câteva zile.

– Tohr?

– Nimeni nu are idee unde este. E ca și cum ar fi dispărut. Polițistul răsuflă din greu. John ar trebui să stea la conac, dar nu îl putem scoate din centrul de antrenament. A dormit în biroul lui Tohr. Mai vrei și alte

când o lacrimă aluneca pe obrazul lui Phury. Ah, la naiba! șopti Z.

– Da. Cam așa ceva. O altă lacrimă se rostogoli din ochii lui Phury. Dumnezeule... La naiba, lăcrimez!

– Bine, pregătește-te!

Phury își frecă fața cu palmele.

– De ce?

– Pentru că... cred că o să încerc să te îmbrățișez.

Mâinile lui Phury căzură și privi cu o expresie lipsită de sens.

Simțindu-se ca un mare ticălos, Z se împinse spre geamănul său.

– Ridică-ți capul, la naiba!

Phury își încovoie gâtul. Z își strecură brațul pe dedesubt. Cei doi înghețară în poziții nefirești.

– Știi, asta era al naibii de ușor când erai inconștient în spatele camionetei.

– Tu ai fost?

– Crezi că a fost Moș Crăciun sau ceva de genul ăsta?

Z era copleșit de emoții. Dumnezeule! Chiar era expus aici. Ce naiba făcea?

– Credeam că ești un înger, zise Phury încet, în timp ce-și lăsă capul înapoi pe brațul lui Z. Când mi-ai cântat, am crezut că mă conduci în siguranță spre Exitus.

– Nu sunt un înger.

Se ridică și-și trecu mâna peste obrazul lui Phury, îndepărtând lacrimile. Apoi închise pleoapele bărbatului cu vârful degetelor.

– Sunt obosit, șopti Phury. Atât de... obosit!

Z se uită la fața geamănului său pentru ceea ce părea a fi prima dată. Vânătăile se vindecau deja, umflăturile atenuându-se, tăietura zimțată pe care și-o făcuse singur se estompa. Ceea ce se dezvăluia erau linii de epuizare și de încordare, nu o mare îmbunătățire.

– Ești obosit de secole, Phury. E timpul să mă lași în pace.

– Nu cred că pot.

Zsadist inspiră adânc.

– În noaptea aceea am fost luat de lângă familie... Nu, nu te uita la mine! Este prea... aproape. Nu pot să respir când o faci... Dumnezeule, închide ochii, bine? Z mai tuși o dată, sunetele guturale fiind singurul motiv pentru care vorbea gâtuit. În noaptea aceea, nu a fost vina ta că nu ai fost răpit. Și nu poți compensa faptul că tu ai fost norocos, iar eu nu am fost. Vreau să nu mai ai grijă de mine.

Respirația lui Phury tremura.

– Ai... ai vreo idee cum m-am simțit când te-am văzut în celula aia dezbrăcat și înlănțuit și când am știut ce ți-a făcut acea femeie atât de mult timp?

– Phury...

– Știu totul, Z. Știu tot ce ți s-a întâmplat. Am auzit despre asta de la bărbați care... au fost acolo. Înainte de a ști că ei vorbeau despre tine, am auzit poveștile.

Zsadist înghiți în sec, deși i se făcuse greață.

– Întotdeauna am sperat ca tu să nu fi aflat. M-am rugat ca tu...

– Așa că trebuie să înțelegi de ce mor pentru tine în fiecare zi. Durerea ta este a mea.

– Nu, nu este. Jură-mi că vei înceta!

– Nu pot.

Z închise ochii. În timp ce zăceau împreună, voia să își ceară iertare pentru toate lucrurile de rahat pe care le făcuse de când Phury îl eliberase și voia să țipe la geamănul său pentru că era un erou nenorocit. Dar mai ales voia să-i dea înapoi lui Phury toți acei ani irosiți. Bărbatul merita mai mult decât primise el de la viață.

– Ei bine, atunci nu-mi dai nici o alternativă.

Capul lui Phury se smuci de pe brațul lui Z.

– Dacă te sinucizi...

– Cred că ar fi mai bine să încerc să nu-ți dau atâtea motive de îngrijorare.

Z simți cum întregul corp al lui Phury deveni moale.

– Oh, Dumnezeule!

CamScanner

– Totuși, nu știu cum o să meargă. Instinctele mele au fost perfecționate pentru furie, știi. Probabil voi fi mereu un declanșator rapid.

– Oh, Dumnezeule!

– Dar, știi, aș putea lucra la asta. Sau ceva de genul ăsta. La naiba, nu știu. Probabil că nu.

– Oh, Dumnezeule! O să te ajut eu. În orice fel pot.

Z dădu din cap dezaprobator.

– Nu. Nu vreau ajutor. Trebuie să fac asta singur.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Îmi amorțește brațul, spuse Z.

Phury își trase capul, iar Zsadist își trase brațul, dar nu plecă.

Chiar înainte de a pleca, Bella se duse în camera care îi fusese dată lui Zsadist. Își amânase plecarea cu câteva zile, spunându-și că nu o făcea pentru că aștepta ca el să-și revină. Ceea ce era o minciună.

Ușa era întredeschisă, așa că bătu în stâlp. Se întrebă ce avea să spună el când avea să intre pur și simplu. Probabil nimic.

– Intră, spuse o femeie.

Bella păși în cameră. Patul era gol, iar un suport pentru echipament de monitorizare era întins pe o parte, ca și cum ar fi fost mort. O asistentă aduna bucăți de pe podea și le punea într-un coș de gunoi. În mod clar, Zsadist se trezise și o luase din loc.

Asistenta zâmbi.

– Îl căutați? Este alături, cu fratele său.

– Mulțumesc.

Bella se duse în următoarea cameră și bătu încet. Când nu primi nici un răspuns, intră.

Cei doi stăteau culcați spate în spate, atât de strâns lipiți unul de celălalt de parcă spinările lor erau topite. Mâinile și picioarele lor erau încolăcite în poziții identice, cu bărbia înghesuită în piept. Și-i imagină

în pântecul mamei lor așa, odihnindu-se împreună, ignorând toate ororile care îi așteptau afară.

Era ciudat când se gândea că sângele ei era în amândoi. Era singura moștenire pe care o lăsa celor doi, singurul lucru pe care îl lăsa în urmă.

Fără avertisment, ochii lui Zsadist se deschiseră. Strălucirea galben-aurie fu o surpriză atât de mare, încât tresări.

– Bella... Întinse mâna spre ea. Bella...

Ea făcu un pas înapoi.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

Când el își coborî mâna, ea trebui să se uite în altă parte.

– Unde te duci? o întrebă el. Într-un loc sigur?

– Da. Se îndrepta spre coastă, spre Charleston, în Carolina de Sud, spre familia extinsă care era mai mult decât fericită să o primească. Va fi un nou început pentru mine. O nouă viață.

– Bine. Asta e bine.

Ea închise ochii. Măcar o dată, măcar o dată i-ar fi plăcut să audă regret în vocea lui pentru că pleca. La urma urmelor, cum acesta era ultimul lor rămas-bun, cel puțin nu mai trebuia să fie dezamăgită.

– Ai fost atât de curajoasă, spuse el. Îți datorez viața mea. Și a lui. Ești atât de... curajoasă!

Era pe dracu'! Era pe cale să cedeze complet.

– Sper ca tu și Phury să vă vindecați repede. Da, sper...

Urmă o tăcere lungă. Apoi se uită pentru ultima oară la fața lui Zsadist. Atunci știu că, deși avea să se împerecheze cândva în viitor, nici un mascul nu avea să-i ia vreodată locul.

Și, oricât de puțin romantic suna, pur și simplu era neplăcut. Sigur, ea trebuia să triumfe asupra pierderii. Dar îl iubea și nu avea să fie cu el, iar tot ce voia să facă era să se bage într-un pat undeva, să stingă lumina și să stea întinsă acolo. Timp de un secol.

CamScanner

– Vreau să știi ceva, spuse ea. Mi-ai zis că într-o zi mă voi trezi și voi regreta că sunt cu tine. Ei bine, așa e. Dar nu din cauza a ceea ce ar spune *glymera*. Își încrucișă brațele la piept. După ce am fost pusă la zid de înalta societate o dată, nu mă mai tem de aristocrație și aș fi fost mândră să stau alături de tine. Dar da, îmi pare rău că am fost cu tine.

Pentru că faptul că o părăsise fusese o lovitură zdrobitoare. Mai rea decât toate lucrurile prin care trecuse cu *lesserul*.

Una peste alta, ar fi fost mai bine ca ea să nu știe ce pierdea.

Fără să mai spună nimic, se întoarse și ieși din cameră.

În timp ce zorii se ridicau peste peisaj, Butch intră în Groapă, își dădu jos haina și se așeză pe canapeaua din piele. SportCenter era fără sonor. *Late Registration* a lui Kanye West era pe sunet surround.

V apăru în ușa bucătăriei, în mod clar abia sosit după o noapte de luptă: era fără cămașă și cu un ochi vânăt, încă în piele și bocanci.

– Ce mai faci? îl întrebă Butch, uitându-se la altă vânătaie care apărea pe umărul colegului său de cameră.

– Nu mai bine decât tine. Arăți frânt, polițistule!

– Cu siguranță.

Își lăsă capul pe spate. Să-l supravegheze pe Z păruse lucrul pe care trebuia să-l facă în timp ce toți ceilalți frați erau plecați să-și facă treaba. Dar era epuizat, chiar dacă tot ce făcuse fusese să stea pe un scaun timp de trei zile la rând.

– Am ceva care să te înveselească. Poftim!

Butch clătină din cap în timp ce un pahar de vin îi apăru în fața ochilor.

– Știi că nu beau roșu.

– Încearcă-l!

– Nu, am nevoie de un duș și apoi de ceva mai înțepător. Butch își înfipse mâinile în genunchi și începu să se ridice.

Vishous îi ieși în cale.

– Ai nevoie de asta. Ai încredere în mine!

Butch își lăsă fundul să se scufunde la loc în timp ce luă paharul. Mirosi vinul. Bău puțin.

– Nu e rău. Puțin cam gros, dar nu e rău. E un merlot?

– Nu chiar.

Își lăsă capul pe spate și înghiți serios. Vinul era puternic, arzându-și drumul spre stomac, amețindu-l puțin. Ceea ce îl făcu să se întrebe când fusese ultima oară când mâncase.

În timp ce sorbea ultima picătură, se încruntă. Vishous îl privea mult prea atent.

– V? S-a întâmplat ceva?

Puse paharul pe masă și se încruntă.

– Nu... nu, totul este în regulă. Totul va fi în regulă acum.

Butch se gândi la problemele colegului său de cameră din ultima vreme.

– Hei, am vrut să te întreb despre viziunile tale. Tot absente?

– Păi, am avut una acum zece minute. Așa că poate că s-au întors.

– Ar fi bine. Nu-mi place să te văd speriat.

– Ești în regulă, polițistule. Știi asta?

Vishous zâmbi și își trecu o mână prin păr. În timp ce brațul îi cobora, Butch zări încheietura fratelui. Pe interiorul ei era o tăietură roșie și proaspătă. Una care fusese făcută cu câteva minute în urmă.

Butch se uită la paharul de vin. O suspiciune oribilă îi purta din nou privirea spre băutura colegului său de cameră.

– Dumnezeule! V, ce... ce ai făcut? Sări în picioare chiar în momentul în care primul spasm îi cuprinse stomacul. Oh, Dumnezeule, Vishous!

CamScanner

Fugi spre toaletă ca să vomite, dar nu ajunse atât de departe. De îndată ce porni în camera lui, V îl atacă din spate, doborându-l pe pat. Când începu să se sufoce, Vishous îl întoarse pe spate și își împinse podul palmei pe bărbia lui Butch, ținându-i gura închisă.

– Nu te împotrivi, spuse V cu asprime. Ține-l! Trebuie să-l ții!

Burta lui Butch se încordă și se înecă brusc cu rahatul care îi urcă în gât. Panicat, amețit, incapabil să respire, se împinse în trupul greu care îl încălecase și reuși să-l dea pe Vishous într-o parte. Dar, înainte de a se elibera, V îl apucă de la spate și îl forță din nou să închidă maxilarul.

– Ține-l! gemu V în timp ce se luptau pe pat.

Butch simți cum un picior gros vine în jurul lui și îi prinde coapsele. Mișcarea de wrestling funcționă. Nu se putea mișca. Se luptă totuși.

Spasmele și greața se intensificară până când crezu că aveau să-i explodeze ochii. Apoi urmă o explozie în intestin și începură să se iște scântei prin tot corpul – scântei care aprinseră o furnicătură –, apoi un zumzet. Căzu nemișcat, lupta dispărând din el în timp ce absorbea senzațiile.

V își relaxă strânsoarea și își îndepărtă mâna, deși păstră un braț în jurul pieptului lui Butch.

– Așa... Respiră. Te descurci bine.

Zumzetul se intensifica acum, transformându-se în ceva asemănător cu sexul, dar nu chiar... Nu, cu siguranță nu era nimic erotic, dar corpul lui nu făcea diferența. Se întări, erecția împingând în pantalonii lui, corpul fiind brusc înfiorat de căldură. Se arcui pe spate, un geamăt ieșindu-i din gură.

– Așa, zise V în urechea lui. Nu te împotrivi! Lasă-l să se reverse prin tine.

Șoldurile lui Butch se rotiră de la sine, iar el gemu din nou. Era fierbinte precum centrul soarelui, pielea îi era hipersensibilă, iar vederea îi dispăruse... Și apoi vuietul

din măruntaiele lui se mută la inimă. Într-o clipă, toate venele i se aprinseră ca și cum ar fi avut benzină în ele, tot interiorul lui devenind o rețea de foc din ce în ce mai fierbinte. Sudoarea se revărsa pe el în timp ce trupul i se rotea și i se zvârcolea, iar el își lăsă capul înapoi pe umărul lui Vishous. Sunete răgușite îi ieșeau din gură.

– O să mor...

Vocea lui V era chiar acolo cu el, ajutându-l să treacă peste asta.

– Trebuie să rămâi cu mine, omule. Continuă să respiri! Asta nu va dura mult timp.

Tocmai când Butch credea că nu mai putea suporta infernul, un orgasm puternic îl cuprinse. În timp ce vârful mădularului îi exploda, Vishous îl ținu în timpul convulsiilor, vorbind în limba veche. Și apoi se termină. Trecu ca o furtună.

Gâfâind, slăbit, Butch tresări, în timp ce V se dădu jos din pat și îl acoperi cu o pătură.

– De ce... spuse Butch ca un bețiv. De ce, V?

Fața lui Vishous apăru în fața lui. Ochii de diamant ai fratelui străluceau, până când cel stâng deveni brusc complet negru, pupila extinzându-se până când irisul și partea albă deveniră doar o gaură infinită.

– *De ce...* Nu știu. Dar am văzut că trebuia să bei din mine. Ori asta, ori urma să intri în pământ. V întinse mâna și îi netezi părul lui Butch. Dormi. Te vei simți bine până la căderea nopții pentru că ai trăit.

– Asta ar fi putut... *să mă ucidă?*

Păi, la naiba, da! Presupusese că avea să moară.

– Nu ți-aș fi dat-o dacă nu eram sigur că vei supraviețui. Închide ochii, acum! Lasă-te în voia sorții, da?

Vishous se îndreptă spre ieșire, dar se opri în pragul ușii.

În timp ce fratele se uita înapoi, Butch simți cea mai ciudată senzație – o legătură care curgea între ei, ceva mai tangibil decât aerul dintre corpurile lor. Făurită

în cuptorul în care tocmai fusese, adâncă precum sângele din venele lui, o legătură miraculoasă.

„Fratele meu", se gândi Butch.

– N-o să las să ți se întâmple nimic, polițistule.

Și Butch știa că era absolut adevărat, deși nu-i plăcea deloc să fie luat prin surprindere. Dar, dacă ar fi știut ce era în paharul ăla, nu ar fi înghițit niciodată rahatul ăla. Nici vorbă de așa ceva.

– În ce mă transformă asta? întrebă el cu blândețe.

– Nimic din ceea ce nu erai înainte. Încă ești doar un om.

Butch oftă ușurat.

– Ascultă, fă-mi o favoare! Avertizează-mă înainte de a mai face altă cascadorie ca asta. Aș prefera să aleg. Apoi zâmbi vag. Și încă nu suntem împreună.

V izbucni în râs.

– Du-te la culcare, colegule de cameră. Poți să-mi dai un șut în fund pentru asta mai târziu.

– Așa voi face.

În timp ce spatele lat al fratelui dispărea pe hol, Butch închise ochii.

Încă un om... Doar un... om.

Somnul îl revendică precum un premiu.

capitolul 48

În seara următoare, Zsadist își trase pantalonii din piele pe el. Era încordat, dar se simțea incredibil de puternic și știa că sângele Bellei încă îl hrănea, dându-i toată puterea, făcându-l întreg.

Își drese vocea în timp ce-și încheia fermoarul, încercând să nu plângă după ea ca un fătălău.

– Mulțumesc că le-ai adus, polițistule!

Butch încuviință.

– Nici o problemă. Ai de gând să încerci să te dematerializezi până acasă? Pentru că am Escalade-ul dacă nu te simți în stare.

Z își trase o helancă peste cap, își puse bocancii în picioare, trase de timp.

– Z? Z, omule?

Se uită la polițist. Clipi de câteva ori.

– Scuze, ce?

– Vrei să mergi cu mine?

Z se concentră asupra lui Butch pentru prima dată de când bărbatul intrase în cameră cu zece minute în urmă. Era pe punctul de a răspunde la întrebarea lui când instinctele lui se aprinseră. Înclinând capul, adulmecă puțin. Se holbă la bărbat. Ce naiba...?

– Polițistule, pe unde ai umblat de când te-am văzut ultima oară?

– Pe nicăieri.

– Miroși diferit.

Butch se înroși.

– Un aftershave nou.

– Nu. Nu, nu, asta nu e...

– Deci vrei să te duc cu mașina? Ochii căprui ai lui Butch se înăspriră, ca și cum nu avea de gând să avanseze nici măcar un centimetru mai departe în acest subiect.

Z ridică din umeri.

– Bine, da. Și hai să-l luăm pe Phury! Mergem amândoi cu tine!

15 minute mai târziu, se îndepărtau de clinică. În drum spre conac, Z stătea pe bancheta din spate și se uita la peisajul de iarnă care se desfășura în fața lor. Ninsese din nou, fulgii străbătând orizontal în timp ce SUV-ul gonea cu viteză pe Route 22. De pe scaunele din față, îi auzea pe Phury și Butch vorbind pe tonuri joase, dar păreau departe, foarte departe. De fapt, totul i se părea așa necentrat, ieșit din context...

– Casă dulce casă, domnilor, spuse Butch când traseră în curtea complexului.

CamScanner

Dumnezeule! Ajunseseră deja?

Cei trei coborâră și se îndreptară spre conac, zăpada proaspătă scârțâind sub bocancii lor. De îndată ce intrară în hol, femelele casei se năpustiră asupra lor. Sau, mai degrabă, veniră spre Phury. Mary și Beth își aruncară brațele în jurul fratelui, vocile lor formând un cor încântător de bun venit.

În timp ce Phury le înfășura pe femei în brațele sale, Z se retrase în umbră. Privi pe ascuns, întrebându-se cum ar fi fost să se simtă în acel nod de membre, dorindu-și să existe urări de bun venit și pentru el.

Urmă o pauză ciudată când Mary și Beth se uitară la el din îmbrățișarea lui Phury. Femeile își întoarseră repede privirea, evitându-i ochii.

– Așadar, Wrath este sus, spuse Beth, vă așteaptă cu frații.

– Vreo veste despre Tohr? întrebă Phury.

– Nu, și îi ucide pe toți. Și pe John.

– Mă duc să-l văd pe puști mai târziu.

Mary și Beth îi oferiră lui Phury o ultimă strângere de mână; apoi el și Butch se îndreptară spre scări. Z îi urmă.

– Zsadist?

Se uită peste umăr la sunetul vocii lui Beth. Stătea în picioare cu brațele încrucișate la piept, iar Mary era chiar lângă ea, părând la fel de încordată.

– Ne bucurăm că ai reușit să te întorci, spuse regina.

Z se încruntă, știind că nu putea fi adevărat. Nu-și imagina că le plăcea să-l aibă prin preajmă.

Mary continuă:

– Am aprins o lumânare pentru tine. M-am rugat să te întorci acasă în siguranță.

O lumânare... aprinsă pentru el? Doar pentru el? În timp ce sângele îi colora fața, se simți jalnic pentru că bunătatea însemna atât de mult.

– Mulțumesc!

Făcu o plecăciune, apoi se repezi pe scări, convins că era rubiniu. Dumnezeule... Poate că avea să se descurce mai bine în relațiile interumane. Într-o zi.

Doar că, atunci când intră în biroul lui Wrath și simți ochii fraților săi ațintiți asupra lui, se gândi: „Poate că nu". Nu putea suporta privirea atentă; era prea mult când era atât de neîmplinit. Când mâinile începură să-i tremure, le băgă în buzunare și se duse în colțul lui obișnuit, departe de ceilalți.

– Vreau ca nimeni să nu iasă la luptă în seara asta, anunță Wrath. Suntem cu toții mult prea tulburați pentru a fi eficienți. Și vreau să vă întoarceți în casă până la ora 4.00 dimineața. De îndată ce răsare soarele, vom fi în doliu pentru Wellsie toată ziua, așa că vreau să vă hrăniți și să vă hidratați înainte de a ne apuca de asta. În ceea ce privește ceremonia pentru dispariția ei, nu o putem face fără Tohr, așa că asta e în așteptare.

– Nu-mi vine să cred că nimeni nu știe unde s-a dus, zise Phury.

Vishous aprinse un trabuc.

– Mă duc la el acasă în fiecare seară și tot nu e nici urmă de el. *Doggenul* lui nu l-a văzut și nici nu a aflat vești despre el. Și-a lăsat pumnalele. Armele. Hainele. Mașinile. Ar putea fi oriunde.

– Cum rămâne cu antrenamentul? îl întrebă Phury. Continuăm?

Wrath dădu din cap dezaprobator.

– Mi-ar plăcea, dar suntem prea puțini oameni și nu vreau să vă suprasolicit. Mai ales că ai nevoie de timp pentru a te recupera.

– Aș putea ajuta, interveni Z.

Toate capetele se întoarseră în direcția lui. Neîncrederea de pe fețele lor ar fi provocat râsul dacă nu ar fi fost atât de dureroasă.

Își drese vocea.

– Adică Phury ar fi responsabil și ar trebui să se ocupe de rahatul din clasă pentru că eu nu știu să citesc.

Dar mă pricep la cuțite. Și la pumni. La arme. La explozibili. Aș putea ajuta cu pregătirea fizică și cu partea de arme. Când nu primi nici un răspuns, își coborî privirea. Da sau poate că nu. E în regulă. Nu contează.

Tăcerea care urmă îl tulbură îngrozitor. Își târî picioarele în jurul lui. Se uită la ușă.

„La dracu'", se gândi el. Ar fi trebuit să-și țină gura închisă.

– Cred că ar fi grozav, spuse Wrath încet. Dar ești sigur că ți-ar plăcea?

Z ridică din umeri.

– Aș putea să încerc.

Mai multă liniște.

– Bine... așa să fie. Și mulțumesc pentru că te-ai oferit.

– Sigur. Nici o problemă.

Când se despărțiră, o jumătate de oră mai târziu, Z fu primul care ieși din birou. Nu voia să vorbească cu frații despre ce se oferise să facă sau despre cum se simțea. Știa că toți erau curioși în privința lui, probabil căutau semne că se îndreptase sau ceva de genul ăsta.

Se întoarse în camera lui ca să se înarmeze. Avea o sarcină grea în fața lui, o sarcină lungă și grea și voia să termine cu ea.

Numai că, în timp ce se îndrepta spre dulapul cu arme din interiorul vestiarului său, ochii lui se fixară pe halatul de satin negru pe care Bella îl purtase atât de des. Cu câteva zile în urmă, îl aruncase la coșul de gunoi din baie, dar Fritz evident că îl luase și îl agățase la loc. Z se aplecă și îl atinse, apoi îl luă de pe umeraș, îl așeză pe braț și mângâie țesătura netedă. Îl duse la nas și inspiră adânc, inhalând atât mirosul ei, cât și mirosul legăturii lui cu ea.

Era pe punctul de a-l pune la loc când zări ceva care sclipea în timp ce cădea pe podea la picioarele lui. Se aplecă. Micul colier al Bellei. Lăsat în urmă.

Pipăi lanțul fragil o vreme, uitându-se doar la diamantele care scânteiau; apoi îl puse la loc și-și scoase armele. Când păși înapoi în dormitor, vru să plece imediat, dar ochii zăriră craniul Stăpânei așezat lângă salteaua lui.

Traversând camera, îngenunche în fața lui și privi fix în orbitele acestuia.

O clipă mai târziu, se duse la baie, luă un prosop și se întoarse spre craniu. Înfășurându-l, îl ridică și se mișcă repede, apoi alergând pe holul cu statui. O luă pe scara mare spre primul etaj, o tăie prin living și prin cămara majordomului, apoi traversă bucătăria.

Scările de la subsol se aflau în spate și nu aprinse lumina când le coborî. Pe măsură ce cobora, sunetul răgușit al cuptorului de modă veche cu cărbune al conacului devenea tot mai puternic.

Apropiindu-se de bestia mare de fier, îi simți căldura, ca și cum ar fi fost viu și febril. Se aplecă și privi prin mica fereastră de sticlă din cușcă. Flăcările portocalii lingeau și ronțăiau cărbunele care le fusese dat, mereu flămânde după mai multă hrană. Răsuci zăvorul, deschise ușa și primi o explozie în față. Fără să ezite, aruncă craniul înăuntru împreună cu prosopul.

Nu așteptă să se uite cum ardea, ci se întoarse și se îndreptă spre etaj.

Când ajunse în hol, se opri, apoi urcă la etajul doi. La capătul scărilor o luă la dreapta, merse pe hol și bătu la una dintre uși.

Rhage o deschise, cu un prosop în jurul taliei. Păru surprins să vadă cine era.

– Salut, frate!

– Pot să vorbesc cu Mary un minut?

Hollywood se încruntă, dar spuse peste umăr:

– Mary, Z vrea să te vadă.

Mary trase un halat de mătase pe care îl petrecea și îl lega în timp ce se apropia de ușă.

– Bună.

CamScanner

– Te superi dacă fac asta în particular? spuse Z, aruncând o privire către Rhage.

În timp ce sprâncenele fratelui coborâră, Z se gândi că masculilor legați nu le plăcea ca femeile lor să fie singure cu altcineva. Mai ales cu el.

Își frecă scalpul.

– Va fi aici, în hol. Nu va dura mult.

Mary păși între ei și își împinse *hellrenul* înapoi în cameră.

– Este în regulă, Rhage. Du-te și termină de pregătit cada!

Ochii lui Rhage străluciră, albi, în timp ce fiara lui ieșea la iveală cu propria reacție. Urmă o pauză grea; apoi Mary fu sărutată puternic pe gât și ușa se închise.

– Ce este? îl întrebă ea.

Z îi putea mirosi frica față de el, dar ea îi susținu privirea.

Întotdeauna o plăcuse, se gândi el.

– Am auzit că ai predat copiilor autiști.

– Ah... da, așa e.

– Erau lenți la învățat lucruri?

Ea se încruntă.

– Păi, da. Câteodată.

– Și asta... Își drese vocea. Te-a enervat asta? Adică te-ai simțit frustrată din cauza lor?

– Nu. Dacă s-a întâmplat, am fost dezamăgită de mine însămi pentru că nu mi-am dat seama în ce mod trebuiau să învețe.

În timp ce încuviința din cap, el trebui să își întoarcă privirea de la ochii ei cenușii. Se concentră asupra panoului ușii de lângă capul ei.

– De ce întrebi, Zsadist?

Trase aer adânc în piept apoi se aruncă în gol. Când termină de vorbit, riscă o privire spre ea.

Își acoperise gura cu mână, iar ochii ei erau atât de blânzi încât păreau lumina soarelui asupra lui.

– Oh, Zsadist, da... Da, o voi face.

*

Phury clătină din cap în timp ce se urca în Escalade.

– Trebuie să fie ZeroSum.

Trebuia să meargă acolo în seara aceea.

– Mă gândeam eu, spuse V în timp ce se strecură la volan, iar Butch urcă în spate.

În timp ce făceau călătoria spre oraș, cei trei fură complet tăcuți.

Nici măcar muzica nu răsuna în mașină.

Atâta moarte, atâta pierdere, se gândi Phury. Wellsie. Acea tânără femeie, Sarelle, al cărei trup V îl dusese părinților ei.

Și dispariția lui Tohr era ca o moarte. La fel cea a Bellei.

Agonia tuturor acestor lucruri îl făcu să se gândească la Z. Voia să creadă că Zsadis era pe drumul spre un fel de recuperare. Dar ideea că acel mascul se putea întoarce era complet nefondată. Era doar o chestiune de timp până când nevoia de durere a fratelui avea să se întoarcă, iar nefericitul urma să se destrame din nou.

Phury își frecă fața. Se simțea ca de 1 000 de ani în seara aceea, chiar se simțea, dar era, de asemenea, încordat și agitat, traumatizat pe dinăuntru, deși pielea i se vindecase. Pur și simplu nu se putea ține pe loc. Avea nevoie de ajutor.

20 de minute mai târziu, Vishous opri în spatele ZeroSum și parcă SUV-ul ilegal. Bodyguarzii îl lăsară să intre imediat, iar cei trei se îndreptară spre secțiunea VIP. Phury comandă un martini, iar când îl primi, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

Ajutor. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de ajutor dublu... sau urma să explodeze.

– Scuzați-mă, băieți, bolborosi el.

Se îndreptă în partea din spate, spre biroul Reverendului. Cei doi mauri uriași încuviințară, iar unul din ei vorbi în ceasul său. O secundă mai târziu, îl lăsară să treacă.

CamScanner

Phury intră în peșteră și se concentră asupra Reverendului. Bărbatul stătea în spatele biroului său îmbrăcat într-un costum impecabil cu dungi, mai mult om de afaceri decât traficant de droguri.

Reverendul zâmbi slab.

– Unde naiba este tot părul acela frumos?

Phury aruncă o privire în spatele său pentru a se asigura că ușa de afară era închisă. Apoi scoase trei Benjis.

– Vreau niște H.

Ochii violeți ai Reverendului se făcură mici.

– Ce ai spus?

– Heroină.

– Ești sigur?

„Nu", se gândi Phury.

– Da, spuse el.

Reverendul își trecu mâna prin creasta tunsă.

Apoi se aplecă în față și apăsă un buton de pe interfonul său.

– Rally, vreau o regină în valoare de 300 de dolari aici, sus. Asigură-te că e de calitate! Reverendul se lăsă pe spate în scaunul său. Sincer, nu cred că ar trebui să iei cu tine acasă o asemenea cantitate de praf de pușcă. Nu ai nevoie de rahatul ăla.

– Nu înseamnă că aș primi vreo indicație de la tine, dar mi-ai spus că ar trebui să iau ceva mai tare.

– Îmi retrag comentariul.

– Credeam că *symphathii* nu au conștiință.

– Și eu sunt pe jumătate băiatul mamei mele. Așa că am și eu un pic.

– Ce norocos ești!

Bărbia Reverendului coborî, iar în ochii lui scânteie o fracțiune de secundă un rău purpuriu, pur. Apoi zâmbi.

– Nu, voi, ceilalți, sunteți norocoși.

Rally sosi câteva momente mai târziu, iar tranzacția nu dură mult. Pachetul împăturit încăpea perfect în buzunarul interior de la pieptul lui Phury.

În timp ce pleca, Reverendul spuse:

– Chestia asta este pură. Foarte pură. Poți să o presari în țigară ori să o topești și să te injectezi. Dar îți dau un sfat. Va fi mai sigur pentru tine să o fumezi. Vei avea mai mult control asupra dozei.

– Ești atât de familiarizat cu produsele tale!

– Oh, eu nu folosesc niciodată nici unul dintre aceste deșeuri toxice. Te vor ucide. Dar aud de la oameni cum funcționează. Și îți va pune o etichetă pe degetul de la picior.

Realitatea a ceea ce făcea străbătu pielea lui Phury într-o gâdilătură neplăcută. Dar când se întoarse la masa Frăției, abia aștepta să plece acasă. Voia să se amorțească de tot. Voia profunzimea pe care auzise că o dădea heroina. Și știa că procurase destul drog cât să-l ducă în iadul ceresc de câteva ori.

– Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Butch. Nu poți sta liniștit în seara asta.

– N-am nimic de făcut.

În timp ce-și băga mâna în buzunar și pipăia ce cumpărase, începu să bată din picior pe sub masă.

„Sunt un drogat", își dădu el seama.

Doar că nu mai avea suficient conținut în el ca să-i mai pese. Moartea era peste tot în jurul lui, duhoarea durerii și a eșecului poluând aerul pe care îl respira. Avea nevoie să coboare din trenul nebuniei pentru o vreme, chiar dacă asta însemna să se urce într-un alt fel de călătorie bolnavă.

Din fericire sau poate din nefericire, Butch și V nu rezistară prea mult la club și ajunseră cu toții acasă puțin după miezul nopții. În timp ce intrau în vestibul, Phury își trosni degetele, o fierbințeală stârnindu-i-se sub haine. Abia aștepta să fie singur.

– Vrei să mănânci? spuse Vishous, căscând.

– Absolut, zise Butch. Apoi aruncă o privire în timp ce V pleca spre bucătărie. Phury, vii cu noi să mâncăm ceva?

– Nu, ne vedem mai târziu. Când ajunse pe scări, simți ochii masculului asupra lui.

– Hei, Phury! strigă Butch.

Phury înjură și se uită peste umăr. Puțin din elanul său maniacal se scurse când ochii cunoscători ai polițistului scânteiară spre el.

Butch știa, se gândi el. Cumva, tipul știa ce punea la cale.

– Ești sigur că nu vrei să mănânci cu noi? repetă bărbatul cu o voce joasă.

Phury nici măcar nu trebui să se gândească. Sau poate că refuza să își permită asta.

– Da, sunt sigur.

– Ai grijă, prietene! Unele lucruri sunt afurisit de greu de îndreptat.

Phury se gândi la Z. La el însuși. La viitorul de rahat pe care nu prea avea nici un interes să-l traverseze.

– Nu știu, spuse el și plecă.

Când ajunse în camera lui, închise ușa și își lăsă haina de piele pe un scaun. Scoase pachetul, luă niște fum roșu și o hârtie de rulat și făcu o țigară. Nici măcar nu se gândi să tragă pe nas. Era prea aproape de statutul de dependent.

Cel puțin pentru această primă dată.

Linse marginea hârtiei de rulat, presă bine jointul, apoi se duse la patul lui și se așeză cu spatele la perne. Își luă bricheta, o apăsă astfel încât flacăra să prindă viață și se aplecă spre strălucirea portocalie, cu țigara rulată între buze.

Bătaia la ușă îl enervă. Nenorocitul de Butch!

Stinse bricheta.

– Ce e?

Când nu primi nici un răspuns, păstră țigara și traversă camera. Deschise ușa.

John se dădu în spate.

Phury inspiră adânc. Apoi iar. Răcoare. Trebuia să se răcorească.

– Ce faci, fiule? îl întrebă el, mângâind țigara cu degetul arătător.

John își aduse carnețelul, scrise câteva rânduri și le întoarse spre el.

– Îmi pare rău că te deranjez. Am nevoie de cineva care să mă ajute cu pozițiile de jiu-jitsu, iar tu ești atât de bun la ele.

– Oh, da! Ah, nu în seara asta, John. Îmi pare rău. Sunt... ocupat.

Puștiul încuviință. După o pauză, John îi făcu semn de la revedere cu mâna. Se întoarse.

Phury închise ușa, o încuie și se întoarse direct la pat. Aprinse din nou bricheta, își puse țigara între buze...

În momentul în care flacăra atinse vârful țigării, îngheță.

Nu mai putea să respire. Nu putea... Începu să gâfâie. În timp ce palmele i se umezeau, transpirația îi apăru deasupra buzei superioare, sub axile și pe tot pieptul.

Ce naiba făcea? Ce naiba făcea?

„Drogat, un drogat nenorocit. Un drogat de doi bani... Nenorocitule!" Să aducă heroină în casa regelui? Să aprindă rahatul ăsta în complexul Frăției? Să se intoxice singur pentru că era prea slab și să se drogheze?

La naiba, nu, nu avea să facă asta. Nu avea să își facă de rușine frații și regele în felul ăsta. Era destul de rău că era dependent de fumul roșu. Dar H?

Tremurând din cap până în picioare, Phury alergă spre birou, luă pachetul și o zbughi spre baie. Aruncă în toaletă țigara și trase apa. Iar și iar.

Ieșind din cameră, se repezi pe culoarul holului.

John era la jumătatea scării mari când Phury dădu buzna după colț și alergă pe scări. Îl ajunse din urmă pe băiat și îl trase în brațe atât de tare, încât acele oase fragile trebuie să se fi îndoit.

Lăsându-și capul pe umărul puștiului, Phury tresări.

– Oh, Dumnezeule... mulțumesc. Mulțumesc, mulțumesc...

Brațele mici veniră în jurul lui. Mâini mici îl mângâiară pe spate.

Când Phury se îndepărtă în cele din urmă, trebui să-și șteargă ochii.

– Cred că este o seară minunată pentru a lucra la pozițiile tale. Da, e un moment foarte bun și pentru mine. Haide!

În timp ce puștiul îl privea, ochii lui păreau dintr-odată ciudat de cunoscători. Și apoi gura lui John se mișcă încet, formând cuvinte care aveau impact chiar dacă nu aveau sunet.

– *Ești într-o închisoare fără gratii. Îmi fac griji pentru tine.*

Phury clipi, prins într-un fel ciudat de deformare temporală. Altcineva îi spusese exact aceste lucruri... Chiar vara trecută.

Ușa vestibulului se deschise, întrerupând momentul. În timp ce Phury și John tresăriră amândoi, Zsadist intră în foaier.

Fratele părea abătut în timp ce privea în susul scărilor.

– Oh, salut, Phury. John!

Phury își frecă gâtul, încercând să-și revină din orice fel de déjà-vu sau după clipa ciudată care tocmai se întâmplase cu John.

– Deci, Z, de unde vii?

– O mică excursie. O călătorie mică departe. Ce faci?

– Mergem să lucrăm la mișcările lui John în sala de sport.

Z închise ușa.

– Ce-ar fi să vin și eu cu voi? Sau poate că ar trebui să o spun altfel: pot să vin și eu cu voi?

Phury nu putu decât să se holbeze. John părea la fel de surprins, dar cel puțin puștiul avu bunăvoința să încuviințeze din cap.

Phury se scutură pentru a se concentra.

– Da, bineînțeles, fratele meu. Vino cu noi! Ești întotdeauna... bine-venit.

Zsadist traversă podeaua strălucitoare de mozaic.

– Mulțumesc! Mulțumesc mult!

Cei trei se îndreptară spre pasajul subteran.

În timp ce mergeau spre centrul de antrenament, Phury se uita la John și se gândea că uneori era nevoie doar de un fir de păr între mașini pentru a evita un accident mortal.

Uneori, întreaga ta viață putea să depindă de o fracțiune de centimetru. Sau de bătaia unei nanosecunde. Sau de bătaia la o ușă.

Îl făcea pe bărbat să creadă în divinitate. Chiar așa era.

capitolul 49

Două luni mai târziu...

Bella se materializă în fața conacului Frăției și privi fațada gri și sumbră. Nu se așteptase niciodată să se întoarcă. Dar soarta avea alte planuri pentru ea.

Deschise ușa exterioară și păși în vestibul. Când sună la interfon și își arătă chipul în fața camerei, se simți ca și cum ar fi fost într-un fel de vis.

Fritz deschise larg ușile și făcu o plecăciune, zâmbind.

– Doamnă! Ce plăcere să vă văd!

– Bună. Ea intră și încuviință din cap când el încercă să-i ia haina. Nu va dura mult. Am venit doar să vorbesc cu Zsadist. Un minut.

– Bineînțeles! Stăpânul este aici. Vă rog să mă urmați.

Fritz o conduse prin foaier până la un set de uși duble, în tot acest timp pălăvrăgind vesel, punând-o la curent cu lucruri precum ce făcuseră cu toții de Anul Nou.

Dar *doggenul* se opri înainte de a deschide calea spre bibliotecă.

– Îmi cer scuze, doamnă, dar păreți... Ați vrea să vă anunțați? Când sunteți gata?

– Oh, Fritz, cât de bine mă cunoști! Mi-ar plăcea să am un minut pentru mine.

El încuviință, zâmbi și dispăru.

Ea respiră adânc și ascultă vocile și pașii din casă. Unele erau destul de joase sau destul de zgomotoase pentru a aparține Frații lor, iar ea aruncă o privire spre ceas. Era ora 19.00. Trebuiau să se pregătească să iasă.

Se întrebă ce mai făcea Phury. Și dacă Tohr se întorsese deja. Și cum era John.

Trăgea de timp... Ea trăgea de timp.

„Acum sau niciodată", se gândi ea, apucând un mâner de alamă și răsucindu-l.

Una din uși cedă fără zgomot.

I se tăie respirația când privi în bibliotecă.

Zsadist era așezat la o masă, aplecat deasupra unei bucăți de hârtie, cu un creion subțire în pumnul său greu. Mary era lângă el, iar între ei doi era o carte deschisă.

– Ține minte consoanele tari, spuse Mary, arătând spre carte. Carte. Kilogram. Literele C și K din aceste cuvinte sună la fel, dar nu sunt la fel. Încearcă din nou.

Zsadist își puse mâinile în cap. Cu o voce joasă, spuse ceva ce nu se auzi. Și apoi creionul lui se mișcă pe hârtie.

– Așa! Mary îi atinse bicepsul. Ai reușit.

Zsadist își ridică privirea și zâmbi. Apoi își întoarse capul spre Bella și își pierdu expresivitatea.

„Oh, sfântă Fecioară din Exitus", se gândi ea în timp ce se îmbăta cu privirea lui. Încă îl iubea. Știa asta până în adâncul sufletului.

„Stai puțin... Ce naiba?" Fața lui era cu adevărat diferită.

Ceva se schimbase. Nu cicatricea, dar ceva era diferit.

„Nu contează. Termină cu asta ca să poți pleca."

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea. Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu Zsadist.

Era vag conștientă de faptul că Mary se ridică și veni la ea, că se îmbrățișară, că femeia plecă și închise ușa în urma ei.

– Bună, spuse Zsadist, apoi se ridică încet în picioare.

Bella făcu ochii mari și se dădu un pas înapoi.

– Dumnezeule! Ești *imens!*

Își duse o mână la pectoralii săi mari.

– Hm... da. M-am îngrășat vreo 35 de kilograme. Havers... Havers a spus că probabil că nu mă voi mai îngrășa mult. Dar acum am cam 120.

Deci asta era schimbarea de pe fața lui. Obrajii nu-i mai erau goi, trăsăturile nu-i mai erau atât de aspre, ochii nu-i mai erau înfundați. Arăta... aproape frumos, de fapt. Și semăna mai mult cu Phury.

Își drese vocea cu stângăcie.

– Da, deci, eu și Rhage... am mâncat împreună.

Dumnezeule! Cu siguranță făcuseră asta. Corpul lui Zsadist nu era deloc așa cum își amintea ea. Umerii lui erau masivi și încordați, cu mușchi pe care ea îi putea vedea sub tricoul negru strâmt pe care îl purta. Bicepșii lui erau de trei ori mai mari decât fuseseră, iar antebrațele îi erau acum suficient de mari pentru a se potrivi cu mărimea mâinilor sale. Iar stomacul... Burta îi era musculoasă și puternică, iar pielea îi era întinsă peste coapsele grele, musculoase.

– Te-ai și hrănit, șopti ea.

Și instantaneu își dori să își poată retrage cuvintele. La fel ca tonul de cenzură.

Nu era treaba ei din a cui venă se hrănise, deși o durea să și-l imagineze cu una de felul lor – și cu siguranță era cea de la care bea. Sângele uman nu avea cum să fie responsabil pentru o astfel de creștere.

Mâna îi căzu de pe piept înapoi pe lângă el.

– Rhage are o membră a Aleselor la care apelează pentru că nu poate folosi vena lui Mary pentru a se hrăni. M-am hrănit și eu din ea. Urmă o pauză. Arăți bine.

– Mulțumesc.

CamScanner

Încă o pauză lungă.

– Hm... Bella, de ce ai venit? Nu că m-ar deranja...

– Trebuie să vorbesc cu tine.

El nu părea să știe ce să răspundă la asta.

– Deci ce faci? îl întrebă ea, arătând spre hârtiile de pe birou.

Nici asta nu era treaba ei, dar iarăși se împotmolea fără speranță. Cu limba încleștată. Pierdută.

– Învăț să citesc.

Ochii ei se aprinseră.

– Oh... uau! Cum merge?

– Bine. Încet. Dar lucrez la asta. Aruncă o privire în jos la hârtii. Mary are răbdare cu mine.

Liniște. Tăcere lungă. Dumnezeule, acum, când era în fața lui, nu-și găsea cuvintele!

– Am fost la Charleston, spuse el.

– Ce? Venise să o vadă acolo?

– Mi-a luat ceva timp să te găsesc, dar am reușit. M-am dus în prima noapte în care am ieșit de la Havers.

– N-am aflat niciodată.

– Nu am vrut să știi.

– Oh! Ea inspiră adânc, durerea făcând un dans viu sub fiecare centimetru al pielii ei. Era timpul să sară de pe stâncă, se gândi ea. Ascultă, Zsadist, am venit să-ți spun...

– Nu am vrut să te văd până ce nu termin.

În timp ce ochii lui galbeni se holbau la ea, ceva se schimbă în aerul dintre ei.

– Cu ce? șopti ea.

El își coborî privirea la creionul din mână.

– Cu mine.

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg...

– Am vrut să-ți înapoiez asta. Scoase colierul ei din buzunar. Aveam de gând să ți-l las în prima seară, dar apoi m-am gândit... Ei bine, oricum, l-am purtat până

când nu l-am mai putut pune în jurul gâtului. Acum pur și simplu îl port cu mine.

Bella rămase fără aer. Între timp, el începu să-și frece creștetul capului, bicepșii și pieptul atât de mari acum, încât îi trăseseră cămașa până când se întinsese la cusături.

– Colierul a fost o scuză bună, șopti el.

– Pentru ce?

– M-am gândit că aș putea să mă duc la Charleston și să mă prezint la ușa ta ca să ți-l dau înapoi și poate... poate mă vei lăsa să intru. Sau ceva de genul ăsta. Eram îngrijorat că alt bărbat te-ar putea curta, așa că am încercat să plec cât mai repede posibil. Adică m-am gândit că, dacă aș ști să citesc, dacă aș avea mai multă grijă de mine și dacă aș încerca să nu mai fiu un nemernic... Clătină din cap. Dar să nu mă înțelegi greșit. Nu mă așteptam să te bucuri să mă vezi. Eu doar... știi tu, speram... Cafea. Ceai. O șansă de a vorbi. Sau ceva de genul ăsta. Prieteni, poate. Doar că, dacă aveai un bărbat, nu ți-ar fi permis asta. Așa că, da, de aceea m-am grăbit.

Ochii lui galbeni se ridicară spre ai ei. Tresărea, ca și cum i-ar fi fost teamă de ceea ce ar fi putut trăda chipul ei.

– Prieteni? spuse ea.

– Da... Adică nu te-aș dezonora cerându-ți mai mult decât atât. Știu că regreți... Oricum, nu puteam să te las să pleci fără... Da, deci prieteni.

Sfinte Sisoe! Venise să o caute. Cu intenția de a se întoarce și de a se apropia de ea.

La naiba, asta era complet în afara oricărui scenariu pe care și-l imaginase când se pregătise să vorbească cu el.

– Eu... Ce spui, Zsadist? bolborosi ea, chiar dacă auzise fiecare cuvânt.

El se uită înapoi la creionul din mână și apoi se întoarse spre masă. Întorcând caietul cu spirală la o pagină

nouă, se aplecă mult și stătu deasupra hârtiei o bună bucată de timp. Apoi smulse foaia.

Mâna îi tremura în timp ce o întindea.

– Este neglijent.

Bella luă hârtia. Cu litere de tipar neuniforme, de copil, erau două cuvinte: „TE IUBESC".

Ea strânse buzele, iar ochii o usturară. Scrisul de mână se ondulă și apoi dispăru.

– Poate că nu poți să-l citești, spuse el șoptit. Pot să o fac din nou.

Ea dădu din cap aprobator.

– Pot să-l citesc foarte bine. Este... frumos.

– Nu aștept nimic înapoi. Adică... știu că nu mai simți asta pentru mine. Dar am vrut ca tu să știi. E important să știi. Și dacă există vreo șansă să fim împreună, nu pot renunța la Frăție. Dar pot să-ți promit că voi fi mult mai atent cu mine însumi... Se încruntă și se opri. La naiba! Ce am spus? Mi-am promis că nu te voi pune în situația asta.

Ea strivi hârtia la inimă, apoi se aruncă asupra lui, lovindu-l în piept atât de tare, încât ricoșă. În timp ce brațele lui veniră în jurul ei cu ezitare, ca și cum nu ar fi avut nici o idee despre ce făcea sau de ce, ea plânse.

În toate pregătirile ei pentru această întâlnire, singurul lucru la care nu se gândise niciodată fusese că ei doi puteau avea un fel de viitor.

Când el îi ridică bărbia și o privi de sus, ea încercă să zâmbească, dar speranța nebună pe care o simțea era o povară prea grea și prea veselă.

– Nu am vrut să te fac să plângi...

– Oh, Dumnezeule, Zsadist, te iubesc!

El făcu ochii atât de mari, încât sprâncenele aproape că îi atinseră linia părului.

– Ce...?

– Te iubesc!

– Spune asta din nou!

– Te iubesc!

– Din nou, te rog, șopti el. Am nevoie să o aud... din nou.

– Te iubesc...

Răspunsul lui fu să înceapă să se roage la Fecioara Scrib în limba veche.

Ținând-o strâns pe Bella, îngropându-și fața în părul ei, îi mulțumi cu atâta elocvență, încât ea începu să plângă din nou.

După ce murmură ultima laudă, trecu din nou la engleză.

– Am fost mort până când m-ai găsit, deși am respirat. Eram lipsit de vedere, deși puteam să văd. Apoi ai venit tu... și am fost trezit.

Ea îi atinse fața. Cu o mișcare lentă, el reduse distanța dintre gurile lor, apăsând cel mai blând sărut pe buzele ei.

Cât de dulce venise spre ea, se gândi ea. Chiar și cu greutatea și puterea lui, el venise la ea cu dulceață.

Apoi se trase înapoi.

– Dar stai, de ce ești aici? Adică mă bucur că tu...

– Sunt însărcinată.

El se încruntă. Deschise gura. O închise și scutură din cap.

– Îmi pare rău, ce ai spus?

– Sunt însărcinată. De data asta nu mai primi nici un răspuns din partea lui. O să fii tată. Tot nimic. Sunt însărcinată.

Bine, nu mai avea cum să-i spună altfel. Dumnezeule, dacă nu voia asta?

Zsadist începu să se legene în bocanci, iar sângele îi inundă fața.

– Porți în pântec copilul meu?

– Da. Sunt...

Dintr-odată, el o apucă tare de brațe.

– Ești în regulă? A spus Havers că ești în regulă?

– Deocamdată. Sunt puțin cam tânără, dar poate că asta va fi în avantajul meu când va veni timpul să nasc.

CamScanner

Havers a spus că bebelușul este bine și că nu am nici o restricție... Ei bine, cu excepția faptului că nu am voie să mă dematerializez după a șasea lună. Și, ah... Roșea... Acum roșea serios. Nu voi putea să fac sex sau să fiu hrănită de la a paisprezecea lună până la naștere. Ceea ce ar trebui să fie în jurul celei de-a optsprezecea luni.

Când doctorul îi dăduse acele avertismente, ea crezuse că nu trebuia să-și facă griji pentru nici unul dintre aceste lucruri. Dar poate că acum...

Zsadist încuviință din cap, dar chiar nu părea să se simtă bine.

– Pot să am grijă de tine.

– Știu că o vei face. Și mă vei ține în siguranță, spuse ea, știind că el avea să își facă griji în privința asta.

– Vei sta aici, cu mine?

Ea zâmbi.

– Mi-ar face plăcere.

– Vrei să te împerechezi cu mine?

– Mă întrebi?

– Da.

Doar că el încă era verde. Avea literalmente culoarea înghețatei de mentă. Și aceste cuvinte repetate începuseră să o sperie.

– Zsadist, este în regulă? Nu trebuie să te împerechezi cu mine dacă nu vrei...

– Unde este fratele tău?

Întrebarea o sperie.

– Rehvenge? Ah... Acasă, cred.

– Mergem la el. Acum.

Zsadist o luă de mână și o târî afară în hol.

– Zsadist...

– Vom obține consimțământul lui și ne vom împerechea în această noapte. Și vom merge cu mașina lui V. Nu vreau să te dematerializezi din nou.

Zsadist o trăgea spre ușă atât de repede, încât era nevoită să fugă.

– Stai, Havers a spus că pot până în luna...

– Nu vreau să-mi asum nici un risc.

– Zsadist, nu este necesar.

Dintr-odată se opri.

– Ești sigură că îmi vrei copilul?

– Oh, da. Oh, sfântă Fecioară, da! Chiar mai mult acum... Ea îi zâmbi. Îl luă de mână. O așeză pe burta ei. Vei fi un tată minunat.

Și atunci el leșină.

Zsadist deschise ochii și o găsi pe Bella privindu-l cu dragostea strălucindu-i pe față. În jurul său se aflau și alți membri ai gospodăriei, dar ea era singura pe care o vedea.

– Bună, spuse ea încet.

El întinse mâna și îi atinse fața. Nu avea de gând să plângă. Nu avea de gând...

„Oh, la dracu'!"

Îi zâmbi în timp ce lacrimile începeau să se rostogolească.

– Sper... sper că e o fetiță care arată exact ca...

Vocea i se stinse. Și apoi, da, ca un nătărău complet, cedă total și plânse ca un idiot. În fața tuturor fraților. Și a lui Butch. Și a lui Beth. Și a lui Mary. Fără îndoială, o îngrozea pe Bella cu slăbiciunea lui, dar nu se putu abține. Era pentru prima dată în viața lui când se simțea binecuvântat. Norocos. Norocos. Acest moment, acest moment perfect și strălucitor în timp, acest moment sublim în care era întins pe spate în foaier, cu iubita lui Bella, cu fătul din ea și cu Frăția în jurul lui, era cea mai norocoasă zi din viața lui. Când plânsul lui patetic se uscă, Rhage îngenunche, zâmbind atât de larg, încât obrajii lui perfecți erau pe cale să se despice.

– Am venit în fugă când te-ai lovit cu capul de podea. Stai acolo, tăticule! Pot să-l învăț pe micuț să lupte?

Hollywood întinse mâna și, în timp ce Zsadist o apuca să i-o strângă, Wrath se lăsă pe vine.

CamScanner

– Felicitări, fratele meu! Fie ca binecuvântările Fecioarei să fie asupra ta, a *shellanului* tău și a fiilor tăi.

Când Vishous și Butch îi transmiseră cuvintele lor laudative, Z se ridică în picioare. Plângea. Dumnezeule, ce fătălău era plângând. La naiba! Bine că nimeni nu părea să fie deranjat.

În timp ce respira adânc, se uita în jur după Phury... Și acolo era geamănul lui.

În cele două luni care trecuseră de la noaptea în care Phury ieșise în oraș cu acel *lesser*, părul îi crescuse deja până la linia maxilarului, iar cicatricea pe care și-o făcuse pe față dispăruse de mult. Dar ochii îi erau goi și triști. Și erau și mai triști acum.

Phury se apropie, iar toată lumea făcu liniște.

– Mi-ar plăcea să fiu unchi, spuse el încet. Mă bucur pentru tine, Z. Și mă bucur pentru tine... Bella.

Zsadist apucă palma lui Phury și o strânse atât de tare, încât putea simți oasele geamănului său.

– Vei fi un unchi bun.

– Poate și *ghardianul?* se oferi Bella.

Phury își plecă privirea.

– Aș fi onorat să fiu *ghardianul* copilului.

Fritz intră cu o tavă de argint cu flacoane de sticlă subțiri. *Doggenul* radia de fericire.

– Pentru a închina cu această ocazie.

Vocile se contopeau și se amestecau, paharele fiind împărțite, iar râsetele răsunau. Zsadist se uită la Bella când cineva îi puse un flaut în mână.

„Te iubesc", mimă el. Ea îi zâmbi înapoi și apăsă ceva în mâna lui. Colierul ei.

– Să-l ții mereu la tine, șopti ea. Ca să-ți poarte noroc.

El îi sărută mâna.

– Întotdeauna.

Brusc, Wrath se ridică la înălțimea sa impunătoare, ridică șampania și lăsă capul pe spate. Cu o voce puternică, impunătoare, strigă atât de tare, încât ai fi putut jura că pereții conacului se cutremurau.

– Pentru bebeluș!

Toată lumea sări în picioare, ridică paharele și strigă din toți plămânii:

– Pentru bebeluș!

Ah, da... Cu siguranță corul lor de voci era suficient de îndrăzneț și asurzitor pentru a ajunge până la urechile sacre ale Fecioarei Scrib. Ceea ce era exact așa cum cerea tradiția.

„Ce toast adevărat și adecvat", se gândi Z în timp ce o trăgea pe Bella în jos pentru a o săruta pe gură.

– În cinstea bebelușului! strigară din nou cei din casă.

– Pentru tine, spuse el pe buzele Bellei. *Nalla.*

capitolul 50

– Mda, ei bine, puteam să mă descurc și fără partea cu leșinul, bombăni Z în timp ce intra pe aleea casei sigure în care locuia familia Bellei. Și toată treaba aia cu plânsul, cu ochii roșii. Cu siguranță aș fi putut să pierd cu asta. Dumnezeule!

– Mie mi s-a părut că ai fost foarte drăguț.

Pufnind, opri motorul, își luă în palmă SIG Sauerul și se duse să o ajute să coboare din Escalade. La naiba! Ea avea deja ușa deschisă și ieșea în zăpadă.

– Așteaptă-mă! strigă el, apucând-o de braț.

Ea îl fixă cu privirea.

– Zsadist, dacă continui să mă tratezi ca pe un pahar de vin, o să înnebunesc în următoarele șaisprezece luni.

– Ascultă, femeie, nu vreau să aluneci pe gheața asta. Porți tocuri înalte.

– Oh, pentru numele Fecioarei...

Închise portiera mașinii, o sărută rapid, apoi își puse brațul în jurul taliei ei și o conduse pe aleea din față

a unei case mari, în stil Tudor. El scană curtea acoperită de zăpadă, degetul de pe trăgaci mâncându-l ca naiba.

– Zsadist, vreau să pui arma deoparte înainte de a te întâlni cu fratele meu.

– Nici o problemă. Vom fi în casă până atunci.

– Nu vom fi atacați aici. Suntem în mijlocul pustietății.

– Dacă tu crezi că îmi asum chiar și cel mai mic risc cu tine și cu copilul meu, ești nebună!

Știa că era foarte autoritar, dar nu se putea abține. Era un mascul responsabil. Cu femeia lui însărcinată. Existau puține lucruri pe planetă mai agresive sau mai periculoase. Iar nemerniciile alea se numeau uragane și tornade.

Bella nu se certă cu el. În schimb, zâmbi și acoperi mâna tare de pe talia ei cu mâna ei.

– Cred că ar trebui să ai grijă ce ceri.

– Ce vrei să spui?

El o așeză în fața lui când ajunseră în fața ușii, blocând-o cu corpul lui. Ura lumina de pe verandă. Îi făcea prea vizibili.

Când o stinse cu mintea, ea râse.

– Întotdeauna te-am vrut un mascul responsabil.

El îi sărută partea laterală a gâtului.

– Ei bine, ți s-a îndeplinit dorința. Sunt profund legat. Foarte legat. Profund, profund, ultra!

Când se aplecă și lovi mânerul de alamă, corpul lui intră în contact deplin cu al ei. Ea scoase un mic sunet de plăcere și se frecă de el. El îngheță.

Oh, Dumnezeule! Oh, nu, intrase instantaneu în erecție. Nu fusese nevoie decât de acea mică mișcare, iar el avu o mare și zbârnâitoare...

Ușa se deschise. Se aștepta să vadă un *doggen* de partea cealaltă. În schimb, era o femeie înaltă și zveltă, cu părul alb, o rochie lungă și neagră și o mulțime de diamante.

La naiba! Mama Bellei. Z ascunse pistolul în teaca de la baza spatelui și se asigură că geaca lui cu două rânduri

de nasturi era încheiată până la capăt. Apoi își uni mâinile chiar în fața fermoarului.

Se îmbrăcase cât se putuse de conservator, în primul costum pe care îl purtase vreodată. Și chiar era încălțat într-o pereche de mocasini de lux. Ar fi vrut să poarte un pulover cu guler înalt pentru a acoperi banda de sclav la gât, dar Bella refuzase asta, iar el presupusese că avea dreptate. Nu se putea ascunde ceea ce fusese și nici nu trebuia să se ascundă. În plus, indiferent cum era îmbrăcat și chiar dacă era membru al Frăției, *glymera* nu l-ar fi acceptat niciodată – nu doar pentru că fusese folosit ca sclav de sânge, ci și din cauza felului în care arăta.

Dar Bella nu avea nevoie de ei și nici el nu avea. Cu toate că avea să încerce să se comporte politicos pentru familia ei.

Bella merse înainte.

– *Mahmen.*

În timp ce ea și mama ei se îmbrățișau formal, Z intră în casă, închise ușa și privi în jur. Casa era formală și bogată, demnă de aristocrație, dar nu dădea doi bani pe draperii și pe tapet. Ceea ce aproba erau contactele de securitate alimentate cu litiu de la toate ferestrele. Și receptorii laser din ușă. Și detectoarele de mișcare de pe tavan. Puncte uriașe pentru toate astea. Foarte multe.

Bella făcu un pas înapoi. Era încordată în preajma mamei ei, iar el își dădea seama de ce. Era clar, după rochie și după toate acele scântei, că femeia era o aristocrată înrăită. Iar aristocrații aveau tendința de a fi la fel de primitori ca un morman de zăpadă.

– *Mahmen*, el este Zsadist. Partenerul meu.

Z se încordă în timp ce mama ei îl analiza din cap până în picioare. O dată. De două ori... și da, și a treia oară.

Oh, la naiba, avea să fie o seară foarte lungă!

Apoi se întrebă dacă femeia știa că el o lăsase pe fiica ei însărcinată.

CamScanner

Mama Bellei se apropie, iar el aștepta ca ea să întindă mâna.

Ea nu îi oferi nimic. În schimb, ochii ei erau umezi.

Grozav. Acum ce trebuia să facă?

Mama ei căzu la picioarele lui, rochia ei neagră întinzându-se în jurul mocasinilor eleganți pe care îi purta.

– Războinicule, îți mulțumesc. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o pe Bella acasă.

Zsadist o privi pe femeie preț de o clipă. Apoi se aplecă și o ridică ușor de pe podea. În timp ce o ținea stângaci, se uită la Bella, care avea genul de expresie pe care oamenii o rezervau de obicei pentru fapte de magie. Un mare „ce naiba!" amestecat cu uimire.

În timp ce mama ei se îndepărta și se tampona cu grijă sub ochi, Bella își drese vocea și întrebă:

– Unde este Rehvenge?

– Sunt chiar aici.

Vocea profundă pătrunse dintr-o cameră întunecată, iar Zsadist aruncă o privire în stânga, când un bărbat uriaș cu un baston...

„Rahat. Oh, rahat! Asta nu se întâmplă."

Reverendul. Fratele Bellei era acel traficant de droguri mohorât, cu ochi violeți și dur, care, conform lui Phury, era cel puțin pe jumătate *symphath*.

Ce coșmar! Practic, Frăția ar fi trebuit să-l alunge din oraș. În schimb, Z căuta să se împerecheze în familia tipului. Dumnezeule, Bella știa măcar ce era fratele ei? Și nu doar partea cu traficul de droguri...

Z se uită la ea. Probabil că nu, îi spunea instinctul. Din ambele puncte de vedere.

– Rehvenge, el este... Zsadist, zise ea.

Z se uită din nou la mascul. Ochii purpurii adânci care îl priveau erau neclintiți, dar sub calmul acela era o pâlpâire a aceluiași fel de șoc pe care îl simțea Z. La naiba, cum urmau să se desfășoare toate astea?

– Rehv? murmură Bella. Hm... Zsadist?

Reverendul zâmbi cu răceală.

– Deci ai de gând să te împerechezi cu sora mea acum, după ce ai lăsat-o gravidă? Sau este doar o vizită de curtoazie?

Cele două femeie oftară, iar Zsadist simți că ochii i se întunecară. În timp ce o trăgea cu degetul pe Bella lângă el, ardea de dorință să-și arate colții. Avea de gând să facă tot posibilul pentru a nu stânjeni pe nimeni, dar dacă zănaticul asta avea de gând să mai scoată vreo replică precum aceea, Z avea de gând să-l târască afară pe fratele Bellei și să-l bată până ce avea să le ceară scuze doamnelor pentru că le supărase.

Fu al naibii de mândru de el însuși când doar se înfoie puțin.

– Da, am de gând să mă împerechez cu ea. Dacă renunți la rolul de dur, civilule, s-ar putea să te invităm la ceremonie. Altfel, ești scos de pe listă.

Ochii Reverendului se aprinseră. Dar apoi râse brusc.

– Ușurel, frate! Vreau doar să mă asigur că sora mea este îngrijită.

Bărbatul întinse mâna. Zsadist întâlni palma mare la jumătatea drumului.

– Pentru tine sunt cumnat. Și va fi, nu-ți face griji din pricina aceasta.

CamScanner

epilog

Douăzeci de luni mai târziu...

Oh, ce supliciu! Antrenamentul ăsta avea să-l omoare. Sigur, voia să intre în Frăție sau cel puțin să fie unul dintre soldații lor, dar cum putea cineva să supraviețuiască după așa ceva?

Când, în sfârșit, sosi timpul, noul candidat la pretranziție cedă, deoarece cursul corp la corp în sfârșit se terminase. Dar nu îndrăzni să arate mai multă slăbiciune de atât.

La fel ca toți cursanții, era îngrozit și înmărmurit de profesorul lor, un mare războinic plin de cicatrici, un membru cu drepturi depline al Frăției Pumnalului Negru. Zvonurile abundau despre acest mascul: că mânca *lesseri* după ce îi omora; că ucidea femei pentru distracție; că cicatricile sale erau opera lui doar pentru că îi plăcea durerea...

Că ucisese recruți pentru că făcuseră greșeli.

– Mergeți la dușuri, spuse războinicul, vocea lui profundă umplând sala de sport. Autobuzul vă așteaptă. Începem mâine la 4.00 fix. Așa că dormiți bine la noapte!

Stagiarul fugi împreună cu ceilalți și fu recunoscător că ajunse la dușuri. Dumnezeule... Cel puțin ceilalți din grupă erau la fel de ușurați și de îndureraţi. Toți erau ca niște bovine în acest moment, stând sub jetul de apă, abia clipind, extrem de epuizați.

Mulțumită bunei Fecioarei, nu avea să se întoarcă pe acele covorașe albastre uitate de Dumnezeu încă 16 ore.

Numai că, în timp ce se ducea să-și pună hainele de stradă, își dădu seama că își uitase bluza de trening. Cu o strângere de inimă, o luă la fugă pe hol și se strecură înapoi în sala de sport...

Stagiarul se opri brusc.

Profesorul era vizavi, fără tricou, și se antrena cu un sac de box, cu inelele de la sfârcuri strălucind în timp ce dansa în jurul țintei sale. Neprețuită Fecioară din Exitus! Purta semnele unui sclav de sânge, iar cicatricile îi străbăteau tot spatele. Dar, la naiba, se putea mișca! Avea o forță, o agilitate și o putere incredibile. Mortale. Cu totul mortale. Absolut mortale.

Stagiarul știa că ar fi trebuit să plece, dar nu putu să-și întoarcă privirea. Nu mai văzuse niciodată ceva care să izbească atât de repede sau să lovească atât de tare ca pumnii masculului. Evident, zvonurile despre instructor erau toate adevărate. Era un ucigaș în toată regula.

Cu un pocnet metalic, o ușă se deschise la celălalt capăt al sălii de sport, iar sunetul plânsetelor unui nou-născut răsunară până în tavanul înalt. Războinicul se opri în mijlocul loviturii și se roti când o femeie încântătoare care purta un bebeluș într-o pătură roz veni spre el. Fața i se îmblânzi, topindu-se pur și simplu.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse femeia peste plânsete. Dar ea își vrea tatăl.

Războinicul o sărută pe femeie în timp ce luă bebelușul în brațele sale grele, legănând nou-născutul pe pieptul său gol. Fetița își întinse mânuțele în sus și în jurul gâtului său, apoi se lipi de pielea lui, liniștindu-se instantaneu.

Războinicul se întoarse și privi peste saltele, fixându-l pe noul cursant cu o privire netulburată.

– Autobuzul vine în curând, fiule. Ar fi bine să te grăbești!

Apoi îi făcu cu ochiul și se întoarse, punându-și mâna pe talia femeii, trăgând-o aproape de el și sărutând-o din nou pe gură.

Recrutul se uită fix la spatele războinicului, văzând ce fusese ascuns în timpul acelei mișcări feroce. Deasupra unor cicatrici, pe pielea lui se aflau două nume în limba veche, unul peste altul.

Bella... și *Nalla*.

CamScanner